Sophie

KINSELLA

POLIROM

Rămîn datoare!

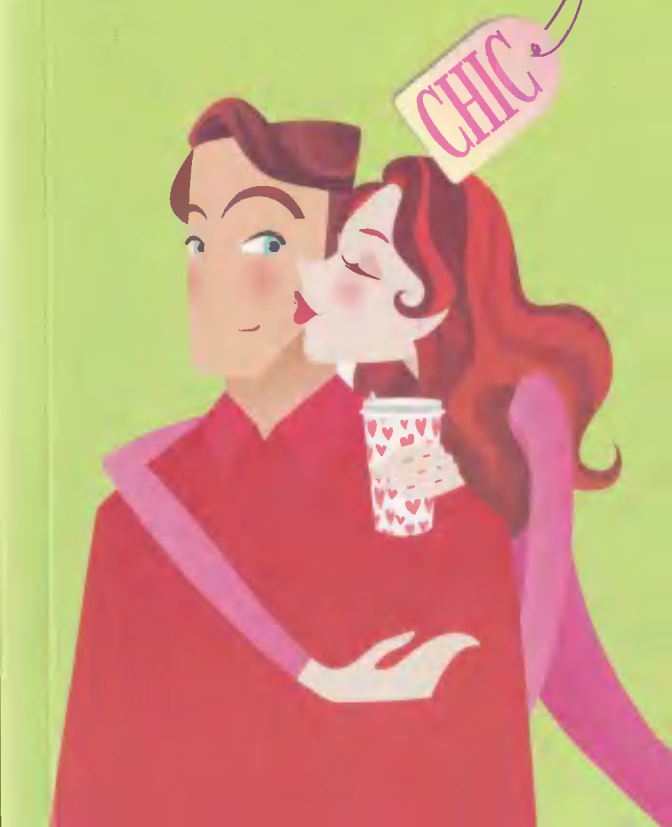

Colecția

CHIC

„Kinsella creează o poveste fermecătoare, plină de personaje bizare şi dialoguri care o să vă facă să rîdeţi în hohote. Fixie e adorabilă, iar cititorii se vor ataşa de ea în timp ce învaţă să preia controlul asupra propriei vieţi."

Kirkus Reviews

„Un studiu savuros asupra vieţii de familie, căutării dragostei şi dificultăţilor de-a avea succes pe plan profesional ca femeie – iată că, astfel, Sophie Kinsella s-a întors la originile cărţilor ei. Faimosul ei umor britanic excelează prin Fixie, iar personajele care orbitează în jurul ei le vor aminti cu siguranţă cititorilor de ce Kinsella rămîne una dintre reginele literaturii pentru femei."

The Washington Post

Colecția CHIC este coordonată de Dan Croitoru.

Sophie Kinsella, *I Owe You One*

Copyright © Madhen Media Ltd 2019

© 2021 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Pe copertă: © Tomacco/iStockphoto.com

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

KINSELLA, SOPHIE

Rămîn datoare! / Sophie Kinsella; trad. din lb. engleză de Vali Florescu. – Iași: Polirom, 2021

I. Florescu, Vali (trad.)

Sophie
KINSELLA

Rămîn datoare!

Traducere din limba engleză
de Vali Florescu

POLIROM
2021

SOPHIE KINSELLA s-a născut în 1969, la Londra. A studiat științele politice, filosofia și economia la Oxford. A lucrat o vreme ca jurnalistă specializată în domeniul financiar, însă succesul romanului ei de debut a convins-o să se dedice în exclusivitate scrisului. La Editura Polirom au mai apărut: *Mă dau în vînt după cumpărături* (2004), *La cumpărături în rochie de mireasă* (2005), *Poți să ții un secret?*, *La cumpărături cu sora mea* (2006), *Supermenajera* (2007), *La cumpărături cu bebe* (2008), *Îți amintești de mine?* (2008), *Fata fantomă* (2009), *La cumpărături cu Minnie* (2010), *Am numărul tău* (2012), *Noaptea nunții* (2013), *La cumpărături pentru vedete* (2014), *La cumpărături în Las Vegas* (2016), *În căutarea lui Audrey* (2016), *Viața mea nu chiar perfectă* (2017), *Eu și Mami-Zînă* (2018), *Eu și Mami-Zînă. Zîna-în-devenire* (2018), *Eu și Mami-Zînă. Dorințe de unicorn* (2019), *Surprinde-mă* (2019), *La cumpărături de Crăciun* (2019).

Fixie e genul de fată care intră în casa cuiva și nu se poate abține să îndrepte tabloul strîmb de pe perete – și, dacă tot e aici, de ce să nu aranjeze și cărțile în ordine alfabetică sau condimentele în funcție de țara de origine? Ce-i drept, uneori exagerează, iar alteori rezolvă probleme și pentru ceilalți – mai ales pentru sora ei Nicole sau fratele său Jake. Ăsta-i cusurul ei, trebuie să îndrepte lucrurile. Așa încît, atunci cînd un străin drăguț o roagă să aibă grijă de laptopul lui cît timp iese să dea un telefon, ea sare imediat să-i salveze computerul de sub inundația care năvălește în cafenea. Așa începe un joc simpatic între Seb și Fixie: „Îți rămîn dator. Scadent pe vecie", îi scrie el pe o banderolă pentru paharul de cafea.

Pentru Joy Terekiev, prietena și editoarea mea

Unu

Problema mea e că nu pot lăsa lucrurile în voia sorţii. Mă sîcîie. Cînd ceva nu e în regulă, simt nevoia să rezolv situaţia chiar atunci, pe loc. Nu degeaba mi se spune Fixie.

Ce-i drept, poate fi şi un lucru bun. De pildă, la nunta lui Hannah, cea mai bună prietenă a mea, am ajuns la petrecere şi am văzut imediat că doar pe jumătate dintre mese erau flori. M-am agitat să le redistribui de urgenţă, înainte să ajungă ceilalţi oaspeţi şi, în discursul ei, Hannah mi-a mulţumit că m-am ocupat de „Flowergate". Aşa că asta a fost OK.

Pe de altă parte, într-o zi, cînd eram la piscina de la spa, am îndepărtat cu mîna o scamă de pe piciorul unei femei care stătea lîngă mine. Am vrut doar să-i fac un bine. Însă s-a dovedit că nu era o scamă, ci un fir de păr pubian crescut în partea de sus a coapsei. Şi pe urmă am dat-o şi mai rău cu oiştea-n gard zicînd: „Scuze! Am crezut că e o scamă", la care ea s-a făcut cam vineţie la faţă, iar două femei din apropiere s-au întors să se uite...

N-ar fi trebuit să zic nimic. Acum îmi dau seama.

În fine. Deci asta e ciudăţenia mea. Ăsta e cusurul meu. Mă sîcîie diverse lucruri din jur.

Iar în clipa asta, lucrul care mă sîcîie e o doză de Coca-Cola. A fost lăsată pe raftul de sus al raionului cu articole de agrement al magazinului nostru, în faţa unei table de şah expuse. Şi, ca şi cum n-ar fi fost de ajuns, tabla de şah are o pată maronie. E limpede că cineva a deschis doza sau a trîntit-o prea tare, cola a sărit peste tot şi persoana respectivă n-a curăţat. Oare cine?

Mă uit în jur prin magazin cu ochii mijiţi şi mă opresc bănuitoare asupra lui Greg, cel mai vechi vînzător al nostru. Cît e ziua de lungă, Greg bea întruna cîte ceva. Dacă nu are în mînă o doză de suc, bea o cafea la filtru amară ca fierea, dintr-o cană termoizolantă cu model de camuflaj, de parc-ar fi în armată, nu angajat într-un magazin cu articole de uz casnic din Acton. O lasă peste tot, ba uneori chiar o bagă în ochi clienţilor, zicînd: „Ţineţi-mi asta o clipă", în timp ce el ia o cratiţă de pe raft pentru ei. Şi *i-am zis* să nu mai facă asta.

În fine. Nu e momentul să căutăm vinovatul acum. Indiferent cine ar fi trîntit doza aia de Coca-Cola (Greg, sigur Greg), a lăsat o pată urîtă, tocmai acum, cînd trebuie să ne vină nişte oaspeţi atît de importanţi.

Şi da, ştiu că e un raft înalt. Ştiu că nu e foarte vizibil. Ştiu că majoritatea oamenilor nu i-ar da importanţă. Ar spune: „Nu contează. Important e să priveşti lucrurile relaxat".

Nu m-am priceput niciodată să privesc lucrurile relaxat.

Fac un efort uriaş să nu mă uit la doză şi să mă concentrez la restul magazinului, care străluceşte de curăţenie. E cam talmeş-balmeş, poate, însă ăsta e stilul prăvăliei noastre cu articole de tot felul pentru casă („Magazin familial

din 1985“ scrie pe geamul nostru.) Vindem tot soiul de chestii, de la cuţite şi şorţuri la lumînări, şi toate trebuie să-şi găsească un cumpărător.

Zăresc brusc în raionul de produse pentru bucătărie un bătrîn în impermeabil. Întinde mîna tremurîndă după o cană albă simplă şi mă grăbesc s-o iau de pe raft pentru el.

— Poftiţi, zic cu un zîmbet prietenos. O duc eu la casă pentru dumneavoastră. Mai vreţi şi alte căni? Vă mai pot ajuta cu ceva?

— Nu, mersi, draga mea, zice el cu glas nesigur. Am nevoie doar de o cană.

— Albul e culoarea dumneavoastră preferată? continui cu blîndeţe, fiindcă în gestul lui de a cumpăra o singură cană albă e ceva atît de sfîşietor, încît nu pot suporta.

— Păi...

Privirea îi zăboveşte îndoită asupra raftului.

— Aş prefera o cană maro.

— Asta, poate?

Extrag cu grijă de pe raft o cană maro de ceramică, pe care probabil a trecut-o cu vederea fiindcă nu putea ajunge la ea. E solidă şi are un mîner drăguţ şi zdravăn. Cana ideală din care să bei la gura focului.

Privirea bărbatului se luminează şi mă gîndesc: „Ştiam eu“. Cînd nu mai poţi face tot ce făceai odată, un lucru precum alegerea unei căni devine ceva foarte important.

— E cu o liră mai scumpă, îi spun. Costă patru lire nouăzeci şi nouă. E OK?

Fiindcă niciodată nu trebuie să mergi la sigur. Nu iei nimic de bun. Tata m-a învăţat asta.

— E în regulă, draga mea, răspunde zîmbindu-mi. E în regulă.

— Perfect! Haideţi să vă arăt unde e casa...

Îl conduc cu grijă pe culoarul îngust, atentă să nu se lovească de ceva. Ceea ce nu e *chiar* gestul altruist care ar putea părea – omul ăsta e genul care dărîmă tot. Îţi dai seama din prima clipă. Mîini tremurînde, privire nesigură, căruciorul vechi şi ponosit pe care-l trage după el... toate semnele clasice ale clientului care dărîmă tot. Şi ultimul lucru de care am nevoie e o podea plină de veselă spartă. Mai ales acum, cînd oaspeţii lui Jake trebuie să pice din clipă-n clipă.

Îi zîmbesc radioasă bătrînului, încercînd să nu-mi mai fac griji, deşi a fost suficient să-mi treacă razant prin minte numele „Jake" ca să mi se strîngă stomacul. Aşa mi se întîmplă mereu. Cum îmi trece prin minte, cum mi se strînge stomacul. M-am obişnuit deja cu asta, dar nu ştiu dacă e ceva normal. Nu ştiu cum se simt alţi oameni care au fraţi. Hannah, cea mai bună prietenă a mea, n-are fraţi şi nu e genul de întrebare pe care s-o pui altora din senin, nu? „Cum te fac fraţii tăi să te simţi? Stresată la maximum, neliniştită şi prudentă?" Dar în mod categoric aşa mă face Jake să mă simt. Nicole nu mă neliniştește, dar cu siguranţă mă stresează la maximum şi, destul de des, îmi vine să iau pe cineva la pumni.

Pe scurt, nici unul dintre ei nu mă face să mă simt *bine*.

Poate e din cauză că amîndoi sînt mai în vîrstă decît mine şi mi-a fost greu să le calc pe urme. Cînd am început şcoala gimnazială, la unsprezece ani, Jake avea şaisprezece ani şi era vedeta echipei de fotbal. Nicole avea cincisprezece, era ameţitor de frumoasă şi fusese curtată de agenţiile de modele. Toţi cei din şcoală voiau să-i fie prieteni.

Lumea mă întreba minunîndu-se: „Jake Farr e *fratele* tău? Nicole Farr e *sora* ta?".

Nicole era şi atunci la fel de schimbătoare şi nehotărîtă cum e azi, însă Jake era genul dominator. Era concentrat. Cu privirea ageră. Iute la mînie. N-o să uit niciodată cînd s-a certat cu mama, a ieşit ca o furtună din casă şi a dat cu şutul într-o doză de suc pe stradă, înjurînd în noapte. L-am privit de la o fereastră de la etaj, paralizată şi un pic îngrozită. Acum am douăzeci şi şapte de ani, dar în adîncul sufletului rămîi mereu acelaşi copil de unşpe ani, nu?

Evident că există şi alte motive să mă simt ca naiba cînd e Jake în preajmă. Motive obiective. Financiare.

La care *n-am* să mă gîndesc acum. Mă mulţumesc să-i zîmbesc bătrînului, încercînd să-i dau senzaţia că am tot timpul din lume. Aşa cum ar fi făcut şi tata.

Morag scanează produsul şi bărbatul scoate un portmoneu vechi.

— Cincizeci..., îl aud că zice uitîndu-se la monedă. E o monedă de cincizeci de penny?

— Ia să vedem, dragule, zice Morag pe tonul ei liniştitor.

Morag e la noi de şapte ani. A fost mai întîi clientă, apoi s-a înscris pentru angajare cînd a văzut un anunţ pus pe o carte poştală din magazin. Acum e asistent manager şi cumpără ea toate felicitările – are un talent înnăscut.

— Nu, asta e de zece penny, îi spune amabilă bătrînului. Mai aveţi vreo monedă de o liră acolo?

Privirea mi se întoarce iar spre doza de Coca-Cola şi tabla de şah pătată. Nu contează, îmi spun. Nu e momentul să mă ocup de asta.

Iar oaspeţii n-o să observe. Vin să ne prezinte gama de ulei de măsline, nu sînt în inspecţie. Pur şi simplu ignor-o, Fixie.

Ignor-o.

O, Doamne, nu pot. Mă scoate *din minţi.*

Privirea mi se întoarce întruna spre ea. Degetele mele fac *chestia aia* pe care o fac ori de cîte ori sînt disperată să rezolv ceva, cînd o situaţie sau alta mă face s-o iau razna. Bat darabana înnebunite. Şi tălpile mele fac o mişcare ciudată: *înainte-lateral-înapoi, înainte-lateral-înapoi.*

Aşa am fost de cînd eram mică. E ceva imposibil de controlat. Ştiu că ar fi o demenţă să scot o scară, să aduc o găleată cu apă şi să curăţ pata tocmai acum, cînd invitaţii trebuie să pice din clipă-n clipă. *Ştiu* asta.

— Greg!

Cînd apare din spatele raionului de sticlărie, îmi aud vocea strigînd fără voia mea:

— Repede! Adu o scară. Trebuie să curăţ pata aia.

Greg ridică ochii spre locul indicat şi tresare vinovat cînd zăreşte cutia de Coca-Cola.

— Nu-i a mea, zice robotic. Categoric nu-i a mea, întăreşte, apoi adaugă după o pauză: Adică nu ştiu, oi fi pus-o acolo fără să-mi dau seama.

Chestia cu Greg e că-i un angajat foarte fidel şi lucrează adesea peste program, aşa că-i iert destul de multe.

— Nu contează a cui e, zic grăbită. Hai să scăpăm de ea.

— OK, aprobă Greg, care pare să cîntărească situaţia. Bine. Dar nu tre' s-apară oamenii ăia?

— Ba da, motiv pentru care trebuie să fim *rapizi.* Trebuie *să ne grăbim.*

— OK, repetă Greg, fără să schiţeze vreun gest. Bine. Am înţeles. Unde-i Jake?

E o întrebare foarte bună. La urma urmei, el e cel care i-a găsit pe tipii ăştia cu uleiul de măsline. După cît se pare, într-un bar. El e cel care a fixat întîlnirea. Şi care nu-i aici.

Dar loialitatea faţă de familie mă împiedică să spun asta cu voce tare. Loialitatea faţă de familie e o chestie importantă în viaţa mea. Poate cea mai importantă. Unii aud în minte glasul Domnului nostru Isus conducîndu-le paşii; eu îl aud pe tata, înainte de-a muri, zicînd cu accentul lui din East End: „Familia e totul, Fixie. Familia e cea care ne motivează. Familia e totul".

Practic, loialitatea faţă de familie e religia noastră.

— Mereu îţi pasează ţie toate treburile, asta face Jake, murmură Greg. Nu ştii niciodată dacă apare sau nu. Nu poţi pune bază pe el. Iar azi avem şi mai puţin personal, fiindcă mama ta şi-a luat ziua liberă.

Poate că toate astea sînt adevărate, dar aud iar în minte vocea tatei: „Familia e pe primul loc, Fixie. Întotdeauna să protejezi familia în public. Dacă ai ceva de reproşat cuiva, o faci mai tîrziu, între patru ochi".

— Jake are programul lui, îi amintesc lui Greg. Aşa s-a stabilit.

Toţi membrii familiei Farr lucrează la magazin – mama, eu, Jake şi sora mea Nicole –, însă doar mama şi cu mine lucrăm full-time. Jake se prezintă drept „consultant". Are şi o firmă a lui, face un MBA[1] online şi vine cînd

1. Master of Business Administration (Master în Administrarea Afacerilor).

poate. Iar Nicole urmează un curs de instructor de yoga de luni pînă vineri, aşa că nu poate veni decît în weekend. Ceea ce şi face cîteodată.

— Bănuiesc că e pe drum încoace, adaug grăbită. În orice caz, e musai să rezolvăm rapid. Hai! Scara!

În timp ce Greg tîrăşte o scară prin magazin, eu fug în camera din spate şi pun nişte apă caldă într-o găleată. Trebuie doar să urc repede pe scară, să şterg pata, să înşfac cutia de Coca-Cola, să sar jos şi să strîng totul înainte să vină invitaţii. Simplu.

Raionul de articole de agrement e aşezat cam ca nuca în perete, înconjurat cum e de prosoape de bucătărie şi cratiţe de făcut dulceaţă. Dar tata e cel care a hotărît felul cum sînt dispuse raioanele, aşa că nu l-am schimbat niciodată. Tatei îi plăceau mult jocurile de societate. Mereu zicea că sînt la fel de importante într-o casă cum sînt lingurile. Clienţii vin după un ibric, dar pleacă şi cu cîte un Monopoly.

De cînd a murit el, acum nouă ani, ne-am străduit să păstrăm magazinul aşa cum l-a conceput. Încă mai vindem bomboane asortate cu lemn-dulce. Încă mai avem miniraionul de unelte pentru casă. Şi încă aducem jocuri, mingi şi pistoale cu apă pentru raionul de agrement.

Chestia cu tata e că era în stare să vîndă oricui orice. Te făcea din vorbe. Dar nu era genul necinstit, care vrea să te păcălească; era un veritabil vrăjitor al cuvintelor. Credea în fiecare produs pe care îl vindea. Voia să facă oamenii fericiţi. Şi chiar *îi făcea* fericiţi. El a fost cel care a creat o comunitate în colţul ăsta din West London (fiind născut în East End, îşi spunea „imigrant"), care încă există. Chiar dacă clienţii

care l-au cunoscut pe tata sînt tot mai puțini cu fiecare an.

— OK, zic, venind repede cu găleata. Îmi ia doar o secundă.

Urc în viteză treptele scării și încep să frec pata maronie. O văd pe Morag dedesubt, arătîndu-i un cuțit de descojit fructe și legume unui client și rezist tentației de-a mă băga în vorbă. Mă pricep la cuțite, am făcut și un curs de bucătar. Dar nu poți fi peste tot în același timp și...

— Au venit, mă anunță Greg. Tocmai parchează mașina.

Jake a insistat să păstrăm unicul nostru loc de parcare pentru tipii ăștia cu uleiul. L-or fi întrebat: „Aveți parcare?" și el n-a putut răspunde: „Un singur loc", fiindcă nu i-ar fi picat bine la fițele lui, așa că probabil le-a răspuns relaxat: „Firește!", de parcă am fi avut o parcare subterană.

— Nici o problemă, zic precipitat. Am terminat. Totul e în regulă.

Trîntesc cîrpa în găleată și încep să cobor grăbită, cu doza de Coca-Cola într-o mînă. Așa. Mi-a luat foarte puțin timp, acum n-o să mă mai streseze și...

— Ai grijă cu scara aia.

Aud glasul lui Greg sub mine, dar el mereu ne apostrofează cu tot felul de reguli idioate de protecția muncii pe care le-a citit pe net, așa că îmi văd de coborît, pînă cînd el strigă: „Stai!", pe un ton realmente alarmat.

— Fixie! țipă Stacey de la casă, altă vînzătoare a noastră, cu voce nazală imposibil de confundat, care-ți sfredelește timpanul. Ai grijă!

Întorc capul și îmi ia cîteva clipe să pricep ce-am făcut. Mi-am prins mîneca într-un coș de

plasă, care s-a prins de mînerul unei cuve uriaşe cu mingiuţe de cauciuc. Care acum se mişcă de pe raft... şi nu le pot opri. *Fir-ar...*

— O, *Doamne*!

Ridic mîna liberă ca să mă feresc de potopul de mingiuţe de cauciuc. Îmi sar pe cap, pe umeri, se împrăştie prin tot magazinul. Cum naiba de avem atîtea?

Cînd ajung la baza scării, mă uit în jur îngrozită. E o minune că nu s-a spart nimic. Chiar şi aşa, podeaua e un covor de mingiuţe care sar.

— Repede! strig către Greg şi Stacey. Muncă de echipă! Adunaţi-le! Mă duc să întîmpin invitaţii.

În timp ce eu mă grăbesc spre uşă, Greg şi Stacey nu par deloc o echipă; la drept vorbind, par o *antiechipă*. Se tot ciocnesc unul de altul şi înjură. Greg îşi îndeasă grăbit mingiuţe în cămaşă şi în buzunarele de la pantaloni şi îi strig: „Pune-le înapoi în *cuvă*!".

— Nici măcar n-am remarcat pata aia de cola, îmi aruncă Stacey cînd trec pe lîngă ea, ridicînd din umeri cum face mereu. Trebuia s-o laşi în pace.

„Crezi că mă ajuţi în vreun fel zicînd asta?", îmi vine să-i răspund. Dar n-o fac. Ideea e că-i o angajată de nota zece şi merită s-o ţii aproape. Trebuie doar să te obişnuieşti cu ceea ce mama şi cu mine numim FAS (Fazele Aiurea ale lui Stacey).

Dar evident că adevăratul motiv pentru care nu zic nimic e faptul că are dreptate. Trebuia să las pata în pace. Însă pur şi simplu nu mă pot abţine să repar lucrurile. Ăsta e cusurul meu. Asta sînt.

Doi

Invitaţii par cam snobi. Nici nu-i de mirare. Fratelui meu Jake îi place să iasă în oraş cu snobi. A fost mereu ambiţios, de cînd era mic. Întîi, s-a ambiţionat să intre în echipa de fotbal. Pe urmă, spre sfîrşitul adolescenţei, a început să socializeze cu cei bogaţi – şi brusc a fost dezamăgit de casa şi de vacanţele noastre şi o dată, cine poate uita, chiar de accentul tatei. (Altă ceartă furibundă. Mama s-a supărat rău. Încă îmi mai amintesc urletele care se auzeau de jos pînă la etaj, prin podea.)

A lucrat ca agent imobiliar în Fulham, pînă acum vreo trei ani, cînd şi-a lansat propria afacere, şi a devenit şi mai snob. Lui Jake îi place să aibă în jur tipi în pantofi *brogue*, cu tunsori ca din portretele-robot de la poliţie şi cu voci de oameni pentru care nimic nu e suficient de bun. În esenţă, îi displace faptul că nu s-a născut în Chelsea. Că nu e unul dintre marţafoii ăia de la TV care toată ziua petrec cu familia regală şi-şi iau şase vacanţe pe an. Dar fiindcă nu e, poate cel puţin să-şi petreacă tot timpul în baruri de pe King's Road cu tipi pe nume Rupert.

E clar că aceşti doi bărbaţi, care tocmai se dau jos din Range Roverul lor, sînt exact genul ăsta, cu tricourile lor polo, cu mocasinii şi cu

bronzul lor. Genul ăsta de tipi mă cam intimidează, sinceră să fiu, dar îmi spun „Sus bărbia, Fixie" şi pornesc să-i întîmpin. Îl văd pe unul dintre ei cîntărind magazinul cu ochi critic şi mi se strînge inima. OK, nu are cea mai frumoasă faţadă – e în stilul anilor 1970, cînd a fost făcută de comandă –, însă ferestrele strălucesc şi aranjamentul textilelor pentru bucătărie din vitrină arată super. Avem suficient spaţiu pentru un magazin aflat pe o stradă principală şi îl folosim adecvat. Avem trei raioane şi mai multe mese de expunere în faţă, şi totul funcţionează perfect.

— Bună! mă salută cel mai înalt dintre ei. Clive Beresford. Tu eşti Felicity?

Mulţi oameni aud Fixie şi au impresia c-ai zis Felicity. Sînt obişnuită.

— Fixie, spun zîmbind şi-i strîng mîna. Bun venit la magazinul Farrs.

— Simon.

Celălalt ridică o mînă în timp ce scoate din Range Rover o cutie care pare grea.

— L-am găsit! Bun spaţiu aveţi aici.

— Da, încuviinţez eu. Sîntem norocoşi.

— Dar nu e chiar Notting Hill, nu-i aşa?

— Notting Hill? repet mirată.

— Jake a zis că afacerea voastră de familie e în Notting Hill.

Strîng din buze. E atît de tipic pentru Jake. Fireşte că le-a zis că magazinul e în Notting Hill. Probabil le-a zis şi că Hugh Grant e client fidel.

— Nu, sîntem în Acton, răspund politicoasă.

— Dar aveţi de gînd să vă extindeţi curînd în Notting Hill, nu? insistă Clive în timp ce intrăm. Aşa ne-a spus fratele tău.

„Să ne extindem în Notting Hill?" Ce idioţenie. Ştiu că Jake a vrut doar să impresioneze nişte

străini într-un bar. Dar aud vocea tatei în minte: „Familia înainte de toate, Fixie".

— Poate că da, zic amabilă. Cine ştie?

Îi conduc înăuntru, apoi întind braţele spre cratiţele, casoletele de plastic şi feţele de masă din jur.

— Ăsta e magazinul nostru.

Pentru scurt timp se lasă tăcerea. Îmi dau seama că nu e deloc ce se aşteptau să găsească. Simon se zgîieşte la nişte borcane Kilner expuse. Clive face cîţiva paşi în faţă şi se uită curios la un set Monopoly. O clipă mai tîrziu, îi cade în cap o mingiuţă roşie.

— Au!

Ridică privirea.

— Ce nai...

— Scuze! sar imediat. Nu ştiu cum de s-a întîmplat!

Fir-ar. Probabil a mai rămas una pe vreun raft de sus.

— Deci aveţi de gînd să vă axaţi mai mult pe delicatese?

Simon pare bulversat.

— Vindeţi şi alimente? *Că nu prea văd...*

Mi se strînge iar inima. Nu ştiu cu ce i-o fi împuiat Jake capul, dar nu e vina mea.

— Absolut. Uleiuri, oţet, mirodenii, chestii de genul ăsta. Te rog, lasă jos cutia.

— Perfect.

O trînteşte pe blatul unui bufet de expunere pe care-l golisem dinainte. (În mod normal i-aş invita în camera din spate, dar e plină de cutii cu lumînări aromate pe care trebuie să le despachetăm.)

— Păi, să-ţi spun cîte ceva despre noi. Am descoperit o gamă de uleiuri de măsline realmente

speciale, zice pe tonul ăla fiţos al lor – *realmente* speciale. Gustă, te rog.

În timp ce vorbeşte, desfac amîndoi sticle mari de ulei de măsline din nişte cutii de lemn mai mici. Simon întinde rapid nişte sosiere, iar Clive scoate cubuleţe de pîine gata tăiate.

Vorbeşte despre nu ştiu ce plantaţie de măslini din Italia, însă nu pot să fiu atentă cum trebuie la el, fiindcă mă holbez îngrozită la Greg. Tocmai a apărut în raza privirii mele – şi are buzunarele încă înţesate de mingiuţe de cauciuc. Are toată zona prohabului umflată, plină de protuberanţe şi pur şi simplu... *bizară*. De ce n-o fi *scăpat* de ele?

Îi arunc o privire furioasă, care vrea să spună: „De ce ai încă mingiuţele săltăreţe în buzunare?". Greg îmi răspunde imediat dîndu-şi ochii peste cap cu emfază, ceea ce evident vrea să spună: „Există un motiv foarte temeinic, crede-mă".

Nu-l cred nici în ruptul capului. Greg e foarte bine intenţionat, nimeni nu se îndoieşte de asta, însă are o logică proprie, enervantă.

E ca un computer pe ducă, unul care merge perfect pînă cînd decide brusc să-ţi trimită toate mesajele din inbox în Venezuela.

— Vrei să guşti?

Îmi dau seama subit că discursul lui Clive s-a terminat şi că-mi întinde cubuleţele de pîine şi uleiul de măsline.

În timp ce înmoi cubuleţul în ulei şi gust, mă gîndesc: e tipic pentru Jake să stabilească întîlnirea asta în singura zi în care mama nu-i la magazin. Ce, crede că poate scăpa aşa de privirea ei ageră? Că n-o să observe? Mama observă tot. Orice vînzare, orice sumă rambursată, orice e-mail. *Absolut tot.*

Brusc, îmi dau seama că cei doi fiţoşi tot aruncă priviri pe şest către zona inghinală umflată a lui Greg. Şi zău că nu-i pot condamna. E o imagine destul de bulversantă.

— Vă rog să scuzaţi felul ciudat în care arată azi Greg, zic cu un rîs relaxat. De obicei nu e aşa! E vorba doar de...

— Dezechilibru hormonal, mă întrerupe Greg dînd din cap impasibil, şi mai că mă înec cu pîinea.

De ce... ce vrea să spună prin... *Dezechilibru hormonal?*

— E nasol, adaugă el cu subînţeles.

Sînt obişnuită cu ciudăţeniile lui, dar uneori mă reduce chiar şi pe mine la tăcere.

— E o poveste amuzantă, adaugă Greg, încurajat de atenţia primită, fratele meu s-a născut doar cu jumătate de pancreas. Iar mama are un rinichi ca vai de el...

— Mersi, Greg! îl întrerup disperată. Mersi pentru... Mersi.

Cei doi tipi stilaţi par şi mai îngroziţi, iar Greg îmi aruncă o privire mulţumită de sine care ştiu că vrea să spună: „Am salvat magistral situaţia, aşa-i?".

Pentru a o suta oară, mă întreb dacă n-am putea să-l trimitem pe Greg la un curs. Un curs despre „Cum să nu mai fii Greg".

— În fine! zic cînd Greg se îndepărtează. Uleiurile astea de măsline sînt incredibile. N-o spun doar din politeţe, e adevărat. Sînt consistente, aromate şi delicioase, mai ales cel verde-închis, picant. Care-ar fi preţul de vînzare?

— Toate preţurile sînt aici, spune Simon întinzîndu-mi un document printat.

Cercetez cifrele – şi mai să cad în nas. De regulă sînt destul de stăpînă pe mine în asemenea

situaţii, însă acum mă trezesc zicînd cu respiraţia tăiată:

— *Nouăzeci şi cinci de lire?*

— Fireşte, vorbim despre un produs de megalux, de cel mai mare rafinament, spune Clive fără să tresară. Aşa cum ţi-am explicat, e vorba despre o plantaţie foarte specială, iar procesul de producţie e unic...

— Dar n-o să dea nimeni nouăşcinci de lire pe-o sticlă de ulei!

Mai că m-apucă rîsul.

— Nu în magazinul ăsta. Îmi pare rău.

— Dar cînd o să deschideţi în Notting Hill? se bagă şi Simon. Acolo e o piaţă cu totul diferită. Apropo, noi sîntem de părere că The Notting Hill Family Deli ar fi un nume foarte inspirat.

Încerc să-mi ascund uimirea. *Poftim?* Magazinul nostru se numeşte Farrs. Tata, pe care îl chema Michael Farr, i-a dat numele Farrs şi n-o să se cheme niciodată altfel.

— Ăsta e uleiul nostru de măsline.

Vocea lui Greg ne ia pe toţi prin surprindere şi-l vedem cum pune o sticlă de ulei pe masă.

— Costă cinci lire nouăzeci şi nouă.

Ochii lui mari şi cenuşii îi fixează atent pe cei doi tipi stilaţi.

— Zic şi eu.

— Da, spune Simon după o pauză. Bine, sigur, e un produs cu totul diferit de ale noastre. Nu vreau să fiu prost-crescut, dar dacă gustaţi amîndoi, o să simţiţi diferenţa de calitate a uleiului mai ieftin. Îmi permiteţi?

Remarc cît de abil l-a atras pe Greg în conversaţie. Acum toarnă din sticla noastră de ulei de cinci lire nouăzeci şi nouă şi înmoaie în el

cubuleţe de pîine. Cînd gust, înţeleg la ce se referă. Uleiul nostru pare mai diluat.

Dar trebuie să-ţi cunoşti clienţii. Trebuie să le cunoşti limitele. Tocmai sînt pe punctul de a-i spune lui Simon că ai noştri sînt genul practic şi pragmatic şi nici într-o mie de ani n-o să dea nouăzeci şi cinci de lire pe ulei, cînd se deschide uşa şi, întorcîndu-mă, îl văd pe Jake intrînd cu paşi mari.

E o prezenţă impresionantă. Întotdeauna a fost. Are bărbia fermă a tatei şi ochii lui sclipitori şi e îmbrăcat în haine cu adevărat frumoase. Haine de agent imobiliar stilat. Blazer bleumarin, cravată, pantofi scumpi şi lucioşi. Butoni.

Doar văzîndu-l, simt cum mă copleşesc aceleaşi sentimente familiare, ca nişte corbi care flutură ameninţător din aripi. *Inadecvată. Vinovată. Inferioară. De doi bani.*

Nu-i o noutate. Fratele meu mai mare îmi stîrneşte mereu sentimentele astea, şi de ce n-ar face-o? Dacă mai există ceva în care cred la fel de tare cum cred în ideea că *familia e pe primul loc*, acel ceva e că trebuie *să fiu corectă*. Sînt întotdeauna corectă şi sinceră, oricît de dureros ar fi.

Şi adevărul dureros e că Jake întruchipează succesul, iar eu, eşecul. El e cel care a lansat o firmă de import-export fără un ban de la altcineva. El e cel care a făcut un purcoi de bani cu un model de chiloţi de damă de culoarea pielii, fără cusături, pe care l-a vîndut unui magazin cu marfă ieftină. El e cel care are maşină de fiţe şi cărţi de vizită şi MBA (aproape terminat).

Eu sînt cea care a luat un împrumut de la mama („moştenirea noastră", cum îi zice Jake mereu) şi a încercat să-şi facă o firmă de catering, care n-a mers. Şi încă n-am dat banii înapoi.

Nu sînt oaia neagră a familiei. Ăsta ar fi un lucru spectaculos şi interesant. Sînt doar oaia tembelă care are şi-acum un teanc de şorţuri verde-închis sub pat, brodate cu logoul meu: Farr's Food. (Toate celelalte lucruri le-am vîndut, dar de astea n-am reuşit să scap.) Şi ori de cîte ori mă aflu în preajma lui Jake, mă simt şi mai idioată şi mai tembelă. Tembelă *la propriu*. Fiindcă abia dacă reuşesc să deschid gura şi, cînd o fac, încep să mă bîlbîi.

Am păreri, am idei. Chiar am. Cînd mă ocup de magazin singură – sau cu mama – le pot spune celorlalţi ce să facă. Mă pot impune. Dar în preajma lui Jake, şi uneori chiar şi a lui Nicole, mă gîndesc de două ori înainte de a-mi da glas gîndurilor. Fiindcă mesajul nerostit care planează în aer este: „De unde ştii tu? Firma ta a dat faliment".

Singura care mă face să simt că nimic din toate astea nu contează şi că e totuşi ceva de capul meu este mama. Dacă nu era ea, nu ştiu cum aş fi rezistat.

— Băieţi! îi salută Jake. Aţi ajuns deja! *Ciao.*

Ciao. Aşa vorbeşte cu ei. Am crescut în aceeaşi familie, dar nu mă văd niciodată în stare să devin genul de persoană care spune *ciao.*

— Jake! zice Clive şi îl bate pe spate. Omul meu.

— Notting Hill, ha? îl dojeneşte Simon, strîngîndu-i mîna lui Jake. Sîntem în nenorocitul de Acton!

— E doar începutul imperiului care va urma, zice Jake cu un rînjet larg.

Apoi îmi aruncă o privire scurtă, pe care o citesc exact. Înseamnă: „Sper că nu m-ai vorbit de rău, da?".

Îl săgetez şi eu cu o privire care spune: „The Notting Hill Family Deli?". Însă acum mă ignoră.

Jake mă ignoră adesea cînd e cu amicii lui de fiţe. Probabil se teme să nu dau în vileag minciunile pe care l-am auzit îndrugîndu-le. N-aş face asta niciodată – *familia e pe primul loc* –, dar nu pot să nu observ cînd denaturează adevărul. Cum ar fi şcoala pe care a urmat-o (spune c-a urmat un „gimnaziu select", dar a făcut un liceu de stat). Sau referirea la „locşorul nostru de la ţară". Habar n-am despre ce „locşor" e vorba – să fie privata aia veche din capătul grădinii mamei?

— Deci astea sînt celebrele uleiuri! exclamă Jake. *Fantastico!*

— Trebuie să vii să vezi cu ochii tăi locul, zice Simon entuziast. E absolut uluitor.

— Mi-ar plăcea, răspunde Jake cu glas tărăgănat. Ador partea aia de lume.

Nu-mi aduc aminte ca Jake să fi fost în viaţa lui în Italia, deşi evident că n-am de gînd să spun asta.

— Ştii că o sticlă e nouăzeci şi cinci de lire? îi zic într-o doară. Crezi că clienţii noştri îşi permit să dea atît? Eu nu.

Îl văd crispîndu-se iritat şi ştiu de ce. Nu-i place să i se aducă aminte de clienţii noştri practici şi chibzuiţi cu banii. El şi-ar dori clienţi milionari, care nu există.

— Dar dacă vă extindeţi în zona exclusivistă, acolo există deja o piaţă, zice Clive şi bate cu degetul în sticlă. Gustul e fenomenal, sînt sigur că şi Fixie e de-aceeaşi părere, nu?

— E super, zic. E delicios. Doar că... nu ştiu. Oare clienţii noştri l-ar aprecia?

Deloc de mirare, glasul începe să-mi tremure. Pun întrebări în loc să fac afirmaţii. Prezenţa lui Jake are efectul ăsta asupra mea. Şi asta mă

umple de draci, fiindcă mă face să par nesigură pe ce spun, şi nu-i aşa. Nu-i *deloc* aşa.

— O să înveţe să-l aprecieze.

Jake îmi dă cu flit.

— O să organizăm seri cu degustări, genul ăsta de chestii...

Li se adresează lui Clive şi Simon.

— În mod sigur o să facem o comandă, băieţi, să vedem însă cantitatea.

Mă străbate un fior de panică. Nu putem face o comandă pe loc, mai ales în absenţa mamei.

— Jake, nu crezi c-ar trebui să discutăm înainte? îndrăznesc să întreb.

— N-avem nimic de discutat, replică el, în timp ce privirea lui îmi spune clar: „Taci".

O, Doamne. În ciuda corbilor care flutură din aripi în jurul meu, e musai să insist. În numele mamei.

— Eu doar...

Glasul îmi tremură iar şi mi-l dreg.

— Clienţii noştri vin aici pentru produse de calitate rezonabilă, la preţuri de bun-simţ. Nu cumpără alimente de lux.

— Ei bine, poate va trebui *să-i educăm*, mi-o taie Jake. Să-i învăţăm. Să le deprindem papilele gustative mediocre cu arome mai rafinate.

Înşfacă un cubuleţ de pîine, pune pe el nişte ulei de cinci lire nouăzeci şi nouă şi-l bagă în gură înainte ca vreunul dintre noi să apuce să spună ceva.

— Doamne, ce gust sublim, spune înăbuşit, în timp ce mestecă. E cu totul alt nivel. Are aromă de nucă, e consistent... îi *simţi* calitatea... Ce pot să spun, băieţi, felicitări. Sînt pur şi simplu impresionat.

Întinde mîna, dar nu i-o strînge nici Simon, nici Clive. Par prea şocaţi ca să se poată clinti.

— Deci care a fost ăsta? zice Jake într-un final, terminînd de mestecat. A fost cel mai scump?

Tăcere. Nu mă pot uita la nimeni. Fiecare *fibră* a corpului meu se crispează.

Dar jos pălăria pentru cei doi fiţoşi: au maniere impecabile. Nici un zvîcnet nu străbate faţa lui Clive cînd salvează rapid situaţia, cu măiestrie.

— Nu sînt *prea sigur*, tu ştii cumva? îl întreabă pe Simon îngîndurat.

— Nici eu nu sînt sigur, preia Simon iute ştafeta. Cred că e posibil ca sosierele să se fi amestecat, aşa că...

— Probabil e vina noastră că am adus atît de multe.

— Categoric, întăreşte Simon. La un moment dat, toate încep să pară la fel!

Sînt atît de amabili cu Jake, care nu are nici cea mai vagă idee despre ce se întîmplă, că-mi vine să le zic: Vă mulţumesc, dragi fiţoşi. Vă mulţumesc că aţi fost atît de amabili cu fratele meu, care habar n-are de asta".

Dar evident că n-o fac. Simon şi Clive se uită unul la altul şi par să cadă de acord tacit că e momentul să ne zică pa. Zîmbim şi pălăvrăgim cu toţii în timp ce ei îşi strîng lucrurile, ne propun să mai discutăm şi ne asigură c-o să ţinem legătura.

În timp ce maşina lor demarează din faţa magazinului, Jake şi cu mine tragem simultan aer în piept ca să vorbim, dar el mi-o ia înainte.

— Felicitări, Fixie, zice agasat. I-ai speriat. Bravo.

— Îmi pare rău, Jake, încep, după care mă dojenesc în gînd că i-am cerut scuze, *de ce* fac asta mereu? Eu doar... chiar cred că...

— Ştiu ce crezi tu, mă întrerupe tăios. Dar *eu* sînt cel care încearcă să se ocupe de strategia de dezvoltare a magazinului. Vreau să crească. Să fie mai bun. Să fie ceva aparte. Să fie profitabil.

— Da, dar nouăzeci şi cinci de lire pentru o sticlă de ulei, Jake, îi atrag atenţia. Nu poţi vorbi serios.

— De ce nu? ripostează. Harrods îl vinde.

Nici măcar nu ştiu ce să-i răspund la asta. *Harrods?* Îmi dau seama că Greg se uită la noi şi afişez iute un zîmbet. Tata ne-ar *ucide* dacă ne-ar vedea că ne certăm în magazin.

— Jakey?

Mă întorc şi o văd intrînd pe Leila, prietena lui Jake. E îmbrăcată într-o rochie cloş galbenă, absolut adorabilă, şi îşi ţine ochelarii de soare ridicaţi pe creştet. Leila îmi aminteşte mereu de Bambi. Are picioare lungi şi zvelte, poartă sandale cu platformă foarte înaltă, care troncănesc ca nişte copite, şi se uită la lume printre genele ei lungi de parcă s-ar teme să nu fie împuşcată. E foarte drăguţă şi mi-ar fi imposibil să mă cert cu Jake în faţa ei.

Nu doar fiindcă e drăguţă, ci şi fiindcă *familia e pe primul loc.* Leila nu face parte din familie. Nu cu adevărat. Nu încă. E cu Jake de trei ani – s-au întîlnit la un club – şi nu i-am văzut niciodată certîndu-se. Leila nu pare genul care se ceartă, deşi probabil se supără şi ea cîteodată pe Jake, nu? Dar nu mi-a pomenit niciodată de aşa ceva. Ba chiar, la un moment dat, mi-a zis: „Jake e un ursuleţ sentimental, aşa-i?", la care era cît pe ce să cad pe spate. Jake? *Un ursuleţ sentimental?*

— Bună, Leila, zic şi o pup; e micuţă şi subţire ca un copil; la drept vorbind, mă şi mir că e în

stare să ducă toate sacoşele alea lucioase. Ai fost la cumpărături?

— Doamna a fost răsfăţată, zice Jake mîndru. Am luat şi cadoul pentru mama.

Jake îi spune mereu Leilei „doamna", deşi nu sînt nici măcar logodiţi. Mă întreb uneori dacă n-o deranjează, dar adevărul e că, de cînd o cunosc, n-o deranjează niciodată nimic. Odată, Jake a venit la magazin pentru o şedinţă cu familia şi abia după o oră ne-am dat seama că o lăsase pe Leila în maşină, să nu i-o ridice poliţiştii. Ea nu s-a supărat deloc – a stat şi s-a uitat pe telefon, fredonînd încetişor. Cînd mama a strigat: „Jake! Cum ai putut s-o laşi pe Leila atîta timp în maşină?", el a ridicat din umeri şi a zis: „Ea s-a oferit".

Acum, Leila îmi flutură prin faţă o pungă lucioasă Christian Dior, pe care o cercetez cu o mică împunsătură în inimă. Eu nu-mi permit să-i cumpăr mamei parfum Christian Dior. Totuşi. Îi plac şi chestiile de la Sanctuary, şi asta i-am luat. Şi în clipa asta, simplul gînd la mama e suficient ca să mă calmeze. Nu mai trebuie să-mi fac griji pentru toate astea, evident – o să le rezolve mama. O să discute cu Jake pe tonul ei ferm şi calm. N-o să-l lase să comande ulei de măsline ridicol de scump.

Mama are grijă de familie, de casă, de magazin... practic de tot. Ea e directorul nostru executiv. Ancora noastră. Cînd tata a murit subit de atac de cord a fost ca şi cum ceva a explodat în ea. A fost ca şi cum toată energia negativă a tristeţii ei s-ar fi transformat într-o hotărîre de fier că asta *nu ne va distruge* afacerea, familia sau orice altceva. Ea e cea care ne-a dat putere tuturor în ultimii nouă ani, ca să nu mai zic că

a învăţat Zumba şi că *nimeni* nu face foitaje mai bune decît ale ei. E incredibilă. Zice că tata îi e mereu alături în tot ce face şi că vorbeşte cu ea în fiecare noapte. Pare ciudat, dar o cred.

De obicei, e la magazin din zori pînă în noapte. Singurul motiv pentru care nu e acum aici este că în seara asta e petrecerea pentru aniversarea ei şi a vrut să aibă ziua liberă ca să gătească. Şi da, unele femei de vîrsta ei – sau de orice altă vîrstă – i-ar lăsa pe alţii să gătească *pentru ele* de aniversarea lor. Nu şi mama. În fiecare zi de 2 august, de cînd mă ştiu, a făcut rulouri cu cîrnăciori, salată Waldorf şi plăcintă cu mere. Aşa e tradiţia. Noi, familia Farr, ţinem mult la tradiţie.

— Apropo, am rezolvat cu factura aia pentru reparaţia auto, îi spune Jake Leilei. L-am sunat pe tip. I-am zis: „Aud că o tot sîcîi pe prietena mea. Las-o în pace!". A renunţat la orice pretenţie.

— Jake! suspină Leila. Eşti eroul meu!

— Şi cred c-ar trebui să te upgradezi, adaugă Jake în treacăt. Hai să-ţi luăm un model mai nou. Ne uităm în weekend.

— Vai, Jakey. Leila se întoarce spre mine cu ochi strălucitori: Aşa-i că e un scump?

— Ăă... da, îi zîmbesc stins. Absolut.

În clipa asta, Morag şi clienta ei – o femeie de vîrsta a doua – se apropie de casa de marcat. Jake intră imediat în rolul de consultant de top al serviciului pentru clienţi, îi zîmbeşte radios şi-o întreabă:

— Aţi găsit tot ce căutaţi? A, un cuţit de descojit. Mă tem că *va trebui* să vă pun o întrebare delicată: Aveţi optsprezece ani împliniţi?

Femeia chicoteşte, se îmbujorează, chiar şi mie îmi scapă un surîs. Jake e destul de fermecător

atunci cînd vrea. La plecare, îi spunem cu toţii „la revedere" de mai multe ori şi zîmbim pînă se închide uşa. Apoi Jake scoate cheile de la maşină din buzunar şi începe să le răsucească pe degete, aşa cum face de cînd şi-a luat prima maşină.

Ştiu ce vreau să-i spun. Aproape că văd cuvintele ivindu-se în faţa mea, într-o bulă de bandă desenate. Cuvinte bine articulate, pasionate, despre afacerea noastră. Despre ce facem noi. Despre tata. Dar, cumva, nu sînt în stare să le scot din bulă şi să le rostesc efectiv.

Jake a căzut pe gînduri şi ştiu că nu e bine să-l întrerup. Leila e în aşteptare, la fel ca mine, cu sprîncenele împreunate, neliniştită.

E atît de frumoasă fata asta. Frumoasă, blîndă şi niciodată nu judecă pe nimeni. Lucrul cel mai important din viaţa ei e manichiura: cu asta se ocupă, asta e pasiunea ei. Dar nici măcar nu clipeşte la vederea unghiilor mele ca vai de ele şi nici nu face mişto. Îi acceptă pe toţi aşa cum sînt, inclusiv pe Jake.

Într-un tîrziu, fratele meu se opreşte din răsucit cheile şi ne priveşte. Habar n-am la ce s-o fi gîndit atît de intens. Deşi am crescut împreună, nu-l înţeleg prea bine.

— Păi, noi o să mergem acasă, zice. S-o ajutăm pe mama.

Ştiu că „S-o ajutăm pe mama" înseamnă de fapt „Să-mi iau o bere şi să mă uit la Sky Sports", dar nu-l provoc.

— OK, zic. Ne vedem acolo.

Casa noastră se află la doar zece minute de mers pe jos de prăvălie; uneori pare că una e prelungirea celeilalte. Tocmai mă întorc să aranjez mai bine nişte suporturi de cratiţe expuse,

cînd Leila întreabă emoționată, de parcă ne-am duce la balul de absolvire:

— Cu ce te îmbraci, Fixie?

— Nu știu, răspund luată ca din oală. Cu o rochie, cred. Nimic special.

E petrecerea de ziua mamei. O să fie prieteni, vecini și nenea Ned. Adică vreau să arăt bine, dar nu e chiar Marele Bal al Ambasadorilor.

— A, bine, spune Leila perplexă. Deci n-ai de gînd să...

— Să ce?

— Mă gîndeam doar, avînd în vedere că...

Tace cu subînțeles, de parcă ar trebui să știu exact la ce se referă.

— Avînd în vedere *ce anume*?

Mă holbez la ea, iar Leila se răsucește brusc pe platformele ei, tronca-tronca, spre Jake.

— Jakey! zice pe tonul ei de reproș. (Practic, un suspin de îndrăgostită alintată.) Nu i-ai spus?

— A, da. Așa e.

Jake își dă ochii peste cap și mă privește.

— S-a întors Ryan.

Poftim?

Mă uit lung la el, încremenită. Nu pot vorbi, fiindcă mi s-au blocat plămînii, însă creierul meu a început deja să analizeze cuvîntul „întors" ca un program automat de computer. „Întors." Ce înseamnă acest „întors"? Întors în Anglia? Întors acasă? Întors la mine?

Nu, nu întors la mine, *evident* că nu întors la mine...

— S-a întors în țară, mă lămurește Leila, cu ochii plini de compasiune. N-a mers deloc relația cu fata aia din America. Vine la petrecere. Și a întrebat de tine.

Trei

Nu ştiu de cîte ori poate fi frîntă o inimă, dar a mea a fost făcută fărîmiţe de o mie de ori, de fiecare dată de Ryan Chalker.

Lucru pe care el nu-l ştie. Mi-am ascuns destul de bine sentimentele. (Cred.) Dar adevărul e că am fost îndrăgostită pînă peste cap de Ryan de cînd aveam zece ani şi el cinşpe şi am dat peste el şi Jake într-un grup de băieţi, la Burger King. Mi-a picat imediat cu tronc. Cum ar fi putut să nu mă obsedeze părul blond, profilul, magnetismul lui?

Cînd am intrat eu la liceu, Ryan şi Jake erau cei mai buni prieteni, iar el venea la noi acasă în fiecare weekend, spunea bancuri şi flirta cu mama. Spre deosebire de toţi ceilalţi colegi ai lui, avea tenul perfect. Ştia cum să-şi aranjeze părul. Făcea pînă şi uniforma noastră de şcoală să pară sexy, *atît* de bine arăta.

Şi mai era şi bogat. Toţi şuşoteau pe la colţuri. Nu ştiu ce rudă îi lăsase o mică avere. Dădea mereu petreceri şi, cînd a împlinit şapteşpe ani, a primit o maşină. Decapotabilă. Eu am douăzeci şi şapte de ani şi sînt sigură că n-o să am în viaţa mea o decapotabilă. Ryan şi Jake se plimbau întruna prin Londra cu ea, cu capota dată pe spate şi muzica la maximum, ca nişte vedete

rock. Adevărul e că Ryan a fost cel care l-a deprins pe Jake cu viaţa aia luxoasă şi zgomotoasă, de petreceri pînă tîrziu în noapte. Frecventau împreună genul de cluburi despre care citeşti în tabloide şi a doua zi, la noi acasă, ne făceau capul mare cu ele. Cînd am crescut suficient, mama mă lăsa uneori să mă duc şi eu cu Jake şi Ryan, şi mă simţeam de parc-aş fi cîştigat la loterie. Toată lumea îi invidia enorm şi, brusc, am devenit şi eu o persoană invidiată.

Ryan putea să fie foarte drăguţ dacă voia. N-am să uit niciodată o seară cînd ne-am dus la film. Tocmai mă despărţisem de un băiat pe nume Jason şi în spatele nostru stăteau mai mulţi amici de-ai lui. Au început să rîdă şi să mă ia peste picior, iar Ryan s-a întors imediat la ei, înainte să apuce altcineva să riposteze, şi i-a pus la punct. A doua zi la şcoală s-a vorbit despre asta şi toată lumea zicea: „Ryan o iubeşte pe Fixie!".

Sigur că am rîs împreună cu ei. Am luat-o drept o glumă. Dar, în adîncul sufletului, eram topită. Simţeam că acum e ceva care ne leagă. Mă tot gîndeam: „Asta *sigur* înseamnă c-o să fim împreună? *Sigur* ne e scris să fim împreună, nu?".

Au fost atît de multe momente de-a lungul anilor în care am crezut că am cu adevărat o şansă. Atunci cînd ne-am întîlnit la Pizza Express şi sărutul lui pe obraz a durat ceva mai mult. Ziua în care m-a strîns de coapsă. Clipa în care m-a întrebat dacă sînt singură sau am prieten. La înmormîntarea tatei, cînd a stat cu mine la parastas şi m-a lăsat să vorbesc cît am vrut despre tata. La petrecerea mea de douăzeci şi unu de ani, cînd mi-a cîntat „I Don't Want to

Miss a Thing" privindu-mă drept în ochi, în timp ce inima mi se zbătea ca un fluture înnebunit şi mă gîndeam „Da, da, asta e clipa...". Însă în seara aia s-a cuplat cu o fată pe nume Tamara. De-a lungul anilor, plîngînd în taină, l-am văzut întîlnindu-se cu toate fetele din West London în afară de mine.

Apoi, cu cinci ani în urmă, s-a mutat în Los Angeles, să se facă producător de film. *Producător de film* cu acte în regulă. Ar fi greu să-ţi imaginezi o slujbă mai demnă de rîvnit şi mai imposibil de obţinut. Încă mai am cartea de vizită pe care mi-a dat-o înainte să plece, cu un logo abstract şi o adresă pe Wilshire Boulevard.

Mi-ar fi fost mult mai uşor să-l uit dacă ar fi dispărut pentru totdeauna – însă n-a făcut-o. Se întorcea deseori la Londra şi de fiecare dată venea să-l vadă pe Jake, într-o explozie de lumină şi chef de viaţă. Părul, blond şi ondulat, îi era acum decolorat de soare. Avea mereu de spus poveşti peste poveşti despre vedete. Zicea în treacăt „Tom" şi eu mă gîndeam: „Tom? Care Tom?". Şi pe urmă îmi dădeam brusc seama că se referă la Tom Cruise şi-mi stătea inima şi mă gîndeam: „O, Doamne, cunosc pe cineva care îl *cunoaşte pe Tom Cruise*?".

În vremea asta, evident, mă vedeam cu alţi băieţi. Însă Ryan îmi rămăsese adînc înfipt în inimă. Şi pe urmă, anul trecut, la şaişpe ani de cînd ne-am cunoscut, a sosit la petrecerea de ziua lui Jake beat pulbere şi nefericit – n-am aflat niciodată întreaga poveste, dar era ceva legat de un director executiv de studio care-i tot băga beţe-n roate.

Ştiu să ascult, aşa că l-am lăsat să-şi verse tot năduful, am încuviinţat şi i-am zis chestii

de bun-simț. În cele din urmă, cînd s-a calmat, l-am văzut că mă privește. Ca și cum m-ar fi văzut prima oară. De parcă abia în clipa aia și-ar fi dat seama că sînt femeie în toată firea. A zis: „Știi, Fixie, întotdeauna mi-a plăcut de tine. Ești atît de sinceră. Ești ca o gură de aer proaspăt". Apoi a adăugat, destul de intrigat:

— Noi de ce n-am fost niciodată împreună?

Inima îmi bubuia în piept, dar o dată în viață am reușit să nu las să mi se vadă emoția. M-am mulțumit să-l privesc, am tăcut cîteva clipe, apoi am zis:

— Păi.

Iar el m-a fixat cu un zîmbet relaxat și a zis:

— Păi.

O, *Doamne*, a fost incredibil. Am plecat trei minute mai tîrziu. M-a condus în apartamentul în care stătea și ne-am petrecut noaptea împlinindu-mi toate fanteziile din adolescență plus altele pe deasupra. Creierul meu striga întruna: „Chiar se întîmplă! Sînt cu Ryan! Se întîmplă cu adevărat!". Timp de zece zile, am fost în extaz.

Și apoi el s-a întors în LA.

Adică, evident că s-a întors în LA. La ce mă așteptam: să mă ceară de nevastă?

(N-o să răspund la asta. Nici măcar în gînd. Fiindcă atunci s-ar putea să-mi trădez cea mai penibilă fantezie dintre toate: că am fi una dintre perechile alea de îndrăgostiți „sortiți să fie împreună" toată viața și că, în sfîrșit, ne-am întîlnit și n-o să ne mai despărțim niciodată.)

Cînd a plecat spre aeroport, în acea dimineață cenușie de aprilie, Ryan m-a sărutat cu o părere de rău ce părea autentică și a zis: „Mi-a făcut foarte bine să fiu cu tine, Fixie". De parcă aș fi

fost o cură cu sucuri naturale sau o serie de conferințe TED.

Am zis, cît am putut de degajată: „Sper c-o să mai vii să mă vezi". Ceea ce nu era chiar adevărat. *În adîncul sufletului*, speram să exclame brusc: „Tocmai am avut o revelație! Fixie, draga mea, nu pot trăi fără tine și vreau să te urci cu mine în avionul ăsta, *chiar acum*".

În fine. Lucru uimitor, asta nu s-a întîmplat.

Apoi am auzit de la Jake că Ryan are o iubită nouă în LA, una pe nume Ariana, și că se ceartă mereu, dar că relația lor e destul de serioasă. M-am uitat de cîteva ori la ei pe Facebook. (OK, tot timpul.) Îi scriam mesaje amicale, nepăsătoare, pe care apoi le ștergeam. Și tot timpul m-am prefăcut că n-am nici o problemă. În fața mamei, a lui Jake, a tuturor. Fiindcă, zău așa, ce altă opțiune aveam?

Dar toate erau doar minciuni. Nu m-am împăcat niciodată cu gîndul că l-am pierdut. În sinea mea, încă mai speram nebunește.

Și acum Ryan s-a întors. Cuvintele îmi bubuie în cap ca o tobă – *s-a întors, s-a întors* – în timp ce stau ca o stană de piatră, încremenită în magazinul Anna's Accessories ca o adolescentă de paișpe ani, probînd frenetic agrafe de păr. De parcă, dacă îmi voi alege brizbrizul potrivit pentru păr, Ryan se va îndrăgosti pe loc de mine.

Nu mă simțeam în stare să mă duc direct acasă de la prăvălie.

Dacă el e deja acolo, trîntit pe canapea, relaxat, gata să mă ia prin surprindere cu zîmbetul lui irezistibil? Am nevoie de timp. Am nevoie să mă pregătesc. La ora 5, i-am spus lui Greg să închidă el și am pornit către bulevard. Mi-am cumpărat un ruj nou. Iar acum stau în fața

unui raft cu diverse accesorii, încercînd să-mi schimb complet înfăţişarea cu o clamă cu cristale de trei lire nouăzeci şi nouă. Sau poate-ar fi mai bine să aleg o floricică.

O cordeluţă cu sclipici?

Ştiu că încerc, de fapt, să evit să mă gîndesc la ce mă aşteaptă. Nici măcar nu-mi pot închipui cît de copleşitor va fi să-l revăd pe Ryan, aşa că prefer să mă fixez asupra unui detaliu nesemnificativ, pe care nici măcar n-o să-l observe cineva. Povestea vieţii mele.

În cele din urmă aleg două clame cu mărgele, nişte agrafe cu cristale şi o pereche de cercei aurii lungi, să-mi poarte noroc. Plătesc şi ies pe strada înmiresmată. La ora asta, mama aranjează masa. Aşază paharele de hîrtie unul peste altul. Înveleşte cuţitele şi furculiţele în şervete. Dar chiar şi aşa, tot am nevoie de mai mult timp. Trebuie să-mi limpezesc gîndurile.

Mă trezesc intrînd pe furiş în Café Allegro, cafeneaua preferată a familiei noastre din zonă. Cumpăr o pungă de cafea boabe pentru espressorul mamei – mereu rămînem fără şi cei de la Café Allegro au cele mai bune sortimente –, după care comand un ceai de mentă şi mă duc să mă aşez lîngă geam. Încerc să mă gîndesc la cel mai adecvat mod în care să-l salut pe Ryan. La ce ton să-mi iau. *În nici un caz* unul nerăbdător sau care cerşeşte atenţie, ci unul stăpîn pe sine şi seducător.

Scot cu un oftat sacoşa Anna's Accessories, aleg cele două clame cu mărgele şi le ridic lîngă păr, mijind ochii la oglinjoara de buzunar. Nici una nu are nimic seducător. Pun cerceii aurii lîngă urechi şi mă strîmb. O, Doamne. Sînt îngrozitori. S-ar putea să-i returnez.

Brusc, remarc un tip din fața mea care mă privește ușor amuzat pe deasupra laptopului și roșesc instantaneu. Ce fac? În mod normal, n-aș încerca niciodată niște clame într-o cafenea. Mi-am pierdut complet uzul rațiunii.

În timp ce îndes grăbită clamele și cerceii înapoi în sacoșă, o picătură de apă aterizează pe masă și ridic ochii. Acum, că stau să mă gîndesc, au curs întruna picături din tavan de cînd m-am așezat, doar că celelalte au aterizat într-o găleată de pe podea.

În apropiere se află o barista, care tocmai oferă un sandvici fierbinte unui client, și-i atrag atenția cînd dă să se îndepărteze.

— Fii drăguță, curge din tavan.

Arăt în sus, ea îmi urmărește privirea scurt, apoi ridică din umeri.

— Da. Am pus o găleată.

— Dar curge și pe masă.

Cînd privesc atent tavanul, văd că sînt două surse din care se prelinge apa, plus o zonă umedă. Tot tavanul arată foarte neigienic. Mă uit la tipul din fața mea să văd dacă a remarcat și el, însă vorbește la mobil acum și pare complet absorbit de discuție.

— Da, zice cu glas de om extrem de educat și politicos. Știu, Bill, dar...

Drăguț costum, observ. Pantofi lucioși, scumpi.

— Se fac reparații la etajul de sus.

Barista nu pare cîtuși de puțin îngrijorată.

— I-am anunțat. Puteți să vă mutați la altă masă, dacă doriți.

Ar fi trebuit să mă întreb de ce-i liber locul ăsta de la fereastră, cînd restul cafenelei e ticsit. Mă uit în jur să văd dacă mai există vreun loc liber, însă nu zăresc nici unul.

Asta e, n-are rost să fac mofturi. Sînt doar cîteva picături. Şi oricum o să plec curînd.

— E OK, zic. Am vrut doar să ştiţi. Poate trebuie să mai puneţi o găleată.

Barista ridică din umeri cu o expresie pe care o recunosc – e celebra „Ies din tură, aşa că ce-mi pasă mie?" – şi se întoarce la tejghea.

— Măiculiţă! strigă brusc tipul de vizavi.

A ridicat glasul şi acum face gesturi exasperate cu mîna.

Cuvîntul „măiculiţă" mă face să zîmbesc. Îl folosea tata. În ultimul timp nu prea-l mai aud.

— Ştii ceva? zice tipul acum. M-am săturat de intelectualii ăştia cu şase facultăţi la Cambridge. Ascultă puţin, apoi spune: *N-ar trebui* să fie atît de greu să găseşti pe cineva pentru nivelul junior. Chiar *n-ar trebui*. Dar toţi cei pe care mi-i găseşte Chloe... Ştiu. Aşa ai crede. Însă toţi vor doar să-mi înşire teoriile deştepte pe care le-au învăţat la facultate. Nu vor să *muncească*.

Se apleacă în faţă, ridică ceaşca să ia o gură de cafea şi-mi surprinde scurt privirea. Nu-mi pot înăbuşi zîmbetul, fiindcă, deşi el nu ştie, îl aud iar pe tata.

La prima vedere, bărbatul ăsta nu are nimic în comun cu el. Tata era un negustor cu chipul bătut de vreme. Tipul ăsta e genul om de afaceri, are treizeci şi ceva de ani şi o cravată scumpă. Dar glasul lui are exact aceeaşi energie, acelaşi pragmatism, aceeaşi nerăbdare în faţa celor care cred că le ştiu pe toate. Nici tata n-avea vreme de teorii. „Îţi sufleci mînecile şi te-apuci de treabă", zicea.

— Tot ce vreau e să angajez pe cineva ager la minte, cu simţ practic şi tenace, care ştie

cum merge lumea, zice acum tipul, trecîndu-şi o mînă prin păr. Cineva care a trăit *în* lume, nu doar a scris o disertaţie despre ea. Nici măcar nu trebuie să aibă o nenorocită de facultate! Îi trebuie doar minte! Minte şi bun-simţ!

E zvelt şi energic şi are un bronz de sfîrşit de vară. Păr şaten-închis, mai deschis acolo unde l-a prins soarele. Cînd întinde iar mîna după cafea, frunzele plantelor decorative îi umbresc faţa. Are pomeţii înalţi şi puternici. Are ochii... nu-mi dau seama exact. Căprui-mediu sau deschis, cred, cum mă uit pe şest la el. Apoi lumina cade asupra lor şi văd brusc o nuanţă de verde. Sînt ochi de culoarea pădurii.

E o chestie de-a mea asta cu clasificarea ochilor. Ai mei sînt espresso dublu. Ai lui Ryan sînt cer californian. Ai mamei sînt albaştri ca marea. Iar ai tipului sînt ochi ca frunzişul pădurii.

— Ştiu, zice mai calm, părînd că furia i s-a domolit. Deci săptămîna viitoare mă văd iar cu Chloe. Sînt sigur că abia aşteaptă.

Buzele i se arcuiesc brusc într-un surîs contagios.

Uite că poate şi să facă mişto de el. Aici l-a luat pe tata, care era omul cel mai drăguţ şi mai amabil de pe pămînt, dar chiar *nu pricepea* ideea de ironie, sau de a rîde de tine însuţi. Tatei nu-i puteai trimite niciodată o felicitare cu o glumă riscantă de ziua lui. S-ar fi simţit pur şi simplu rănit sau jignit.

— A, chestia aia?

Se foieşte pe scaun.

— Uite ce e, îmi pare rău.

Îşi trece iar mîna prin păr, însă de data asta nu mai pare dinamic, ci doar supărat.

— Eu doar... Asta n-o să se întîmple. O ştii pe Briony, visează cai verzi pe pereţi, aşa că... nu. Deocamdată nu ne facem sală de sport acasă. Schiţele Taniei sînt foarte reuşite, e foarte talentată, dar... Da, o să-i plătesc timpul investit în proiect, evident... Nu, *nu* cu o masă la restaurant, adaugă categoric. Cu factură şi tot ce trebuie. Insist.

Încuviinţează de cîteva ori.

— OK. Ne vedem curînd. Salut.

Unda de ironie i-a revenit în glas, dar în clipa în care lasă telefonul se uită pe fereastră de parcă ar vrea să-şi regăsească echilibrul. E ciudat, dar simt că îl cunosc pe tipul ăsta. Că îl *înţeleg*. Şi, dacă n-am fi doi englezi scorţoşi într-o cafenea londoneză, poate că aş intra în vorbă cu el.

Dar sîntem. Şi nu se face aşa ceva.

Deci, în cea mai bună tradiţie londoneză, mă prefac că n-am auzit nimic din tot ce a vorbit la telefon şi mă uit undeva în zare, într-un fel care să nu-i atragă atenţia. Tipul începe să scrie ceva la laptop şi eu mă uit la ceas. E 5:45. Ar trebui să plec curînd.

Telefonul îmi bîzîie, am primit un SMS, şi-l ridic repede, sperînd nebuneşte că e de la Jake, care îmi spune „Ryan e aici". Sau, şi mai bine, că e un mesaj chiar de la Ryan. Dar fireşte că nu-i aşa, e de la Hannah, răspunsul la mesajul pe care i l-am trimis mai devreme. Îl citesc rapid:

S-a întors Ryan? Credeam că e în LA.

Îi răspund grăbită, fără să-mi pot reţine zîmbetul:

Era!!! Dar acum e aici, e singur şi a întrebat de mine!!!!

Apăs pe Trimite şi îmi dau imediat seama de greşeală. Am pus prea multe semne de exclamare. Hannah o să intre imediat la bănuieli. O să mă sune într-o jumătate de minut.

Sînt prietenă cu ea de cînd aveam amîndouă unşpe ani şi am fost alese monitorii clasei. Am ştiut pe loc că sîntem suflete gemene. Amîndouă sîntem organizate. Amîndouă adorăm să scriem liste. Amîndouă vrem să ducem lucrurile la capăt. Deşi, la drept vorbind, Hannah o face chiar *mai eficient* decît mine. Nu amînă nimic niciodată şi nu-şi găseşte scuze. Oricare ar fi sarcina de îndeplinit, o face imediat, fie că e vorba de calculat impozitele sau de curăţat frigiderul sau de spus unui tip că nu-i place cum a sărutat-o, chiar de la prima întîlnire. (Spre lauda lui, a încasat-o ca un bărbat. I-a zis: „Atunci *cum* îţi place să fii sărutată?". Şi ea i-a arătat. Iar acum sînt căsătoriţi.)

E cea mai cu capul pe umeri şi mai directă persoană pe care o cunosc. Lucrează în statistică şi începe cumpărăturile de Crăciun în iulie şi... poftim. Numele ei apare pe ecran. Eram sigură.

— Bună, Hannah.

Răspund la telefon firesc, de parcă habar n-aş avea de ce sună.

— Ce faci?

— Ryan, zici? spune ignorîndu-mi salutul. Ce s-a întîmplat cu fata aia din LA?

— Se pare că s-au despărţit.

Încerc să vorbesc calm, deşi o voce din capul meu cîntă: „S-au despărţit! S-au despărţit!".

— Hmm.

Nu pare prea convinsă.

— Fixie, credeam că l-ai uitat. *Definitiv.*

N-o condamn pentru accentul ăla pe *definitiv*. I-am împuiat capul cu Ryan cam din ziua în care ne-am cunoscut. La optişpe ani, o tîram după mine în peripluri nesfîrşite prin barurile din Londra, doar în speranţa c-am da nas în nas cu el. Chiar născocise un nume pentru aceste căutări: Pe urmele lui Ryan. Şi ar fi corect să amintesc că primăvara trecută, după ce Ryan s-a întors la Hollywood, una din două conversaţii era despre el.

OK, toate conversaţiile.

— L-am uitat!

Cobor glasul, să nu mă audă toată cafeneaua.

— Dar se pare că a întrebat de mine.

Simplul gînd că Ryan a întrebat de mine mă face euforică, dar încerc să-mi iau un ton cît mai neutru.

— Mi s-a părut interesant. Atîta tot. Pur şi simplu interesant.

— Hmm, face Hannah iar. Ţi-a scris el vreun mesaj sau ceva?

— Nu. Dar poate că vrea să-mi facă o surpriză.

— Hmm, zice Hannah pentru a treia oară. Fixie, îţi aduci aminte că locuieşte în LA, da?

— Sigur, îi răspund.

— Şi că viaţa ta e total legată de magazinul familiei.

— Ştiu.

— Deci nu există nici o şansă să fiţi împreună, continuă Hannah fără milă. Să aveţi o relaţie sau ceva. Asta n-o să se întîmple.

— Ia nu mai analiza tu totul! şoptesc furioasă, întorcîndu-mă spre geam pentru puţină intimitate. Trebuie să analizezi tu totul mereu!

Nu pentru prima oară, îmi doresc să fi avut şi eu drept cea mai bună prietenă o romantică sărită de pe fix, care să spună: „Vai, s-a întors Ryan! Sînteţi *sortiţi* unul altuia!“, după care să mă ajute să aleg cu ce să mă îmbrac.

Sora mea Nicole e destul de sărită de pe fix şi romantică, bănuiesc. Însă nu o prea interesează viaţa mea.

— Analizez totul pentru că *te cunosc*, zice Hannah. Şi ce mă îngrijorează e că, în adîncul sufletului, încă mai speri la nu ştiu ce minune.

Se lasă tăcerea. N-am de gînd să zic: „Nu fi ridicolă“, fiindcă n-are nici un rost să-ţi minţi cea mai bună prietenă.

— E... o speranţă de zece la sută, zic în cele din urmă, privind un agent de circulaţie pornit să dea amenzi. Nu face rău nimănui.

— Ba face, mă contrazice Hannah energic. Pentru că asta înseamnă că nici măcar *nu te uiţi* la alţi bărbaţi. Să ştii că există tipi foarte drăguţi pe lume, Fixie. Tipi de treabă.

Ştiu de ce spune asta. Fiindcă luna trecută a încercat să mă cupleze cu un coleg al ei statistician şi nu mi-a plăcut deloc de el. Adică era drăguţ. Doar că era *mult prea sincer*.

— Înţeleg, continuă Hannah. Ryan e chipeş, fermecător şi cum mai vrei tu. Dar eşti gata să renunţi definitiv la ideea de a-ţi găsi un tip ca lumea pentru zece minute cu Dl Hollywood?

— Nu, sigur că nu, zic după o pauză, deşi prin cuvintele „zece minute cu Dl Hollywood“ n-a reuşit decît să-mi amintească brusc de clipele petrecute anul trecut în pat cu Ryan şi simpla lor amintire îmi umezeşte pe loc zona din spatele genunchilor.

— Cred că trebuie să tragi linie şi să mergi mai departe, spune Hannah.

Mi-o imaginez la biroul ei, trăgînd o linie perfectă cu rigla sub o coloană de cifre şi apoi dînd pagina, fără probleme.

Dar adevărul e că Hannah a fost mereu imună la farmecul lui Ryan. În clasa a şasea, s-a întîlnit, pe rînd, cu toţi băieţii cei mai tari la fizică şi a sfîrşit cu Tim, al doilea cel mai deştept. (După ea.) Au fost împreună toată clasa a şasea, s-au despărţit, au avut alţi iubiţi, apoi au fost iar împreună şi s-au căsătorit. Se pare că săruturile lui s-au îmbunătăţit considerabil de la acea primă întîlnire. Au amîndoi slujbe bune, încearcă să facă un copil şi practic au toată viaţa în ordine.

— Şi ce să fac? zic un pic cam înţepată, fiindcă ştiu că are dreptate şi nu-mi place asta, deşi îmi place că ţine suficient de mult la mine ca să mă sune şi să-mi facă morală. Dacă vine diseară şi...

Tac, fiindcă nu vreau să-mi rostesc gîndul cu glas tare, ca să nu cobesc.

— Adică, dacă arată bestial şi sexy şi vrea să continue de unde te-a lăsat anul trecut?

— Să zicem.

— Păi, face Hannah şi tace cîteva clipe. Uite care-i chestia. Poţi să te culci cu el şi pe urmă să *nu* suferi cînd se întoarce în LA? Fii sinceră.

— Da, zic hotărîtă. Sigur că da. Sexul e doar sex.

— Ba nu-i adevărat! zice Hannah rîzînd neîncrezătoare. Nu şi pentru tine. Nu cu Ryan. O să te dea peste cap, ştiu precis. O să sfîrşeşti plîngînd pe umărul meu.

— Ei şi, poate că nu-mi pasă, zic sfidătoare.

— Deci zici că sexul e atît de bun, încît merită *chiar dacă* sfîrşeşti plîngînd pe umărul meu? zice Hannah, căreia îi place să analizeze mereu lucrurile, punîndu-le în ecuaţie.

— Cam aşa ceva.

Am o viziune subită cu trupul de losangelist bronzat al lui Ryan încolăcit în jurul meu.

— Da.

— Bine, zice Hannah şi simt din tonul ei cum îşi dă ochii peste cap, supărată. Bine, o să cumpăr şerveţele.

— Poate că nici nu vine diseară, îi atrag atenţia. Poate că toată discuţia asta a fost complet inutilă.

— Bine atunci, ne vedem mai tîrziu, spune Hannah. Cu sau fără Ryan.

Închid şi mă uit posacă pe geam. Acum, că am spus-o cu voce tare, îmi dau seama că, firește, ăsta e cel mai plauzibil scenariu. Probabil că Ryan are un milion de evenimente mult mai spectaculoase la care să se ducă în seara asta decît aniversarea mamei. Nici n-o să apară. Am cumpărat degeaba toate clamele astea.

— Bună, Briony.

Tipul de vizavi răspunde la telefon şi mă uit în jur.

— A, ai vorbit cu Tanya. Înţeleg. Şi... nu, nu asta am vrut să...

Pare că se chinuieşte să strecoare şi el un cuvînt.

— Uite ce e, Briony...

Tace bulversat.

— Scumpa mea, nu încerc să distrug... Nu, *nu* am stabilit nimic de genul ăsta.

Ha. Măcar nu sînt singura a cărei viaţă amoroasă e un dezastru.

— Asta crezi? îl aud că exclamă. Lasă-mă să-ţi amintesc că e apartamentul *meu*, că *eu* sînt cel care...

Ridică ochii şi îşi dă brusc seama că trag cu urechea. Întorc repede privirea, dar el tot sare în picioare.

— Scuze, spune politicos. Ies puţin să vorbesc la telefon. Vă puteţi uita şi la laptopul meu?

— Sigur.

Dau din cap şi-l privesc cum îşi croieşte drum printre mese, deja vorbind la telefon şi zicînd:

— Nu ţi-am promis niciodată nimic! A fost ideea *ta*...

Îmi beau ceaiul de mentă, aruncînd cîte-o privire spre laptop. E un MacBook. L-a lăsat închis, cu un teanc de dosare lucioase alături. Înclin puţin capul şi citesc ce scrie pe cel de sus: „ESIM: Oportunităţi de investiţii de viitor". N-am auzit în viaţa mea de ESIM – habar n-am ce-o fi –, dar e drept că nici fondurile de investiţii nu-mi spun nimic.

Oamenii care investesc bani în fonduri şi acţiuni şi chestii din astea sînt nişte extratereştri pentru mine. În familia Farr, cu banii faci trei lucruri. Îi cheltuieşti, îi bagi înapoi în afacere sau începi o nouă afacere. Nu te încrezi într-un ins în costum, cu cravată elegantă şi un dosar lucios care a costat probabil zece lire, preţ de producţie.

Nu zăresc nimic altceva interesant printre lucrurile tipului, aşa că îmi văd de ceaiul meu şi trec în revistă mental variantele vestimentare pentru diseară. Tocmai mă întreb pe unde o fi bluza albastră de dantelă, cînd îmi simt brusc mintea în alertă. Încep să-mi sune clopoţeii de alarmă. Ceva nu e în regulă.

Se întîmplă ceva.

Sau e pe punctul să se întîmple.

Creierul nu e în stare să-şi dea seama ce anume, dar uite că mi se activează al şaselea simţ. Trebuie să acţionez. Acum.

Repede, Fixie. *Hai!*

Înainte să apuc să-mi dau seama ce se petrece, plonjez peste masă ca un campion la rugby care marchează un eseu şi iau în braţe laptopul tipului. O fracţiune de secundă mai tîrziu, o ditamai bucata de tavan se prăbuşeşte în capul meu, într-o revărsare de ipsos şi apă.

— Au!

— O, Doamne!

— Ajutor!

— Sîntem *atacaţi*?

— Ajutaţi-o pe biata fată!

Ţipetele din jur se contopesc într-un vacarm de nedescris. Simt cum mă trage cineva şi-mi zice: „Dă-te de-acolo!". Dar sînt atît de stresată să nu cumva să se ude laptopul, că nu mă mişc din poziţia mea protectoare rigidă pînă nu simt că-mi aruncă cineva prosoape de hîrtie. În cele din urmă, cascada de apă se opreşte, dar de sus încă mai cad bucăţi de ipsos şi, cînd ridic în fine capul, văd mulţimea de clienţi care mă privesc îngroziţi.

— Am crezut c-ai murit! zice o adolescentă atît de gîtuită de emoţie, încît nu pot să nu izbucnesc în rîs – iar asta dă tonul general.

— Am văzut apa curgînd! Ştiam că aşa o să se întîmple.

— Putea să te omoare, aşa-i?

— Trebuie să-i dai în judecată. Nu-i normal să se prăbuşească tavanul.

Mai devreme eram toţi nişte străini într-o cafenea şi ne străduiam din răsputeri să ne

ignorăm reciproc. Acum parcă am fi cei mai buni prieteni. Un individ în vîrstă îmi întinde mîna şi zice:

— Îţi ţin eu computerul cît te ştergi, draga mea.

Însă nu vreau să i-l dau, aşa că mă şterg cum pot cu o singură mînă, gîndindu-mă: „Tocmai azi, tocmai azi...".

— Ce *naiba*?

E tipul. S-a întors şi se uită lung la mine, cu gura căscată. Comentariile agitate se sting treptat şi în cafenea se aşterne liniştea. Toată lumea ne priveşte curioasă.

— A, bună, zic, vorbind pentru prima oară de cînd am făcut duş fără voie. Poftim laptopul. Sper că nu s-a udat.

I-l întind – nu e ud deloc – şi tipul face un pas în faţă şi-l ia. Se uită de la mine la tavanul distrus şi la băltoacele de apă amestecată cu ipsos, de-a dreptul uluit.

— Ce s-a *întîmplat*?

— A fost un mic accident cu tavanul, zic încercînd să bagatelizez situaţia.

Dar, asemenea unui cor grecesc, toţi ceilalţi clienţi încep să-i povestească ce şi cum.

— A căzut tavanul.

— Şi ea s-a năpustit peste masă. Ca fulgerul!

— Ţi-a salvat computerul. Fără îndoială. Altfel ar fi fost distrus.

— Doamnelor şi domnilor, bate în tejghea o barista, atrăgîndu-ne atenţia. Ne cerem scuze. Din cauza unui incident ce vă poate pune în pericol sănătatea şi siguranţa, vom închide acum. Vă rog să veniţi aici pentru a primi ceai sau cafea la pahar şi cîte un fursec din partea casei.

Toată lumea se avîntă spre tejghea şi o femeie care pare să fie şefa bariştilor vine la mine, stresată.

— Doamnă, vrem să ne cerem scuze pentru neplăcerea suferită, spune. Vrem să vă oferim un voucher de cincizeci de lire şi sperăm că nu veţi..., îşi drege glasul. Vom plăti bucuroşi curăţarea hainelor dumneavoastră.

Mă fixează atît de implorator, că îmi dau brusc seama la ce se referă.

— Nu vă faceţi griji, zic dîndu-mi ochii peste cap. N-am de gînd *să vă dau în judecată*. Dar nu m-ar deranja să primesc încă un ceai de mentă.

Barista se relaxează vizibil şi se grăbeşte să mi-l facă. Între timp, tipul în costum şi-a verificat laptopul, apăsînd pe butoane. Acum ridică privirea spre mine cu o expresie şocată.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Mi-ai salvat viaţa.

— Ei, nu chiar *viaţa*.

— OK, mi-ai salvat pîinea cea de toate zilele. Nu e vorba doar de computer – cu toate că şi asta ar fi fost destul de nasol. Cît de chestiile *de pe el*. Chestii cărora ar fi trebuit să le fac copii de rezervă.

Închide ochii preţ de o clipă, clătinînd din cap de parcă nu-i vine să creadă.

— Să-mi fie de învăţătură de minte.

— Ei, îi zic. Se mai întîmplă. Norocul tău c-am fost aici.

— Norocul meu, zice el încet, închizînd laptopul şi cîntărindu-mă atent din ochi.

Razele soarelui la asfinţit îi cad direct pe faţă. Are ochii de un verde care aduce atît de bine cu frunzişul pădurii, încît mă trezesc gîndindu-mă

razant la căprioare odihnindu-se în luminişuri umbrite, la crengi bogate, la mirosuri de pămînt reavăn. Apoi clipesc şi mă aflu iar în cafenea.

— Nu şi al tău, tocmai zice tipul. Eşti toată numai ipsos şi ai părul ud. Doar din cauza mea. Mă simt îngrozitor.

— Nu din cauza ta, răspund, jenată de privirea lui.

Îmi simt tricoul ud, îmi dau brusc seama. Dar oare cît de ud? Ud ca la un concurs de tricouri ude? *De-asta* se holbează toţi oamenii ăştia la mine? Fiindcă tricoul meu e, de fapt, transparent?

— A căzut tavanul, continui, încrucişîndu-mi braţele cît mai firesc peste piept. M-am udat. N-ai nici o vină.

— Dar ai fi plonjat în direcţia aia dacă nu mi-ai fi promis că ai grijă de laptopul meu? protestează el imediat. Sigur că nu. E clar că ai reacţii foarte rapide. Te-ai fi ferit şi n-ai fi păţit nimic.

— Mă rog, ridic eu din umeri.

— Nu-i chiar aşa, clatină ferm din cap. Îţi sînt dator. Pot să... nu ştiu. Să-ţi cumpăr o cafea?

— Nu, mersi.

— O brioşă?

Mişcă ochii spre vitrină.

— Cea cu bucăţele de ciocolată arată bine.

— Nu! zic rîzînd. Serios.

— Dar pot să... te invit la cină?

— Nu sînt convinsă că lui Briony i-ar surîde ideea, nu rezist să-i răspund. Scuze, am auzit fără să vreau.

Pe chip i se iveşte un surîs ironic şi spune:

— Aha.

— În orice caz, mi-a făcut plăcere să te cunosc, zic luînd ceaiul de mentă de la barista. Dar cred că ar cam fi timpul să plec.

— Trebuie să-ţi pot mulţumi cumva, insistă el.

— Nu, serios, nu-i nevoie, zic la fel de categorică. E în regulă.

Îi zîmbesc politicos, după care mă întorc şi pornesc spre uşă. Cînd să ies, îl aud strigînd „Stai!" atît de tare, încît mă răsucesc pe călcîie.

— Nu pleca, adaugă. Te rog. Stai... puţin. Am ceva pentru tine.

Sînt aşa de intrigată, că fac cîţiva paşi înapoi în cafenea. El stă în picioare lîngă tejghea, cu o banderolă de carton pentru paharul de cafea şi un pix, şi scrie ceva.

— Întotdeauna îmi plătesc datoriile, zice într-un tîrziu, apropiindu-se. Întotdeauna.

Îmi întinde banderolă şi văd ce a scris pe ea:

Îţi rămîn dator. Scadent[1] pe vecie.

În timp ce-l privesc, semnează dedesubt – o încîlceală pe care nu reuşesc s-o descifrez – şi pune data.

— Dacă ai vreodată nevoie de-o favoare, zice ridicînd ochii. Dacă pot face ceva pentru tine. Absolut orice.

Bagă mîna în buzunar, scoate o carte de vizită şi apoi se uită în jur încruntat.

— Mi-ar trebui o agrafă de hîrtie... sau orice fel de agrafă...

---

1. În original, IOU (de la *I owe you* – îţi rămîn dator), document informal, chitanţă atestînd o datorie ce poate fi scrisă şi de mînă (n.t.).

— Poftim.

Las paharul jos, caut în sacoşa de la Anna's Accessories şi scot o agrafă cu cristale.

— Perfect.

Fixează cartea de vizită de banderola de carton.

— Ăsta e numele meu. Sebastian Marlowe.

— Eu sînt Fixie Farr, îi răspund.

— Fixie.

Dă din cap serios şi-mi întinde mîna.

— Îmi pare bine de cunoştinţă.

Ne strîngem mîinile, apoi Sebastian îmi întinde banderola cu IOU.

— Ia-o, te rog. Vorbesc serios.

— Văd.

Nu pot să nu mustăcesc.

— Bine atunci, dacă o să am nevoie să aflu despre „oportunităţi de investiţii de viitor", o să-ţi dau de ştire.

Tonul meu e uşor sarcastic, însă el nu se prinde – ba chiar îi văd ochii verzi strălucind.

— Da! Te rog! Dacă ai nevoie, stabilim o întîlnire. Aş fi încîntat să-ţi ofer nişte sfaturi...

— Nu e cazul, îl întrerup. Nici pe departe. Dar apreciez oferta.

Abia acum pare să-şi dea seama că l-am luat peste picior şi faţa îi e luminată de un surîs.

— Atunci ceva de care ai cu adevărat nevoie.

Continuă să-mi întindă banderola de carton şi, pînă la urmă, o iau.

— Bine. Mulţumesc.

Ca să-i fac pe plac, pun banderola în geantă şi o bat uşurel cu palma.

— Aşa. Am pus-o bine la păstrare. Iar acum chiar că e timpul să plec. Trebuie să ajung la o petrecere de familie.

— Crezi că glumesc, zice privindu-mă pe cînd îmi iau ceaiul. Dar nu-i deloc așa. Îți sînt dator, Fixie Farr. Ține minte asta.

— Sigur, o să țin minte! zic și-i arunc un ultim zîmbet voios, hotărîtă să uit totul pe loc. Absolut. Chiar o să țin minte.

Patru

Ryan n-a ajuns încă. Şi nici Jake.

Imediat ce intru, mă strecor în living şi arunc o privire prin crăpătura uşii, gata s-o zbughesc dacă e cazul. Dacă ajungeau, ar fi fost amîndoi acolo, pe canapea, bînd bere. Dar nu sînt. Am scăpat.

Pornesc spre bucătărie, trecînd pe lîngă Nicole, care fotografiază o ghirlandă de hîrtie atîrnată de perete. Bănuiesc că e un ornament pentru petrecere, deşi casa noastră nu are nevoie de alte decoraţiuni. De-a lungul anilor, mama a acoperit toţi pereţii cu poze de familie, colaje şi rame pline cu amintiri. Mama are simţ artistic, la fel ca Nicole, însă pe mine gena asta m-a sărit complet, ca şi cea de top-model. Jake şi cu mine am moştenit combinaţia păr brunet – ochi negri, care bănuiesc că ar putea fi numită „frapantă". Însă Nicole e frumoasă de-ţi taie respiraţia, chiar dacă n-a reuşit să aibă succes ca model. Linia maxilarului, turcoazul ochilor, sprîncenele oblice... toate astea alcătuiesc o înfăţişare fermecătoare. Pînă şi *pe mine* mă uită Dumnezeu privind-o, şi sînt sora ei.

— Bună, Nicole, o salut şi ea dă din cap, mijind ochii la telefon.

Deşi e măritată, stă o vreme cu noi fiindcă Drew, soţul ei, a plecat să lucreze la Abu Dhabi şase

luni, instalează un sistem informatic pentru nu știu ce corporație, iar ea a refuzat să-l însoțească.

— *Abu Dhabi?* a zis, de parcă ar fi spus tot ce era de spus. *Abu Dhabi?* Apoi a adăugat, drept argument hotărîtor: Și cursurile mele de yoga?

Așa că Drew a plecat la Abu Dhabi, și-au subînchiriat apartamentul și Nicole s-a întors să stea o vreme în casa familiei. Frigiderul e plin de iaurt probiotic și colierele ei etnice cu tot soiul de împletituri sînt risipite prin toată casa, pe unde le-a lăsat, iar în fiecare dimineață îi aud podcastul cu muzică de fluier în fundal și o voce liniștitoare care-i spune să fie blîndă cu sine.

Știu că lui Nicole îi e mai greu decît credea acum că Drew e plecat, fiindcă oftează adesea, se uită la telefon și le spune tuturor că suferă de anxietate de separare. Îmi pare rău și pentru el. Ori de cîte ori nu reușește s-o prindă pe Nicole pe mobil, sună pe fix și adesea sfîrșește discutînd cu mine sau cu mama. Știu totul despre căldura infernală și insomnia lui și despre luptele de la birou pe care le are cu cineva pe nume Baz. Ultima oară cînd a sunat avea o voce foarte ciudată, așa că mama și cu mine am sfîrșit prin a căuta diverse boli pe Google și trimițîndu-i linkurile.

Drew și Nicole au fost împreună doar un an înainte de-a se căsători, iar el lucrează pînă noaptea tîrziu în IT, așa că la nuntă, care a avut loc anul trecut, nu-l cunoșteam *prea bine*. Dar am vorbit atît de mult la telefon de cînd e plecat, încît am ajuns să-l cunosc mult mai bine. Are un umor nebun și înțeleg de ce s-a măritat Nicole cu el. Deși nu pricep de ce nu l-a însoțit la Abu Dhabi. Ce, acolo n-or avea cursuri de yoga?

— A, Nicole, ai primit mesajul meu? zic amintindu-mi. Aseară am vorbit cu Drew şi se pare că *nu e* malarie.

— O, ce bine, zice Nicole absentă. Nu-i frumoasă? întreabă apoi brusc cu însufleţire, ţinînd în mînă ghirlanda. O pun pe Pinterest. E pur şi simplu... e...

Aştept să termine, însă pe urmă îmi dau seama că deja a terminat. Nicole îşi pierde adesea şirul gîndurilor în timp ce tu aştepţi politicos.

— Splendidă. Unde-i Jake?

— Nu l-am văzut.

— Păi, a zis că vine acasă s-o ajute pe mama, acum, cît să fie, vreo două ore.

Nicole ridică din umeri şi mai pozează o dată ghirlanda.

— Şi atunci *cine* a ajutat-o pe mama?

Ştiu că am un ton acuzator, dar adevărul e că mă cam simt cu musca pe căciulă. Trebuia să vin acasă s-o ajut, nu să mă duc la cumpărături, ca să nu mai zic să mă opresc la cafenea.

— Păi, am ajutat-o eu! zice Nicole cu un aer jignit. M-am ocupat de decoraţiuni!

— Aha, zic precaută. Dar eu mă refeream la mîncare, curăţenie şi toate celelalte.

— Am nevoie de un debuşeu artistic, OK? Trec printr-o perioadă extrem de stresantă, Fixie.

Nicole îmi aruncă o privire îndurerată.

— Soţul meu se află în celălalt capăt al lumii, dacă ai uitat cumva. Şi sufăr de anxietate de separare. Trebuie să am grijă de mine.

— Bine, ştiu, dar...

— Profesoara mea de yoga zice că, dacă nu găsesc metode de-a avea grijă de mine, o să mă trezesc cu *probleme de sănătate mintală*.

Rostește cuvintele pe un ton de argument categoric.

— Aha, zic după o pauză. OK. Păi... atunci, scuze.

Mă grăbesc la bucătărie și, cînd deschid ușa, o găsesc pe mama aplecată deasupra blatului, exact cum bănuiam. E încă în blugi și șorț, are părul cărunt strîns cu un elastic și se chinuiește să taie o foaie de fondant roz cu un cuțit de plastic. Are niște glazură sărită pe lobul urechii și e fardată ca de obicei peste zi, adică deloc.

Și-a luat cîteva ore de pauză, să se spele pe cap și să-și aplice o mască facială? Nu, firește că nu. Sînt sigură că încă nici nu s-a gîndit cu ce să se îmbrace. Marea provocare, la fiecare aniversare a mamei, e ca ea *să ajungă efectiv la petrecere.*

— Bună, mamă! o salut, însă îmi face semn să tac, concentrată la maximum.

Mama e o frumusețe naturală, cu pomeți înalți și puternici și față îngustă și radioasă. E limpede pe cine moștenește Nicole.

— Pot să te ajut?

— Șșș! Stai!

Toată atenția îi e concentrată asupra bujorului pe care încearcă să-l alcătuiască din pastă de zahăr. Aranjează cu mare migală bucățelele în formă de floare, apoi adaugă și o frunză din fondant verde.

— Frumos, o aplaud.

— Merge, nu?

Mama aplică bujorul pe o brioșă glazurată, apoi bate cu degetul în cuțitul de plastic.

— E bun. Și prețul la fel. Cred c-ar trebui să-l vindem și noi.

Mama nu face niciodată un singur lucru. Prin urmare, acum nu doar pregătește brioșe

pentru propria petrecere de aniversare, ci în același timp și testează un potențial produs pentru magazin. N-ar vinde niciodată un produs în care nu crede. Așa că fiecare tigaie, fiecare articol de depozitare, fiecare dispozitiv culinar la modă trebuie să treacă Testul Mamei. E bun? Prețul e acceptabil? Clienții noștri chiar îl vor folosi?

— Vanessei i-ar plăcea mult, adaugă.

— Categoric, încuviințez, zîmbind cînd mi-o închipui pe Vanessa, cu vestele ei din petice, impermeabilul ei roșu și entuziasmul ei fără margini.

Vanessa e unul dintre cei mai fideli clienți ai noștri și e membră a Clubului de cofetărie pe care-l ținem în fiecare seară de marți. Morag face demonstrațiile pe un aragaz portabil și toată lumea își etalează eforturile. Avem un panou al clienților plin cu fotografii de prăjituri, plus o pagină de Instagram. E unul dintre lucrurile care ne face magazinul atît de aparte: comunitatea noastră.

— Preiau eu de-aici, îi spun, profitînd de cele cîteva clipe de pauză. Tu du-te să te pregătești.

Ridică pentru prima oară privirea – și îi cade fața.

— Fixie, ce-ai pățit? E *chiar atît* de rău afară?

Aruncă o privire pe fereastră, la ploaia ușoară de vară care începuse în timp ce mergeam spre casă.

— Nu! Am avut un mic accident. Sînt bine.

— Arată groaznic, nu-i așa? zice Nicole intrînd în bucătărie.

— Mamă, încerc iar. De ce nu te duci tu să te pregătești? Fă o baie. Relaxează-te puțin.

— Mai fac doar două, zice mama, întinzînd foaia de fondant.

— OK. Mă duc să mă aranjez puţin şi să fac ceva cu părul ăsta, zic. O să fiu superrapidă.

— Atunci poate-mi faci tu o cafea, draga mea? îi spune mama lui Nicole. Dacă nu eşti ocupată cu altceva?

— A, strîmbă din nas Nicole. Cafea. Ştii că nu mă pricep să umblu la espressor.

Jake i-a făcut cadou mamei aparatul la Crăciunul trecut. E destul de complicat tehnic, dar dacă încerci pînă la urmă *reuşeşti* să-i dai de cap. Însă Nicole pare pur şi simplu incapabilă să-l folosească. Se uită la el şi zice: „Cum adică «Goliţi tăviţa»?". Şi, după ce-i explici şi-i arăţi de trei ori, tot nu pricepe. Aşa că pînă la urmă tot tu faci cafeaua.

— O fac eu, zic repede şi iau o cană.

— Bună, mamă.

Jake intră vijelios în bucătărie, lăsînd în urmă o adiere de aftershave şi bere.

— La mulţi ani!

O sărută pe obraz şi-i întinde punga de la Christian Dior.

— Scumpul meu! exclamă ea şi face ochii mari la vederea pungii lucioase. Nu trebuia!

Cei mai mulţi oameni, atunci cînd spun „Nu trebuia", vor de fapt să spună „Chiar trebuia", însă nu şi mama. Se stresează cînd lumea cheltuieşte bani pentru ea, mai ales noi, copiii ei. Sigur că-i emoţionată – dar e şi îngrijorată, fiind de părere că nu era cazul.

Mama e de părere că o mulţime de lucruri de pe lumea asta sînt absolut inutile. Rareori se machiază. Nu pleacă niciodată în ţări străine.

De fapt, rareori își ia cîte-o vacanță. Nu citește niciodată ziarul. Nici nu știu sigur dacă votează măcar. (Ea zice că da, însă eu cred că ne aburește ca să nu-i facem morală.)

Singurele site-uri pe care le vizitează vreodată sînt cele de producători de articole pentru casă și menaj, de gătit și de accesorii pentru bucătărie. Se uită la *EastEnders*, se ocupă de magazin, se duce la cursurile de zumba – și cam atît. Cîteodată îi sugerez să facă o excursie peste hotare sau să se ducă într-o stațiune din țară. Însă ea îmi răspunde cu un surîs ușor: „Nu-i genul meu, draga mea".

Cît despre alt bărbat, nici nu se pune problema. De cînd a murit tata, nici nu s-a uitat la altcineva și nu a fost nici măcar la o întîlnire. Zice că îl simte încă alături, că vorbește cu el și nu are nevoie de nimeni altcineva. Cînd Jake a încercat la un moment dat s-o înscrie pe un site matrimonial pentru cei „aflați la a doua tinerețe", s-a înfuriat destul de tare, ceea ce nu-i stă în fire.

— Jake, fă *tu* cafea pentru mama, zice Nicole. Unde-i Leila?

— Am trimis-o să mai ia niște bere, răspunde Jake, și mi-am imaginat-o brusc pe biata Leila în mijlocul străzii, chinuindu-se să ducă zece baxuri de bere în brațele filiforme. Și n-aveam de gînd să întreb, dar cuvintele mi-au scăpat fără să le mai pot opri:

— E și Ryan cu tine?

Am vocea răgușită și roșesc cînd toată lumea se întoarce să mă privească. N-aș fi pomenit de Ryan – dar m-am temut să nu apară cumva brusc în bucătărie. Încă am părul ud de la apa care

mi-a curs în cap, sînt în blugii de serviciu şi practic ar trebui să mă ascund în frigider.

— Nu încă, răspunde Jake şi mă cîntăreşte din ochi. Dumnezeule, aşa vii la petrecere? Ca o nevăstuică murată?

Nicole izbucneşte imediat în rîs.

— O, Doamne, Fixie, aşa e, *chiar arăţi* ca o nevăstuică murată.

— Mi-a căzut un tavan în cap! zic defensiv. N-a fost vina mea.

— Draga mea, du-te să faci duş şi-o să arăţi splendid, spune mama pe tonul ăla liniştitor al ei.

Liniştitor, dar cu o undă de ameninţare – suficient cît să-i prevină pe Jake şi Nicole că e cazul să pună punct.

Mama e ca un îmblînzitor de la televizor. Îşi schimbă tonul doar foarte puţin şi o ascultăm cu toţii pe loc, precum caii dresaţi de la olimpiadă. Chiar şi Jake.

— Eşti OK, Fixie? mă întreabă Nicole cu un aer ruşinat. Scuze, nu mi-am dat seama.

— N-a fost cu intenţie, Fixie, spune Jake. Du-te să te pregăteşti. Nu te grăbi. Am eu grijă de toate cît lipseşti.

E atît de fermecător că mă înmoi imediat. Jake *chiar poate fi* foarte drăguţ cînd vrea.

— OK, zic şi-mi iau sacoşa cu clame. Mă duc să fac duş. Mamă, de ce nu vii şi tu? Am putea să alegem ceva de îmbrăcat pentru tine.

— Imediat, zice mama absentă, în timp ce face încă un bujor din fondant.

O să am mai multe şanse s-o conving pe mama să se îmbrace pentru petrecere cînd o să fiu eu însămi gata, hotărăsc. Sprintez pe scări, îmi dau jos jeanşii şi tricoul ude şi fac duş rapid în cabina noastră mică şi demodată.

N-am locuit mereu acasă – un timp am stat cu Hannah. Ea şi-a luat un apartament în Hammersmith şi a zis că *e musai* să stau şi eu acolo şi că „sponsorizează" ea chiria din salariul ei ridicol de mare. Însă pe urmă relaţia cu Tim a devenit mai serioasă şi m-am simţit aiurea dîndu-le tîrcoale în fiecare seară.

Apoi firma mea de catering a dat faliment şi situaţia s-a schimbat radical. Mama a fost cea care a zis: „O mulţime de fete de vîrsta ta încă stau cu părinţii, draga mea", ceea ce m-a ajutat să mă simt OK la gîndul de a mă muta înapoi pentru un timp. Sinceră să fiu, am fost foarte recunoscătoare că am măcar opţiunea asta.

Mă înfăşor într-un prosop şi ies pe hol să-mi usuc părul, fiindcă e mai mult loc şi oglinda de aici e mai mare. Opresc din cînd în cînd föhnul, auzind ceva de jos. E glasul lui Jake.

Casa noastră nu e imensă, iar pereţii şi podelele sînt destul de subţiri. Aşa că, deşi nu aud exact *ce* spune Jake în bucătărie, aud perfect *cum* o spune. Vorbeşte întruna, fără să-l întrerupă nimeni, şi brusc devin bănuitoare. Cobor în grabă scările, înfăşurată încă în prosop.

Acum îl aud bine, adăugînd pe cel mai convingător ton de care e în stare:

— Cum am zis, e o oportunitate extraordinară, iar uleiul are un gust absolut *divin*. Dar nu vreau să te plictisesc cu detalii, mamă, eşti şi aşa ocupată, deci ce zici, să fac o comandă? Zece sticle?

Poftim?

Cînd ajung la baza scărilor, respir furioasă. M-a trimis dinadins la plimbare şi a ales un moment în care atenţia mamei e distrasă de alte lucruri...

Fir-ar să fie. Mi-a scăpat prosopul.

Mi-l înfăşor iar în jurul corpului şi mă apropii de bucătărie.

— Mamă!

Dau buzna, respirînd precipitat.

— În legătură cu uleiul ăsta de măsline...

Corbii fîlfîie din aripi în jurul meu, dar fac un efort disperat să-i ignor.

— Am vorbit deja cu Jake şi... sincer, nu cred...

O, Doamne, iar îmi tremură vocea. Mi-a dispărut complet curajul. Doamne, cît *mă urăsc.*

— Chestia asta n-are nimic de-a face cu tine, Fixie, spune el încruntîndu-se.

— Ba da, are.

Îl privesc duşmănoasă.

— Jake. Fixie.

Glasul calm al mamei risipeşte tensiunea din aer.

— Ştiţi bine că n-aş comanda în veci un produs fără să văd detaliile. Arată-mi, Jake.

— E petrecerea ta! spune fratele meu şi face eforturi vizibile să-şi ia un ton jovial. Nu vrei să-ţi pierzi timpul cu ele acum.

— Ba da, dragul meu, răspunde ea cu amabilitate. Dă-le încoace.

— Bine. OK, zice Jake în cele din urmă.

Îi întinde mamei un teanc de hîrtii şi rămînem amîndoi în picioare cît ea le răsfoieşte. Cînd ajunge la lista de preţuri, o văd cum face ochii mari, şocată.

— E prea scump, dragul meu, zice şi-i dă înapoi hîrtiile. Mult prea scump. Nu e pentru noi.

— Dar e un produs ambiţios, începe Jake. *Cu totul aparte.*

Însă mama clatină din cap.

— Pentru magazinul nostru, ambiţios înseamnă o sticluţă cu sclipici comestibil. Nu asta.

— Mamă, nu-ţi fixa ţintele atît de jos, spune Jake mieros. Lumea cumpără genul ăsta de lucruri! Chiar le cumpără. La Harrods...

— Poate că la Harrods se vinde, îl întrerupe mama calmă. Dar dacă pui ulei de o sută de lire pe rafturile noastre, nu doar că n-o să se vîndă, ci o să şi supere clienţii. Se vor simţi jigniţi.

Acum, că o spune, îmi dau seama că are dreptate. O şi văd pe Vanessa plimbîndu-se prin magazin cu o sticlă în mînă şi zicînd: „O sută de lire pentru o sticlă de ulei? Ăsta-i jaf ziua-n amiaza mare!".

— Dar...

— Jake, nu, îl întrerupe mama la fel de tăios cum o făcea cînd el avea zece ani şi folosea cuvinte vulgare, ca adulţii. Ajunge. Răspunsul meu e nu. Şi tatăl tău ar fi zis la fel.

Cînd mama îl invocă pe tata chiar că e sfîrşitul discuţiei. Jake îmi aruncă o privire otrăvită, de parcă toate astea ar fi din vina *mea*, dar nu-mi pasă. Mă simt doar uşurată. Şi naivă. Cum de-am crezut vreo clipă că Jake ar putea s-o păcălească pe mama? E mama. Ea e amiralul flotei.

— Mă duc să-mi termin de uscat părul, zic şi mama ridică privirea.

Mă cîntăreşte din cap pînă-n picioare şi nu ştiu ce vede la mine, dar îmi zîmbeşte brusc cu căldură, încurajator, în felul acela aparte al ei.

Ori de cîte ori zîmbeşte, chipul i se încreţeşte tot. Ridurile i se întind ca nişte raze de soare în jurul ochilor, îi traversează obrajii şi-i brăzdează fruntea adînc. Supărarea le-a sporit numărul. S-a întîmplat sub ochii mei, de la o zi la alta. Şi poate că unora li se par urîte, dar pentru mine fiecare dintre ele înseamnă dragoste şi viaţă.

— De ce n-o rogi pe Nicole să ţi-l aranjeze cu aparatul ăla al ei de făcut bucle? întreabă mama şi-i aruncă o privire.

— A, zice ea indiferentă, ridicînd ochii din telefon. OK, bine, de acord. Vino sus.

Ştiu că mama îşi doreşte ca Nicole şi cu mine să fim mai apropiate. I-ar plăcea să fim „acolo una pentru cealaltă", ca surorile din filme: să ne îmbrăţişăm întruna şi să ne facem confidenţe şi aşa mai departe.

Vreau să zic, eu încerc să fiu mai apropiată de Nicole. Dar sîntem cam ca uleiul şi apa. Pur şi simplu nu *facem priză.*

— Şi, Jake, zice mama cînd el se uită în frigider după o bere. Înainte să-ţi iei de băut, poţi să mă ajuţi să aranjez brioşele astea? Dar să ai grijă să nu strici glazura, te rog.

— Bine, zice el cu o mină lipsită de entuziasm, lăsîndu-şi berea deoparte, în timp ce eu îmi înăbuş un zîmbet.

Nimeni altcineva n-ar reuşi să-l facă pe Jake să amîne să-şi bea berea ca să decoreze nişte brioşe. Dar adevărul e că nimeni nu-i ca mama.

Cinci

Camera lui Nicole e ca o pagină de Instagram ce a prins viaţă. Oriunde te uiţi vezi o poză cu ea sau un afiş cu un citat sau nu ştiu ce accesoriu stilizat. Zăbovesc puţin lîngă montajul de poze alb-negru de la nunta ei şi oftez iar în adîncul sufletului văzînd cît de frumoasă e, fără nici un efort. Cum o fi să te trezeşti dimineaţa şi să fii Nicole?

În toate fotografiile, Drew o priveşte pe Nicole de parcă nu-i vine să creadă cît e de norocos. E înalt şi chipeş, cu păr şaten şi des şi o faţă sinceră, de om cinstit – dar nu e nici pe departe la fel de arătos ca Nicole. Pînă şi mama lui ar recunoaşte asta. Mă întorc la poza pe care le-au trimis-o invitaţilor după nuntă, odată cu biletul de mulţumire. Stau amîndoi sub un copac şi Drew arată îndrăgostit la culme, în timp ce Nicole pare...

Mă rog. Afectuoasă. În mod clar, pare afectuoasă.

N-am descifrat niciodată cu adevărat relaţia ei cu Drew, dar, pe de altă parte, aşa-i Nicole. Nu prea vorbeşte despre viaţa ei. Nu face confidenţe nimănui, nici măcar mamei. Dacă o ia cineva la întrebări sau încearcă să sape mai adînc, pur şi simplu se face că plouă şi schimbă subiectul sau priveşte în gol.

L-a cunoscut pe Drew printr-o prietenă şi la început el urma s-o ajute cu noua ei firmă de lifestyle digital. Venea la noi acasă şi se apucau să discute aprins, făceam cu toţii sugestii. După care Nicole a renunţat la idee, dar atunci ieşeau deja împreună şi pe urmă, destul de curînd, s-au căsătorit. Cred că mama a fost destul de îngrijorată că totul se petrecea prea rapid – însă, pe de altă parte, Drew părea drăguţ, stabil şi bine intenţionat... iar nunta a fost *incredibilă*.

Întorc privirea de la montaj şi cercetez nişte perne noi de pe pat. Toate au sloganuri brodate, cum ar fi „Iubeşte-te pe tine" şi „Timp pentru mine" şi e şi una mare pe care scrie „Nu poţi să torni dintr-o ceaşcă goală: mai întîi ai grijă de tine".

Nicole aprinde mai multe lumînări parfumate puse în suporturi de sticlă, şi ele cu sloganuri printate: „Dragoste". „Spirit". „Compasiune".

— Singurul lucru care mă interesează acum e compasiunea, spune Nicole serioasă, urmărindu-mi privirea. Compasiunea hrăneşte sufletul. Compasiunea e ceea ce ne face *oameni*.

Clipesc la ea, încercînd să-mi ascund mirarea. Compasiune? N-am auzit-o niciodată vorbind aşa pînă acum.

— Sînt total de acord! zic repede, în timp ce ea caută ondulatorul într-un sertar de jos. Ştii, mă gîndesc de multe ori că am putea face mai multe la magazin ca să ajutăm lumea. Gen, să organizăm un club de gătit pentru cei în vîrstă sau aşa ceva.

Poate că pînă la urmă *putem* fi surori apropiate, mă gîndesc. Poate lansăm împreună un proiect comunitar şi ne împrietenim cu adevărat... Însă în clipa în care se ridică iar în picioare, Nicole îmi aruncă o privire lipsită de orice expresie.

— Nu e vorba de *magazin*, zice cu milă. Tu şi mama sînteţi obsedate de magazinul ăla idiot.

Magazinul ăla idiot? Mă străbate o undă de indignare. Magazinul ăla idiot care-i plăteşte acoperişul de deasupra capului? Şi care i-a plătit nunta?

Însă nu zic nimic, fiindcă încerc să fiu binedispusă şi să mă apropii cu adevărat de ea.

— Compasiunea se referă la *tine însuţi*, continuă Nicole înţeleaptă. E vorba despre călătoria ta. Întrebarea este: care e lumina ta şi cum o faci să strălucească?

— Aha, zic uşor perplexă. Mă gîndeam doar că unii dintre clienţii noştri în vîrstă se pot simţi cam singuri...

Îmi dau seama că Nicole nici măcar nu mă ascultă.

— Compasiunea e, în esenţă, un concept budist, mă informează ea, băgînd ondulatorul în priză. „Dacă nu te include şi pe tine, compasiunea nu este completă." Ăsta e un citat din Buddha. Ar trebui să studiezi budismul, Fixie. E...

Aştept să-mi spună cum e, dar într-un tîrziu îmi dau seama că atît a avut de zis.

— Poate c-am s-o fac, dau eu din cap. Absolut.

— Anita, profa mea de yoga, zice că afirmarea propriei persoane e crucială pentru mine acum, adaugă Nicole. E extrem de important să-mi stimulez nivelul de endorfine, fiindcă sînt destul de vulnerabilă acum, că Drew e plecat, spune şi mă priveşte serioasă. Aş putea s-o iau complet razna.

— Aha, zic repede. Groaznic. Biata de tine.

— Anita spune că trebuie să mă pun pe mine pe primul plan, continuă Nicole. Să am grijă de

mine. Înțelegi? Mereu e vorba de alții, dar uneori trebuie să spui: „Mai dă-i naibii pe alții, aici e vorba de *mine*. O *merit*". Stai aici.

Nicole îmi indică un scaun și mă așez. Mă piaptănă, îmi sprayază părul cu ceva dintr-o sticlă, după care începe să răsucească o șuviță pe ondulator.

Observ pe măsuța de toaletă o carte intitulată *Sinele tău psihologic animal*, iar Nicole îmi urmărește privirea în timp ce creează o buclă strînsă.

— Mi-am făcut și profilul psihologic, zice. Eu sînt Libelulă. O să-ți dau și ție un chestionar. Ar trebui, cum să-ți zic, să-ți rearanjezi întreaga viață în conformitate cu...

Amuțește și se uită critic la a doua buclă.

— Părul tău nu *strălucește* deloc, așa-i?

— Nu, recunosc. Nu strălucește.

Părul meu are aceeași lungime ca al lui Nicole – pînă la umăr. Dar al ei e tot numai onduleuri și strălucește într-o combinație de șuvițe mai deschise și luciu natural, în vreme ce al meu pur și simplu *atîrnă*. Nicole mai pulverizează niște spray și mă trage atît de tare de păr, încît îmi dau lacrimile.

— Știi că Ryan are o prietenă? Ariana. Adică... nu-mi dau seama la ce te aștepți, Fixie, dar...

— Leila spune că s-au despărțit, zic, un pic prea repede.

— Pe bune? face Nicole cu o față sceptică și dă drumul altei bucle. O urmăresc pe Ariana pe Instagram. E incredibilă. Și ea e interesată de compasiune. Compasiune prin gastronomie.

— Aha, răspund și încerc să-mi iau un ton cît mai detașat. Ei bine, ce-a fost între ei s-a terminat, așa că...

— Uite, ea e.

Spre groaza mea, Nicole îmi bagă telefonul în față.

— E o adevărată inspirație. Odată am postat un comentariu la salata ei de rodie și mi-a răspuns.

„Nu mai face asta!", îmi vine să mă tîngui. „Nu-mi mai arăta poze cu prietena sau fosta prietenă a lui Ryan, ce-o fi!"

Însă asta ar însemna că subiectul mă face să mă simt nesigură, așa că îmi țin gura. Știu că Nicole *nu încearcă* să mă chinuiască, pur și simplu nu se gîndește prea mult la alții. Acum se uită la alte poze, probabil căutîndu-și propriul comentariu. Nu pot închide ochii, n-am nici o scăpare, așa că mă uit mohorîtă la zîna californiană blondă din fața mea, care face yoga, gătește și se plimbă cu rolele într-un șort minuscul.

Am mai văzut pagina de Instagram a Arianei. Sigur c-am mai văzut-o. Ba o urmăresc, ba n-o urmăresc, ba o urmăresc din nou. Dacă m-a remarcat vreodată, ceea ce e greu de crezut, dat fiind că are 26.600 de urmăritori, probabil crede că sînt sărită de pe fix.

— Uite.

Nicole se oprește în cele din urmă la o fotografie în care Ariana poartă un maiou roz cu vedere la buric și colanți și stă în poziție *arabesque*, întinzînd o salată imensă către camera de filmat.

— Nu pricep, face sport sau gătește sau ce? zic într-un final.

— Ambele, răspunde Nicole. Asta-i noua ei chestie. Gătește și face mișcare în același timp.

— Aha, zic, încercînd să nu mă cramponez de dinții albi ai Arianei și de fundul ei perfect rotunjit. Păi, bravo ei.

În timp ce Nicole eliberează o nouă buclă, îi bipăie telefonul și se întinde după el.

— A, zice, citind mesajul încruntată. Trebuie să plec.

Pune ondulatorul jos şi-şi ia geanta.

— Scuze, adaugă pe urmă. Julie de la cursul meu de yoga e la metrou. I-am zis că vin s-o iau, fiindcă n-a mai fost niciodată aici.

— Pleci *acum*? întreb îngrozită. Şi părul meu?

— Eu am început, zice Nicole. Poţi să termini tu.

— Ba nu, nu pot!

Mă văd în oglindă şi tresar. Jumătate din părul meu e numai bucle şi buclişoare, iar restul e plat şi fără viaţă, ca o fată care n-a fost invitată la dans.

— Te rog, termină tu, o implor. Nu durează mult.

— Dar *mă aşteaptă* Julie, zice Nicole. E deja *acolo*.

— Sigur găseşte ea drumul...

— Dar nu despre asta e vorba!

Nicole pare jignită.

— Fixie, sper că-ţi dai seama cît eşti de egoistă. Soţul meu se află la capătul opus al lumii, OK? E o perioadă extrem de dificilă pentru mine.

Îi vibrează telefonul şi-l ridică la ureche.

— A, bună, Drew, zice iritată. Sînt puţin ocupată în clipa asta, OK? Te sun eu înapoi.

Închide şi mă priveşte iar, încruntată.

— Prietenele sînt cît se poate de vitale pentru nivelul endorfinelor mele din momentul ăsta. Şi tu vrei să rămîn aici şi să-ţi aranjez ţie *părul*?

Acum, că mă ia aşa, mă simt brusc cît se poate de superficială.

— Scuze, îi spun spăsită. Sînt sigură că-l pot termina de aranjat singură. Du-te liniştită.

— *Mulţumesc*, zice Nicole teatral. Şi stinge lumînările cînd pleci. Altfel, o să...

Lasă propoziția în aer, în stilul vag ce o caracterizează.

— Așa o să fac, mă grăbesc s-o asigur. Și mersi!

După ce Nicole iese din cameră, iau ondulatorul. Îmi răsucesc o șuviță în jurul lui, încercînd – fără succes – să nu-mi ard degetele, apoi îi dau drumul și mă uit exasperată la părul meu.

Nu știu cum am reușit, dar am ondulat o șuviță *invers*. Arată complet aiurea.

Mai încerc o dată – și-mi ard iar degetele –, apoi renunț. Nu pot să stau aici și să mă lupt cu părul în timp ce mama face toată treaba. O să mi-l prind cu o clamă. O să fie bine.

Opresc ondulatorul, sting lumînările, îndrept o tăbliță pe care scrie „Ai încredere că poți s-o faci și ești deja la jumătatea drumului", apoi ies din cameră. Mă duc în dormitorul meu, înșfac una dintre clamele cele noi și-mi răsucesc părul într-un coc. Îmi pun cea mai scurtă rochie neagră, fiindcă la un moment dat Ryan mi-a spus „Mișto craci". Mă machiez cît pot de repede și mă privesc în oglindă, încercînd să nu mă gîndesc la cît de palidă și de englezoaică arăt în comparație cu Ariana.

Apoi aud un zgomot dinspre camera mamei și mă îndepărtez de oglindă, enervată c-am pierdut atîta timp privindu-mă. Gata cu atîtea gînduri tîmpite. Mă duc să văd dacă mama are nevoie de ajutor.

Mama are doar două rochii elegante și nu se duce niciodată la cumpărături. („Nu e pentru mine, draga mea.") Dar e atît de subțirică, încît n-are cum să nu arate adorabil în rochia albastră de in căreia i-a rămas fidelă și pantofii asortați,

de la magazinul de caritate. E așezată la măsuța ei de toaletă care seamănă cu o boabă de fasole, așa că mă cocoț pe pat, întinzîndu-i diverse produse din trusa de machiaj. (Mama are aceeași paletă No. 7 de o viață și toate culorile ca lumea s-au terminat de mult.)

— Povestește-mi cum a fost azi, îmi zice punîndu-și puțin fond de ten pe degete.

— A, a fost destul de bine. Dimineață a venit un cuplu care a vrut să-și ia tot ce trebuie pentru bucătărie. Au cumpărat *de toate*.

— Excelent!

Ochii mamei sclipesc, înviorați de luminița care se aprinde în ei cînd facem o vînzare importantă.

— Doar că a trebuit să scap de Greg, adaug. Îi tot întreba cît de des gătesc acasă și ce anume. Și pe urmă s-a apucat să-i întrebe despre rizoto. Încerca să le fie de ajutor, dar i-a băgat în sperieți.

— Bietul Greg, clatină ea din cap cu mîhnire. El încearcă, săracul.

— Și pe urmă Jake i-a adus pe tipii ăia cu uleiul de măsline... Știi, mamă, el are tot soiul de idei de-astea mărețe, zic tot mai ambalată. Visează să deschidă o filială în Notting Hill. Îți vine să crezi, vrea să schimbe numele magazinului în „The Notting Hill Family Deli"! Nici măcar nu sîntem magazin de delicatese!

Mă aștept ca mama să fie la fel de jignită de idee ca mine. Însă ea doar dă din cap gînditoare și spune:

— Asta n-o să se întîmple niciodată. Dar știi cum e Jake. Are nevoie de micile lui scheme. Așa a făcut mereu.

Îmi aruncă o privire și zîmbește.

— Nu-ţi face griji, Fixie. Vorbesc eu cu el.

Pare atît de relaxată şi de netulburată, încît simt cum nodul din stomac începe să mi se destrame. Ăsta-i farmecul mamei. E ca un terapeut care ştie exact unde se află toate punctele sensibile. Un cuvînt ici, o îmbrăţişare colo, şi orice te sîcîie dispare. Stînd acum cu ea, simt că toate ameninţările ce pluteau în aer s-au topit precum aburul. Magazinul nostru va rămîne mereu magazinul familiei Farr. Iar Jake nu va reuşi niciodată să obţină aprobarea mamei pentru schemele lui idioate şi cu pretenţii.

— Ce-am auzit, că vine şi Ryan în seara asta? zice ea dîndu-şi cu puţin fard pe pleoape, cu aerul cuiva căruia chiar nu-i pasă de rezultat.

Nu e vorba că nu s-ar pricepe – îmi făcea un machiaj perfect pe vremea cînd participam la concursurile de patinaj pentru juniori. Fard de ochi, sclipici, tot tacîmul. Dar, cînd e vorba de ea, nici că-i pasă.

— Da, zic străduindu-mă să-mi iau un ton firesc. Se pare că da. Mă întreb ce-l aduce în Anglia.

— Fixie, draga mea..., şovăie mama cu pensula în mînă. Ai grijă. Ştiu că anul trecut te-a rănit.

Sper că nu începe şi ea.

— Nu-i adevărat! mă trezesc strigînd, fără să mă pot stăpîni. Dumnezeule! Vreau să zic, nu *m-a rănit deloc*. A fost ceva între noi, care s-a terminat... ce mare chestie?

Mama pare atît de puţin convinsă, încît mă întreb de ce mă mai chinuiesc.

— Ştiu că Ryan a făcut mereu parte din viaţa ta, zice ea aplicîndu-şi iluminator. Şi îl iubim cu toţii. Dar sînt o mulţime de alţi bărbaţi pe lume, draga mea.

— Știu, zic, însă un glas din mintea mea protestează automat: „Da, dar nu sînt ca Ryan".

— O fi arătînd el bine, continuă mama neabătută, și o fi mare mahăr la Hollywood, dar cînd vine vorba de atașament și sentimente, a fost mereu un pic cam...

Face o pauză și se încruntă gînditoare.

— Scumpa mea, nu-mi merge mintea la ora asta. Ce cuvînt folosiți voi întruna? Mizerupist.

— *Mizerupist*? repet și mă holbez la ea pînă-mi pică fisa. Vrei să spui *jemanfișist*?

— Așa, jemanfișist! exclamă mama întîlnindu-mi privirea și începînd să rîdă.

— Da! Jemanfișist, aprob, apoi nu mă pot abține și încep și eu să chicotesc, chiar în timp ce mă gîndesc la ce-a spus. Da, poate că Ryan a fost oarecum jemanfișist. Dar oamenii se schimbă, nu?

— Mă rog.

Pentru mama, discuția s-a încheiat deja. Închide capacul iluminatorului și se privește fără prea mare interes.

— E suficient?

— Nu te dai și cu rimel?

— Of, draga mea. Prea complicat. Să se dea cine vrea, mie îmi ajunge.

— Bună, Fixie! Bună, Joanne!

Ne întoarcem și o vedem pe Hannah în pragul ușii, îmbrăcată într-o rochie roșie mulată incredibilă. Hannah are cea mai sexy garderobă din lume, care, zice ea, compensează pentru cea mai puțin sexy slujbă din lume. Cînd le spune cu ce se ocupă, oamenii se holbează la ea întrebînd: „Ești *statisticiană*?".

— Bună!

Mă duc şi o îmbrăţişez.

— N-am auzit soneria.

— Nicole tocmai ieşea cînd am ajuns eu, explică Hannah. Şi odată cu mine au mai sosit cîţiva invitaţi. Au venit cu toţii mai devreme, să ajute.

Tipic pentru prietenii mamei. Poate că în unele cercuri se obişnuieşte să ajungi mai tîrziu. În cercul mamei, vii mai din timp şi întrebi cu ce poţi ajuta. Toate femeile o să-şi suflece mînecile şi o să se întreacă să ducă la masă minipateurile. Toţi bărbaţii o să bea bere şi o să fumeze şi o să-şi spună unii altora ce tip mişto era Mike.

— Tim e pe drum, adaugă Hannah şi mă grăbesc să-i răspund.

— Mă bucur!

Am întotdeauna grijă să par entuziasmată cînd vorbim despre Tim. E un tip cumsecade, loial, de încredere. Pune mare preţ pe logică, la fel ca Hannah. Dar, spre deosebire de ea, n-are pic de empatie. Întotdeauna împinge o discuţie mult prea departe şi spune lucruri lipsite de tact, fără măcar să-şi dea seama.

N-o să uit niciodată cînd mi-a zis: „Fixie, probabil că pur şi simplu n-ai repetat suficient de bine materia", în momentul în care am picat un test de engleză la şcoală. Cine spune *aşa ceva*? (Cum cine? Tim.)

Dar pe Hannah n-o deranjază asta. Zice că-i place că e sincer şi că nu pierde timpul cu jocuri. (Nici nu mi-l pot închipui pe Tim jucînd vreun joc, în afară, poate, de nu ştiu ce concurs între persoane cu un IQ supermare, în timpul căruia l-ar corecta întruna pe adversar.)

— Ţi-ai luat ceva de băut, scumpo? o întreabă mama pe Hannah, iar ea îşi ridică paharul.

— Suc de grepfrut.

— A.

Mama dă din cap cu înţelepciune. Ştim amîndouă totul despre regimul lui Hannah, care vrea să rămînă însărcinată. Ea şi Tim încearcă de patru luni, iar Hannah e deja expertă în drepturile femeii la concediu de maternitate, în pătuţuri şi consilieri de alăptare. A citit, de asemenea, un milion de cărţi despre creşterea copiilor şi s-a hotărît să-i crească pe ai ei ca pe nişte hibrizi danezo-francezi. Se pare că, în felul ăsta, o să fie superrelaxaţi, o să aibă fler vestimentar *şi* o să-şi mănînce legumele. (I-am zis odată: „De ce nu-i creşti englezeşte?", la care ea s-a holbat la mine şi a zis *„Englezeşte?"*, de parcă m-aş fi ţicnit.)

— OK, cu ce vă pot ajuta? zice acum. Ce mai e de făcut? Hai s-o luăm pe bucăţele.

„Hai s-o luăm pe bucăţele" e expresia preferată a lui Hannah. Fie că e vorba de un raport pentru un client sau de spălat pe cap, la ea totul se reduce la etape mai mici şi bucăţele. Lista ei pentru Crăciun are 926 de puncte şi începe cu „Comandat hîrtie de împachetat" a doua zi de Crăciun.

— Totul e în regulă, spune afectuos mama, care a primit odată de la Hannah de ziua ei un organizator calendaristic aranjat pe culori, şi l-a folosit ca să mîzgălească în el în timp ce vorbea la telefon.

Mama chiar nu le are cu sistematizarea. Gestionează magazinul cu o agendă cu copertă cartonată, în care scrie mesaje criptice de genul

„Furculiţe – 68“ sau doar „Greg?“ şi ştie mereu la ce se referă.

Se aude soneria şi mi se strînge stomacul. O, Doamne, oare ăsta e... ar putea fi...

— Mă duc eu! zic înainte să mă pot opri.

Îmi dau seama că mama şi Hannah schimbă priviri cu subînţeles, dar le ignor şi mă grăbesc să cobor scările, aproape împiedicîndu-mă pe tocuri şi repetîndu-mi salutul.

Salut, Ryan.

Ei, salut, Ryan.

Salutare, străine.

Însă în timp ce mă apropii de uşa de la intrare, îmi stă inima în loc. Zăresc deja părul cărunt prin sticla vălurită şi, în timp ce deschid uşa larg, mă întîmpină o voce familiară, arţăgoasă şi răguşită.

— Hai, hai, nu mă ţine în uşă!

Super. E nenea Ned.

O oră mai tîrziu, Ryan încă n-a ajuns şi l-aş omorî pe nenea Ned fără să stau pe gînduri.

Cam la fiecare întrunire de familie îmi vine să-l omor pe nenea Ned. Dar trebuie să-i zîmbesc politicos fiindcă e fratele tatei şi e singurul care mai trăieşte din partea aia de familie. Ca să nu mai zic că mama se supără dacă ne luăm de el.

Ne-am adunat deja cu toţii în living şi sînt o mulţime de prieteni de-ai mamei care discută. Cîntă muzica, lumea înfulecă rulouri cu cîrnaţi şi e un fum să-l tai cu cuţitul, fiindcă mama n-a crezut niciodată în treaba cu „se fumează doar afară“. Tata fuma în casă şi, deşi ea nu e fumătoare, aproape că încurajează obiceiul ăsta.

— Merge bine magazinul, Joanne? întreabă nenea Ned.

— Nu mă plîng, zîmbeşte mama pe deasupra paharul ei de Cava. Nu mă plîng deloc.

— Ce să zic, nu mă mir, rosteşte nenea Ned emfatic. Mike era un as în afaceri. Te-a aranjat pe viaţă, Joanne.

— Aşa e, încuviinţează ea cu privirea înceţoşată, duioasă. După părerea mea, continuă să trăiască prin magazin.

— Avea *fler*, îi explică nenea Ned unei prietene a mamei, deşi sînt sigură că Pippa ştie la fel de multe despre magazin ca el. Intuia ce vrea lumea, înţelegi? Un bărbat deştept. Şi acum Joanne poate pur şi simplu s-o ţină pe drumul trasat de el.

Mă zbîrlesc toată. Ştiu că tata a înfiinţat magazinul, dar ce tot spune nenea Ned? Că mama n-a făcut decît să se lase purtată de val în ultimii nouă ani?

— Mă ajută mult şi Bob, adaugă mama arătînd către directorul nostru financiar, care şovăie lîngă masa plină de bunătăţi cu o mină uşor stresată.

Dă să ia un cîrnăcior, se răzgîndeşte, se uită cu îndoială la o tartă, după care ia două chipsuri şi le pune pe farfurie. (Bob Stringer: Cel mai prudent om din lume.)

— Bob! zice nenea Ned, de parcă asta ar face totul cît se poate de limpede. Un bărbat de ispravă, Bob! Vă ţine pe linia de plutire.

Mă străbate o nouă undă de indignare. Bob ne ajută, evident, dar nu el e cel care ne „ţine pe linia de plutire".

— Bob e de mare ajutor, spun. Dar, evident, mama e cea care se ocupă de toa...

— Orice organizaţie are nevoie de un „Bărbat al casei", mă întrerupe nenea Ned. Un „Bărbat al casei", repetă, subliniind apăsat. Şi de cînd

ne-a părăsit bietul Mike..., adaugă şi o bate pe mama pe mînă. Te-ai descurcat minunat, Joanne.

O văd pe mama tresărind uşor cînd o bate pe mînă, însă nu-l pune la punct. Şi, cu toate că fierb de nervi, n-o fac nici eu. Am mai încercat în trecut, fără să rezolv nimic, şi n-aş face decît s-o supăr pe mama.

De Crăciunul trecut mi s-a ridicat tot sîngele la cap cînd nenea Ned a început iar s-o ia pe mama de sus, în timpul prînzului. Însă atunci am ripostat. S-a făcut instantaneu roşu ca racul şi şi-a luat o faţă gen *după-tot-ce-am-făcut-pentru-voi*, iar mama a calmat spiritele spunîndu-i că n-am vrut să zic ce-am zis.

Dar nici atunci nu m-am potolit. Am tras-o pe mama, care încă mai purta un coif de hîrtie, în bucătărie şi i-am înşirat punct cu punct toate insultele lui, încheind cu: „Cum poţi să stai pur şi simplu ca o statuie, mamă? Eşti o femeie puternică! Tu eşti şefa... tuturor lucrurilor!".

Speram să reuşesc s-o stîrnesc, însă nu s-a întîmplat asta. M-a ascultat cu o uşoară grimasă, după care a zis:

— Scumpa mea, vorbeşte şi el ca să se afle în treabă. Ce contează? Nenea ăsta al tău a fost lîngă mine cînd am avut nevoie de ajutor.

— Da, dar...

— El m-a ajutat să rezolv cu noul contract de închiriere după moartea tatălui tău, nu mai ştii? Eu eram la pămînt şi Ned a negociat în locul meu. I-am fost mereu recunoscătoare pentru asta.

— Ştiu, dar...

— Ne-a obţinut nişte condiţii foarte bune, a continuat ea cu fermitate. I-a făcut să accepte o chirie mai mică. Ned nu-i aşa cum pare. Nu

e perfect, firește, dar cine e? Fiecare avem micile noastre metehne.

Eu una n-aș zice că a fi misogin pînă-n vîrful unghiilor e o „mică meteahnă". Dar pînă la urmă am cedat, fiindcă era Crăciunul, și cine vrea să-și supere mama de Crăciun?

Și, de atunci, n-am mai intervenit. Din motive care-mi scapă, mama vrea să-l vadă pe nenea Ned în cea mai bună lumină posibilă. Nu vrea să rupă relația cu el. E o femeie atît de puternică în așa de multe privințe – însă ăsta e punctul ei slab.

Și știu și de ce. Fiindcă nenea Ned face parte din familie. E singura fărîmă din tata care i-a rămas. Și pentru ea asta contează mai mult decît o mulțime de alte lucruri.

— Cum stai cu dragostea, Ned? îl întreabă dintr-odată, schimbînd subiectul cu ușurință, așa cum face mereu.

Nenea Ned a divorțat recent, pentru a treia oară. Habar n-am ce-or fi văzînd femeile la el, dar oamenii sînt plini de surprize.

— Vai, Joanne, fetele astea, clatină el din cap. Unele arată destul de bine, dar *vorbesc* atît de mult. Trebuie să-mi iau cu mine afurisitele alea de dopuri pentru urechi.

Mă mir încă o dată cum poate să fie frate cu tata. Tata era de modă veche în anumite privințe – credea că rolul lui e să asigure cele necesare familiei și nu-i plăcea limbajul colorat –, însă o respecta pe mama. Respecta femeile.

Odată, după cîteva pahărele, mama mi-a spus că nenea Ned seamănă cu bunicul, care era uneori „un om dificil". Însă n-a vrut să intre în detalii. Și nu l-am cunoscut cu adevărat pe bunicul înainte de-a muri. Așa că, din punctul meu de vedere,

nenea Ned e pur şi simplu unul dintre misterele alea de familie de nerezolvat, de genul „Ce s-a întîmplat cu cheia de la şopron?".

— O să găseşti pe cineva, zice mama calmă. Şi cum merge pescuitul?

Nuuu! Nu pescuit. Cînd nenea Ned începe să vorbească despre pescuit, o poate ţine aşa ore întregi.

— Păi, zice nenea Ned. Zilele trecute eram la rîu... A, Jake! Face o pauză cînd Jake se alătură grupului. Cum merg afacerile, băiete?

Slavă Domnului. Salvaţi de plictiseala unei anecdote de şase ore despre un păstrăv.

— Destul de bine, nene Ned. Jake îi zîmbeşte larg. Întîmplarea face să fiu pe punctul de-a încheia mai multe afaceri interesante. Săptămîna asta am mers la conferinţa Global Finance de la sala Olympia – ai fost vreodată la aşa ceva?

Evident că nenea Ned n-a fost niciodată la aşa ceva. A lucrat la o companie de asigurări, dar a fost administrator al birourilor filialei din Woking. Nu sînt sigură dacă a ajuns vreodată la sediul central, darămite la o conferinţă Global Finance. Dar n-ar recunoaşte asta în ruptul capului.

— Ce vremuri, băiete, zice, de parcă ar fi participat în fiecare an. Negociat afaceri, băut şi toate celelalte, adaugă şi rîde gutural. Ce se întîmplă la conferinţă rămîne la conferinţă, aşa-i, Jake?

— Amin! aprobă fratele meu ridicînd paharul.

Ce mincinoşi mai sînt amîndoi! Ştiu că Jake s-a dus la conferinţă doar fiindcă un amic al lui avea o invitaţie în plus.

— Ce ne mai distram la firmă, zice nenea Ned suflînd fumul. Ce poveşti v-aş putea spune...

Face un gest larg cu ţigara şi dărîmă un pahar de pe servantă, care se face zob. Nenea Ned se încruntă iritat.

— Fir-ar să fie, zice. Să vină una dintre voi să strîngă.

Una dintre voi? Mă zbîrlesc imediat, dar mama intervine şi pune o mînă pe braţul lui Nicole.

— Scumpa mea, zice ea. Te ocupi tu?

— Şi MBA-ul? îl întreabă nenea Ned pe Jake. Merge bine?

— Excelent, spune Jake teatral. O să-mi deschidă foarte multe uşi.

— E altă treabă dacă ai aşa ceva în CV, afirmă nenea Ned.

Vorbesc mai departe despre calificări şi oportunităţi, însă nu mai ascult. Mă uit la Nicole, care strînge cioburile. E un antitalent total. A adus o mătură şi împinge cu ea în dorul lelii bucăţelele de sticlă, împrăştiindu-le pe jos, cu ochii în telefon. Chiar nu se poate uita la ce face? Împrăştie cioburile prin toată camera. E *sticlă*. Poate *răni* pe cineva.

Degetele mele încep să bată darabana, aşa cum fac de obicei. Am furnici în tălpi: *înainte-lateral-înapoi, înainte-lateral-înapoi.* Nu mai pot suporta.

— Le strîng eu, zic cu răsuflarea întretăiată şi-i smulg mătura.Va trebui să înfăşurăm bine sticla asta în hîrtie.

Iau un coş de pîine gol şi încep să culeg cioburile cu buricele degetelor.

— Vai, Fixie, eşti genială, zice Nicole cu privirea confuză. Mereu ştii cum să faci lucrurile.

Voiam s-o rog să caute un ziar vechi, dar ea deja tastează pe telefon, aşa că îmi văd de treabă. Întind gîtul ca să mă uit bine după fărîmele de

sticlă ce lucesc pe parchetul laminat şi le învelesc într-un număr vechi din *Radio Times*, cînd aud glasul lui Tim aproape strigînd deasupra mea.

— S-a întors *Ryan*?

Nu ştiam că a ajuns şi Tim la petrecere, aşa că mă ridic şi zic „Bună, Tim!". Însă el nu pare să audă. Se uită la mine cu ochii lui sfredelitori, cu părul negru lipit de frunte, apoi întreabă:

— Deci, sînteţi iar împreună? Tu şi Ryan?

Pot să contez oricînd pe Tim să mă facă să intru-n pămînt de jenă în faţa tuturor.

— Nu! neg cu însufleţire. Adică nu zic că ar fi total de neconceput, dar...

— Deci te gîndeşti la asta? continuă Tim.

— Nu! mai că ţip.

— Ba da, te gîndeşti, mă contrazice Nicole, ridicînd ochii din telefon. Discutai mai devreme despre asta cu mama.

„Mersi din suflet, Nicole", îi răspund răutăcioasă în minte. Tot ce pot face e să schimb subiectul, însă Tim insistă.

— Cît timp aţi fost împreună?

— Foarte puţin, zic şi încerc să iau totul în rîs. Zece zile. Nici nu merită să vorbim despre asta. Plus că el stă în LA, aşa că...

— Da, încuviinţează Tim fără grabă. Vreau să zic, LA. Acolo sînt cu totul alte standarde. La femei, mă refer. Ele *îşi fac* diverse. Buzele, sînii... în plus, nici nu îmbătrînesc, adaugă, tot mai încîntat de sine. Tu ai acum cu un an mai mult decît ultima oară cînd l-ai văzut pe Ryan. Cît e asta în ani de LA? Un deceniu?

— Deci acum sînt deja o babă? zic.

Încerc să-mi iau un aer amuzat, însă Tim are un mod nemilos de a-şi urmări subiectul, ca un terier, fără să observe că îţi curge sînge

din carotidă. De obicei Hannah intervine cu tact, dar n-o văd nicăieri. *Unde e?*

Şi atunci, drept răspuns la întrebarea mea, se aude soneria şi glasul lui Hannah răsună din hol: „Deschid eu!". Urmează o pauză, după care îi auzim iar glasul, ca o trîmbiţă:

— Ryan, ce surpriză! Bine te-ai întors!

Simt privirile tuturor celor din jur îndreptîndu-se curioase spre mine. Îmi dau brusc seama, cu groază, cum arăt stînd aşa acolo cu mătura în mînă şi fără să am măcar timp să-mi refac luciul de buze şi, *o, Doamne, uite-l.*

E în pragul uşii. Bronzul lui, părul lui ondulat şi decolorat de soare şi tricoul cool cu franjuri nu seamănă cu nimic din încăpere. Cînd se apropie de mine, toată lumea amuţeşte. Cît despre mine, abia pot să respir. Mă gîndesc disperată: „Stai calmă, Fixie. *Nu* îţi face nici o speranţă..."

Dar, Dumnezeule, cît e de frumos. Efectiv *străluceşte.*

— Bună, Fixie, zice, căutîndu-mi privirea cu ochii lui de un albastru californian, în timp ce pe chip i se întinde un surîs leneş. Mi-a fost dor de tine.

În timp ce toată lumea priveşte în tăcere, îmi desface clama cu un gest sexy, lăsîndu-mi părul să cadă pe umeri.

„Nu, nu face asta!" îmi vine să strig, dar e prea tîrziu. În clipa în care părul mi se revarsă, jumătate ondulat, jumătate drept, Ryan clipeşte uimit – şi nu-i de mirare. Mă văd în oglindă şi arăt complet aiurea.

Faţa îmi ia foc şi cineva din spatele meu îşi înăbuşă un hohot de rîs. *Super.* Aştept de un an să-l văd pe Ryan şi uite cum îl întîmpin. Cu părul ăsta de nebună.

Dar n-apuc să trag aer în piept ca să-i răspund, că Ryan ridică mîinile şi-mi ia chipul în palme. Mă priveşte cîteva momente în tăcere, apoi mă sărută cu foc. De parcă nu-i pasă de păr; de parcă nu-l interesează nici o altă persoană. Dincolo de un soi de zumzet în urechi, o aud pe Nicole exclamînd „O!" şi pe Tim zicînd „Măi să fie!".

Într-un tîrziu, ne desprindem din îmbrăţişare. Sînt conştientă că toată lumea din jur ne priveşte şi trebuie să fac un efort supraomenesc ca să-i vorbesc cu nonşalanţă.

— Bine te-ai întors, Ryan. De data asta cît stai? O zi?

El mă cîntăreşte din ochi în tăcere un moment şi colţurile gurii i se ridică uşor, de parcă ar fi pe punctul de-a face o mică glumă. Apoi zice:

— Adevărul e că m-am întors.

— Văd.

Îmi iau şi eu acelaşi ton detaşat şi ironic.

— Nu, chiar *m-am întors*.

Privirea lui îi trece iar în revistă pe cei din jur.

— Am terminat cu LA-ul. Gata. M-am întors definitiv.

Ce-a zis?

Mă holbez la el, simţind cum îmi pulsează sîngele în cap. Creierul meu pur şi simplu nu e în stare să proceseze informaţia. Sau să-l creadă. *Definitiv?* S-a întors *definitiv*? Mă chinuiesc disperată să găsesc o replică glumeaţă şi inteligentă, însă gura nu vrea să mă asculte.

— Atunci să-ţi ofer ceva de băut, îngaim într-un final, iar ochii îi sclipesc de parcă ştie exact cît sînt de uluită.

— Da, aprobă el şi-mi sărută mîna. Nu zici rău.

Pornesc spre masa cu băuturi, încercînd să-mi vin în fire. N-am visat niciodată c-o să se întoarcă definitiv în Anglia. Nici măcar *n-am îndrăznit să visez.*

Şi, în timp ce înşfac o bere din găleata cu gheaţă, începe să mă cuprindă o bucurie ameţitoare. Minunile nu se împlinesc, ştiu bine. Însă de data asta – de data asta unică şi magică –, uite că s-a întîmplat.

Şase

Petrecerea continuă, aşa cum se întîmplă în fiecare an. Ştiu că ar trebui s-o ajut pe mama cu profiterolurile. Ştiu că ar trebui să strîng farfuriile. Dar, o dată în viaţă, mă gîndesc: „Să mai facă şi Nicole asta. Să mai facă şi Jake asta. Să mai facă şi altcineva asta". Fiindcă Ryan vrea să vorbească cu mine şi nimic din toate celelalte lucruri nu mai contează.

Sîntem singuri, în cămăruţa din spate ce dă spre grădină. E ticsită cu mobila pe care am scos-o din living pentru petrecere – ne aşezăm stingheri pe podea, între două canapele –, dar nu cred că vreunuia îi pasă. Sîntem transfiguraţi, trăim în propria noastră bulă. Ryan îmi vorbeşte de vreo oră şi îl ascult şocată, fiindcă nu e deloc ce mă aşteptam să aud.

De fiecare dată cînd a venit acasă, nu ne-a vorbit decît despre strălucirea LA-ului. Despre viaţa trepidantă de acolo. Despre vedete. Însă acum îmi spune lucruri adevărate. Dureroase. Nu arată ca vechiul Ryan, pare un om istovit. Obosit de greutăţile lumii. Pare că, gata, s-a săturat de tot şi de toate.

Şi, cu cît vorbeşte mai mult, cu atît îmi dau seama ce-mi spune. S-a *săturat*. S-a săturat de

LA. Habar n-am cum de s-a prăbuşit atît de rapid, de la *Tom Cruise e cel mai bun prieten al meu* pînă în punctul în care se află acum, dar după cum vorbeşte nu mai vrea să audă niciodată de LA.

— Toţi de-acolo au două feţe, îmi zice întruna. Absolut toţi – nişte nenorociţi.

N-am înţeles prea bine povestea suferinţelor lui – ştiu că există doi tipi pe nume Aaron, ceea ce nu mă ajută deloc –, dar ce am priceput e că a intrat în afaceri cu nişte indivizi şi că nimeni nu a făcut ce a promis, iar acum nu mai are nici un ban.

— Îţi trece os prin os, zice mohorît. Toată lumea vrea să discute despre proiecte de film la restaurantul japonez sau pe un iaht. Toată competiţia asta om la om. E o demenţă.

— Cînd spui că „nu mai ai bani", îndrăznesc să întreb timid. Nu vrei să spui...

— Sînt terminat, Fixie, zice şi desface larg braţele. Lefter. N-am nici măcar unde să stau.

— Ce porcărie, mă trezesc spunînd.

Simt că-mi vine rău de la stomac. Cum e posibil ca Ryan Chalker să fie lefter? Mi-i amintesc pe el şi pe Jake, la şapteşpe ani, plimbîndu-se cu decapotabila lui. Avea bani. Îi *avea*. Cum poţi pur şi simplu să-i pierzi pe toţi?

— Păi, şi ce-o să...? Unde o să...?

— Deocamdată stau la Jake. Fratele tău e un tip pe cinste. Dar în afară de-asta...

Clatină din cap şi cîrlionţii blonzi îi licăresc în soarele asfinţitului.

— E greu. Să ai un vis şi să faci tot ce ţine de tine, dar să nu-ţi iasă.

— Ştiu, zic cu însufleţire. Ştiu exact ce vrei să spui.

Auzind toate astea, retrăiesc propriile împunsături dureroase în inimă. Îmi amintesc de mormanul de şorţuri verzi de sub pat. Îmi amintesc umilinţa copleşitoare a eşecului.

— Exact prin asta am trecut şi eu, zic cu privirea aţintită asupra mochetei. Ştii că îmi făcusem o firmă de catering? Şi am muncit o grămadă pentru un cuplu căsătorit, familia Smithson. Aveau o agenţie de PR şi au dat o mulţime de dineuri pentru clienţii lor, însă nu m-au plătit niciodată şi brusc m-am trezit îngropată în datorii şi am fost...

Încerc să-mi ţin firea.

— Cumpărasem file de porc organic de cea mai bună calitate şi îmi plătisem personalul, şi au mîncat tot, dar n-am văzut nici un ban de la ei...

În ciuda eforturilor, îmi tremură glasul. Nu vorbesc des despre Smithsoni, fiindcă mă simt ultima idioată. Mai mult de-atît, mă simt ruşinată, fiindcă n-am ascultat-o pe mama. Ea ştie totul despre micile afaceri, cunoaşte riscurile şi a încercat să mă avertizeze. A încercat să-mi pună tot soiul de întrebări practice despre facturi şi lichidităţi. Însă eu am vrut cu atîta disperare ca totul să iasă super, încît i-am răspuns în doi peri.

N-o să mai fac vreodată greşeala asta. N-o să mai tratez vreodată lucrurile superficial; n-o să-mi încrucişez degetele şi să mă rog la Cel de Sus; n-o să mai fac afaceri pe bază de cuvinte frumoase, promisiuni şi strîngeri de mînă. Dacă a ieşit ceva bun din toată povestea asta e faptul că am învăţat multe. Am devenit mai pricepută.

— Au mai fost şi alte probleme, oftez adînc. Climatul financiar era foarte şubred. Iar eu am ţintit spre cel mai înalt nivel. Mi-a fost mai greu să mă impun pe piaţă decît credeam. Şi treaba cu Smithsonii nu m-a ajutat deloc.

— Nu i-ai dat în judecată? întreabă Ryan, intrigat. N-ai putea să obţii nişte bani de la ei acum?

Clatin din cap.

— Au dat faliment.

Aşa a fost, ghinion pe toată linia. După ce mi-au ignorat toate facturile, toate e-mailurile, chiar şi vizitele la biroul lor, au declarat falimentul. Mă aflu pe o listă de creditori undeva pe un computer. Şi nu mi-am permis să merg mai departe. Nu mai aveam cum să obţin alte credite şi în ruptul capului n-aveam de gînd să apelez iar la mama. Am pus cruce firmei Farr's Food.

Atunci am luat decizia ca, în schimb, să-mi canalizez toată energia în munca la magazinul familiei. Pentru că-l iubesc şi e moştenirea noastră şi îmi pot folosi din plin toate atuurile. Uneori, cînd îmi sfătuiesc clienţii ce ustensile de gătit să cumpere, apelez la experienţa mea de bucătar.

Şi chiar dacă din întîmplare mă trezesc gîndindu-mă cu jind la visurile mele de catering, îmi reamintesc: mi-am ratat ocazia.

— Nimeni nu înţelege, în afară de cei care au trecut prin asta, zic. Absolut nimeni.

— Exact.

Ryan mă fixează cu ochi arzători.

— Lumea nu pricepe. Fixie, pe cuvîntul meu, cred că eşti singura persoană care mă înţelege cu adevărat.

Simt că mă ia cu leşin – *sînt singura persoană care îl înţelege pe Ryan?* –, dar reuşesc, nici eu nu ştiu cum, să nu mă topesc.

— M-am despărţit de iubita mea, adaugă el din senin. Oamenii nu sînt cum credem.

Îşi masează faţa, de parcă ar încerca să scape de amintiri.

— M-am străduit din răsputeri. Am vrut să să-i spun cum mă simt... Dar fetele ca ea sînt foarte superficiale. Nu le interesează cine eşti ca om, ci doar ce poţi face pentru ele. Cît poţi cheltui pentru ele? Cum le poţi ajuta în carieră? În clipa în care a înţeles că am probleme...

Ryan pocneşte din degete.

— Totul s-a sfîrşit.

— Pare o fiinţă îngrozitoare! zic înfierbîntată, iar el îmi aruncă un mic surîs recunoscător. Şi... acum? îl întreb. Ce-o să faci?

— Dumnezeu ştie. Dar trebuie să fie *cu totul* altfel, înţelegi? spune Ryan apăsat. Fără praf în ochi şi oglinzi înşelătoare. Oameni adevăraţi. Muncă serioasă. O să-mi suflec mînecile şi-o să mă apuc de treabă.

— Ai putea să faci orice! zic. Experienţa pe care-ai avut-o... e incredibilă!

Ryan ridică din umeri.

— Mă rog, să zicem că mă descurc cu rahaturile astea.

— Deci trebuie doar să te hotărăşti ce să faci, îl încurajez. Să-ţi găseşti un nou domeniu de activitate. Adică, bănuiesc că, la început, e posibil să fii nevoit s-o iei un pic mai de jos...

— Evident, zîmbeşte el amar. Nu mă pot aştepta să mă angajeze cineva director executiv.

Priveşte cîteva momente în depărtare, după care adaugă cu glas scăzut:

— Fixie, dac-am învăţat ceva din toate astea e cum să fiu modest.

Mă străbate un nou val imens de afecţiune. E la fel ca mine. Umilit şi strivit de experienţa avută... însă nu înfrînt. *Niciodată* înfrînt.

— Bravo ţie, zic din toată inima. E un mare curaj s-o iei de la început. Ştiu exact cum te simţi.

Îmi sorb băutura, încercînd să mă gîndesc la posibile slujbe pentru Ryan şi arunc pe furiş o privire spre umerii lui bine lucraţi. Dacă anul trecut arăta bine, acum arată fenomenal. Are braţele imense şi musculoase. Are pielea catifelată. Arată ca o reclamă la cît de sănătos e să trăieşti în LA.

— Şi acum ce urmează? îndrăznesc să întreb. Pot să te ajut cu ceva?

— Mă ajută şi doar să vorbesc cu tine.

Ryan ridică privirea, pironindu-şi ochii albaştri într-ai mei şi mi se pune un nod în stomac.

— Cred că următoarea mea mişcare e să contactez nişte firme de recrutări.

— Recrutări! zic fascinată. Sigur că da. O, Doamne, o să cadă pe spate toţi. Adică, ai avut de-a face cu mari companii de la Hollywood. Ai putea face orice! Ar fi norocoşi să lucrezi pentru ei!

— Vai, Fixie, mă cîntăreşte el din priviri şi chipul i se destinde iar într-un surîs chinuit. Tu chiar poţi face omul să se simtă bine, ştii asta?

— Ei, zic cu respiraţia tăiată. Spun şi eu ce cred.

Pe jumătate, sper ca Ryan să se aplece şi să mă sărute, dar n-o face; se ridică şi se întoarce cu faţa spre măsuţa de toaletă plină cu trofee. Nu prea folosim camera asta, aşa că m-am obişnuit să nu ia nimeni în seamă trofeele mele. Singura care le acordă atenţie e mama. Însă acum Ryan le studiază pe fiecare în parte captivat.

— Uitasem că patinai, zice. Cred că şi ăla a fost un vis important pentru tine. Ce s-a întîmplat?

— A, răspund simţind o împunsătură familiară în inimă. Dumnezeule. Nu ştiu. Nu mi-a ieşit.

Mă ridic şi eu şi-i urmăresc ezitînd privirea.

— Dar uite! Erai bună. N-am ştiut niciodată de ce te-ai lăsat.

A luat în mînă o fotografie înrămată cu mine într-o rochiţă de patinaj acvamarin, la treişpe ani, alunecînd pe gheaţă cu un picior ridicat deasupra capului.

— Păi, cred că pur şi simplu mi-am pierdut interesul, zic cu un zîmbet stins şi-mi feresc privirea.

Vederea acelei fotografii îmi stîrneşte un val de sentimente neplăcute, fiindcă aia a fost ziua în care totul s-a schimbat. Îmi repetasem luni de zile exerciţiul liber pentru concursul de juniori. Toată familia venise să mă privească; să mă ovaţioneze.

Dacă închid ochii, mă văd iar pe gheaţă; ani de zile m-am simţit la patinoar ca acasă. Respir iar aerul rece şi curat. Simt fineţea mătăsoasă a costumului. Şi îl văd pe Jake, prost dispus, stînd în picioare agasat în timp ce mama se agita în jurul meu şi făcea poze. Era ofticat că-l găsise bînd pe furiş în camera lui şi-i tăiase banii de buzunar. Şi îşi revărsase furia asupra mea. Cînd a venit lîngă mine, am crezut că are de gînd să-mi ureze „baftă". Am fost total nepregătită pentru ce s-a întîmplat.

— Cîte ore? mi-a zis la ureche. Cîte ore blestemate am stat şi m-am uitat la tine cum aluneci pe gheaţă? Mama e obsedată, tata îi cîntă în strună, dar cu mine şi cu Nicole cum rămîne? Ne-ai distrus viaţa, ştii asta?

Şi înainte să apuc să-i răspund, a plecat nervos şi m-a lăsat tremurînd, şocată.

Aş putea să dau vina pe el pentru căzătura din ziua aia. Aş putea să spun că el m-a făcut să greşesc. Şi n-aş minţi. Cînd am început să

patinez, îmi tremurau picioarele. Niciodată, nici măcar *o dată* nu privisem patinajul altfel decît ca pe o experienţă pozitivă. Întotdeauna crezusem că Jake şi Nicole sînt mîndri de mine. Aşa cum îmi spunea mereu mama.

Însă acum nu mai vedeam decît perspectiva lui Jake. Toată atenţia mamei centrată asupra mea. Bani cheltuiţi pe antrenamente şi costume. Toate reflectoarele fixate pe mine. Totul era dureros de limpede. Aşa că n-am fost atentă, nu m-am concentrat la exerciţiu şi am căzut. Rău.

După asta, toată lumea mi-a spus să nu-mi fac griji: „Nu te stresa, ţi-a ieşit săritura aia de multe ori la antrenament şi o să-ţi iasă iar data viitoare". Însă n-o mai făceam cu tot sufletul. Trei luni mai tîrziu, am renunţat definitiv la patinaj, în ciuda eforturilor antrenorului meu, Jimmy, care se chinuia să mă convingă să revin.

Nu pot să dau vina doar pe Jake. A fost vina mea. A personalităţii mele. Cei mai buni patinatori sînt născuţi pentru a face spectacol. Văd publicul şi înfloresc. Nu le pasă că fratele lor e invidios – asta doar îi ambiţionează mai tare. Cînd trebuie să sară, îşi zic: „Du-te dracului!" şi ating înălţimi şi mai mari. După ce Jake mi-a aruncat în cap bomba, de fiecare dată cînd săream îmi ziceam „Îmi pare rău".

Problema e că „Îmi pare rău" nu-ţi dă energie pentru nimic. Doar te trage în jos. În cele din urmă, ajunsesem să ridic cu mare efort piciorul de pe gheaţă.

— Mai patinezi? întreabă Ryan şi tresar fără voie.

— Nu, zic sec, apoi îmi dau seama că i-am răspuns prea laconic. În anul de după şcoală m-am reapucat, adaug. N-am concurat sau ceva,

dar m-am calificat ca antrenoare de patinaj și am ținut cursuri pentru începători.

— Bănuiesc că ți s-a luat de patinoare, rîde el.

— Da, îi răspund, deși nu-i adevărat.

Încă iubesc patinoarele. Mă duc în fiecare an la Somerset House cînd începe sezonul de iarnă. Mă uit la toți oamenii care se învîrt pe gheață – sau cad, majoritatea – și îmi place la nebunie. Dar nu simt nevoia să mă alătur lor.

Iau fotografia de la Ryan și arunc o privire în jur, căutînd un nou subiect, dar înainte de-a găsi unul, Jake intră în cameră cu o bere în mînă.

— Deci aici erați! zice aproape acuzator.

— Ai ajutat-o pe mama? îl întreb, dar mă ignoră.

Vede poza din mîna mea și-și dă ochii peste cap.

— Te dai mare cu trecutul glorios, Fixie? S-o fi *văzut* cînd a căzut în fund, îi zice lui Ryan cu un hohot de rîs. Clasic. Păcat că n-am filmat.

— Nu cred, răspunde Ryan, făcîndu-mi cu ochiul. Pariez că n-ai căzut niciodată în fund.

Tăcută, pun fotografia înapoi pe măsuță. N-am vorbit niciodată despre ziua aia cu Jake. N-am pomenit nici unul de discuția de atunci. Oare *știe măcar* ce impact au avut vorbele lui asupra mea?

În fine. Viața merge mai departe.

— Hei! zic, strălucind de o idee. Ryan, ai putea să lucrezi o vreme cu noi la magazin. Să înveți cum se vinde en detail. Te-am putea învăța absolut tot! Și pe urmă ai putea trece la nivelul următor, știi ce zic, la o scară mai mare.

Mă străduiesc să dau impresia că-i fac o simplă sugestie de carieră, dar inima îmi pulsează nebunește, plină de speranță. E soluția perfectă! L-aș

vedea în fiecare zi... ar simţi că face parte din familie...

— Păi, nu ştiu ce să zic.

Ryan strîmbă din nasul bronzat.

— Ar putea fi cam aiurea să lucrez pentru voi, prietenii mei. Jake, amice, nu mi-ai adus şi mie o bere?

Mă sforţez să zîmbesc în continuare, hotărîtă să nu-l las să-mi vadă dezamăgirea. De ce crede c-ar fi aiurea? N-ar fi deloc aiurea! Dar n-are nici un rost să insist. Dacă nu vrea să lucreze la magazin, foarte bine.

— Ai ajutat-o pe mama? îl întreb iar pe Jake. Tu sau Nicole?

— Dumnezeule, Fixie, dă el ochii peste cap. Lasă-mă în pace. Nici măcar *n-am văzut-o* pe mama.

Acum, că e şi Jake aici, bula fermecată de basm în care ne aflam s-a spart. Şi mă simt brusc vinovată. Am fugit de treburile care trebuiau făcute. Am uitat complet de petrecere. Am uitat de tot în afară de mine şi de Ryan.

— Mă duc să văd dacă mama are nevoie de ceva, spun. Ştiţi cum e ea. Precis s-a întors în bucătărie.

Nu mă gîndesc doar s-o ajut pe mama. Simt brusc nevoia de prezenţa ei liniştitoare. Jake mă face să-mi pierd curajul şi eram deja suficient de descurajată de Ryan. Am nevoie să aud glasul calm, iubitor şi reconfortant al mamei. Am nevoie ca ea să-mi spună ceva care să mă facă să zîmbesc, să mă dau un pas înapoi şi să văd totul din altă perspectivă.

Ies pe hol şi arunc o privire spre living, unde toţi musafirii au renunţat să mai stea în picioare. S-au aşezat pe unde-au apucat, pe scaune şi chiar

pe jos, discutînd şi fumînd, continuînd să mănînce. Dar, cum mă aşteptam, pe mama n-o văd nicăieri. *Ştiam* eu.

— Mamă? o strig traversînd holul către partea din spate a casei. Mamă, eşti aici?

Zăresc prin uşa întredeschisă de la bucătărie o licărire cunoscută de in albastru, dar într-un loc în care n-are ce căuta. Grăbesc pasul, încruntîndu-mă în timp ce creierul meu încearcă să priceapă ce se vede. Ceva nu e în regulă, dar nu-mi dau seama exact ce anume...

— Mamă?

Deschid uşa larg – şi-mi stă inima în loc.

Mama e prăbuşită peste masă, nemişcată. Încă are în mînă poşul; părul răvăşit îi acoperă faţa.

— Mamă? zic alarmată, cu glasul sugrumat. *Mamă?*

O scutur încet de umăr, însă n-are nici o reacţie şi simt cum mă copleşeşte groaza.

— Mamă? *Ajutor!* strig prin uşă, bătînd-o uşor pe obraji, încercînd să-mi dau seama dacă măcar mai respiră.

Nu-i simt pulsul, dar adevărul e că nici nu ştiu cum se ia. Ar fi trebuit să fac un curs de prim ajutor...

— Mamă, trezeşte-te, te rog... *Ajutor!* Să mă AJUTE cineva! strig iar, cu glasul răguşit şi lacrimi de spaimă în ochi. AJUTOR!

Pe hol se aud paşi. Bîjbîi panicată după telefon, cu sentimentul că ce trăiesc nu se întîmplă cu adevărat. N-am sunat în viaţa mea la 999 şi mereu m-am întrebat cum o fi. Acum ştiu. E cel mai înfricoşător lucru din lume.

Șapte

E greu să-ți dai seama ce ar trebui să faci cînd totul se întîmplă din senin. E greu să nu te plimbi peste tot cu o expresie uimită pe față și cu creierul doar pe jumătate treaz, fiindcă cealaltă jumătate strigă: „Ce se întîmplă? Ce *se întîmplă*?".

Mai întîi a apărut Ryan, pe neașteptate, ceea ce n-a fost puțin lucru. Pe urmă, mama s-a prăbușit în bucătărie și am crezut că toată lumea mea s-a surpat. Și pe urmă am ajuns la Urgențe și s-a constatat că e OK, iar ușurarea a fost și ea un fel de șoc.

Doar că, evident, nu era de fapt OK. Nu e cu adevărat OK. După cum s-a dovedit, nu e OK de foarte mult timp.

N-a pomenit niciodată că are dureri în piept, ceea ce e atît de *enervant de tipic pentru mama.* Cînd am aflat, mi-a venit să urlu. Tot timpul ăsta a avut probleme cu inima și n-a spus nimănui? O mare parte dintre problemele ei sînt legate de fumat, ne-au spus. Pe vremuri fuma și ea, iar tata fuma, bineînțeles, treizeci de țigări pe zi. Și pe urmă mai e și faptul că lucrează paișpe ore pe zi la magazin. Și azi. La vîrsta ei.

„Trebuie să faceți schimbări" i-au spus absolut toți medicii în cele cîteva zile cît a stat în spital. „Trebuie să vă schimbați viața." Cînd mama a

replicat: „N-o să renunţ la ce fac! N-o să renunţ fiindcă-mi place!", ei s-au mulţumit să repete. „Trebuie să faceţi schimbări." Însă de data asta s-au uitat la noi – la mine şi la Nicole – cînd au zis-o. Ne-au dat *nouă* sarcina de-a schimba viaţa mamei. (Şi lui Jake, bănuiesc, doar că el n-a prea stat cu noi. Se pare că avea şedinţe la care trebuia să fie prezent.)

Acum au trecut deja două săptămîni de la petrecere. Şi, dacă am fi fost doar eu şi Nicole, oricît de tare ne-am fi strofocat, nu sînt sigură că lucrurile s-ar fi putut schimba foarte mult. Însă acum nu mai contează. Fiindcă vinerea trecută ne-a lovit altă schimbare drept în moalele capului: Karen, sora mamei, a venit să stea cu noi.

Nici măcar *n-o cunoaştem* pe tanti Karen. O fi ea mătuşa noastră, dar locuieşte în Spania de douăzeci şi şapte de ani. Nu se întoarce niciodată în Anglia fiindcă e „al naibii de frig". Nu scrie e-mailuri fiindcă sînt „prea mare bătaie de cap". N-a venit la nunta lui Nicole pentru că îşi făcea o mică „intervenţie". Dar acum e aici. Şi nu doar mama s-a schimbat, ci întreaga *casă*.

A năvălit peste noi ca un vîrtej bronzat, trăgînd după ea o valiză roz-aprins pe roţi, cu părul prins într-o coadă de cal ciufulită, blond cu şuviţe.

— Am venit! a strigat către mama, care era aşezată pe canapea..Nu-ţi face griji! Mă ocup eu de toate. Primul lucru, flori pentru bolnava noastră.

Ne-am uitat cu toţii, un pic bulversaţi, cum scoate din geantă, ca un magician, un buchet de flori roşii din plastic.

— Eu nu sînt adepta florilor proaspete, a adăugat. Bani aruncaţi aiurea. Le puneţi într-o vază, sînt la fel de frumoase şi rezistă mult timp.

Mi-a aruncat în braţe florile din plastic, după care s-a uitat lung la mama şi a clătinat din cap.

— Of, Joanne. Măi, măi, măi. Uită-te la tine. Uită-te ce riduri ai. Ştiu că şi eu am riduri – a arătat spre faţa ei bronzată, plină de încreţituri –, însă ale mele sînt de la *distracţie*. Uită-te la tine, atîta muncă era gata să te bage de tînără în mormînt! Chestia asta trebuie să înceteze. Dacă nu te şi distrezi, ce sens are viaţa? Te iau *cu mine*.

La început, nici măcar n-am ştiut la ce se referă tanti Karen cînd zice „cu mine". Pe urmă mi-am dat seama că vrea să spună în Spania. Mi-am zis: „Da! Sigur că mama ar trebui să plece într-o vacanţă". Apoi mi-am dat seama: „Mama n-o să-şi ia vacanţă nici în ruptul capului. Nici nu se pune problema. Nu pleacă nicăieri".

Dar n-o cunoşteam deloc pe tanti Karen. Nu ştiu cum e posibil, dar mama o ascultă. O poate convinge de lucruri de care nimeni n-ar putea s-o convingă. De pildă, i-a spus mamei că *e musai* să-şi pună unghii din gel, *e musai* – şi mama a ascultat-o supusă şi a lăsat-o să i le aplice. De cîte ori nu s-a oferit Leila să-i pună mamei unghii din gel, fără nici un succes?

Şi acum a convins-o pe mama să meargă cu ea în Spania. Pe mama, care n-a mai zburat cu avionul de dinainte de-a se mărita. Doctorii şi-au dat acordul. (I-am sunat personal, ca să fiu sigură.) Mama şi-a cumpărat un costum de baie nou, o pălărie şi un bilet doar dus. Nu ştie cît o să rămînă, dar cel puţin şase săptămîni. Tanti Karen a insistat să fie minimum şase săptămîni. A zis că vacanţele scurte sînt stresante. Şi că altfel mama n-o să se relaxeze cum trebuie. A zis că

e posibil să se ducă împreună şi la Paris, că abia îşi cunoaşte propria soră şi că acum e momentul potrivit.

Ceea ce e minunat. Chiar *minunat*. Mama are nevoie de o perioadă în care să se relaxeze, să vadă lumea şi să-şi cunoască mai bine sora, după atîţia ani. Cînd mi-a zis că o să fie plecată o lună jumate, dacă nu mai mult, am îmbrăţişat-o şi am zis:

— Mamă, e extraordinar! Ce mă bucur!

— O să fiu plecată cam mult timp, a spus cu un rîs nervos.

Dar eu am scuturat imediat din cap şi am zis:

— Ai nevoie de asta. Şi oricum, o să treacă într-o clipită!

Azi avem o întîlnire ca să vorbim despre cum o să ne ocupăm de magazin. Şi Jake, şi Nicole au promis c-o să aloce mai mult timp. (Se pare că cursul ei de yoga nu e chiar atît de „full-time" cum zicea.) Stacey o facă ore suplimentare şi am reorganizat turele, ca să fie acoperit tot programul. Cu toate astea, o să fie ciudat fără mama.

Am desfăcut masa mare, extensibilă, de stejar pe care o folosim doar de Crăciun şi stăm cu toţii în jurul ei cu cîte o ceaşcă de cafea: eu, Nicole, Jake şi mama, a cărei înfăţişare îmi taie respiraţia. Are o culoare ciudată, pămîntie, şi de urechi îi atîrnă nişte cercei albaştri strălucitori. Tanti Karen a convins-o azi-noapte să se dea cu spray autobronzant – iar cerceii au apărut de dimineaţă, „un cadouaş".

Scaunul din capul mesei, cu braţe mari de lemn, e gol. Încă e scaunul tatei, chiar şi după atîţia ani. Nimeni nu vrea să se aşeze pe el, dar nici să-l mute. E semn clar că încă respectăm

amintirea tatei şi poziţia lui în familie, chiar dacă el nu mai e.

— Am venit!

Tanti Karen trînteşte pe masă un castron cu bezele roz şi ne uităm toţi miraţi la ele.

— Nu ştiaţi că exact de ele aveţi nevoie, aşa-i? exclamă ea victorioasă în timp ce se aşază şi-şi aruncă o bezea în gură, iar noi ne holbăm cu toţii la ele, uşor bulversaţi.

Asta spune tanti Karen de fiecare dată cînd vine cu ceva nou acasă – adică în fiecare zi. De la flori de plastic la boluri cu dulciuri peste tot, la aromatizatoare de băgat în priză, ne „îmbunătăţeşte" în permanenţă casa cu lucruri care nu sînt *chiar în stilul nostru*. Şi de fiecare dată strigă: „Nu ştiaţi că exact de asta aveţi nevoie, aşa-i?". Dar e atît de veselă, de degajată şi de autoritară, încît nimeni nu obiectează.

Jake se uită dispreţuitor la bezele, după care dă castronul mai încolo şi se întoarce spre mama.

— Aşa, zice. Deci. Mamă. Pleci în Spania.

— *Hola!* face Nicole veselă. *Por favor, signor.*

— *Por favor-e*, o corectează Jake.

— Ba nu-i aşa, dă ea ochii peste cap. E *por favor*.

— E *por favor*, intervine tanti Karen. Dar nu-ţi bate capul cu prostiile astea, îi zice ea mamei. Miguel, vecinul nostru, pretinde că nu ştie decît spaniolă. Minte de-ngheaţă apele. E suficient dacă vorbeşti în engleză, tare şi răspicat.

— Serios? se miră mama. Dar dacă e spaniol...

— Ei, dacă vrea, vorbeşte destul de bine engleză, spune tanti Karen dispreţuitoare. L-am auzit la barul de karaoke. Cîntă Adele, Pet Shop Boys... Ce mai era? se gîndeşte cîteva clipe. Wham, o groază de melodii de Wham...

— Am putea reveni la subiect? întreabă Jake, cu un zîmbet uşor crispat. Nu că n-ar fi fascinant ce spui.

— Da. Ar trebui. Fiindcă am de făcut un anunţ. Nu, am o întrebare pentru voi toţi. E, cum să zic...

Mama aruncă o privire spre tanti Karen, care e limpede că ştie ce urmează să spună. Preţ de o clipă, mă simt trădată – mama a vorbit cu tanti Karen înainte să discute cu noi? Dar imediat uit totul, pentru că mama ne priveşte roată şi apoi spune:

— Am primit o ofertă pentru magazin.

Poftim?

Amuţim toţi, înmărmuriţi. Jake a rămas cu sprîncenele ridicate. Nicole murmură „Dumnezeule". Cît despre mine, eu sînt mai mult decît şocată. O ofertă? Pentru magazinul nostru, Farrs? Cine ar cumpăra Farrs? *Noi* sîntem Farrs.

— Dar nu vrem să vindem, mă trezesc zicînd. Nu-i aşa?

— Ei bine, zice mama. Asta-i întrebarea. Nu mai sînt tînără şi lucrurile s-au... schimbat.

— Mama voastră are nevoie de odihnă, intervine tanti Karen. Şi oferta e generoasă.

— Cît? întreabă Jake, şi mama împinge o bucată de hîrtie spre mijlocul mesei.

Nu mi-a trecut niciodată prin cap să mă gîndesc cît valorează Farrs. Dar e mult. Ne uităm cu toţii la sumă în tăcere şi îmi dau seama că fiecare dintre noi îşi regîndeşte viaţa.

— Mama voastră poate să se retragă. Să pună munca în cui. Poate să cumpere o mică locuinţă în Spania, lîngă mine, zice tanti Karen.

— Dar e atît de ciudat. Cum de ai primit o ofertă *acum*?

Mă uit lung la mama, brusc îngrozită.

— O, Doamne, e o ofertă făcută de un avocat căruia medicii i-au zis că nu mai ai mult de trăit?

— Nu! rîde mama. Scumpa mea, adevărul e că de-a lungul anilor am primit mereu oferte. Dar pînă acum nu le-am luat niciodată în considerare. Însă după cele petrecute...

Mă uit iar la bucata de hîrtie şi încep să fac socoteli în minte. Da, sînt o groază de bani, dar dacă ei înseamnă sfîrşitul magazinului Farrs, al veniturilor noastre, al slujbelor noastre... Brusc, nu mi se mai par atît de mulţi.

— Dar tu *vrei* să vinzi? o întreb pe mama.

Fac mari eforturi să-mi iau un ton neutru. Pragmatic. Să fiu de partea ei. Cum fac adulţii. Dar chiar şi aşa, în clipa în care îmi pică fisa cu adevărat, îmi simt ochii umezi.

Să vindem? Să ne vindem prăvălia iubită? Prăvălia iubită a *tatei*? Ridic privirea şi, cînd îmi vede expresia, mama lasă garda jos.

— Vai, Fixie, zice, apoi se întinde peste masă şi mă strînge de mînă. Sigur că nu. Dar nu vreau nici să fiu o povară pentru voi, pentru copiii mei. Dacă eu mă retrag, ce se întîmplă? Nu-i uşor să te ocupi de magazin. Îţi mănîncă tot timpul. Trebuie să fie ceva ce vă doriţi *voi* să faceţi. Nu să faceţi doar pentru mine. Sau pentru tatăl vostru.

Acum clipeşte şi ea des, luptîndu-se cu lacrimile, şi are obrajii trandafirii. Cred că mama şi cu mine sîntem singurele din familie care simţim prezenţa tatei ori de cîte ori intrăm în magazin. Jake nu vede decît banii. Iar Nicole... Habar n-am ce vede. Probabil unicorni.

— Vreau s-o fac, zic fără ezitare. Nu vreau să renunţăm la magazin. Mamă, du-te în Spania

şi nu-ţi face griji. O să ne ocupăm noi de toate. Nu-i aşa?

Mă uit la Jake şi la Nicole, încercînd să le obţin sprijinul.

— Sînt de acord, zice fratele meu, spre mirarea mea. Cred că Farrs are mare potenţial.

Bate cu degetul în bucata de hîrtie.

— Vreau să zic, da, e o ofertă foarte generoasă, dar putem să dublăm suma asta. Sau chiar s-o triplăm.

— Şi tu, Nicole, ce zici? întreabă mama întorcîndu-se spre ea, iar sora mea ridică din umeri.

— Dacă vrei să vinzi, aş zice că... e un preţ destul de corect, răspunde în stilul ei absent, cu gîndul în altă parte. Dar dacă *nu vrei* să vinzi, atunci...

Aşteptăm cu toţii să-şi termine fraza – după care ne dăm seama că *a terminat-o*.

— Bine, zice mama, şi mai trandafirie în obraji. Vă mărturisesc că sînt uşurată. Nu vreau să vînd Farrs. E un magazin de nota zece, chiar dacă eu sînt cea care spune asta.

— Totuşi, ce-i în mînă nu-i minciună, zice tanti Karen ridicînd hîrtia şi flurînd-o. Sînt o grămadă de bani. Siguranţă financiară. Dacă nu vinzi acum, s-ar putea să regreţi.

— Dacă *vinde* acum, s-ar putea să regrete, ripostează Jake. Ştii ce cred eu?

Se uită la toţi cei de la masă, cu chipul însufleţit.

— Cred că acum avem şansa de-a duce mica noastră afacere de familie la următorul nivel. Nivelul turbo. Avem brandul, avem premisele, avem o imagine bună online... de acum, doar de noi depinde. Dar trebuie să gîndim îndrăzneţ.

Bate cu pumnul în palmă.

— Să ne rebranduim. Să ne concentrăm. Poate chiar să angajăm un consultant. Cunosc niște tipi, i-aș putea chema să discutăm, să auzim ce au de spus. Să fixez o întîlnire?

Îl privesc cu gura căscată. Cum de am ajuns în trei secunde la ideea de-a angaja un consultant? Cît ar costa așa ceva? Și ce naiba înseamnă „nivel turbo"?

— Nu-ți bate capul cu asta acum, Jake, zice mama pe tonul ei liniștit, dar ferm. Voi aveți doar grijă să nu dăm faliment cît sînt eu plecată și ne gîndim la toate ideile tale cînd mă întorc. Acum aș vrea să discutăm puțin despre cum stăm cu stocurile.

Începe să vorbească despre furnizori, dar nu mă pot concentra. Mă simt brusc neliniștită. E ca și cum abia acum înțeleg pentru prima oară situația cu adevărat. Mama o să plece. O să mă ocup de magazin împreună cu Nicole și Jake. Cum o să reușim *așa ceva*?

Ascult doar pe jumătate ce spune mama în timp ce ne întinde niște notițe trase la xerox. Marea mea grijă e Jake. Dacă ia cine știe ce decizie idioată și nu îl pot opri? O văd pe mama uitîndu-se la mine de parcă mi-ar citi gîndurile – și mă grăbesc să-i zîmbesc. Prioritatea mea numărul unu e să nu-i dau motive de stres.

Într-un tîrziu terminăm și, cînd ne ridicăm de la masă, mama mă trage deoparte. Ceilalți au pornit deja spre bucătărie, așa că sîntem singure.

— Fixie, zice cu blîndețe. Scumpa mea. Știu că îți faci griji în legătură cu...

Șovăie.

— Mă rog. Să spunem lucrurilor pe nume. Jake.

Cuvintele ei mă ating exact unde doare.

— Ştii..., zic ferindu-mi privirea, pentru că nu vreau să recunosc adevărul. El... ce-i drept, e un pic...

— Ştiu. Şi înţeleg.

Mama mă strînge de braţ ca să mă liniştească.

— Dar n-am să te las singură la greu. Am o soluţie temporară, pentru cît sînt eu plecată, care cred c-o să-ţi fie de ajutor.

— A! zic şi mi se ia o piatră de pe inimă. Ce bine. Despre ce e vorba?

Ar fi trebuit să ştiu că mama are deja un plan. Poate c-o să vorbim zilnic cu ea în Spania, pe Skype. Sau poate c-a angajat pe cineva senzaţional. Sau a cumpărat cine ştie ce sistem pe computer la care Jake n-o să aibă acces.

— Nenea Ned, zice mama radioasă.

Simt că-mi cade cerul în cap. Nenea Ned? Soluţia ei e nenea Ned?

— Aha, îngaim cu glasul sugrumat, ceea ce mama ia drept semn de aprobare.

— Am vorbit cu el şi mi-a promis că supraveghează totul cît sînt plecată, zice ea fericită. Se pricepe la afaceri. Şi putem avea încredere în el.

Nici măcar nu ştiu ce să spun. *Nenea Ned?*

— E atît de bun cu noi, adaugă mama cu afecţiune. Ştiu că o să fie de mare ajutor.

„Dar cu mine nu e bun deloc!", îmi vine să mă jeluiesc. „Şi n-o să-mi fie de nici un ajutor!"

— E o idee, zic în cele din urmă, încercînd să-mi iau un ton calm şi raţional. Categoric. Dar mă întreb – oare nenea Ned e persoana potrivită?

— Ştii cît de mult m-a ajutat cu negocierea chiriei cînd a murit tatăl tău, îmi aminteşte mama. O să fiu mai fericită dacă va fi el lîngă voi.

Îmi vine să urlu de frustrare. OK, poate că da, a negociat bine chiria – dar asta a fost acum nouă ani. De atunci ce-a mai făcut?

— Știu că nu-ți convin unele dintre părerile lui, că le consideri învechite, adaugă mama îmbujorîndu-se la față. Să-ți spun drept, nici mie nu-mi plac. Dar face parte din familie, scumpa mea, și îi pasă de magazin. Asta-i tot ce contează.

În ochii ei zăresc un licăr – licărul hotărît care se ivește în adîncul lor atunci cînd vorbește despre familie. S-a hotărît. Și nu pot să-i spun nimic care s-o neliniștească. Așa că zîmbesc cît pot de voioasă și zic:

— Ei bine, cred c-o să ne înțelegem cu toții. *Cel mai important lucru* e ca tu să ai o vacanță extraordinară. Deja arăți de milioane!

Întind mîna să-i ating cerceii lungi și strălucitori, ce se potrivesc ca nuca-n perete cu părul ei cărunt, de femeie care n-are timp de sine. (Are deja programare făcută la coafeza din Spania a lui tanti Karen.)

— E greu să plec și să vă las singuri! zice mama rîzînd și zăresc pe chipul ei o undă de îngrijorare. Mai greu decît am crezut. Chiar și acum, mă întreb... chiar vreau să fac asta?

O, Doamne. Nu poate da înapoi tocmai acum.

— Da! zic apăsat. Vrei! O să ne descurcăm.

— Atîta te rog, Fixie, să nu pierdeți magazinul. Și să nu lași familia să se destrame.

Mama rîde scurt, ca mai devreme. Cred că glumește doar pe jumătate. Cred că ține multe griji doar pentru ea, la fel ca mine.

— Tu ești lipiciul, adaugă. Tu îi poți tine pe toți uniți.

Eu? Mai că-mi vine să rîd, fiindcă se înșală atît de tare. *Mama* e cea care unește familia

asta. Ea ne arată tuturor drumul de urmat. Ea ne unește pe toți. Fără ea, am fi doar trei frați fără nici o legătură unul cu altul.

Dar nu-mi trădez gîndurile nici măcar o clipă. Trebuie s-o îmbărbătez pînă nu se hotărăște să nu mai plece deloc și să muncească șaișpe ore pe zi la magazin.

— Mamă, ascultă. Cînd te întorci, o să stăm toți aici, ca să serbăm, zic cît pot de sigură pe mine și arăt spre masa de stejar. Magazinul o să meargă ca pe roate. Și o să fim o familie fericită. Îți promit.

Opt

A doua zi după-masă, după ce mama şi tanti Karen au plecat, totul pare searbăd. Jake şi Leila dispar la pub şi mă hotărăsc să fac spaghete bolognese pentru cină, fiindcă asta ar face mama. Dar chiar în timp ce gătesc, simt că nu-i deloc la fel. Nu reuşesc să creez aceeaşi atmosferă magică pe care o creează mama în jurul ei. Nu mă simt primitoare sau amabilă sau calmă.

Sinceră să fiu, nu mi se pare totul atît de searbăd doar fiindcă mama e plecată. Ci şi pentru că nu l-am mai văzut pe Ryan de la petrecere. N-a mai trecut pe la noi, nu m-a sunat, mi-a trimis doar un SMS: **Îmi pare rău pentru mama ta.**

A doua zi după aniversare, a plecat la Sonning să-şi vadă familia, după care a fost ca şi cum l-ar fi înghiţit o gaură neagră. Nu mi-a răspuns la nici un SMS. Jake mi-a spus de vreo două ori „Ryan te salută" şi la asta s-a redus toată comunicarea dintre noi. Sinceră să fiu, la ora respectivă nu m-a deranjat prea tare. Nu el era prioritatea, ci mama. Însă acum nu pot să nu mă gîndesc: „Ce s-a întîmplat?".

Mă uit deprimată la cratiţă şi amestec în ea – apoi opresc focul. O să ies să-mi iau nişte îngheţată. Cînd ai nevoie de ceva să te binedispună, o îngheţată Ben & Jerry's e perfectă.

În timp ce mă grăbesc pe strada principală, văd un tip cu păr bogat mergînd în faţa mea, cu pas iute şi hotărît. Imediat mă gîndesc: „Oare e tipul de la cafenea?". Şi apoi: „Nu, nu te prosti, nu poate fi el".

Dar ce ciudat e că m-am gîndit instantaneu la Sebastian. Şi chiar mai ciudat de-atît e faptul că simt că mă îmbujorez uşor. Ce-i cu mine? Nici măcar nu m-am *gîndit* la el din ziua aia.

Bine, OK, poate că m-am gîndit o dată sau de două ori. Doar la ochii lui. Era ceva cu ochii lui. M-am trezit din cînd în cînd gîndindu-mă la ei; la culoarea lor pătată, de frunze, verde-căprui.

Bărbatul din faţa mea se opreşte să-şi verifice telefonul şi îi zăresc faţa – el e! E Sebastian... nu ştiu cum. El ridică privirea, mă vede apropiindu-mă – şi chipul i se luminează imediat într-un surîs de recunoaştere.

— A, bună! zice.

— Bună!

Mă opresc.

— Ce mai faci?

Îi întîlnesc privirea ca frunzişul pădurii, după care mă uit în altă parte, de teamă să nu exagerez cu contactul vizual.

— Bine! Aştept un taxi.

Arată spre mobil şi văd harta unei aplicaţii de taximetrie.

— Te-ai întors în Acton! zic. Sau stai în zonă?

— Nu. Am venit aici pentru...

Şovăie.

— O chestie.

— A, înţeleg, zic politicoasă, fiindcă nu e treaba mea – şi simt că poate discuţia noastră ar trebui să se încheie aici.

Însă chipul lui Sebastian e animat. Se încruntă. Pare că vrea să-şi împărtăşească gîndurile.

— Întîmplarea face că tocmai am avut o întîlnire cu *„gurul* exerciţiilor de schi", zice brusc, făcînd semnul ghilimelelor cu degetele în aer. Ştiai că *„gurul* exerciţiilor de schi" stă în Acton?

— Nu, îi răspund zîmbind. Nici măcar nu ştiam că există un *„guru* al exerciţiilor de schi".

Dau să adaug: „Şi nici n-am schiat în viaţa mea", dar îmi dau seama că Sebastian e pornit rău.

— Nici eu, pînă cînd prietena mea mi-a făcut cadou de ziua mea două vouchere şi a insistat să mă duc la el. Aşa că m-am dus. De două ori.

— Aha. Şi cum a fost?

— Absolut oribil! exclamă Sebastian indignat. Sînt chiar jignit de cît de naşpa a fost. Sînt şocat!

Izbucnirea lui e atît de comică, încît pufnesc în rîs – deşi, îmi dau seama, supărarea lui e autentică.

— De ce a fost naşpa? nu mă pot abţine să-l întreb.

— În prima şedinţă, n-a făcut decît să-mi povestească despre cum a cîştigat el medalia de bronz la Vancouver. Azi mi-a descris cum a ratat la mustaţă altă medalie de bronz la Soci. Dacă eram interesat, ceea ce nu sînt, puteam să aflu asta în cinci minute de pe Wikipedia.

Nu pot să nu pufnesc iar în rîs.

— Dar nu ţi-a dat de făcut exerciţii?

— Mi-a dezvăluit marele secret c-ar fi bine să fac fandări şi mi-a sugerat să vin la el de două ori pe săptămînă în următoarele şase luni.

— Ăsta-i jaf la drumul mare! zic pornită.

— Exact! exclamă Sebastian. Mă bucur că eşti de acord. Scuză-mă, dar trebuia neapărat să spun cuiva.

Se uită la harta de pe telefon şi văd simbolul unui taxi apropiindu-se de noi pe strada principală.

— Mă rog, ajunge cu povestea asta. La tine totul e OK?

Dau să răspund „Da", însă nu mi se pare c-ar fi onest din partea mea.

— Adevărul e că mama a fost internată în spital, mă trezesc spunînd.

— O, Doamne.

Tipul ridică privirea din telefon, alarmat.

— Şi eu mă apuc să-ţi îndrug toate... Pot să te ajut cu ceva?

E o replică atît de amabilă şi de ridicolă, încît nu pot să nu zîmbesc iar. Ce naiba ar putea face el?

— E în regulă. Acum e mai bine. A plecat într-o vacanţă.

— A, ce bine, zice el şi pare cît se poate de sincer.

În acel moment opreşte un taxi lîngă noi şi Sebastian îi face semn şoferului.

— E taxiul meu, spune. Mă bucur că te-am revăzut.

— Pa, îi zic în timp ce deschide portiera. Îmi pare rău că Actonul s-a purtat atît de aiurea cu tine. Tavane prăbuşite şi instructori de schi puşi pe căpătuială. Trebuie să ne purtăm mai frumos data viitoare.

— N-aş fi ratat nici una dintre experienţele astea, mă asigură el zîmbind. Acton şi-a cîştigat deja un loc în inima mea.

— Să ştii că avem un restaurant thailandez *nemaipomenit*, îi zic. Dacă-ţi place mîncarea thailandeză.

— Foarte mult.

Ochii i se luminează într-un surîs.

— Mersi pentru pont. A, şi nu uita.

Face o pauză, cu mîna pe portieră.

— Încă-ţi sînt dator. Vorbesc serios. N-ai uitat, nu?

— Sigur că nu! zic. Cum aş fi putut uita?

Urmăresc cu privirea taxiul ce se îndepărtează, încă zîmbind la amintirea răbufnirii lui pline de umor, după care îmi văd de drum.

Mica discuţie m-a binedispus, dar cînd mă întorc acasă mă simt iar pustiită. Reîncălzesc sosul pentru paste, trăgînd în nări aroma delicioasă, după care dau drumul la radio, să ascult *The Archers*, fiindcă asta ar face şi mama – dar totul mi se pare fals. Eu nu ascult de obicei serialul ăsta radiofonic, aşa că nu cunosc personajele.

— Hei, Fixie.

Nicole intră în bucătărie, întrerupîndu-mi şirul gîndurilor. Sper c-o să se ofere să mă ajute, însă pare că nici n-a observat că gătesc. Se sprijină de blat, ia bucata de parmezan pe care tocmai voiam s-o rad şi începe s-o ronţăie.

— Mi-a venit o idee super, zice gînditoare. Cred c-ar trebui să facem yoga la magazin.

— Yoga? repet după ea. Cum adică? Adică... să vindem produse pentru yoga?

— *Cursuri* de yoga, zice ea, de parcă ar fi evident. Ar trebui să facem cursurile seara. Le-aş putea preda eu.

Aşez lingura de lemn pe suportul din ceramică în formă de iepuraş (şase lire nouăzeci şi nouă, bestseller de Paşte) al mamei şi mă uit să văd dacă glumeşte. Însă ea îmi înfruntă privirea hotărîtă, cu

o expresie gen Nicole-care-se-ia-în-serios. Chestia cu ea e că-i mereu vagă, ca o boare de vînt, pînă cînd vrea ceva, iar atunci poate deveni extrem de dedicată şi de concentrată.

— Nicole, sîntem un magazin, spun cîntărindu-mi cuvintele. Vindem cratiţe. Nu facem yoga.

— Păi, avem Clubul de cofetărie, ripostează ea.

— Da, dar ăla e un eveniment la care facem vînzare. Vindem forme de prăjituri şi alte chestii. Care se traduc în bani.

— O mulţime de magazine organizează tot soiul de evenimente seara, răspunde ea. Ne-am mări clientela.

— Dar *unde*?

Mă gîndesc la spaţiul magazinului, încerc să-mi imaginez fie şi doar *două* persoane aşezîndu-şi salteluţele de yoga pe jos şi nu reuşesc.

— Va trebui să mutăm cîteva chestii, zice ea imperturbabilă. Să scăpăm de cîteva rafturi.

— În fiecare seară? Şi pe urmă să le punem la loc?

— Sigur că nu!

Îşi dă ochii peste cap.

— Definitiv. Oricum avem prea multă marfă. Pînă şi mama zice asta. E mult prea încărcat.

— Dar nu putem să renunţăm la rafturi întregi de marfă ca să facem loc pentru cursurile tale de yoga! obiectez îngrozită.

— Asta e părerea ta, zice Nicole calmă.

— Şi firma de curăţenie? Începe la şase seara. Cînd ar intra să se apuce de treabă?

Nicole mă fixează cu indiferenţă, de parcă nu şi-ar fi imaginat niciodată că în magazin se face curăţenie în fiecare seară.

O, Doamne. Ea chiar *nu ştia* că în magazin se face curăţenie, nu-i aşa? Trăieşte pe cu totul altă *planetă*.

— O să ne descurcăm, zice într-un tîrziu ridicînd din umeri. Cum ne descurcăm şi cu Clubul de cofetărie.

— OK, zic, încercînd să nu fiu Gică contra. Aşa, şi ce ai vinde?

— Eu fac *yoga*, răspunde Nicole încruntîndu-se. Nu *vînd* produse.

— Dar...

— Îmi cauţi nod în papură, asta faci, Fixie, adaugă ea.

— Deci mama a plecat de..., zic după ce mă uit la ceas, ...patru ore. Şi tu vrei deja să schimbi lucrurile.

— Ar trebui să fii mai deschisă la nou! ripostează Nicole. Pun pariu că, dac-o sun pe mama, o să-i placă mult ideea.

— Ba n-o să-i placă deloc! zic înfierbîntată. Sînt atît de sigură, încît mai că-mi vine s-o sun pe mama şi să-i dovedesc. Dar evident că mă abţin.

— Ar trebui să faci şi tu yoga, adaugă Nicole şi mă cîntăreşte din ochi imperturbabilă. Ai suflul foarte scurt. Uite.

Arată spre pieptul meu.

— Iar asta te stresează la maximum.

„Nu *respiraţia* mă stresează la maximum!", îmi vine să-i strig, însă gîndul la mama mă opreşte. Ar fi extrem de supărată să afle că la doar cîteva ore de la plecarea ei ne şi certăm în legătură cu magazinul. Aşa că fac un efort şi reuşesc, cumva, să trag adînc aer în piept.

— Ei bine, ăsta-i rostul întîlnirilor de familie, zic cît pot de cumpătat. O să punem treaba asta pe ordinea de zi şi o s-o discutăm.

Nenea Ned şi Jake n-o să accepte în veci să facem cursuri de yoga. Totul o să fie bine.

— Te ocupi tu de spaghete? o întreb.

— Sigur, răspunde ea absentă.

Se duce în cămară, cu ochii în telefon, scoate pachetul de spaghete şi rămîne cîteva clipe nemişcată, în timp ce eu număr cîte furculiţe ne trebuie.

— Nicole? îi şoptesc.

— A, da.

Scoate o oală şi o pune pe aragaz, după care se uită la spaghete.

— Cîte crezi că trebuie să pun?

— Păi, o să fim patru persoane.

— Da, zice Nicole, încă uitîndu-se la pachet. Chestia e că nu ştiu niciodată cu spaghetele.

— Păi, cîte să pui? Practic, o mînă pentru fiecare persoană.

Îi scriu un SMS Leilei: **Cina e în vreo 10 minute** şi aşez paharele de apă. Apoi arunc o privire spre Nicole. A luat un mănunchi de spaghete şi se uită la ele încruntată. Pentru numele lui Dumnezeu. Nici apa n-a pus-o la fiert.

Umplu oala cu apă, adaug sare, dau focul mai tare şi iau spaghetele din mîna lui Nicole.

— Lasă, mă ocup eu, zic. Ştii că, de fapt, avem şi o măsurătoare pentru spaghete? Ştii că şi vindem aşa ceva la magazin?

Îi arăt lingura cu gaura specială în mijloc, la care ea face ochii mari şi zice:

— Nu pot să cred. Habar n-am avut că e pentru măsurat spaghetele! Eşti atît de pricepută la toate astea, Fixie.

În timp ce mă apuc să măsor spaghetele şi să le pun în apa clocotită, iese din bucătărie cu mintea la ale ei, fără să mă întrebe dacă mă

mai poate ajuta cu ceva şi se ciocneşte de Leila, care tocmai intră.

— Fixie! zice Leila încîntată. *Ghici* cine-i aici.

Se grăbeşte spre mine şi-mi netezeşte părul, după care scoate cine ştie de unde un luciu şi-mi dă cu el pe buze.

— Hîm?

Mă holbez la ea nedumerită.

— *Ryan!* îmi şopteşte.

— *Poftim?*

Fac nişte ochi cît cepele. Dar înainte de-a apuca să mai scot vreo vorbă, îl aud pe Jake zicînd:

— Hai, intră să halim ceva.

Mă sforţez să aştept cinci secunde întregi înainte de-a mă răsuci pe călcîie ca să-l văd pe Ryan. E aici. În bucătăria noastră.

E la fel de înalt şi de blond şi de atrăgător ca întotdeauna. Dar surîsul degajat i-a cam dispărut. Are un aer obosit şi o cută pe frunte.

— Bună, Fixie, zice absent. Eşti bine?

— Poftim.

Jake îi toarnă deja un pahar de vin.

— Îneacă-ţi amarul, frate. Mănîncă şi Ryan cu noi, adaugă spre mine.

— Bine, reuşesc să îngaim. Mă bucur!

Simt că mă ia cu leşin de la stomac. Gîndurile mi se învîrt întruna în cerc: „E aici! Unde-a fost? De ce pare atît de supărat? De ce nu mi-a trimis nici un SMS? Are pe altcineva? E aici!".

— Sper că-ţi plac spaghetele, zic pe un ton de veselie forţată.

— Da, răspunde Ryan şi ia o gură de vin. Super.

Rămîne cîteva clipe cu privirea pierdută în zare, pe urmă pare că abia acum mă vede.

— Hei. Lasă-mă să te salut cum se cuvine.

Vine la mine şi mă sărută pe gură.

— Scuze că n-am mai dat nici un semn, şopteşte. Ştiu că v-a fost greu, cu mama ta în spital şi toate celelalte. M-am gîndit că v-aş fi încurcat.

— A, zic un pic debusolată. Aha.

— Ştiu cum e cînd oamenii dau buzna peste tine, adaugă. N-am vrut să vă deranjez. M-am gîndit „Să-i las în pace".

Am cîteva replici care-mi stau pe vîrful limbii: „Dar nu ne-ai fi deranjat". Sau: „Ai fi putut măcar să-mi trimiţi un SMS". Îmi amintesc brusc replica automată, plină de compasiune, a lui Sebastian: „Pot să te ajut cu ceva?". Şi el nici măcar nu *mă cunoaşte*.

Dar pe de altă parte... fiecare om e altfel. Unii nu ştiu cum să reacţioneze. Mai ales la o urgenţă medicală. Hannah a venit cu mine la spital, a stat cu mine în salon şi a căutat pe Google tot ce a zis doctorul... dar aşa e ea.

Probabil că mi se citesc gîndurile pe chip, fiindcă Ryan mă studiază cu atenţie.

— N-am ştiut ce să fac, zice părînd brusc spăsit. Cred că m-am panicat. M-am dat deoparte. Dar am greşit, aşa-i? Şi acum tu crezi că sînt un nemernic.

— Nu! mă grăbesc să-l contrazic. Sigur că nu! A fost OK, serios. Şi mama a plecat în vacanţă, aşa că... totul e în regulă.

Îi zîmbesc ca să-l liniştesc, dar continuă să mă privească deznădăjduit.

— Totul e atît de aiurea în clipa asta, zice. Atît de aiurea.

Îşi goleşte paharul, se reazemă de perete şi oftează adînc.

— Vai, Ryan, spune Leila înţelegătoare. Totul o să se rezolve.

— Ce s-a întîmplat? îl întreb neliniştită.

— Firma de recrutare, răspunde Ryan clătinînd din cap.

Spaghetele dau brusc în foc şi înşfac grăbită oala. Vreau să aflu mai multe despre asta, dar vreau şi ca spaghetele să fie *al dente*.

— Staţi jos cu toţii, zic. Mă ocup eu. Jake, te duci după Nicole?

— Te ajut eu, se oferă Leila întinzîndu-se după farfurii.

Servim mîncarea. Jake umple paharele tuturor cu vin, Nicole se strecoară în scaun şi, cînd mă uit în jurul mesei, simt o mică undă de mîndrie. Iată-ne, de bine, de rău, mîncînd împreună ca o familie. O să fim OK chiar dacă mama e plecată, *o să fim bine*.

— Deci cum a fost cu firma de recrutare? îl întreb pe Ryan precaută, iar Leila se strîmbă.

— Cinci ani de experienţă în industria de film, zice Ryan sec. Adică, ai crede...

Îşi îndeasă spaghete în gură cu furculiţa.

— Nu, n-am deloc experienţă la porcăriile alea de... *widgeturi*[1]. Nu, n-am nici o calificare profesională. Nu, n-am... cum era? Un nivel adecvat de educaţie digitală.

Îşi dă vinul pe gît.

— Dar am experienţă. Ştiu să închei o afacere. Cunosc oamenii. Asta chiar nu contează *deloc*?

— Dar nu ţi-au găsit nimic? insist.

— Ei, întîi m-au luat cu lugu-lugu. Mi-au zis: „Da, sigur, îţi găsim imediat ceva, pentru o persoană atît de talentată ca tine, nici o problemă!". Dar ştii unde vor să mă trimită?

— Hîm, nu.

---

1. Elemente de interacţiune ale unei interfeţe grafice, de exemplu un buton sau o bară de derulare (n.t.).

— La un centru telefonic.

— Un centru telefonic? repet şocată.

— E de-a dreptul jignitor, intervine şi Jake vehement.

Mă străbate un val de căldură: uite că, o dată-n viaţă, sîntem şi noi pe aceeaşi lungime de undă.

— Ce fel de centru telefonic? întreb, fiindcă nu reuşesc deloc să procesez informaţia.

— Să vînd...

Face o pauză şi spaghetele îi tremură pe furculiţă.

— Nici măcar nu ştiu despre ce era vorba. Nu ştiu ce asigurări dubioase. Fără salariu, doar comision. Nici n-am stat să aflu. Aşa că, la următoarea firmă de recrutare la care m-am dus, le-am spus „fără centre telefonice", iar ei au zis: „Nici o problemă. O să-ţi găsim noi ceva". Rahat. Nu mi-au găsit nimic.

— E greu, spune Jake cu o grimasă. În clipa asta, majoritatea firmelor dau oameni afară, nu angajează.

— Şi ce-o să faci? întreb neliniştită.

— Cine ştie?

Rămîne cîteva clipe tăcut, mestecînd absent.

— Măcar în LA... *Ştiu cum merg lucrurile.* Ştiu că am dat-o-n bară acolo, dar cel puţin... Cînd cunoşti un loc, îl cunoşti, cu bune şi rele. Ştii cum funcţionează. În vreme ce, s-o iau iar de la zero în Londra... Nu ştiu. Londra s-a schimbat. E o junglă.

Îmi ia cîteva clipe să pricep ce spune.

— Dar nu te poţi întoarce în LA! exclam descurajată. Ai zis că nu mai vrei să vezi în viaţa ta oraşul ăla!

— Dar nu pot continua aşa, nu? Nu pot să stau toată viaţa pe capul lui Jake.

— Nu-i nici o problemă! îi răspunde fratele meu, însă Ryan scutură din cap.

— Dar mama ta? zice Nicole. Nu poţi să stai cu ea?

— Nu prea.

Pare şi mai abătut.

— Dacă e şi taică-miu vitreg acolo, nu. Nu ne înţelegem. E greu. Mama şi cu mine eram atît de apropiaţi, ştii?

Mă străbate un val uriaş de compasiune. Nici nu-mi pot *închipui* cum ar fi ca mama să fie măritată cu cineva cu care să nu ne înţelegem. În plus, îmi arde buza să-i zic: „Mută-te aici! Avem loc berechet!". Dar aş fi prea insistentă.

— O să găseşti tu ceva! îl încurajez. Mai sînt şi alte firme de recrutări... Sigur există o mulţime de oferte. Ai zis chiar tu că eşti gata să începi mai de jos...

— Da, aşa am zis. „Ce oferte aveţi la firme la care se poate promova rapid?" La care ei mi-au răspuns: „Păi, eşti absolvent de facultate?".

În jurul mesei se lasă o tăcere încordată, întreruptă de Nicole, care spune vag interesată:

— A, da, aşa e. Am uitat că nu ţi-ai terminat facultatea, Ryan.

E tipic pentru Nicole să spună cu glas tare lucrul la care ne gîndim cu toţii. Deşi, sinceră să fiu, şi eu uitasem că s-a lăsat de facultate. A trecut atîta timp de-atunci, şi nici n-a mai părut să conteze, din moment ce era mare şi tare la Hollywood. Dar cred că, atunci cînd vrei să te alături unei firme care pune preţ pe şcoală, contează.

— Şi dacă ţi-ai termina facultatea? îi sugerez prudentă, deşi sînt destul de sigură că e ultimul lucru pe care şi-l doreşte.

— Mai dă-i dracu' pe toţi, zice Ryan vehement. Dacă oamenii nu pricep ce am de oferit e problema lor.

În glasul lui e o notă de tristeţe atît de profundă, încît mă cutremur. Probabil îi e foarte greu. Adică, respingerea e dură pentru oricine – dar el e Ryan Chalker! La şcoală era Numărul Unu. Poate că nu era şef de promoţie, sau cel mai tare la mate, dar tot era Numărul Unu. Cel mai cel. Băiatul de aur. Pe el scria „succes planetar" cu litere de-o şchioapă. Aşa că nu pricep: cum de-a ajuns în situaţia asta? Oare agenţii de recrutare chiar *nu-i văd* calităţile de prima mînă? Îmi pare atît de rău pentru el. Şi nu-l condamn c-a izbucnit aşa. E ca un leu rănit.

După ce terminăm de mîncat, Nicole dispare la etaj să se uite la serialul ei de pe Netflix. Leila se duce să ia ţigările lui Jake din maşină şi eu curăţ farfuriile, îngîndurată. Vreau să rezolv problema asta. Un job. Ce job ar putea obţine Ryan? Curăţ bine farfuriile şi le aranjez în maşina de spălat vase, gînditoare. „Un job... un job... un job..."

Şi atunci îmi pică fisa. O, Doamne. Chiar *am auzit* de un job de curînd. La Café Allegro. Discuţia pe care o avea Sebastian la telefon, înainte să-mi cadă tavanul în cap.

Închizînd maşina de spălat vase, mă chinuiesc din răsputeri să-mi aduc aminte ce-am auzit. Voia pe cineva inteligent, cu simţ practic şi care ştie să se impună... Cineva care să ştie cum merg lucrurile... Nu contau studiile... Da! E absolut perfect!

— Ryan! exclam surescitată. Mi-am amintit, zilele trecute am auzit de un job. Exact ce vrei tu. N-ai nevoie de nu ştiu ce calificare, îţi trebuie doar ceva simţ practic...

— Ce job? întreabă Jake rîzînd. Să întoarcă hamburgeri?

— Management de investiţii, zic ignorîndu-l pe fratele meu. E vorba de o companie care s-a săturat de angajaţi cu fiţe şi figuri. Au nevoie de oameni pragmatici, care cunosc lumea reală. Tu eşti ăsta!

— Management de investiţii! exclamă Jake uitîndu-se la mine perplex. Ce treabă ai tu cu managementul de investiţii?

— Am auzit din întîmplare, răspund, apoi îl întreb pe Ryan: Ce părere ai?

— Eşti drăguţă că-ncerci, zice el fără să întoarcă măcar capul. Dar, cum să zic, ăsta e cel mai competitiv domeniu posibil. N-am nici o şansă ca vreun manager de investiţii să-mi ofere un job. N-am nici o facultate în domeniu, n-am pic de experienţă...

— Nu le pasă de asta. Dacă aflu numele companiei, îi putem căuta pe net. Probabil au un formular de înscriere. Sînt sigură că o să ai şanse destul de...

— Încetează, Fixie! ridică el o mînă şi mă priveşte aproape furios. Tu *ai măcar idee* cu cine aş intra în competiţie? Cu absolvenţi de matematică! Cu puşti de geniu care ştiu totul despre programare şi toate astea!

— Nu înţelegi! zic grăbită. L-am auzit fără să vreau pe tip vorbind. Ştiu ce-şi doresc şefii! *Nu vor* oameni cu o mie de facultăţi! Uite ce e, o să fac rost de numele companiei şi îi poţi căuta pe Google.

Ies grăbită pe hol şi caut în geantă. Banderola de la paharul de cafea e încă acolo, iar cartea de vizită e prinsă de el cu clama de la Anna's Accessories. Le iau cu mine la bucătărie şi citesc numele companiei.

— Ethical Sense Investment Management. ESIM. Poftim.

Iau laptopul, tastez numele firmei pe Google şi o clipă mai tîrziu mă uit la un chip familiar, cu păr bogat. *Sebastian Marlowe. Fondator şi director executiv.*

— Au sediul în Farringdon.

Citesc razant paragraful introductiv.

— „Investiţii făcute cu simţ etic."

— Ce dracu' e *asta*? pufneşte Jake în rîs.

— N-ai *vrea* ceva puţin mai etic decît chestiile la care ai lucrat? îi zic lui Ryan, neluîndu-l în seamă pe Jake. În orice caz, poftim, ăsta e jobul!

Am dat deja clic pe Posturi libere şi am găsit: asistent documentarist.

— Încă primim aplicaţii pentru acest post, citesc cu glas tare. Candidaţii trebuie să aibă o specializare în afaceri sau finanţe, însă aceasta nu este obligatorie. Va fi luată în considerare orice experienţă în domeniul afacerilor. Vedeţi?

— Asistent, strîmbă Ryan din nas. Adică *stagiar*?

— O să te descurci, frate, rîde scurt Jake. Eu vreau un *flat white*, cît se poate de repede.

— Nu e un stagiu, zic rapid. Dar, pe de altă parte, va trebui să te pregătească cineva, nu?

— Şi salariul cît e? se încruntă el la ecran.

— Contează? spun. E un început, nu-i aşa? Mie mi se pare chiar palpitant!

Preţ de cîteva clipe domneşte tăcerea. Speram ca Ryan să zîmbească încîntat sau chiar să mă îmbrăţişeze. Însă el continuă să citească ce se cere de la candidat, încruntat.

— Nu ştiu, zice într-un final. Nu ştiu. Am nevoie de o slujbă adevărată, nu de-o stagiatură de doi bani. Cum să zic, în LA, eu *angajam* stagiari.

— Da, dar..., încep, însă mă opresc jenată.

Nu vreau să pun sare pe rană. Nu are nevoie să-i amintesc că acum nu-şi permite să angajeze pe nimeni. Ştiu exact cum se simte. Cam o lună după ce firma mea de catering a dat faliment, mă trezeam şi uitasem totul. Pe urmă care îmi aduceam iar aminte, şi de fiecare dată era la fel de îngrozitor.

— Ce-i asta?

Ryan se uită curios la banderola de carton şi citeşte ce scrie pe ea.

— „Îţi rămîn dator. Scadent pe vecie." Ridică ochii. Ce *înseamnă* asta?

Nu ştiu de ce, roşesc.

— Ei, nu înseamnă nimic.

— A cui e semnătura asta? se zgîieşte el la cuvintele scrise de mînă.

— Da, ce-i asta? Jake ia banderola de la Ryan şi citeşte încruntat. Cine şi ce îţi datorează?

— El, recunosc fără tragere de inimă. Tipul ăsta.

— Care tip?

— Directorul companiei.

— *El*?

Ryan arată uimit cu degetul spre Sebastian, care continuă să ne privească de pe ecranul laptopului.

— De unde şi pînă unde? Ce s-a întîmplat?

— I-am salvat laptopul.

— Cum?

Amîndoi mă privesc nerăbdători.

— Ei, n-a fost mare lucru! zic încercînd să minimalizez totul. A fost o inundaţie şi eu i-am înşfăcat laptopul. Mi-a zis că i-am salvat pîinea cea de toate zilele. A vrut să-mi cumpere o cafea, eu am refuzat, aşa că mi-a scris biletul ăsta.

Dar e o glumă, repet ca să fie clar. Nu e nimic *serios*, chiar nu contează.

Ryan nu pare să mă asculte.

— Tu i-ai salvat pîinea cea de toate zilele, zice fără grabă. Aşa că acum el îţi e dator cu o favoare. Cum ar fi... să dea cuiva o slujbă. O slujbă ca lumea. Cu bani adevăraţi.

Mă holbez la el şi încet-încet mă prind ce sugerează. Nu vrea să spună... *nu se poate* să se refere la...

— Da! se bagă şi Jake, cu chipul însufleţit. Fă-o!

— Ce anume?

— Cere-i să-şi achite datoria. Du-te la el. Obţine-i lui Ryan o slujbă. Şi ai grijă ca salariul să fie unul decent.

— Nu pot să fac asta! zic şocată. Nici măcar nu-l cunosc! E un străin! Mă rog, întîmplarea face că chiar în seara asta am dat nas în nas cu el, adaug ca să fiu sinceră pînă la capăt. Dar nu-l *cunosc*...

— Nu-i nevoie să-l cunoşti, e vorba de drepturile tale. Îţi e dator! bate Jake cu degetul în banderolă. Scrie aici.

— Dar nu îmi datorează *asta*! N-am făcut decît să-i feresc laptopul ca să nu se ude. A fost o nimica toată.

— N-ai de unde să ştii, ripostează Jake imediat. Nu ştii ce avea pe laptop. Poate că i-ai salvat mii de lire.

— Sute de mii, intervine şi Ryan. Cine ştie, poate că i-ai salvat chiar compania.

— Foarte probabil, încuviinţează Jake cu hotărîre. Probabil i-ai salvat milioane de lire, iar el încearcă să te recompenseze cu un cappuccino. Ce scîrţan.

— Uite ce e... Expir, încercînd să-mi păstrez calmul. N-a fost aşa. Nu pot să dau buzna în biroul unui tip şi să-i zic: „Îmi eşti dator, aşa că dă-i lui Ryan o slujbă".

Mă întorc spre Ryan.

— De ce nu aplici ca toată lumea? Ai o groază de experienţă, ai un CV impresionant...

— Mă laşi? izbucneşte el. N-o să primesc în veci slujba asta. N-am nici o şansă. N-o să-mi citească nimeni CV-ul şi pe urmă să se gîndească: „Da! *El* e tipul care vrem să se ocupe de rahatul ăsta de comerţ etic".

— Ba ar putea face asta!

Ryan clatină din cap, uitîndu-se la masă. Apoi ridică privirea spre mine şi-i văd durerea. O durere mohorîtă, umilită, pe care o recunosc.

— Mă întorc în LA, zice şi se răsuceşte spre Jake. Scuze, amice, planurile noastre vor trebui să mai aştepte.

— Nu! zic descurajată. Nu poţi să pleci!

— Nu am nimic aici.

O spune pe ton egal, dar în glasul lui se simte o undă de mînie, de ură de sine care stă să explodeze.

— Dar ai putea avea! E posibil! Uite, poate că aş putea să...

Rămîn pe gînduri.

— Ai putea să ce?

Ryan înclină uşor capul, brusc atent.

— Eu...

O, Doamne. O, *Doamne*. Iau o gură de vin, încercînd să cîştig timp şi să-mi descîlcesc gîndurile care se bat cap în cap. Cu o secundă în urmă, ideea de-a cere plata datoriei mi se părea *de neconceput*. Să mă duc efectiv şi s-o cer. Simplul

gînd mă făcea să mă cutremur. Era absolut insuportabil. Îl mai cîntăresc o dată. Pur şi simplu... nici nu se pune problema. Niciodată.

Însă acum gîndurile mele virează în cealaltă direcţie. Oare fac exces de scrupule? Poate că, *într-adevăr*, l-am ajutat pe Sebastian să nu piardă cîteva milioane de lire. Poate că, *într-adevăr*, îmi datorează mai mult decît o cafea. O răsplată consistentă.

Şi în afară de asta, Ryan ar fi un angajat de nota zece. E atît de inteligent şi de experimentat. A trecut prin atît de multe. Merită o şansă – şi e adevărat ce spune: se poate să nici nu fie chemat la interviu dacă se înscrie pe site. Piaţa muncii e foarte dură. Şi, dacă eu nu fac nimic, o să dispară iar în LA înainte ca măcar să avem şansa de-a...

Şi, la urma urmei, Sebastian poate oricînd să zică nu. Ultimul gînd îmi dă curaj. Poate oricînd să zică nu.

— O s-o fac, zic repede şi iau încă o gură de vin pînă nu mă răzgîndesc.

— Eşti o zînă, spune Ryan, apoi se apleacă şi mă sărută într-un fel care mă face să ameţesc de bucurie. O zînă fermecată, Fixie. Pentru Fixie.

Ridică paharul de vin şi simt că îmi ard obrajii.

— Ce se întîmplă? întreabă Leila intrînd în bucătărie cu ţigările lui Jake.

— Fixie i-a găsit un job lui Ryan! spune Jake şi îmi zîmbeşte – un zîmbet autentic, plin de căldură.

— Fixie! exclamă Leila. Eşti nemaipomenită!

— Nu-i aşa? zice Ryan, cuprinzîndu-mi umerii cu braţul.

Mă simt plină de entuziasm şi de fericire, înconjurată de afecţiunea şi aprobarea tuturor.

E un sentiment pe care nu l-am mai încercat niciodată. E incredibil de *plăcut*. Ryan se apleacă să mă sărute din nou – iar de data asta mîna lui îmi alunecă în susul coapsei – şi orice dubii mai aveam mi se spulberă pe loc. O să-i găsesc o slujbă, el o să mă iubească pentru asta, Jake va fi impresionat... Toată lumea va fi fericită!

După ce termin de făcut curat în bucătărie, ne uităm o vreme la televizor – dar nu mă pot concentra. Sînt prea conştientă de prezenţa lui Ryan lîngă mine pe canapea, de coapsa lui atingîndu-se de a mea, de braţul lui în jurul umerilor mei. Chiar sîntem iar împreună? Un cuplu adevărat?

— OK, noi o să plecăm, zice Jake cînd se termină emisiunea, iar Leila se ridică imediat. Ryan, vii?

— Încă nu.

Mă strînge uşor de braţ.

— Eu o să mai rămîn puţin. E OK, Fixie, da?

— Sigur, zic emoţionată. Da. De ce nu?

Nu ştiu cum de reuşesc să par calmă cînd mintea mea strigă înnebunită: „Rămîne! Se întîmplă!".

Oare să fac un duş rapid?

Nu. *Nu* pleca de lîngă el.

O, Doamne, a trecut mai bine de-un an. Oare mai ţin minte ce *fac*?

— Am înţeles.

Jake ridică din sprîncene spre noi, iar Leila vine şi mă pupă, cu ochii jucîndu-i de bucurie cînd se uită la Ryan, apoi la mine.

— Arăţi foarte bine, Fixie, îmi şopteşte la ureche. Dar lasă-mă să-ţi aranjez rapid... Cărarea...

Simt că îmi face ceva la păr. O clipă mai tîrziu, scoate iarăşi luciul şi îmi dă cu el pe buze. Ce face, îmi *retuşează machiajul*?

— Mersi, Leila.

Nu pot să nu zîmbesc, iar ea îmi strînge mîna cu putere, ca pentru a-mi ura „multă baftă".

Pe urmă ei pleacă şi rămînem doar noi doi. În sfîrşit. Clipe de tăcere, în care nici nu respirăm – apoi Ryan se apleacă şi mă sărută aşa cum trebuie, intens, ţinîndu-mi capul în mîini. Simt cum tot trupul meu răspunde. Cum îşi aminteşte. *Doamne*, ce dor mi-a fost de el.

Nu-mi dădusem seama cît sînt de disperată. Simt cum îmi dau lacrimile în colţul ochilor şi clipesc repede, fiindcă nu vreau să creadă că iau totul mult prea în serios sau ceva de genul ăsta. Pentru că nu-i aşa. Pur şi simplu eram convinsă că asta n-o să se mai întîmple niciodată. Cît oi trăi.

Încerc să nu mă pierd cu firea, fiindcă e şi mai sexy decît înainte. E într-o formă de zile mari. Are bicepşii cam *de două ori* cît îi avea anul trecut. Îmi trec o mînă peste pieptul lui lat şi tare ca piatra şi mă străbate o dorinţă atît de copleşitoare, că abia mai pot să respir. Dar reuşesc cumva să şoptesc: „Mergem sus?", iar el dă din cap şi iese din cameră ţinîndu-mă de mînă.

— Cît de mare e patul tău? mă întreabă provocator în timp ce urcăm scările şi-mi dau seama că n-a mai fost niciodată în dormitorul meu.

Anul trecut stătea într-un apartament din Canary Wharf, care-i aparţinea unui prieten al lui din lumea filmului. Acolo ne-am petrecut tot timpul, în patul luxos, superking.

Mă rog, al meu nu e superking, dar măcar am schimbat ieri aşternuturile.

— E suficient de mare.

Zîmbesc în timp ce-l trag după mine în cameră şi ne aruncăm pe pat. Ne sărutăm şi ne rostogolim încoace şi-ncolo, Ryan îmi descheie cămaşa, iar eu încerc în acelaşi timp să-i desfac nasturii. Ni se tot încurcă degetele şi, în cele din urmă, încep să rîd.

— OK, zice Ryan ridicîndu-se în fund, cu seriozitate jucată. Ajunge. Pe rînd.

Îşi dă jos cămaşa şi mi se taie respiraţia la vederea trupului său bronzat, cu muşchi bine reliefaţi. Arată *senzaţional*. Îl văd privindu-se în oglinda din faţa lui şi zic cu admiraţie:

— Ai fost la sală.

— Da, încuviinţează el fără vreo tresărire. Ridic o sută de kile în fiecare zi.

— Aha, zic, sperînd că am părut suficient de impresionată. Incredibil!

Nu le prea am cu greutăţile de la sală, dar pare enorm. Am şi eu nişte gantere, dar n-au decît cinci kile una. Cum de ridică în aer o sută de kile? Îl ajută cineva? Tocmai dau să-l întreb: „Te ajută cineva?“, cînd îmi dau seama că nu e chiar replica potrivită.

— Incredibil! zic încă o dată. Eşti foarte sexy.

— Tu eşti şi mai sexy, zice Ryan, dezbrăcîndu-mă fără grabă de cămaşă. Dumnezeule, mi-a fost dor de tine, Fixie. Ar fi trebuit să vii cu mine în LA. Poate că totul ar fi fost altfel.

Clipesc şocată. Ar fi trebuit *să vin cu el în LA*? Nu mi-a zis niciodată să vin cu el în LA. M-aş fi dus imediat, ca din puşcă.

— Nu-mi amintesc să fi fost invitată, zic avînd grijă să-mi iau un ton degajat şi glumeţ.

— N-ar fi trebuit să renunţ niciodată la tine.

Clatină din cap.

— Asta a fost marea mea greşeală. Noi doi ne potrivim.

Mîinile lui mă mîngîie cu tandreţe.

— Pur şi simplu ne *potrivim*, ştii ce zic?

Îmi vine să strig: „Da! Ştiu ce zici! Sigur că ştiu!".

Dar, din fericire, nu-s atît de ameţită. Nu încă.

— Ei, acum sîntem împreună, zic cu glasul răguşit. Hai să... savurăm pur şi simplu momentul.

Îl trag în joacă înapoi spre pat. Iar el se apleacă să mă sărute, după care se opreşte.

— Ce-i asta? zice curios, uitîndu-se peste umărul meu.

Îi urmăresc privirea şi încremenesc de groază. *Fir-ar*. Cum de-am putut să fiu atît de *idioată*?

Chestia cu dormitoarele e că te obişnuieşti cu ele. Te obişnuieşti cu abajurul decolorat al veiozei tale şi cu uşa de la şifonier care scîrţîie şi cu stiva de cărţi din colţ. Nici nu le mai observi. Aşa cum nu mai observi nici teancul de suvenire de la şcoală de pe bancheta aflată sub fereastră, peste care tronează fotografia înrămată a... ghici cui?

— Ăsta-s *eu*?

Ryan se apleacă şi apucă poza fascinat.

— A, da! încerc să răspund cu un chicot cît mai firesc. Da, poate! Încă mai am toate chestiile astea vechi de la şcoală...

Mă aştept să comenteze cum de am o poză înrămată cu el, dar nu face asta; doar se uită în tăcere la imagine. E o poză pe care am făcut-o demult, cu el şi fratele meu sprijiniţi de gardul şcolii. (Pe Jake l-am tăiat.) Ryan zîmbeşte, are cravata de elev uşor strîmbă şi mînecile suflecate. Părul îi străluceşte. Pare de aur. E perfect.

— Doamne, în ce hal arătam pe vremea aia, zice într-un tîrziu, încruntat. Eram un slăbănog amărît.

— Erai superb, îl contrazic, şi-mi cobor o mînă pe spatele lui, însă nu pare să observe.

Întinde mîna după un DVD vechi cu titlul „Picnicul din parc al lui Jake".

O, *Doamne.*

— Ăsta e picnicul nostru din parc? zice uluit, scoţînd DVD-ul din carcasă. E un film?

— Ăă... da, recunosc. Am filmat meciul de fotbal şi altele.

Picnicul din parc e o tradiţie la noi la şcoală – după ultima zi de cursuri, toţi absolvenţii se duc în parc, joacă fotbal, beau bere, fac gălăgie şi lasă dezastru în urma lor, iar cei care locuiesc în zonă se plîng în ziarul local şi spun că e o ruşine. Eu nici măcar nu trebuia să fiu acolo, dar m-am furişat cu Hannah în mulţime şi am filmat. Mă rog, mai mult pe Ryan. Nu ştiam dacă aveam să-l mai revăd vreodată.

— Meciul de fotbal, zice şi i se luminează privirea. Mi-l amintesc. Hai să ne uităm la el.

Îmi trebuie o clipă să pricep că arată spre televizorul meu. Adică, *acum*? *Glumeşte?*

Nu. Nu pare să glumească.

Mă rog, cred că putem să mai amînăm un pic sexul. Că doar nu sînt chiar atît de disperată. (Ba da. Chiar *sînt* disperată.)

Bag DVD-ul în player şi aşteptăm cîteva clipe în tăcere – apoi pe ecran apare brusc o zi însorită, cu paisprezece ani în urmă. Parcul e plin de absolvenţi care stau tolăniţi pe iarbă, beau bere şi joacă fotbal. Unii dintre băieţi sînt la bustul gol, ca Ryan, care joacă fotbal cu o bere în mînă,

rîde, glumeşte şi arată a ceea ce şi este: băiatul de aur al şcolii.

Îmi amintesc cum l-am filmat, furişîndu-mă pe marginea terenului de fotbal cu camera video împrumutată de la mama. Şi cum m-am uitat la film mai tîrziu, iar şi iar şi iar.

— Vai, Fixie, spune Ryan, oftînd dintr-odată adînc. Cum de-am ajuns aici?

Mă uit la el şi am o strîngere de inimă. Fruntea îi e încruntată şi are o expresie posacă pe chip, pe care o recunosc din serile de beţie în oraş cu Jake. E privirea „De ce-am îmbătrînit atît de tare?", care virează rapid spre discursul „Ce s-a întîmplat cu viaţa mea?".

OK, de acord, şi eu mă gîndesc la lucrurile astea – cu toţii ne gîndim. Dar n-am venit aici ca să filosofăm pesimist despre viaţă, ci *ca să facem sex.*

— Mă *bucur* că sîntem aici, zic încurajator. Sîntem împreună... o să ai un job nemaipomenit... totul o să iasă perfect.

— Crezi?

Ochii lui rămîn privind ţintă la ecran, la versiunea lui mai tînără, mai zveltă şi lipsită de griji.

— Sigur că da! Eşti Ryan Chalker! zic încercînd să-l îmbărbătez. Ştii, era suficient să aud *numele* Ryan Chalker ca să mi se facă pielea de găină. Te vedeam apropiindu-te pe hol şi aproape leşinam. Şi nu doar eu. Toate fetele din şcoală simţeau la fel. Fiecare *fiinţă* din şcoală. Sigur ştii că toţi eram îndrăgostiţi de tine, pînă şi profesorii.

În timp ce vorbesc, fruntea lui Ryan se destinde şi mîna îi coboară iar pe coapsa mea.

— Şi ce credeai despre mine? întreabă alene. Adică, ce-ţi plăcea la mine?

— O, Dumnezeule, totul! De exemplu, părul și rîsul tău, faptul că erai atît de în formă...

— Nici pe departe cît de în formă sînt acum. Pe vremea aia nici nu mergeam la sală.

Începe iar să mă sărute, cu mai multă pasiune, după care îmi șoptește la ureche:

— Ce altceva mai credeai despre mine?

— Mi se părea că ești ca o vedetă rock. Mă gîndeam că, dacă m-ai invita în oraș, aș *muri*, îi spun sincer, iar Ryan rîde cu duioșie.

— Ce altceva? zice trăgîndu-mă spre el.

Chestia asta îl excită, îmi dau brusc seama. OK, repede, mai zi.

— Mă gîndeam: „O, Doamne, e Ryan! E cel mai sexy tip din școală!". Și tot ce-mi doream era să te sărut, dar tu nu mă băgai niciodată în seamă, fiindcă tu erai, cum să zic, Ryan Zeul Sexului.

— Ce altceva?

Acum respiră tot mai precipitat. Îmi dă jos chiloții. E clar, are intenții serioase.

— Ori de cîte ori erai prin preajmă, îmi ridicam un pic fusta de la uniformă, improvizez grăbită. Și te priveam jucînd baschet și... ăăă... erai atît de frumos, că-mi doream să mă atingi *pe mine*, nu mingea...

Nu, stai un pic. Ce tot zic aici? Doamne, ce prostii îndrug. Însă lui Ryan nu pare să-i pese.

— Ce altceva? geme în timp ce intră în mine.

OK, e aproape imposibil să încerc să inventez chestii sexy de spus în timp ce Ryan se împinge ritmic în mine. Mintea mea pare să nu mai vrea să lucreze, ci doar să se lase pradă senzațiilor fizice. Însă trebuie să continui să vorbesc.

— Atunci cînd ne-am dus cu toții la plajă, îngaim, erai atît de sexy, toată lumea te dorea...

— Şi altceva?

— Erai atît de sexy... Tot ce făceai tu era minunat...

Îmi seacă total inspiraţia.

— Ăă... aveai nişte ochelari de soare foarte mişto...

— Şi maşina mea? zice gîfîind, cu chipul contorsionat.

— Da! strig, recunoscătoare pentru idee. Maşina ta! Evident. Îmi plăcea la nebunie maşina ta. Era atît de excitantă şi de elegantă... şi de lungă. Şi excitantă, repet fiindcă nu strică. Şi... era foarte tare...

Îmi scormonesc mintea să mai găsesc vreun cuvînt potrivit.

— Şi palpitantă, zic cu inspiraţie subită. Era o maşină... atît de palpitantă.

— O, *Doamne*! îşi dă drumul Ryan cu un strigăt asurzitor şi se prăbuşeşte pe mine ca un bolovan.

Nu îndrăznesc să mă mişc. Mi se pare că trece mult timp, poate jumătate de oră.

— Doamne Dumnezeule, zice Ryan într-un tîrziu şi se dă jos de pe mine.

— Da, zic cu glas stins, destul de sigură că sînt de acord cu exclamaţia lui, indiferent ce a vrut să spună cu ea.

Preţ de cîteva clipe, rămînem amîndoi tăcuţi. Ryan se uită ţintă în tavan şi apoi oftează dintr-odată.

— Noi doi ne potrivim, Fixie. Ţi-am mai spus asta?

— Da, zic fără să-mi pot reţine un surîs. De cîteva ori.

— Mi s-au întîmplat atît de multe porcării în viaţă. Am nevoie de tine să mă ajuţi să ies din toată demenţa asta. Înţelegi?

Se întoarce cu faţa spre mine.

— De asta am nevoie. De tine.

Mă priveşte senin, cu ochii lui albaştri. Îmi dau seama că e sincer. Se joacă drăgăstos cu o şuviţă din părul meu. Şi simt cum mă topesc iar, fiindcă Ryan are nevoie de mine. Nu de o fată din LA cu siluetă perfectă, ci *de mine.*

— Lumea e o junglă, zic chinuindu-mă să găsesc nişte cuvinte cu greutate. Dar o putem străbate împreună.

— Amin, zice Ryan.

Se apleacă să mă sărute pe nas, apoi se ridică, se înfăşoară într-un prosop şi porneşte spre baie, în timp ce eu rămîn întinsă în pat, încă uşor bulversată.

S-a întîmplat! Am făcut sex. Sîntem împreună! (Cred.) Sînt tot ce-i trebuie. Iar el e *în mod clar* tot ce-mi trebuie mie.

OK. Deci acum nu mai e nevoie decît să mă asigur că *rămînem* împreună.

Şi da, ştiu că despic firul în patru. Ar trebui să apreciez cum trebuie momentul. Ar trebui să stau lungită în pat, să mă relaxez şi să savurez faptul că Ryan şi cu mine sîntem împreună. Nimic mai mult, nimic mai puţin.

Dar e vorba de mine. Sînt Fixie. Nu mă pot abţine: mintea mea deja hoinăreşte înnebunită cu gîndul la viitor.

N-aş suporta să-l mai pierd, ca ultima oară. Trebuie să rămînă la Londra. Trebuie să petrecem timp împreună. Trebuie să avem şansa de-a ne contopi, de-a ne întări legătura, de-a ieşi împreună în oraş, de-a ne permite să ne transformăm într-un cuplu adevărat. Însă el n-o să rămînă aici dacă nu-i fac rost de slujba asta. Totul depinde de acest unic factor. *Absolut totul.*

Şi cum stau întinsă în pat, auzindu-l pe Ryan cum se chinuieşte să se descurce cu duşul nostru imprevizibil, încep să fiu cuprinsă de îndoieli tot mai mari. Nu-mi vine să cred că toată fericirea mea viitoare se bazează pe o promisiune mîzgălită pe o banderolă pentru paharul de cafea.

Şi dacă nu-mi iese? Dacă jobul a fost deja ocupat?

Sau dacă Sebastian spune că ce-a scris pe banderolă a fost o simplă glumă şi că n-a vorbit serios?

Totuşi, mai devreme în seara asta mi-a repetat oferta lui, îmi reamintesc. Şi nu părea că glumeşte. Dar dacă glumea? Dacă ăsta-i genul lui de umor, foarte sadic?

Sau dacă spune că ce-a scris pe banderolă *n-a fost* o simplă glumă, că el *chiar* a vorbit serios şi că firma *într-adevăr* are un post vacant... şi, cu toate astea, răspunsul e „nu"?

Ei bine. Atunci va trebui să-l conving eu. Şi cu asta basta.

Nouă

Nu îmi tremură prea des picioarele. Adică la modul concret, fizic. Dar cînd intru pe Clerkenwell Road, am sentimentul că e posibil să-mi cedeze brusc şi să mă trezesc în fund, direct în şanţ.

Am pe mine nişte haine care mi s-au părut potrivite pentru o întîlnire cu un manager de investiţii: fustă mulată şi cămaşă, plus un trenci împrumutat de la Nicole, de pe vremea cînd a fost, foarte scurt timp, secretară în City. M-am îmbrăcat prea gros pentru luna august, dar simt că am făcut alegerea bună. Pantofii cu toc îmi chircesc degetele de la picioare. Şi, în timp ce păşesc ţac-ţac, mă simt ca pe altă planetă. Oare chiar fac asta? Am de gînd să cer o slujbă, cu un salariu anual de zeci de mii de lire, bazîndu-mă pe cîteva cuvinte mîzgălite pe o banderolă pentru paharul de cafea?

Sediul ESIM se află pe strada asta de doi ani. Înainte era chiar după colţ. Şi mai înainte se afla în apartamentul lui Sebastian Marlowe din Islington, unde gătea în fiecare seară de vineri paste pentru toată echipa. Am citit asta într-un articol din *MoneyWeek*.

Adevărul e că am citit destul de multe despre compania asta. Am aflat exact cu ce se ocupă ESIM (investeşte în firme şi fonduri pentru instituţii

şi persoane fizice). Ştiu care este scopul lor („să ajute clienţii să-şi construiască un portofoliu respectînd cele mai înalte standarde etice, sociale şi de mediu"). M-am documentat cu ce anume se ocupă Sebastian Marlowe (în esenţă, el conduce firma).

După ce am aflat toate astea, am cedat unui impuls de moment şi l-am căutat pe Sebastian Marlowe pe YouTube. Şi nu m-am aşteptat deloc să dau peste aşa ceva. Ce-i drept, nu ştiu la ce mă aşteptam. Însă nu era un material video cu el stînd în picioare la nu ştiu ce adunare generală importantă a acţionarilor şi dojenind comitetul de conducere pentru remuneraţia directorilor executivi.

Titlul materialului era „Sebastian Marlowe trage la răspundere conducerea Roffey Read". Stătea în picioare cu un microfon în mînă şi părul bogat îi flutura în timp ce vorbea alegîndu-şi cu grijă cuvintele despre cît de nedrept este ca Sir Keith Barrowdine să primească un pachet salarial de 8,9 milioane de lire în timp ce muncitorii săi cel mai prost plătiţi abia îşi duc traiul cu salariul minim pe economie. Apoi a început să vorbească despre vremurile în care această companie, odinioară generoasă, obişnuia să le ofere angajaţilor săi cazare şi să se simtă responsabilă pentru calitatea vieţii lor, şi oare cîţi dintre membrii de azi ai comitetului de conducere au măcar idee unde stau muncitorii lor cel mai prost plătiţi? (La asta a obţinut aplauze.) Apoi a spus: oare întîmplător sînt atît de multe femei printre muncitorii cel mai prost plătiţi? După care a declarat că el reprezintă un număr considerabil de investitori care gîndesc la fel şi că acest comitet se agaţă cu dinţii de nişte obiceiuri

toxice, din alte vremuri, şi că ar trebui să aibă mai multă grijă pe viitor.

Adică, a spus nişte chestii chiar impresionante.

Am mai căutat pe YouTube şi am mai găsit cîteva materiale video, cu el care zicea cam acelaşi lucru la diverse întîlniri. Şi pe urmă am dat peste un interviu cu el în *Financial Times*, în care povestea cum şi-a lansat firma.

Zicea că şi-a pierdut întreaga familie la o vîrstă fragedă. Tatăl i-a murit cînd el avea zece ani, apoi mama, cînd avea optişpe ani, după care James, fratele lui mai mare, a fost izbit de o maşină cînd era pe bicicletă, acum doi ani. Însă spunea că aceste tragedii personale, în loc să-l pună la pămînt, l-au învăţat să iubească viaţa şi să pună mare preţ pe dreptate. Mai departe în articol scria că toţi colegii spun că e un om vesel, echilibrat şi sufletist, şi apărea chiar şi o poză cu el, cu titlul „Cavalerul Cruciat din Clerkenwell".

Toate astea ar trebui să mă facă să mă simt bine, fiindcă e limpede că e un om cumsecade. Dar adevărul e că mă fac să mă simt şi mai rău. Iată-mă pornită să-i smulg o slujbă. OK, nu chiar să i-o smulg cu forţa. Dar cam aşa mi se pare. Un pic necinstit. Un pic *lacom*.

Dar... oare chiar e?

De cînd m-am hotărît să fac asta, acum patru zile, mintea mea a întors întruna chestiunea pe toate feţele. „Fii corectă", îmi tot spun. Ăsta e mottoul meu în viaţă. Dar ce înseamnă „corect"? Acum cred că *sînt* corectă. E dreptul meu. Îmi datorează asta. O clipă mai tîrziu, mă gîndesc: „Dumnezeule mare, ce fac? I-am salvat laptopul şi, în schimb, el îi oferă iubitului meu *un job*? E cinstit?".

Dar, pe de altă parte, chiar el a insistat să mă răsplătească, nu?

Şi poate chiar *i-am salvat* milioane de lire.

Mă rog, în fine. O s-o fac. În cinci minute am întîlnire cu el. Iar gîndul care îmi dă forţa s-o fac este: Ryan are nevoie de asta. Ceea ce înseamnă că şi eu am nevoie de asta.

L-am lăsat pe Ryan să mă aştepte la Starbucks-ul de după colţ. Înainte să plec, m-a luat în braţe şi mi-a zis:

— Totul pleacă de-aici. Un nou început. Doamne-ajută, Fixie.

— Doamne-ajută.

Am încuviinţat, cu respiraţia tăiată de emoţie. Apoi el a zîmbit şi a zis:

— Ştiu că poţi face asta.

Ochii lui albaştri mă fixau aşa cum visam *de-o viaţă*. Nu i-am arătat ce simt – doar am zîmbit şi i-am zis: „Aşa sper!". Dar, în adîncul inimii, simţeam ceva ce semăna cu o explozie de dragoste. După ce-am tînjit atît la el, Ryan e aici, cu mine. Şi contează pe mine. Pe parteneriatul cu mine. Tot ceea ce mi-am dorit cu disperare.

În timp ce păşesc pe trotuar, privind clădirile de birouri, revăd în minte ultimele zile. L-am văzut pe Ryan în fiecare zi, acasă, şi ceva s-a schimbat cu adevărat între noi, în bine. În vibraţia sufletelor noastre. În *legătura* dintre noi. Şi-a deschis inima în faţa mea. Mi-a cerut sfatul. Gravitează în permanenţă în jurul meu – mă ia de umeri sau mă pune pe genunchii lui. Simt că n-am fost niciodată atît de apropiaţi.

Dar întrebarea care nu-mi dă pace este: avem un viitor viabil împreună? Iar răspunsul se află chiar aici, în biroul lui Sebastian Marlowe.

Deschid uşa, urc scările pînă la etajul întîi şi am ajuns. Un birou de recepţie pe care scrie „ESIM" cu litere verzi pe fond alb. Văd un spaţiu deschis, cu lume care stă în faţa computerelor şi aud zumzetul unei conversaţii de dincolo de o uşă. Recepţionera e o femeie de vîrsta a doua, cu aer matern, care-mi zîmbeşte cu căldură şi prietenie.

— Bună ziua, încep cît pot de încrezătoare. Sînt Fixie Farr. Am programată o întîlnire cu Sebastian Marlowe.

— Sigur că da, zice ea. Vă aşteaptă. Doriţi o cafea?

— Da, vă rog. Mulţumesc.

Aştept să fiu îndrumată către o sală de aşteptare, cînd o uşă din faţa mea e dată larg la perete – şi iată-l. Mai înalt decît îmi aminteam. Păr bogat ce străluceşte într-o rază de soare. Ochi precum frunzişul pădurii, care mă fixează scînteietori. Un zîmbet larg, prietenos.

— Bună, zice. Ai venit.

— Am venit.

Îi răspund şi eu automat cu un zîmbet.

— Păi, intră!

Îmi face semn către uşă şi îl urmez într-un birou unde mă destind imediat. Nu ştiu dacă e meritul artei moderne în culori vii de pe pereţi sau al canapelei uzate din piele, dar e un loc foarte uman şi primitor, în ciuda celor trei computere. Văd o bibliotecă, pe un perete întreg, cîteva plante şi un covor vechi şi ros. Totul pare foarte primitor.

— Să aduc nişte cafea, zice Sebastian. Dacă vrei cafea? ridică din sprîncene. Sau pot să fac un ceai de plante...

— Cafea e perfect, zic. Dar recepţionera ta a zis că-mi aduce ea.

— Sînt convins.

Îmi zîmbeşte iar, la fel de amical.

— Dar şi-a scrîntit glezna şi ar trebui să se menajeze – nu că ar asculta vreodată sfatul medicului. Nu te deranjează, nu?

— Sigur că nu.

Cînd el iese cu paşi mari din cameră, mă duc la bibliotecă. Are personalitate, la fel ca restul încăperii: conţine cărţi despre afaceri, romane şi sculpturi în stil etnic. Pe raftul de sus sînt doar două vaze moderne şi, în timp ce le studiez, mă încearcă o senzaţie familiară. Cea din stînga e puţin strîmbă şi deja mă mănîncă palma s-o îndrept.

Nu e treaba mea, îmi spun apăsat. Nu sînt vazele mele. Nu-i problema mea. Uită-te în altă parte.

O, Doamne. Dar nu mă pot uita în altă parte. Degetele mele încep să facă *chestia aia*, să bată darabana, şi nu mi le pot controla. Cum poţi trăi cu vaze strîmbe? El chiar nu observă? Nu-l deranjează? În timp ce mă uit la vaza care-mi jigneşte privirea, picioarele mele încep se mişte: *înainte-lateral-înapoi, înainte-lateral-înapoi.* Ar fi atît de uşor de îndreptat. Nu mi-ar lua decît o clipă. De fapt...

Nu mai suport. *Trebuie* s-o îndrept. Fac un pas în faţă, ridic o mînă şi, tocmai cînd o aranjez mai bine, aud glasul lui Sebastian în spatele meu.

— Vazele alea n-au fost mişcate din loc de cînd le-a pus acolo bunica mea, chiar înainte să moară.

Poftim? *Poftim?*

Mă răsucesc pe călcîie îngrozită şi-l văd în spatele meu, cu două cești de cafea în mînă.

— O, Doamne. Vai, Sebastian, îmi pare atît de rău! zic fistîcită. N-ar fi trebuit niciodată să... eu doar... era strîmbă şi mă înnebunea, a trebuit s-o îndrept. Ăsta e cusurul meu, adaug ruşinată. Mereu simt nevoia să îndrept lucrurile şi sfîrşesc prin a strica totul, dar...

— Ei, hai, poate n-am vorbit *chiar* serios, îmi întrerupe el explicaţiile. Cusurul meu e că îmi place să bag strîmbe. Scuze. Şi, apropo, spune-mi Seb.

Îmi zîmbeşte ca un copil poznaş şi nu pot să nu rîd, deşi inima încă îmi bubuie în piept de spaima trasă. Dacă povestea cu bunica lui e adevărată?

Sau dacă era *cenuşa* bunicii lui? Mă trec fiorii cînd îmi vine cumplitul gînd. Dacă eu, o străină, intram în biroul lui şi-i distrugeam tot ce-i rămăsese de la o rudă mult iubită?

— Pari îngrijorată, zice Seb privindu-mă curios.

— Mă gîndeam: dacă era cenuşa bunicii tale? mă trezesc zicîndu-i.

— A, zice el încuviinţînd. Da, ar fi fost cam aiurea. Din fericire, cenuşa bunicii e îngropată în siguranţă, într-un cimitir.

Ar fi momentul să mă aşez, dar nu ştiu de ce, nu mă pot opri din vorbit. Nu ştiu ce-i cu mine.

— Noi am împrăştiat cenuşa tatei în mare, mă trezesc zicînd. A fost un dezastru. Am aruncat-o înspre valuri, dar era un asemenea vînt că ne-a suflat-o drept în faţă, mama se lupta cu cenuşa din aer şi zicea: „Mike, încăpăţînatule ce eşti, treci în mare, ştii că acolo vrei să fii", şi pe

urmă a venit în fugă un cîine... Tac. Scuze. Nu contează asta.

Îmi aduc aminte brusc, îngrozită, că toată familia lui a murit. Şi eu stau în faţa lui şi vorbesc despre cenuşă. Tacă-ţi *fleanca*, Fixie.

— Bine, zice Seb după o pauză. Începem?

— Da! Scuze. Hai să... Da.

Ce mi-o fi venit să ating vaza aia, mă gîndesc, în timp ce el mă conduce spre scaun. Sînt atît de furioasă pe mine. Chiar nu *mă învăţ minte odată*? Chiar nu mă pot *schimba*?

Ba da, mă hotărăsc. Mă *pot* schimba. Şi am s-o fac. Data viitoare cînd ceva o să mă deranjeze, în afara cazului în care e ceva ultraimportant şi vital, nu mai intervin. *Nu mai intervin.*

— Vreau totuşi să aflu, adaugă Seb aşezîndu-se. Ce s-a întîmplat cu cîinele?

— Nu vrei să ştii.

Îmi dau ochii peste cap teatral şi el rîde – cu acel hohot din toată inima, de băieţandru, pe care mi-l amintesc de la cafenea. Apoi se lasă tăcerea şi mă priveşte întrebător.

E momentul să-i spun ce am venit să spun. Dar încă mă simt agitată. Am nevoie de cîteva clipe să-mi revin.

— Îmi place biroul tău, zic.

— Da? Mă bucur.

— Unele birouri par să spună „Teme-te", îndrug în continuare disperată. Însă ăsta pare să spună...

Mă uit în jur, după inspiraţie.

— Spune: „Hai să ne apucăm de treabă, o să ne-nţelegem de milioane".

— Ha!

Seb pare încîntat de analiza mea.

— Îmi place ce spui.

Sorb din cafea, încercînd să cîştig timp, şi Seb face la fel. Se aşterne o tăcere uşor încordată, plină de întrebări nerostite.

Haide, Fixie. Spune-o. *Spune-o*, pur şi simplu.

— Deci, cum să zic, am venit să-mi plăteşti datoria, îi explic cît de degajată sînt în stare.

— Minunat! răspunde şi pare sincer încîntat. Asta şi speram.

O mică parte din mine se relaxează. Deci n-a uitat de asta. Şi nu pare ofensat. Pe de altă parte, încă n-a auzit ce vreau de la el.

— OK. Deci.

Iau o gură de cafea, încercînd din nou să cîştig timp.

— În primul rînd... Trebuie să te întreb ceva. Ai vorbit serios?

— Sigur c-am vorbit serios! zice părînd mirat. Ţi-am făcut o ofertă veritabilă. Îţi sînt îndatorat şi vreau să te răsplătesc pentru amabilitate în orice fel pot. Încă mai ai banderola?

Colţurile gurii i se ridică într-un zîmbet amuzat.

— Sigur că da! zic şi-o scot din geantă. Te rog să-l verifici.

Se apleacă, îl ia din mîna mea şi-l studiază cu seriozitate jucată.

— Da, zice într-un tîrziu. Prin prezenta, declar acest înscris a fi unul autentic.

Îl împinge pe birou către mine, apoi mă priveşte în ochi.

— Deci, ce pot face pentru tine?

Ochii i se luminează brusc.

— Te-ai gîndit să apelezi la mine pentru un sfat legat de investiţii? Fiindcă...

— Nu. E altceva.

Mi s-a pus un nod în stomac, dar trebuie să continui.

— Ceva...

Înghit în sec.

— Cu totul altceva.

O, Doamne, Fixie. Zi odată.

— Nici o problemă. Poate fi orice. Ei... Deci pînă la urmă nu vrei o brioşă cu bucăţele de ciocolată? adaugă el rîzînd iar.

— Nu, nu e o brioşă cu bucăţele de ciocolată, zic, înfigîndu-mi unghiile în palme, în timp ce mă împing singură de la spate. Nu e o brioşă cu bucăţele de ciocolată, repet şi fac un efort uriaş să mă uit în ochii lui. Ci o slujbă.

— O *slujbă*?

Îi văd chipul străbătut de un şoc pe care nu şi-l poate disimula.

— Scuze, adaugă grăbit cînd îmi zăreşte expresia. N-am vrut să par... Doar că pur şi simplu n-am... O slujbă. Uau. OK.

În timp ce vorbeşte, îl văd procesînd informaţia. Văd cum rotiţele din creierul lui au început să lucreze. Nu e nevoie să-i subliniez *„Tu ai zis: absolut orice"*. Şi-o subliniază chiar el.

— Ştiu că e o favoare imensă, spun grăbită. Adică, ştiu că e mare de tot. Dar m-am gîndit... ce-ar fi să ne ajutăm unul pe altul? Te-am auzit fără să vreau la cafenea zicînd că nu găseşti persoana potrivită care să ocupe un post de junior. Că ai nevoie de cineva dinamic, care a trăit în lumea reală, care nu se dă înapoi cînd e de muncă, cineva care vrea să înveţe şi care *nu e* absolventul tipic... cineva diferit.

În timp ce vorbesc, văd cum expresia i se schimbă, de la precauţie la interes maxim. Se apleacă în faţă, privindu-mă lung, de parcă atunci mă vede prima oară.

— Da, zice apăsat cînd termin ce am de spus. Da. Da! Şi iartă-mă că am reacţionat aşa – acum mi-am dat seama! Eşti cît se poate de potrivită pentru noi! Am văzut deja cum reacţionezi în situaţii de criză. Am văzut că ai instincte bune şi anticipezi corect evoluţia lucrurilor. Eşti deşteaptă, optimistă, cinstită...

Privirea îi fuge o clipă către vaze, după care mă priveşte cu un licăr ironic în ochi.

— E *clar* că acorzi mare atenţie detaliilor... Una peste alta, pot să spun, fără să mai lungim vorba, ne-ar face plăcere să faci parte din echipa noastră. Va trebui, firește, să discutăm şi despre salariu...

M-am făcut stacojie la faţă. Fir-ar. *Fir-ar*. Trebui să-l opresc cît mai repede.

— Stai! îi întrerup efluviile de entuziasm. Nu! Nu e... Îmi pare rău. Ar fi trebuit să... Nu înţelegi.

Mă frec jenată pe faţă.

— Scuze, e vina mea. Am crezut c-am zis...

— Ce anume?

— Nu e pentru mine. Slujba, vreau să spun.

— Nu e pentru tine? zice bulversat. Dar...

— Îţi cer slujba asta pentru altcineva. Un... un prieten.

Îmi dreg glasul, încercînd să-mi iau un ton încrezător.

— I-am transferat lui datoria.

Licărul din ochi îi dispare. Preţ de cîteva clipe, rămîne tăcut, apoi spune:

— Dar eu am vrut să răsplătesc *pe tine*, nu pe altcineva.

— Pe mine mă vei răsplăti! Pe cuvînt. Îmi doresc din suflet să-i fac acestei persoane o favoare.

Privirea lui zăbovește asupra banderolei care zace pe birou. Îl văd că se gîndește intens.

— Dar înțelegerea noastră permite acest transfer? spune îndoit.

— De ce nu? susțin convingătoare, fiindcă mă așteptam să zică asta. Orice alt fel de datorie poate fi transmisă mai departe. La urma urmei, orice se poate *tranzacționa*.

— Poate că da, zice cu o grimasă. Ăsta nu e neapărat un lucru bun.

— Mă rog. Asta... asta e ce-aș vrea. Te rog.

Se lasă tăcerea. Ochii lui Seb s-au întunecat cu cîteva nuanțe. Ia capsatorul și începe să se joace cu el, ca pentru a mai amîna un pic decizia.

— Vrei să-i ofer un job unei persoane total necunoscute, zice într-un final.

— Și eu sînt o persoană total necunoscută, ripostez. Și acum un minut erai gata să mă angajezi, nu-i așa?

— Tu nu ești o persoană total necunoscută! Cel puțin...

Se oprește în mijlocul propoziției, de parcă s-ar fi încurcat în hățișul propriilor gînduri și mă întreb brusc dacă se simte și el cum m-am simțit eu la cafenea. L-am auzit vorbind la telefon și m-am gîndit: „Înțeleg perfect ce spui". Poate că asta crede și el despre mine.

Adică, sînt oameni și oameni. Cu unii te-nțelegi perfect din prima. În vreme ce cu alții poți să te chinuiești și o mie de ani și tot n-ai să-i înțelegi niciodată. (Nenea Ned, de pildă.)

— Și cine e tipa?

Îmi dau seama că Seb încearcă să fie deschis și corect.

— Are ceva experiență în investiții?

— Nu e o tipă, e un tip.

— A.

Expresia de pe chipul lui Seb se schimbă iar, aproape imperceptibil.

— Deci... are?

— Nu. Dar nu asta era ideea? Ai zis că vrei pe cineva care să cunoască realitatea concretă. Ei bine, nimeni nu are mai multă experienţă decît Ryan! Şi-a lansat propria afacere, s-a zbătut să-şi facă un rost la Hollywood...

— Hollywood!

Seb pare uluit.

— A încercat să-şi cîştige existenţa ca producător, dar a descoperit că e o lume plină de mincinuni. Extrem de *alunecoasă*. Şi i-ar plăcea să-şi aplice principiile de afaceri într-un domeniu care să merite cu adevărat – şi ce faci tu chiar merită. Te-am văzut pe YouTube, adaug. Te admir pentru felul în care i-ai luat la rost pe toţi directorii ăia de companii legat de salariile lor.

— Mă rog, ridică el din umeri. E ceea ce cred.

— Şi Ryan la fel! zic repede. Vrea să facă ceva care să conteze. La fel ca tine.

Sper c-am zis destule ca să-l conving, dar Seb clatină din cap.

— Mă tem că nu reuşesc deloc să pricep, zice. Un producător de la Hollywood vrea să se angajeze ca junior la o firmă de investiţii etice? Pe un post de documentarist, cu salariu mic, lipsit de orice vizibilitate? Scuză-mi scepticismul, însă...

— Nu mai e producător la Hollywood, îl întrerup grăbită. A pierdut tot. A trecut printr-o perioadă foarte grea şi ştie că trebuie s-o ia iar de jos, dar e gata să muncească pe brînci, să înveţe, să-şi suflece mînecile şi să-şi murdărească mîinile... Vreau să zic, ar trebui pedepsit pentru

că a încercat şi a dat greş? Mă aplec în faţă şi continui, şi mai înflăcărată: E atît de talentat, are atîtea de oferit... dar se simte terminat. Cei mai mulţi nu vor să-i ofere nici măcar o şansă. Dar poate tu ai putea fi acea persoană. Tu i-ai putea schimba definitiv viaţa. Şi poate că e şi asta o investiţie care merită făcută.

Se lasă tăcerea în timp ce Seb meditează la cuvintele mele.

— Eşti o foarte bună avocată, zice în cele din urmă. Te-ai gîndit vreodată să faci dreptul?

— Nu le prea am cu ortografia, îi zic sincer, iar Seb dă capul pe spate şi rîde în hohote.

— Ei, pe mine m-ai convins. Şi cînd îl pot întîlni pe acest... Ryan, parcă ziceai?

— Aşteaptă după colţ, zic repede. Şi are CV-ul la el. Îi trimit acum un SMS să vină aici, da?

Îi trimit mesajul şi se lasă o tăcere uşor jenată. Seb spune: „Să mai fac nişte cafea" şi se ridică de la birou.

Dispare o vreme şi-l aud vorbind într-o încăpere alăturată. Nu ciulesc urechile să aud ce spune şi-mi lipesc mîinile de corp ca să nu-mi mai vină să îndrept alte vaze preţioase.

Am ceva emoţii la gîndul că Seb şi Ryan se vor întîlni. Sper ca Ryan să fie sincer cu Seb. Sper să nu devină defensiv şi să înceapă să se dea mare, cum face uneori. Sper c-o să-i permită să-l vadă pe Ryan cel adevărat şi profund. Pe Ryan cel bătucit de viaţă şi modest, care a învăţat nişte lecţii dure şi e gata s-o ia de la capăt, oricît de multe eforturi ar trebui să facă pentru asta. Pe Ryan cel pe care-l ştiu eu.

Cînd se întoarce Seb, tresar.

— Trebuie să ajungă din clipă-n clipă, zic.

— Super.

Seb zîmbeşte, dar nu cu căldura de dinainte, şi se lasă iar tăcerea stînjenită.

Îmi doresc cu disperare ca Ryan să apară cît mai repede şi, cînd în cele din urmă intră pe uşă, îmi stă inima. Cu părul blond şi cu bronzul lui, arată ca o vedetă de film. Îl salută pe Seb cu un zîmbet orbitor de alb, ridicînd o mînă pentru a bate cuba. Cînd Seb se mulţumeşte să-i întindă mîna în mod tradiţional, ca oamenii de afaceri, Ryan nici nu clipeşte. Îi strînge pur şi simplu mîna de parcă asta a şi vrut să facă de la început.

— Deci tu eşti bărbatul misterios, îi spune pe tonul cuceritor pe care-l foloseşte cu cei din jur.

— Acelaşi lucru l-aş putea spune şi eu, răspunde Seb amical.

Văd că e hotărît să fie binevoitor şi mă străbate un val de recunoştinţă. M-ar fi putut da afară, dar iată-l oferindu-i lui Ryan o şansă.

— Mi-a spus Fixie că te interesează postul nostru de documentarist junior.

— Ei, toate astea sînt meritul lui Fixie, rîde Ryan. Ţi-a salvat firma sau ceva de genul ăsta, aşa că bănuiesc că-i eşti dator vîndut.

Mi se strînge stomacul şi intervin repede:

— N-am zis niciodată aşa ceva!

— Păi, aş vrea să discutăm puţin, zice Seb. Înţeleg că ai lucrat la Hollywood?

— Hollywood, face Ryan cu o grimasă. Ai fost vreodată acolo? Să nu te duci. E plin de vipere cu două feţe, care abia aşteaptă să te tragă pe sfoară. Acum fix o lună stăteam la Chateau Marmont – ştii hotelul Chateau Marmont?

— Mă tem că nu, spune Seb politicos.

Mă crispez fără să vreau. Aş vrea ca Ryan să nu se mai dea mare. OK, înţeleg – e în defensivă

şi nu poate să nu simtă nevoia de-a compensa. Dar nu e nevoie s-o facă. Arunc o privire spre Seb, sperînd că înţelege că Ryan e pur şi simplu nesigur pe el.

— Ei bine, şi în clipa aia am avut revelaţia, spune Ryan. Mi-am înţeles viaţa, într-o fracţiune de secundă, adaugă şi pocneşte din degete. Mă aflam în oraşul greşit, în ţara greşită, cu cariera greşită. Aveam două opţiuni. Să merg mai departe, scrîşnind din dinţi... sau să mă recunosc învins.

Îşi desface larg braţele şi i se adresează direct lui Seb.

— Aşa că iată-mă aici, gata s-o iau de la început. Orice-ar însemna asta.

— Înţeleg.

Seb pare să mediteze intens la ce a spus Ryan.

— Şi tu chiar crezi că investiţiile etice sînt domeniul potrivit pentru tine?

Se lasă tăcerea. Ochii albaştri ai lui Ryan licăresc înspre Seb, apoi spre mine, apoi în jurul biroului, de parcă şi-ar cîntări bine vorbele.

— Uite ce e, zice într-un final. Habar n-am. Nu am toate răspunsurile. Am crezut că producţia de film mi se potriveşte. M-am înşelat. Tot ce pot spune e că, dacă-mi dai o şansă, dacă mă ajuţi să o iau de la capăt... o să mă revanşez, o să muncesc pe brînci şi o să-ţi fiu recunoscător toată viaţa.

Pare atît de entuziasmat şi de modest, că-mi vine să-l aplaud. *Ăsta* e Ryan pe care-l iubesc – Ryan cel sincer şi pasionat, care a luat cîţiva pumni de la viaţă, dar nu se dă bătut.

În timp ce Ryan vorbea, chipul lui Sebastian s-a îmblînzit. Acum pare că îl simpatizează cu adevărat.

— Viaţa ne pune uneori la pământ pe toţi, zice. Şi îmi închipui că Hollywood-ul nu e cel mai prietenos loc de pe pământ. Bravo ţie că vrei s-o iei de la zero. Ce să zic, o să ai foarte multe de învăţat...

— Abia aştept să învăţ, rosteşte Ryan apăsat. *Îmi doresc* să învăţ. Şi ştii ceva? Poate că unele lucruri pe care le-am învăţat eu în lumea filmului o să-ţi fie de ajutor.

Seb tace o clipă, cîntărindu-l din priviri. Apoi pare că a luat o decizie.

— Dacă nu te deranjează, o s-o chem şi pe Alison, şefa departamentului de documentare, zice. Sînt sigur că i-ar face plăcere să te cunoască.

— Atunci eu plec, zic repede. Trebuie să discutaţi liniştiţi despre... toate. Discuţie plăcută. Şi mulţumesc, adaug către Seb. Îţi mulţumesc foarte mult.

Cu un impuls, înşfac banderola de pe birou. Iau un pix şi scriu „Achitat", apoi pun data.

— *Mai mult* decît achitat, zic în timp ce i-l dau. Mulţumesc.

Citeşte şi privirea i se îmblînzeşte.

— Îţi sînt recunoscătoare.

— Ne vedem mai tîrziu, îmi spune Ryan. Ne întîlnim la Folds Place nr. 6, da? Eşti membru? adaugă către Seb. E un club privat, îl ştii, nu?

— Nu, zice Seb. Nu e genul de loc pe care-l frecventez.

— Înţeleg perfect, se grăbeşte Ryan să adauge. Snobism la el acasă.

— Spre deosebire de restaurantele *thailandeze*.

Lui Sebastian i se luminează ochii şi se întoarce spre mine.

— Mă întrebam dacă poţi să-mi dai adresa restaurantului de care mi-ai spus?

— Sigur că da! zic.

Cartea lui de vizită e încă prinsă cu agrafa de banderolă, așa că îi trimit rapid un SMS cu datele de contact ale restaurantului. Știu că nu eu sînt cea care dă interviu acum – dar chiar și așa, cu cît sînt mai săritoare, cu atît mai mari sînt șansele lui Ryan.

— Mersi, zice Sebastian zîmbindu-mi. Păi, o să mă duc s-o chem pe Alison. Pa, Fixie.

— Pa, zic și-i strîng mîna, simțindu-mă brusc timidă. Și mersi încă o dată. Mersi din suflet.

În timp ce Seb iese din cameră, ridic ochii spre Ryan, cuprinsă de exaltare. Are o slujbă! Rămîne la Londra!

— Ai reușit! șoptesc.

— *Tu* ai reușit.

Îmi surîde, se uită în jur să fie sigur că sîntem încă singuri, apoi mă trage spre el ca să mă sărute. Iar eu închid ochii preț de o clipă, dîndu-mi voie să mă destind pentru prima oară în ultimele zile. Gata cu grijile! Ryan rămîne aici pentru totdeauna!

Și nu vreau să-l stresez cu nevoia mea de confirmări. Nu vreau să întreb: „Ce înseamnă asta pentru noi?" pe un ton agresiv, chiar înainte să ies din birou. Dar, pe de altă parte, de ce am făcut tot efortul ăsta?

— Deci acum lucrurile stau... cu totul altfel? mă aventurez. Pentru noi doi? Acum că rămîi?

Mă străbate o undă subită de teamă că Ryan o să răspundă: „Ce vrei să spui?" sau „Trebuie să vorbim", sau altceva care să mă distrugă complet. Însă n-o face. În schimb, îmi ia fața în mîini cu tandrețe și ochii îi strălucesc de exaltare, la fel ca ai mei.

— Cred că da, Fixie, zice, și-i simt bucuria din glas. Cred că da.

Zece

Am fost la Folds Place nr. 6 de cîteva ori cu Jake şi e foarte, *foarte* scump. Pînă şi portarul pare scump – un tip chipeş, cu trăsături sculptate şi îmbrăcat în tricou polo gri, cu o expresie intimidantă, care pare să-ţi spună: „Eşti sigur că ai ce căuta aici? Fiindcă nouă nu prea ni se pare, aşa că marş acasă".

Sigur, nu pot să spun că n-au dreptate. Nu e locul meu. Pantofii mei de nouăşpe lire nouăzeci şi nouă în mod sigur nu au ce căuta aici. Dar spaţiul ăsta e casa spirituală a lui Jake, care m-a invitat, aşa că portarii trebuie să mă accepte. (Pe mine *şi* pantofii mei.)

Ştiu că Jake şi Leila sînt deja înăuntru, dar eu încă n-am intrat. Stau pe trotuar, scriindu-i lui Ryan un SMS, fericită şi absorbită de schimbul nostru de mesaje.

Totul merge atît de minunat de bine, că nu-mi vine să cred.

N-am primit nici o veste de la el toată după-masa, aşa că i-am scris un SMS acum cîteva minute: **Sper că interviul a decurs bine!** Cîteva clipe mai tîrziu, mi-a răspuns: **Perfect!**

Aşa că i-am scris iar: **Super! O să fii şef cît ai zice peşte!**

Şi eram gata să pun punct. Dar pe urmă m-am gîndit: oare nu e mai simplu să abordez situaţia prin SMS decît faţă în faţă? Să-i spun lucrurile pe care vreau să i le spun? Aşa că mi-am adunat tot curajul şi i-am scris: **Şi acum?**

Pentru eventualitatea că nu înţelege ce-am vrut să spun, i-am trimis o explicaţie:

Unde o să stai acum că ai un job? Fiindcă oferta de-a sta la mine rămîne deschisă.

L-am trimis, după care mi-am făcut griji că am fost prea insistentă. Aşa că i-am trimis repede încă un SMS: **Doar dacă vrei.**

O vreme a fost tăcere. M-am uitat la ecran fără să respir măcar, cu inima bubuindu-mi în piept şi degetele încleştate pe telefon, aşteptînd... aşteptînd...

Şi atunci s-a întîmplat! Minunea! Mi-a răspuns:

Absolut. Super. Hai s-o facem. Curînd!

Chiar aşa mi-a scris. Am citit de vreo douăzeci de ori, să fiu sigură. Vrea să se mute cu mine. Ryan Chalker vrea să se mute cu mine!

Adică, într-un fel, nu e nici o surpriză. Încă de cînd a zis că-i pare rău că n-am venit cu el cînd s-a întors în LA, am simţit că relaţia noastră începe să fie mai stabilă. Dar chiar şi aşa, nu-mi dădusem seama cît de încordată sînt; cît de tare mă tem să nu cumva să fi interpretat totul greşit. Dar iată, am pe telefon dovada. În scris. Vrea să se implice. Vrea să ducă lucrurile la următorul nivel. Vrea tot ce-mi doresc şi eu!

Ar trebui să intru în club – deja am întîrziat –, dar nu mă lasă inima să închei discuţia, deşi

știu că și el e pe drum încoace. Degetele mi se mișcă rapid pe tastatură în timp ce-i scriu tot ce simt:

Ryan, acum începe ceva minunat. O viață complet nouă. Tu și cu mine. O să fiu lîngă tine în timp ce-ți clădești o nouă carieră. O să te ajut cu orice pot. Pot să-ți aduci lucrurile oricînd vrei și o să serbăm cum trebuie!!

Trimit mesajul, după care nu pot rezista să adaug și un PS: **Sînt atît de fericită!!!!**

Închei cu un ultim mesaj, fără cuvinte, cu o mulțime de emoticoane cu pahare de șampanie ciocnite, căsuțe și inimi străpunse de săgeată.

Ador emoticoanele. Cu ele poți, pur și simplu, *să spui tot.*

Într-un final, bag telefonul în geantă și mă apropii de intrare, zîmbind către cel mai intimidant portar. Nimeni nu-mi poate strica buna dispoziție. Nimeni nu-mi poate sparge bula de fericire. Ryan vrea să se mute cu mine! Își dorește intimitate. Își dorește stabilitate. Curînd. Chiar ăsta e cuvîntul pe care l-a scris: **Curînd!**

Intru în bar, oftînd mulțumită, și-i fac semn cu mîna Leilei, care arată răvășitor într-o rochie de mătase crem și pantofi cu toc Louis Vuitton inscripționați. Eu sînt în aceeași rochie neagră veche pe care o îmbrac mereu, dar azi port prima dată chiloții de satin pe care i-am primit în ciorapul cu cadouri de Crăciun. E și asta ceva.

Pornesc spre locul unde stau ea și Jake, minunîndu-mă din nou cît de uluitor e locul ăsta. Mocheta e luxoasă și catifelată. Scaunele sînt masive, elegante și rafinate. Lustrele aruncă lumini strălucitoare și scînteietoare asupra întregului

restaurant. Barul e făcut din cupru. Şi o băutură costă cam cinşpe lire. Gînd la care mă cam ia cu leşin – *cinşpe lire pentru un pahar de nu ştiu ce?* –, dar Jake a zis deja că în seara asta ne face cinste el. E şi normal, pînă la urmă. El a vrut să venim aici. Eu aş fi fost la fel de mulţumită cu o sticlă de Pinot gris la noi acasă. (Cred că şi Leila la fel.)

Cînd îi salut, văd că pe masă se află deja o sticlă de şampanie, iar Jake îmi toarnă în pahar. Ciocnim, după care Jake şi Leila îşi reiau conversaţia despre nu ştiu ce canapea pe care a văzut-o el la Conran Shop.

— O s-o comand, zice. Pielea e moale ca untul. Poţi să te duci şi tu s-o vezi dacă vrei, dar eu o comand.

— Am putea căuta online una la un preţ mai rezonabil, îndrăzneşte Leila, dar Jake se încruntă.

— Nu cumpăr cine ştie ce copie la mîna a enşpea. Comandăm originalul.

N-am fost niciodată la Conran Shop, aşa că nu pot să comentez. Mă mulţumesc să mă las pe spate şi să savurez atmosfera. Muzica pulsează în aer – dar chiar şi ea pare făcută pe comandă şi specială, ca interpretată de-o orchestră care cîntă doar pentru milionari, în cluburi private. Absolut totul aici e conceput încît să te facă să te simţi relaxat şi fericit.

Sinceră să fiu, aş fi relaxată şi fericită oriunde-aş fi. Sînt mai mult decît fericită, sînt euforică. Nu mă pot abţine să nu mă uit la înşiruirea de mesaje din telefon. *Ryan vrea să locuiască cu mine, Ryan vrea să locuiască cu mine...*

Şi apoi, pe neaşteptate, iată-l în faţa mea, croindu-şi drum printre mese. Încerc să rămîn calmă, dar inima mi s-a ridicat în gît. Absolut

toate femeile din încăpere se întorc să se uite la blondul cu bronz perfect, pas uşor şi dantură de star de la Hollywood, care se îndreaptă către *mine*.

Are flori în braţe. Nici în cele mai îndrăzneţe visuri ale mele nu mi-am imaginat că o să vină cu *flori*.

Îmi întinde buchetul, crini eleganţi înveliţi în hîrtie verde cerată, spune „Fixie, eşti o zînă" şi mă sărută.

— *Tu* eşti vedeta zilei, spun, ridicînd în treacăt o mînă ca să-l mîngîi pe cap şi să-i şoptesc ceva dulce în ureche, cum fac îndrăgostiţii, dar nu-mi prea iese schema fiindcă el a trecut deja pe lîngă mine, să-i salute pe ceilalţi.

— Ryan! ţipă Leila. Ura!

— Bravo ţie, frate.

Jake bate cuba cu Ryan, după care se uită cu dispreţ la sticla de şampanie deja deschisă.

— Cred că avem nevoie de ceva mult mai special ca să serbăm asta.

Pocneşte din degete ca să cheme chelnerul, ceea ce mă face să mă cutremur, fiindcă de ce ai face asta? E atît de lipsit de maniere. Dar e foarte în stilul lui să pocnească din degete.

— O sticlă de Cristal, zice dîndu-şi importanţă şi hotărăsc să nu cumva să *arunc nici măcar o privire* la cît costă, fiindcă o să leşin pe loc.

— Mai ţii minte cînd eram într-a şasea? îl întreabă Jake pe Ryan. În ziua cînd ne-am terminat examenele şi tu ai spart două sute de lire pe o sticlă de Krug şi am băut-o în grădina ta? Ei bine, asta e drept mulţumire.

Îmi amintesc şi eu ziua aia, dar nu spun nimic. Jake îmi promisese c-o să-mi spună unde se duc să serbeze, ca să vin şi eu, dar n-o făcuse. Pe urmă venise acasă roşu la faţă, cu limba împleticită

şi toată vara ne povestise cum a băut el o sticlă de Krug de două sute de lire. Folosea povestea şi la agăţat. La unele fete chiar avea efect.

Chelnerul toarnă sticla de Cristal în pahare şi ciocnim în cinstea lui Ryan. În timp ce beau, îmi vin în minte, una cîte una, tot felul de întrebări. Oare lui Jake chiar îi place şampania scumpă? Chiar simte diferenţa? O simte cineva? Nu i se face rău cînd se uită la preţ?

Nu ştiu cum stă Jake cu banii, doar că stă „bine". Uneori mă gîndesc că poate e milionar, doar că nu ne-a spus niciodată.

— Deci, îi şoptesc lui Ryan cînd se aşază lîngă mine. E o zi mare. Te-ai descurcat de minune.

— Eram sigură! zice Leila, bătîndu-l pe Ryan pe genunchi. I-am zis lui Jakey: Ştiu că Ryan o să obţină slujba.

— Asta nu face decît să demonstreze, spun încîntată, că *poţi* să-ţi schimbi radical viaţa, oricît de greu ţi s-ar părea, dacă eşti dispus să fii flexibil şi modest şi să munceşti pe brînci.

— Să munceşti pe brînci! pufneşte Jake în rîs. Ai auzit, Ryan? Hei, adaugă, zărind un tip bine îmbrăcat de la bar. Uite-l pe Ed. Ar trebui să faci cunoştinţă cu el, îi spune lui Ryan, ridicîndu-se. Vino să-l saluţi.

Nu ne propune şi mie şi Leilei să-i însoţim ca să-l salutăm pe Ed, dar, sinceră să fiu, mi-e foarte bine aici. Aşa că stau şi-mi savurez băutura, privindu-l pe Ryan cum îi vrăjeşte pe amicii lui Jake.

— Da, îl aud zicînd. Am trecut de la producţia de film la investiţii, mi s-a părut o idee bună. Da, ia-o pe urma banilor!

Rîde relaxat şi radios şi ridică paharul să toasteze.

Nu-mi vine să cred cît e de schimbat. E luminos. Efervescent. Sigur pe sine. Dacă acum cîteva zile era ca un leu rănit, azi toate astea au rămas în urmă. Azi e regele junglei. E din nou băiatul de aur.

Şi eu sînt cea care l-a ajutat să ajungă aici. Eu, Fixie.

— Da, ce să zic, le-a plăcut de mine la interviu... Da, normal că le-am strecurat o bancnotă de zece lire...

Prietenii lui Jake rîd şi zîmbesc şi eu, în spatele paharului de şampanie. Tocmai vreau să-i propun Leilei să ne ridicăm şi să ne alăturăm băieţilor, cînd îmi bîzîie telefonul. Îl scot din geantă, vrînd să-l închid, dar mă sună mama. Mama!

— Hei, mamă! zic la telefon. Stai un pic, nu pot vorbi aici...

În timp ce mă ridic, îi fac semn Leilei că ies puţin afară şi ea dă din cap.

N-am vorbit deloc cu mama de cînd a plecat. Mi-a trimis un SMS cînd a ajuns, să ne spună că e în regulă, dar nu i-am auzit efectiv vocea. Grăbindu-mă către holul de la intrare, prin bar, îmi dau seama că abia aşteptam să vorbesc cu ea.

— Mamă! exclam imediat ce pot vorbi în linişte. Cum merge?

— Vai, Fixie, îi aud glasul familiar. E atît de frumos! Ce *rău* îmi pare că nu eşti şi tu aici!

Nu o spune deloc ironic. Mama n-a fost niciodată în concediu. Probabil nici măcar *nu ştie* că toată lumea foloseşte fraza asta clişeu.

— Deci te simţi bine? spun zîmbind şi regret că nu-i pot vedea chipul.

— E atît de cald! exclamă uimită, de parcă se aştepta ca în sudul Spaniei să fie friguţ. Sîntem chiar lîngă plajă. Am înotat în fiecare zi. Ce

bine că mi-am cumpărat costumul ăla de baie. Şi mîncarea e de vis, mîncăm o mulţime de fructe de mare, dar Karen cam exagerează, comandă mult prea multă sangria...

În timp ce vorbeşte, mă reazem de perete, închipuindu-mi cum se avîntă în Mediterană, se bucură de tot soarele şi bea sangria cu sora ei. Mă gîndesc: „Asta e ce trebuia să facă în toţi anii ăştia".

— ...şi cum merge magazinul?

Vorbele mamei mă aduc înapoi în prezent şi simt o mică undă de vinovăţie. Nu prea m-am concentrat asupra prăvăliei. M-am concentrat asupra lui Ryan.

— Bine! zic automat. Totul merge bine!

— Ned mi-a trimis un e-mail. Zice că mîine aveţi prima şedinţă.

— Aşa e.

— Şi totul e în regulă cu Jake şi cu Nicole?

Îmi trece prin minte să-i spun despre planurile lui Nicole cu yoga – dar nu. Şi-ar face griji. O să rezolv eu singură.

— Totul e bine, zic pe un ton liniştitor. Cum nu se poate mai bine!

Mai vorbim puţin, după care mama zice că ar trebui să plece şi eu mă întorc la bar ţinîndu-mi sentimentele în frîu. Acum că viitorul lui Ryan e asigurat, trebuie să acord puţină atenţie şi magazinului.

Ryan încă discută la bar şi la început nu mă observă. Aştept o pauză în conversaţie şi îl bat pe braţ.

— A, bună! exclamă întorcîndu-se spre mine. Vino să-i cunoşti pe băieţii ăştia.

— Nu, sinceră să fiu, dacă nu te deranjează, eu am s-o şterg, zic scuzîndu-mă. Mîine avem

prima şedinţă importantă de familie despre magazin. Şi vreau să pregătesc nişte chestii.

— A, OK, zice Ryan încuviinţînd. Înţeleg.

— Ne vedem mai tîrziu, adaug şi îi strîng braţul. Distracţie plăcută!

— Mai tîrziu? răspunde şi mă priveşte nedumerit. Cum adică, mai tîrziu?

— Păi... am crezut că... vii la mine diseară? spun la fel de nedumerită.

— Fixie.

Ryan pufneşte în rîs, surprins.

— Fixie, Fixie. Ce zici tu aici, că ar trebui să *ne mutăm* împreună?

Preţ de o clipă, nu reuşesc să scot nici o vorbă. Creierul meu refuză să priceapă ce zice Ryan. Glumeşte? Evident că eu cred c-ar trebui să ne mutăm împreună. Abia *am vorbit* să ne mutăm împreună. Iar acum el pare de-a dreptul uimit.

Îl privesc tîmp, întrebîndu-mă dacă nu am auzit bine. El oftează şi mă trage într-un colţ mai ferit, departe de grup.

— Ne potrivim, tu şi cu mine, zice blînd, arătînd spre pieptul lui, apoi spre al meu şi iar spre al lui. E foarte plăcut. Dar să ne mutăm împreună ar fi cea mai *proastă idee* din lume. Trebuie să luăm lucrurile încet. Pas cu pas.

Cuvintele îmi joacă în minte. Nu înţeleg nimic.

— Dar mesajul tău, zic prosteşte.

— Mesajul meu?

— Despre viitor! Cel de adineaori! Eu te-am întrebat şi tu ai zis...

Bîjbîi după telefon, ca să-i pot reproduce cuvintele cu exactitate.

— Ai zis: „Absolut. Super. Hai s-o facem. Curînd!".

— A, da, rîde el. Păi *chiar vreau* să fiu şef curînd.

Şef?

Şef?

O, Doamne. În clipa în care îmi pică fisa, încremenesc stupefiată.

La mesajul *ăla* era răspunsul lui?

— Aha, şi *celălalt* SMS al meu? îngaim, încercînd să par relaxată. Ce ai...? Adică, ai crezut...?

— Ce SMS? face el bulversat. Ultimul mesaj pe care l-am primit de la tine a fost ăla c-o să fiu şef. De ce, ce mi-ai scris?

Nu mi-a primit SMS-ul? Toată fericirea mea la limita extazului s-a bazat pe o *neînţelegere*?

— Ce mi-ai scris? întreabă Ryan din nou şi mi se ridică brusc stomacul în gît.

Nu pot să-l las să afle.

— Nimic! izbucnesc într-un final, disperată. Nu. N-am scris nimic. Nimic. Nu contează.

Simt că mi se urcă tot sîngele-n cap. Cred că vreau să mor.

— Adică, înţelegi ce zic? spune Ryan cu blîndeţe. Sîntem împreună de, cît să zic, cinci minute. Ar fi ridicol să ne mutăm împreună.

— Dumnezeule, da! Ridicol! rîd eu strident, dar numai rîs nu-mi iese. Crede-mă, să ne mutăm împreună e *ultimul lucru* pe care-l vreau. *Chiar ultimul.* Deşi ai zis că îţi pare rău că n-am venit cu tine în LA, adaug, fără să mă pot opri.

Ryan pare de-a dreptul bulversat.

— Fixie, LA e...

Se întrerupe, de parcă îi e greu să găsească un cuvînt care să descrie adecvat oraşul.

— Uite ce e, Fixie.

Mă privește în ochi.

— Vreau să iau relația noastră foarte în serios.

Foarte în serios.

— Și eu la fel! zic, total confuză.

— Așa că ce-ai zice s-o luăm încetul cu încetul, OK?

Mijește ochii la telefon.

— Stai așa. Tocmai îmi intră niște mesaje. Astea sînt cele trimise mai devreme?

Nu. Nuuu. *Acum* intră?

— Nu le citi! mă panichez. Sînt niște prostii! Vorbeam și eu aiurea... Chestii plicticoase... De fapt, ce-ar fi să le șterg eu?

Cu inima bubuindu-mi, îi înhață telefonul din mînă. Fără să-mi pese de expresia lui împietrită, încep să apăs ca o dementă pe Șterge. Mi se strînge inima cînd îmi citesc propriile cuvinte:

Unde o să stai acum că ai un job? Fiindcă...

Șters.

Ryan, acum începe ceva minunat...

Șters.

O viață complet nouă. Tu și cu mine.

Șters.

Sînt atît de fericită!!!!

Șters.

Și toate emoticoanele: șterse. Am șters tot.

Îi dau telefonul înapoi și-i zîmbesc cît pot de veselă – dar în adîncul sufletului sînt destul de

distrusă. Sigur că are dreptate. Nu știu ce-a fost în capul meu. Pe termen lung, e mai rațional să iei lucrurile încet.

Doar că...

Vreau să zic, nu poți să nu tînjești după anumite lucruri, nu-i așa?

— Deci... ne vedem... cînd ne vedem!

Fac un efort să-mi iau un ton degajat și firesc, de parcă nu contează cînd o să se întîmple asta. De parcă nu e mare chestie. De parcă nu-i exclus să nici nu ne mai deranjăm să ne întîlnim.

— Îți trimit mesaj, zice Ryan. O să fim împreună curînd. Și mersi pentru azi, scumpo.

Mă sărută în treacăt și eu șovăi, brusc disperată să mai rămîn. Dar am zis deja că plec și ar fi complet aiurea să mă răzgîndesc dintr-odată. Îmi iau florile și, în timp ce ies din bar, hotărăsc să găsesc cinci lucruri pozitive legate de situația mea.

1. Încă vrea să fie cu mine.
2. Nu mi-a văzut SMS-urile penibile.
3. Mi-a cumpărat flori.
4.
5.

Mă rog, în fine. Sînt suficiente și trei. Ultrasuficiente.

Unsprezece

Nenea Ned a rezervat pentru şedinţa noastră o masă la restaurant. E un local numit Rules, din Covent Garden, tot numai pluş roşu, lemn închis la culoare şi mîncare de genul stridii şi vînat. Cînd citesc meniul, nu pot să nu tresar văzînd preţurile.

— Doamne, zic. Locul ăsta e de lux... nu glumă. De obicei, ne ţinem şedinţele la magazin şi mama aduce sandviciuri.

— Ei, mama voastră e cu economia, zice nenea Ned cu blîndeţe. Ăsta-i moftul ei. Deviza mea e: dacă vrei să faci afaceri, *poartă-te* ca un om de afaceri.

Ridică paharul de gin tonic pentru a toasta.

— Aha, zic după o pauză, fiindcă nu vreau să încep seara cu stîngul, certîndu-mă.

Dar nu pricep deloc. De ce e nevoie să venim la nu ştiu ce restaurant de lux doar ca să vorbim despre magazin? Deviza mea ar fi: dacă vrei să faci afaceri, atunci cheltuieşte-ţi banii pentru afacerea ta, nu pe mese la localuri scumpe.

Jake şi Nicole par însă destul de încîntaţi şi-şi comandă *foie gras*, ba chiar şi homar. După ce comandăm cu toţii, nenea Ned îşi drege glasul impunător şi spune:

— Înainte de-a începe acest mic parteneriat comun, vreau să vă încredinţez că mă aflu aici doar pentru a facilita înţelegerea dintre voi. *A facilita*, aţi prins ideea?

Se uită spre noi cu ochii uşor injectaţi.

— E limpede că n-o să vreţi să ascultaţi ce spune un moş zaharisit ca mine. Asta e clar. Eu mă aflu aici doar ca să mă asigur că nu băgaţi firma în pământ. A, a venit Chablis-ul, cred, adaugă către somelier, după care se întoarce spre Jake. Apropo, bănuiesc că ai un card de credit al firmei la tine, da?

— A, evident, zice Jake imediat. Mă ocup eu. Plăteşte firma.

— Bun băiat, zice nenea Ned luînd o gură de gin tonic. Bun băiat. Aşa, cum spuneam, eu sînt aici să vă ajut. Să vă ascult. Să vă consiliez.

„Să bei gin pe socoteala noastră", completez în minte, dar apoi mă simt imediat aiurea. Mama are încredere în nenea Ned, aşa că ar trebui să fac şi eu un efort. El a negociat chiria, îmi amintesc. Probabil are cap de om de afaceri. Ar trebui să fiu mai înţelegătoare.

— Foarte bine, atunci, ce-ar fi să încep eu? zice Jake brusc. Am o mulţime de idei pentru magazin.

— Şi eu am o mulţime de idei, se bagă imediat Nicole. O grămadă.

— Adică, lucrurile nu pot rămîne aşa cum sînt acum, adaugă Jake.

— Asta categoric, afirmă şi Nicole.

Mă uit la amîndoi bulversată. Chiar trebuie ca Farrs să se schimbe *atît* de mult? E o afacere prosperă. Mama ne-a lăsat să ne ocupăm de ea, nu s-o transformăm în altceva.

— Eu n-am chiar *atît de multe* idei, zic. Adică, am cîteva.

— Atunci, Fixie dragă, să ascultăm cele cîteva idei ale tale, zice nenea Ned binevoitor. Ca să trecem pe urmă la lucrurile importante.

La lucrurile importante? Are un ton atît de condescendent, că îmi vine să-i răspund „O idee bună face cît o sută de idei proaste!". Sau cel puţin să-l pun la punct, cu un discurs care să-i taie macaroana.

Dar mi se întîmplă din nou. Cînd îl zăresc pe Jake cum dă ochii peste cap spre Nicole, îmi piere toată încrederea. Corbii dau frenetic din aripi. Îmi tremură buzele. Cînd deschid gura, plămînii par să-mi funcţioneze doar pe jumătate. Am vocea subţire şi nesigură.

— Cred că am putea optimiza stocurile. Dacă am elimina raionul de agrement? adaug şovăitoare. Şi de dulciuri. Nu ţinem decît bomboane asortate cu lemn-dulce. N-au nici un rost.

— Tata şi cu mine eram singurii cărora le plăceau bomboanele cu lemn-dulce, zice Nicole gînditoare. El mereu spunea...

Aştept să văd dacă Nicole îşi termină fraza. Apoi, cînd mi-e limpede că nu, trag adînc aer în piept şi continui.

— Cred că am putea renunţa şi la uneltele de bricolaj. Ştiu că tata iubea raioanele alea, dar acum au un aer demodat şi produsele respective se vînd cel mai prost. Cred că ar trebui să ne concentrăm pe articole de menaj şi bricolaj. Clienţilor le plac gadgeturile, adoră să-şi dea sfaturi unul altuia şi să facă schimb de impresii. Şi toată lumea ştie că poate avea încredere în Farrs. Chiar ăsta ar putea să fie sloganul nostru: „Poţi avea încredere în Farrs".

În timp ce vorbesc, sînt tot mai sigură pe mine şi glasul îmi devine mai puternic. Constat

că îmi face chiar plăcere să le împărtăşesc gîndurile mele.

— O ştiţi pe Vanessa, clienta cu impermeabil roşu? continui. Ei bine, de curînd a cîştigat nu ştiu ce concurs important de făcut prăjituri şi toată aparatura ei era de la Farrs. A venit imediat la noi să-i spună mamei. A fost super! Iar piaţa de brutărie şi cofetărie e în creştere. Am nişte cifre, dacă vreţi să vă uitaţi..., adaug şi scot pagina de documentare pe care am printat-o azi-noapte şi o pun pe masă. Cred că putem cîştiga din asta, dar trebuie să fim mereu cu un pas înainte. Trebuie să urmărim toate emisiunile TV de gătit. Să oferim aparatura potrivită la momentul potrivit. Şi stocurile ar trebui împrospătate mai des. Unele produse zac pe rafturile noastre ani de zile. Trebuie să terminăm cu chestia asta.

Sper ca unele dintre aceste idei să stîrnească vreun comentariu, dar nimeni nu zice nimic şi nici nu se uită la documentarea mea.

— În orice caz, continui hotărîtă. Deci, eu cred că ar trebui să ne concentrăm asupra domeniului nostru de bază şi să ne dezvoltăm pornind de la calităţile recunoscute ale magazinului nostru. Sîntem de încredere. De valoare. Oferim ajutor practic. Toate lucrurile importante pentru tata. Toate lucrurile care o caracterizează pe mama. Şi magazinul nostru.

Mă uit în jurul mesei, sperînd să văd căldura pe care o simt eu oglindită pe chipurile fraţilor mei. Poate chiar să ridicăm un pahar în cinstea părinţilor noştri. Însă Jake mă priveşte încruntat şi Nicole pare că visează cu ochii deschişi, pierdută.

— Ai terminat? zice Jake imediat ce încheie.

— Păi... da, îi răspund. Ce părere ai?

— Sincer? zice Jake.

— Da, sincer.

— Părerea mea, Dumnezeule mare, e că exact asta e problema.

Bate cu palma în masă.

— E posibil să gîndeşti la o scară atît de mică? Poţi fi mai limitată de atît? Ce dracului, Vanessa şi impermeabilul ei roşu.

Clatină uluit din cap.

— Avem nevoie de ţinte mai mari. De o piaţă exclusivistă. De parteneriate strategice cu branduri importante.

— Vindem deja branduri importante, subliniez.

— Ce anume, „cutii-metalice-pentru-hoaştebătrîne-punct-com"? zice Jake cu dispreţ. Eu vorbesc despre *lifestyle*. Vorbesc despre *lux*. Magazinul trebuie complet regîndit, ce naiba. Anul trecut, la Ascot, am cunoscut un tip care lucrează la firma care produce ceasurile Hannay. I-am luat cartea de vizită. E un tip cu care am putea face afaceri. Adică, ar trebui să ne dăm peste cap ca să reuşim parteneriatul cu ei...

— Ceasuri Hannay? zic uluită. Glumeşti? Păi, nu costă, nu ştiu, o mie de lire unul?

— Vindem oricum ceasuri, răspunde Jake. E o dezvoltare firească, continuă întorcîndu-se spre nenea Ned. N-o să-ţi vină să *crezi* cît e profitul.

— Jake, vindem ceasuri de bucătărie, încerc să-i aduc aminte. Nici unul dintre ele nu costă peste treizeci de lire.

Însă Jake nu mă ascultă, deja scoate o broşură din servietă.

— Uite, alt tip pe care l-am vrăjit recent, zice. E din Praga. Am luat cina de cîteva ori, seara trecută am fost la cazino.

— După muncă, şi răsplată, nu? punctează unchiul Ned chicotind.

Am rămas cu gura căscată. La *cazino?* Mama şi cu mine căutăm noi furnizori la tîrguri sau îi invităm la o cafea în cămăruţa din spate. Nu la cazinouri.

— În fine, tipul are o firmă de papetărie, zice Jake dîndu-şi importanţă. De megalux. Toate produsele au marginile aurii. Sînt de vis. Cred că, dacă îi facem oferta potrivită, am putea deveni retailerul lui exclusiv pentru West London.

— Bravo! aplaudă nenea Ned. Relaţiile sînt tot ce contează, aşa-i, Jake?

Răsfoiesc broşura, încercînd să nu mă crispez. Sînt cele mai ciudate articole de papetărie pe care le-am văzut în viaţa mea. O groază de auriu, culori bizare şi tot soiul de felicitări cu sirene cu chipuri malefice. Nu-mi închipui nici măcar un client de-ai noştri care să vrea să cumpere aşa ceva.

— Jake, îi spun. Clienţilor noştri le plac felicitările vesele, cu glume. Şi cartonaşele Cath Kidston. Sînt practice, de bun-simţ...

— Exact! răbufneşte el, frustrat. Tocmai asta e problema!

— Problema sînt *clienţii noştri*?

Îl fixez cu privirea.

— Londra e plină de oameni bogaţi, iubitori de lux, care-şi cheltuiesc banii călătorind prin lume, zice Jake aproape agresiv. Finanţişti. Avocaţi. Investitori. De ce nu-i vezi *şi pe ei* în Farrs?

— Că veni vorba, Vanessa e judecătoare la Înalta Curte, îi spun, însă nu m-ascultă.

— Trebuie să ne adaptăm vremurilor, zice înţepat. Londra e oraşul playboy-ilor internaţionali. *Pe ei* trebuie să-i atragem.

Pe playboy-i internaţionali?

Nu ştiu ce să spun. Îmi imaginez brusc un şir de playboy internaţionali în costume Dolce & Gabbana uitîndu-se la rafturile noastre cu cratiţe şi mă abţin să comentez.

— Trebuie să gîndim vizionar, afirmă Jake teatral. Trebuie să ne reconstruim de la zero.

— Sînt de acord, zice Nicole spre mirarea mea şi ne întoarcem cu toţii spre ea. Cum ar fi ideea mea cu yoga. O să lansăm un raion pentru *minte-corp-spirit*, îi spune lui nenea Ned. Cu ore de yoga seara. Şi poate chestii din plante... ştiţi voi...

Tace şi aşteptăm cu toţii politicoşi, pînă cînd ne dăm seama că e încă o frază neterminată.

— Nicole, zic repede, ştiu că ai mai adus vorba despre asta, dar mie nu mi se pare deloc practic.

Mă întorc spre Jake.

— Nicole vrea să renunţăm la o groază de marfă ca să facem loc pentru cursurile ei de yoga. Dar ne trebuie marfa aia, aşa că nu cred...

— Mie mi se pare o idee bună, vorbeşte el peste mine. Yoga o să atragă o mulţime de clienţi cu potenţial. Tipe care fac pilates, mămici sexy, genul ăsta.

— O idee *bună*?

Mă zgîiesc la el îngrozită. Speram să i-o reteze din faşă.

— Dar nu avem loc pe jos!

— Putem renunţa la nişte rafturi. Pentru început, la toate cutiile alea de plastic, zice el cutremurîndu-se. Mă deprimă ca naiba.

— Am putea vinde salteluţe de yoga, zice Nicole. Şi cărămizi de yoga. Şi...

Flutură din mîini, de parcă nici nu mai e nevoie de alte cuvinte.

— Jake, oamenii *chiar vin* la noi ca să cumpere cutii de depozitat alimentele, zic disperată. Ştiu că avem produsele care le trebuie.

Simt că o iau puţin razna. Oare Jake şi Nicole chiar *ştiu* care e profilul magazinului nostru?

— Ce părere ai, nenea Ned? zic.

Nu-mi vine să cred că fac apel la el, dar nu prea am de ales.

— Eu cred că articolele de agrement sînt la mare căutare, spune nenea Ned înţelept. Şi yoga e ceva foarte modern, nu că aş şti ceva despre ea! rîde el din toată inima. Ce aş adăuga *eu* e că, dacă vă gîndiţi la activităţi de recreere, ar fi bine să luaţi în considerare şi pescuitul.

— *Pescuitul?*

Îmi pică faţa. Ce tot îndrugă aici?

— Se pot face bani frumoşi din pescuit.

Ne priveşte cu subînţeles.

— Echipamente de pescuit. Sînt în mare vogă acum. Cererea e tot mai mare. Zic şi eu.

Am rămas fără cuvinte. Asta înseamnă că are „cap bun pentru afaceri"?

— Pescuit, intervine şi Jake gînditor. Ce să zic, ca imagine îmi place. Peştele Familiei Regale.

Familia regală?

— Jake, zic, încercînd să-mi păstrez cumpătul. Ce legătură avem noi cu familia regală?

— Încerc să vorbesc despre *ţinte mai mari*, mi-o retează Jake. Încerc să ne reinventez de la zero brandul. Uită-te la Burberry. Uită-te la...

Doi chelneri se apropie de masa noastră cu farfurii, iar Jake tace. Îşi scutură şervetul, mă priveşte încruntat şi simt cum încep să-mi pierd treptat încrederea în mine.

— Cum merge afacerea ta? îl întreabă nenea Ned, în timp ce chelnerii pun pe masă aperitivele, iar Jake schițează un surîs discret.

— Sînt pe punctul de-a da lovitura cu diamantele sintetice. Cercei, coliere, tot tacîmul. O să le luăm maul la toți.

— Diamante sintetice! Nenea Ned pare impresionat. Ei, ce să zic, asta *chiar* că e ceva de viitor.

O, Doamne. *Te rog* să nu-mi spui că Farrs ar trebui să înceapă să vîndă bijuterii cu diamante.

Trebuie să rămîn tare pe poziție, îmi spun apăsat. Nu trebuie să mă enervez. Trebuie să spun ce cred. Așa că, după ce s-a servit mîncarea și avem cu toții vinul turnat în pahar, mă uit în jurul mesei, adunîndu-mi curajul de-a vorbi.

— Cred că poate problema e că nu vedem cu toții lucrurile la fel, încep. Se pare, cum să zic, că fiecare vede Farrs ca pe altceva. Nu credeți că ne-ar trebui, nu știu, o declarație de principii?

— *Ba da,* zice Jake apăsat. E primul lucru de bun-simț pe care l-ai spus.

— Am niște hîrtie, zice Nicole, scoțînd din geantă o agendă pe coperta căreia scrie „Visează. Crede. Îndeplinește". Hai să ne notăm cu toții ideile și, știți voi...

Ne întinde fiecăruia cîte o foaie ruptă din agendă, iar Jake face semn unui chelner care ne aduce niște pixuri.

— Nu, nu! zice nenea Ned rîzînd cînd Nicole vrea să-i dea și lui o hîrtie. Eu sînt aici doar ca să mediez.

Își întinde pastă de creveți pe pîinea prăjită și mușcă lacom.

— Dar voi vedeți-vă de treabă! adaugă cu gura plină. E o idee foarte bună. O idee foarte bună.

În timp ce mîncăm şi scriem cu toţii, se aşterne tăcerea. Jake termină în cam treizeci de secunde, Nicole pare pornită să scrie o compunere, iar eu tot şterg cuvinte şi o iau de la capăt. Dar într-un tîrziu termin şi, cînd ridic privirea, văd că toată lumea e cu ochii la mine.

— Scuze, spun. Am vrut doar să...

Cobor privirea spre foaie, neliniştită.

— E destul de greu, nu-i aşa?

— Ba deloc, zice Jake imediat. E uşor. E de domeniul evidenţei.

— A, zic şi mă simt prinsă pe picior greşit. Mă rog, mie nu mi se pare. Adică ştiu ce cred, dar să încerc s-o exprim în cuvinte...

— Tu nu te pricepi la scris, spune Nicole cu milă. Mie mi-a plăcut întotdeauna să-mi dau frîu liber creativităţii în scris.

— Păi, haideţi s-o luăm în ordine, zice nenea Ned, ca un director de şcoală la o serbare. Fixie, începe tu.

— OK, zic agitată. „Scopul magazinului Farrs este cel de-a vinde produse de calitate rezonabilă la preţuri rezonabile, într-o ambianţă caldă şi plină de solicitudine."

Ridic ochii şi-l văd pe Jake privindu-mă neîncrezător.

— Rezonabile? repetă. *Rezonabile?*

— E cam plicticos, zice Nicole amabilă.

— Îţi stă mintea-n loc, ce tîmpenie! exclamă Jake. „Produse de calitate rezonabilă", zice în bătaie de joc, strîmbîndu-se în ultimul hal. „Aş dori să cumpăr nişte produse de calitate rezonabilă, vă rog." Şi ce e sexy în *asta*?

— Dar nu voiam să fie sexy, zic defensivă. Încercam să vorbesc despre valorile noastre...

— Valorile noastre? mă întrerupe Jake. Valorile noastre sînt: unu, să facem bani şi doi, să facem bani. Vrei să auzi declaraţia mea de principii? Face o pauză de efect, apoi spune cu patos: „Putere. Profit. Potenţial".

— Măi, dar bine mai sună, zice nenea Ned admirativ. Mai zi o dată, cum era?

— Putere. Profit. Potenţial, repetă Jake, vizibil încîntat de sine. Spune tot ce e de spus.

— Nu sînt de acord, zice Nicole, clătinînd din cap. Nu e vorba doar despre putere şi profit. Ci despre atmosferă.

— Exact! spun uşurată.

— E vorba despre energii, continuă Nicole. E vorba despre... cine *sîntem* noi? Să vă citesc ce-am scris, da?

Ridică foaia şi îşi drege glasul.

— „Bine aţi venit la Farrs, poarta voastră către liniştea sufletească. În clipa în care păşiţi prin portalurile noastre, umerii vi se destind. Vă simţiţi relaxaţi. Vă aflaţi într-o călătorie. Dar către ce destinaţie? Priviţi în jur. Treceţi în revistă posibilităţile. Vedeţi-vă noul sine. Vedeţi visurile pe care le puteţi împlini. Nu vă mulţumiţi cu prea puţin... şi fiţi convinşi că puteţi *fi* acea persoană!"

E tot mai ambalată.

— „*Puteţi* avea parte de tot ce vreţi. *Puteţi* să vă găsiţi pacea. Cu ajutorul magazinului Farrs puteţi sparge acele bariere şi puteţi escalada acei munţi. Atît de aproape... atît de Farrs[1]."

Se face tăcere, întreruptă de hohotul brusc de rîs al lui Jake.

---

1. Joc de cuvinte pornind de la asemănarea dintre numele Farrs şi adverbul *far* – departe (n.t.).

— Scuze, Nicole, spune. Dar sînt niște prostii.

— Ba nu sînt deloc prostii! zice Nicole furioasă. E un text inspirator. Ce părere ai, Fixie?

— Eu cred că are un mesaj foarte bun, zic prudentă. Doar că... e o declarație de principii? Mie îmi sună, cum să zic, mai mult ca o broșură pentru, știu eu, un spa.

— Aveți o gîndire atît de *limitată*, zice Nicole privindu-mă cu dezaprobare. Amîndoi. Asta e problema voastră. Sînteți genuri de personalitate foarte dificile. Nu m-aș mira să fii Viperă, îi spune lui Jake. Ceea ce, apropo, nu e bine deloc.

— Ia să vedem, zice Jake netulburat.

Sîsîie spre ea amenințător și nu pot să nu zîmbesc.

— Asta-i altă idee de-a mea, adaugă Nicole părînd jignită. Vreau să fac profilul psihilogic al tuturor persoanelor din firmă. Ca să putem folosi la maximum competențele fiecăruia. Asta va crește foarte mult valoarea echipei. Și vreau să avem o prezență mai mare pe Instagram, continuă. Nu facem destul.

— OK, cu *asta da,* sînt de acord, zice Jake dînd din cap cu reticență.

— Da! zic, ușurată că sîntem cu toții de acord măcar într-o privință. Am putea face mult mai mult legat de sfaturi culinare, am putea expune fotografii cu prăjiturile făcute de clienți...

— Iar ne iei cu nenorocitele-alea de prăjituri de casă, Fixie? Instagramul nu e despre babe și ruladele lor cu gem.

— Ba da! zic. E despre comunitate și relații între oameni! Tu ce părere ai, Nicole?

Mă aplec spre ea, încercînd s-o atrag în discuție, dar privirea îi e absentă.

— Cred că avem nevoie de o imagine pentru Farrs, zice. Mi-am dat seama de asta cînd ai pomenit tu de Burberry, Jake. Mai ştiţi cînd Emma Watson era imaginea brandului Burberry? Era peste tot.

— Burberry, repetă Jake cu un oftat drăgăstos. Ce *brand* de brand.

— Şi imaginea Farrs ar trebui în mod evident să fiu eu, adaugă Nicole. Fiindcă eu *chiar am fost* manechin.

Se uită în jur de parcă ne-ar provoca să-i răspundem că n-a pozat decît o singură dată, pentru un ziar local.

— Am putea face poze cu mine în magazin. Sinceră să fiu, mi-ar face plăcere să mă ocup eu de social media. Ăsta poate fi domeniul meu.

— Eu o să mă concentrez pe parteneriate, sare şi Jake imediat. Să stabilesc legături cu branduri ambiţioase.

Îşi goleşte paharul şi se uită în jur.

— Mai cerem nişte vin?

— Şi tu, Fixie? zice nenea Ned. Tu pe ce-o să te concentrezi?

Mă uit lung la el şi gîndurile mi se învîrtejesc furibunde în minte. Îmi vine să-i răspund: „Nici unul dintre voi nu pricepe! Habar n-aveţi ce e Farrs!".

Dar cine să mă asculte? Nimeni în afară de mama. Şi n-o s-o deranjez cu asta *în ruptul capului.*

— Fixie, tu te descurci atît de bine la magazin, zice Nicole amabilă. Te pricepi atît de bine să discuţi cu clienţii. Tu ar trebui să te concentrezi, gen, pe vînzări, marfă, şi supravegheat personalul şi toate astea.

— OK, zic. OK. Dar, ascultaţi-mă, ce-ar fi să veniţi şi voi doi la magazin? Să staţi efectiv acolo să vedeţi clienţii şi, cum să spun, să vă amintiţi cum e?

— Da, zice Jake gînditor. Nu e o idee rea. Ce zici de mîine, la prima oră?

— Eu aş putea, încuviinţează Nicole.

— Singura problemă e că mîine vine Bob la o şedinţă, zic consultîndu-mi telefonul.

Bob e piatra noastră de temelie. El se ocupă de toate plăţile, analizează situaţia vînzărilor şi marile decizii financiare împreună cu mama, ţine legătura permanentă cu contabilul şi, în esenţă, ne ajută la tot ce e legat de bani. Parteneriatul lui cu mama funcţionează foarte bine, fiindcă, ori de cîte ori ei i se cere să cheltuiască bani şi nu vrea, spune: „E o idee foarte bună, dar va trebui să mă consult cu Bob". Şi toată lumea ştie că Bob e la fel de aventuros ca o pereche de pantaloni bej cu elastic în talie. (Ceea ce, din întîmplare, chiar poartă.)

— Cu atît mai bine, zice Jake. N-am mai vorbit cu Bob de un secol. Îmi prinde bine să mai ţin legătura cu el.

— Super! zic entuziasmată. Le scriu angajaţilor să vină mai devreme.

— O să trec şi eu pe la magazin, zice nenea Ned. Nu vreau să-mi neglijez îndatoririle!

— Perfect, zic. Abia aştept.

Iau lingura şi încep să-mi mănînc supa, încercînd să gîndesc optimist. Cînd Jake şi Nicole o să se uite atent în jur la magazin, o să-şi amintească exact despre ce e vorba, o să se *gîndească* bine... sigur o să înţeleagă. La urma urmei, sîntem fraţi. Sîntem Farrs. Sîntem parte din aceeaşi familie.

A doua zi dimineaţă, ajung la magazin foarte devreme. Mă uit în jur, şterg suprafeţele, aranjez rafturile şi netezesc prosoapele de bucătărie. Mă simt ca un părinte emoţionat – mîndră şi protectoare deopotrivă. Vreau ca Jake şi Nicole să simtă pentru magazin ce simt şi eu. Vreau să *priceapă*.

Mă opresc lîngă feţele de masă din muşama şi le mîngîi cu drag. Au avut un succes extraordinar – le-am comandat deja de încă trei ori. Toate au modele scandinave, care le plac mult clienţilor noştri. Şi, cum stau şi le admir designul, îmi amintesc seara în care mama şi cu mine am stat şi ne-am uitat în catalog, alegîndu-le. Am ştiut amîndouă c-o să se vîndă, am *ştiut*.

— Neaţa, Fixie, mă întîmpină vocea nazală a lui Stacey şi mă răsucesc pe călcîie.

Trebuie să vorbesc cu ea înainte de venirea celorlalţi.

— Care-i treaba? adaugă îmbufnată, dîndu-şi părul blond decolorat spre spate, cu unghiile ei argintii. De ce-a trebuit să venim mai devreme?

— O să vină fratele şi sora mea, zic. Am vrut să facem o şedinţă rapidă înainte de deschidere. Dar mai e chestiune despre care trebuie să vorbesc mai întîi cu tine. Una delicată.

— Ce anume? zice Stacey pe un ton descurajator. Pot să-mi iau mai întîi o cafea?

— Nu. Nu durează mult.

Îi fac semn să vină într-o parte, deşi nu mai e nimeni în afară de noi în magazin şi cobor glasul.

— Stacey, trebuie să nu le mai dai sfaturi sexuale clienţilor.

— Dar nu le dau, spune Stacey pe loc.

Expir profund şi-mi amintesc că atitudinea tipică a lui Stacey e negarea. Odată, i-am spus

„Stacey, nu poţi să pleci acum" şi ea a zis „Nu plecam", deşi era aproape afară, cu haina pe ea.

— Ba da, zic răbdătoare. Te-am auzit ieri după-masă cu fata aia. Vorbeai despre... Cobor şi mai mult glasul. Cleme? Cleşti?

— A, chestia aia, dă ea ochii peste cap indiferentă. A venit vorba în discuţie.

— În discuţie? mă holbez la ea. Ce fel de discuţie?

— Îi explicam despre produs, zice netulburată. Aşa cum trebuie să facem.

— Clemele alea sînt ca să închizi etanş pungile de plastic! îi spun indignată. Sînt pentru bucătărie! Nu pentru...

Se lasă tăcerea. N-o să termin propoziţia. Nu cu voce tare.

— Sfîrcuri, zice Stacey.

— Şşş! dau din mîini spre ea.

— Tu crezi că toată lumea care cumpără clemele alea le foloseşte pentru pungile de plastic? zice detaşată, mestecîndu-şi guma, iar eu mă gîndesc rapid la clienţii noştri.

— Nouăzeci şi nouă la sută dintre ei, da, zic convinsă.

— Cincizeci la sută, dacă şi atît, ripostează ea. Şi spatulele? mă fixează ea cu subînţeles. Tu crezi că toţi cei care cumpără spatule le cumpără cu gînduri nevinovate?

Mă uit prostită la ea. Ce naiba se întîmplă în mintea lui Stacey ori de cîte ori scanează un produs la casă?

— Uite ce e, îi zic în cele din urmă. Tu poţi să-ţi închipui ce vrei. Dar nu poţi discuta despre asta cu clienţii. E total deplasat.

— *Biine.*

Îşi dă iar ochii peste cap, de parcă mi-ar fi făcut o concesie uriaşă.

— Ieri am vîndut două aspiratoare Dyson, adaugă. Unul pentru o mamă, altul pentru fiica ei. Eu le-am convins să le cumpere. Mama s-a mutat de curînd. Divorţată. O să se întoarcă, pentru că trebuie să-şi ia tot ce-i trebuie pentru bucătărie.

Asta-i chestia cu Stacey. În clipa în care eşti convins c-a sărit calul, scoate un as din mînecă.

— Bravo ţie, foarte bine, zic.

Aud agitaţie în spatele meu şi-i văd pe nenea Ned, Greg, Jake şi Nicole sosind împreună. Nicole îi spune ceva lui Greg cu patos şi el o priveşte ca îndrăgostit. (A avut mereu o slăbiciune pentru Nicole.) În vremea asta, nenea Ned se uită în jur de parcă n-ar mai fi fost aici niciodată. Adevărul e că n-a mai venit de mult.

— Bun venit la Farrs, nenea Ned! îi spun. O ştii pe Stacey? Şi pe Greg?

— A, da, zice nenea Ned în timp ce analizează lucrurile. Foarte bine, foarte bine.

— Mă întrebam dacă am putea creşte temperatura, îi spune Nicole lui Greg pe un ton serios. Pentru că am putea face *yoga fierbinte.*

— Fierbinte. Da, înghite el în sec, cu privirea fixată adorator asupra lui Nicole. Fierbinte sună bine.

— Ce-i asta? zic observînd brusc valijoara cu roţi pe care o trage după ea Nicole.

— Machiaj pentru filmarea pentru Instagram, zice. Data viitoare o să angajez un make-up artist.

Un *make-up artist*? dau să-i răspund, cînd nenea Ned mă bate pe braţ.

— Uite, Fixie, zice, arătînd către raionul de articole de agrement. *Aici* aţi putea introduce

o secţiune de pescuit. Undiţe, năvoade, cizme de cauciuc...

— Ăă... poate, zic diplomată.

— Dumnezeule, cum e locul ăsta, zice Jake apropiindu-se de noi cu o căutătură urîtă. De fiecare dată cînd îl văd, arată şi mai rău. *Asta* ce e?

Ridică un pachet şi se uită la el cu scîrbă.

— Tifon pentru gemuri şi dulceţuri, îi spun.

— Gemuri şi dulceţuri? repetă după mine cu cel mai mare dispreţ. Cine dracu' mai face azi gemuri şi dulceţuri?

— Clientele noastre! E un hobby foarte popular...

— Deci e toată lumea prezentă? mă întrerupe Jake fără să mă asculte măcar. Tot personalul? Mi se pare că trebuie să discutăm.

— Bună, Morag!

Flutur mîna spre Morag, care tocmai intră pe uşă.

— OK, acum sîntem toţi, îi spun lui Jake. Cel puţin, toţi cei care sînt de serviciu azi. Christine e în cealaltă tură, aşa că...

— Mă rog, zice Jake nerăbdător. Hai să începem. Aşa.

Ridică glasul.

— Strîngeţi-vă lîngă noi, oameni buni. Aşa cum ştiţi, cît e mama plecată, eu şi surorile mele ne ocupăm de magazin şi vrem să facem o schimbare. O schimbare totală.

Bate cu pumnul în palmă şi o văd pe Stacey cum cască ochii mari.

— Locul ăsta are nevoie de un şut zdravăn în fund. Vrem să vindem chestii mai scumpe. Vrem să vindem produse conexe. Vrem să profitalizăm.

Dau să protestez – există cu adevărat cuvîntul ăsta, „a profitaliza"? –, dar Jake e de neoprit.

— Oameni buni, schimbăm complet regulile jocului, zice. Ăsta va fi momentul zero. Vrem să transformăm locul ăsta într-un magazin cu produse *must-have*, exclusiviste, pe care lumea să şi le dorească. Unde să vină toţi creatorii de gusturi, mode şi tendinţe. Pe care să-l frecventeze oamenii frumoşi. „Abercrombie & Fitch"-ul magazinelor de lifestyle. Şi asta-i imaginea pe care vreau s-o prezentaţi cu toţii. Stilată. Sofisticată. Sexy.

— Sexy? spune Morag cu mină alarmată.

— Da, sexy, se răsteşte Jake. Pe val. Modernă. În ton cu vremurile.

Îl văd cum cîntăreşte din priviri personalul adunat, cu insatisfacţie crescîndă. Greg se uită tîmp la Nicole, cu ochi cenuşii bulbucaţi. Stacey e rezemată de un raft şi mestecă gumă. Morag e încă încotoşmănată în haina ei căptuşită, foarte practică, şi are părul grizonant răvăşit de vînt. Adevărul e că, dacă ai intra acum în magazin, n-ai zice deloc: „Doamne, ce personal sofisticat şi sexy".

— E rîndul meu! Vreau *şi eu* să spun ceva.

Nicole îl împunge pe Jake uşor cu braţul şi el se încruntă, dar îi cedează locul.

— Eu sînt entuziasmată, începe Nicole. Cine mai e entuziasmat?

Urmează o tăcere bulversată, după care Greg spune: „Eu!" cu glas gutural şi Nicole îi zîmbeşte radioasă.

— În faţa noastră se deschid atît de multe posibilităţi. Putem face absolut orice. Dar vă folosiţi cu toţii la maximum potenţialul?

O fixează pe Morag, care se dă puţin mai în spate, agitată.

— Vreau să vă ajut în sensul ăsta, cu ajutorul unor profiluri psihologice specializate pe care o

să vi le fac, și al muncii în echipă. Haideți să ne folosim de calitățile noastre. Să facem mai mult, lăsînd imaginația să ne conducă.

Face un gest larg cu brațele, aproape răsturnînd o carafă de pe raftul din spatele ei.

— Să folosim Instagramul. Să facem meditație. Să facem o schimbare. Să escaladăm acel munte. Fiindcă o putem face. Împreună.

Vorbele ei sînt întîmpinate cu o tăcere și mai bulversată. O văd pe Stacey zicîndu-i lui Greg pe mutește: „Ce dracu'?" și cred că ar trebui s-o dojenesc, dar adevărul e că și eu mă simt exact la fel. Ce tot *îndrugă* sora mea aici?

— Așa! zic, cînd e limpede că Nicole a terminat de vorbit. Păi, mulțumim, Nicole, pentru... ăăă... inspirație. Cred că am cam încheiat cu discursurile, adaug, dar ideea e că încercăm să vedem cum putem îmbunătăți magazinul, așa că, dacă aveți vreo idee în sensul ăsta, vă rog s-o împărtășiți și celorlalți. Mulțumesc!

— Stați! aud glasul lui nenea Ned în clipa cînd personalul începe să se împrăștie. Oi fi eu un babalîc zaharisit..., rîde el cu autoironie. Dar mi s-a *cerut* să țin sub observație această redută a micului comerț și adevărul e că *am învățat* și eu cîteva lucruri la viața mea...

Chicotește din nou teatral.

— Sigur că da, nenea Ned, zic politicoasă. Te rog. Dacă cineva dintre voi nu știe cine este nenea Ned, adaug, el e fratele tatei și are mare experiență în domeniul afacerilor. Ce idei ai, nenea Ned?

— Ei bine, recunosc că o să respect cuvintele lui Jake. Singurul lucru care contează e imaginea. *Imaginea*, înțelegeți?

Dă din deget cu viclenie.

— Iată care este prima mea impresie: voi, fetelor, ar trebui să purtaţi o vestimentaţie mai atrăgătoare. O bluzică drăguţă şi tocuri... *asta* îşi doresc clienţii. Mai mult ruj, mai mult parfum... Să vă vedem flirtînd cu clienţii...

Am paralizat. Chiar spune asta? Personalului? *Cu voce tare?*

— Scuze! zic cu respiraţia tăiată, regăsindu-mi în sfîrşit glasul. Permiteţi-mi să clarific ce a vrut să spună unchiul meu, pentru a evita orice... ăăă... interpretare greşită. Cînd a zis „tocuri", s-a referit la „orice tocuri cu care vă simţiţi confortabil". Şi cînd a spus „ruj", a vrut să spună că „rujul e opţional pentru angajaţii noştri. Fie ei bărbaţi *sau* femei", adaug grăbită. Şi, cînd a zis „să vă vedem flirtînd cu clienţii", a vrut să spună „e bine să încercaţi să aveţi relaţii cordiale cu clienţii".

Nenea Ned e ultragiat de întrerupere, dar ghinionul lui. Deviza „Familia e pe primul loc" e întrecută de „Să nu fiţi daţi în judecată".

— Păi, cam asta ar fi! închei precipitată. Şi încă o dată, vă mulţumim tuturor. Asta e. Hai să deschidem.

— Tu chiar *ar trebui* să te dai cu ruj, o aud pe Stacey că-i spune lui Morag în timp ce se îndreaptă amîndouă spre uşă ca să deschidă magazinul. Sau măcar luciu de buze. Sau măcar creion de contur. Sau măcar...

— Nenea Ned, iartă-mă că te-am întrerupt, îi zic. Dar nu le poţi spune angajaţilor că trebuie să flirteze cu clienţii. O să intrăm în belele.

— Ei, m-aţi înnebunit cu toate prostiile astea despre „reguli de conduită a personalului", răspunde el nerăbdător. Eu n-am timp pentru aşa ceva!

— Nu e vorba de conduita personalului, zic, făcînd şi mai mare efort să rămîn politicoasă. Să-i spui unui angajat că trebuie să flirteze cu clienţii e, practic, ştii tu, hărţuire sexuală.

Nenea Ned mă fixează perplex preţ de o clipă, după care îşi drege glasul zgomotos, îmi întoarce spatele şi ia un coş.

— Dacă tot sînt aici, să şi cumpăr cîte ceva, zice. Ia spune-mi, unde găsesc un fier de călcat?

Nenea Ned pleacă în direcţia raionului de articole pentru menaj, în vreme ce Nicole scoate nişte foi din geantă.

— Uite chestionarul pentru profilul tău psihologic, zice întinzîndu-i o foaie lui Greg. Are baze ştiinţifice bine documentate, aşa că...

Tace.

— „Eşti invitat la o petrecere", citeşte Greg cu voce tare. „Te duci?" Depinde de petrecere, răspunde el după o clipă de gîndire. Dacă e o petrecere Dungeons and Dragons, mă duc. Dacă e o petrecere a burlacilor, mă duc. Dacă e o petrecere în grădină, cu babe în rochii elegante, nu mă duc. Dacă e...

— E doar o petrecere, i-o taie Nicole. O petrecere cu mulţi oameni şi multă distracţie. Ideea e: vrei să te duci? E o întrebare simplă. Da sau nu?

Morag şi Stacey s-au alăturat iarăşi grupului şi aşteptăm cu toţii răspunsul lui Greg. El se mai gîndeşte puţin, foarte încruntat, după care ridică privirea.

— E şi băutură?

— Da! zice Nicole, pierzîndu-şi vizibil răbdarea. E şi băutură. Uite ce e, nu te gîndi prea mult. Doar notează ce-ţi vine prima oară în minte. Sînt destul de sigură că tu eşti Bufniţă,

îi spune lui Morag întinzîndu-i un chestionar. Şi tu eşti probabil Linx, adaugă către Greg. Ceea ce înseamnă că trebuie să lucrezi cu o Vulpe.

— Crezi că eu sînt Vulpe? vrea să ştie Stacey, luîndu-şi chestionarul.

— Nu, zice Nicole. Categoric nu. Mai degrabă Albatros.

— Şi atunci Greg cu cine ar trebui să lucreze?

Stacey face ochii mari, cu expresia aia de inocenţă jucată pe care şi-o ia uneori.

— Mă întreb doar ce să facem, fiindcă zici că e atît de ştiinţific, iar noi n-avem nici o Vulpe, adaugă voioasă. Angajăm una?

Preţ de o clipă, Nicole pare luată pe nepregătite, după care scoate un icnet agasat.

— Pur şi simplu completaţi chestionarele, zice. Eu o să fac un material pentru Instagram. Greg, tu poţi să mă ajuţi.

În timp ce Nicole se îndepărtează pe un culoar cu Greg după ea, Jake se uită în jur cu ochi critic.

— Trebuie să redecorăm locul ăsta, zice. Îi trebuie o renovare masivă. Ne trebuie pardoseli mai de calitate, iluminare ca lumea, design artistic meseriaş...

Amuţeşte, zgîindu-se îngrozit la uşă.

— Dă-mi putere, Doamne, zice trăgînd adînc aer în piept. Cine e baborniţa *aia* dezgustătoare?

— Nu e o baborniţă dezgustătoare! zic indignată, urmărindu-i privirea. E Sheila!

OK, poate că Sheila nu e unul dintre „oamenii frumoşi". E supraponderală şi îmbrăcată sărăcăcios, cu căciula ei de lînă şi sacoşele hărtănite. Dar e clientă fidelă. E de-a noastră. Îmi face veselă cu mîna şi se îndreaptă spre partea din spate a magazinului, unde ştiu că o să petreacă ceasuri

întregi uitîndu-se la forme pentru brioşe şi pungi de poşat.

— Trebuie să plece, zice Jake apăsat. N-arată bine.

— E clientă, nu ne interesează cum arată! îi răspund, însă Jake nu mă ascultă.

— Trebuie să renovăm complet locul ăsta, zice iar, împungînd unul dintre rafturile noastre. Ar trebui să angajăm un designer de interioare.

Simt o undă bine cunoscută de neliniște. De ce trebuie Jake să fie întotdeauna atît de *grandoman*?

— Nu cred că avem fonduri pentru aşa ceva, zic.

— De unde ştii? răspunde imediat.

— Păi, *nu ştiu*, dar...

— Ştii bine cît de ridicol de precaută e mama. Sînt sigur că avem o rezervă substanţială de bani.

Se uită iar la Sheila cu dispreţ.

— Arată ca o vagaboandă.

— Păi, nu vrei să introducem un cod vestimentar? zic cu o undă de sarcasm pe care de obicei nu îndrăznesc s-o folosesc cu Jake.

— *Ba da*, zice el apăsat. Sincer, nu e o idee rea. A, Bob! adaugă, privind peste umărul meu. Omul pe care-l aşteptam.

Mă întorc şi îl văd intrînd, cu pantalonii şi geaca lui practice şi un aer uşor deconcertat cînd îl vede pe Jake salutîndu-l.

— Bună, Bob, îi spun. Astăzi sînt la magazin şi fratele şi sora mea.

— Vreau să vorbim despre bani, zice Jake fără nici un preambul. Putem merge undeva? În camera din spate?

Îl trage pe Bob după el şi eu arunc o privire în jur, să mă asigur că totul e aşa cum trebuie. Nenea Ned încă mai cutreieră prin magazin, umplîndu-şi coşul cu diverse. Are un fier de călcat, un ceainic şi o faţă de masă din muşama şi mă străbate brusc un val de căldură pentru susţinerea lui atît de generoasă.

Apoi, cînd mă uit mai departe, rămîn uluită. Nicole şi-a dat jos haina şi e în jeanşi strîmţi şi o bluză foarte decoltată, cu buricul gol. Îmbrăţişează un raft plin cu cratiţe şi-i dă lui Greg indicaţii cum s-o pozeze cu telefonul, în vreme ce valijoara ei deschisă blochează tot culoarul.

— Trebuie să arăt sexy, zice, jucîndu-se cu părul. Arăt sexy?

— Da, zice Greg cu glasul sugrumat. Da, arăţi.

— Se văd şi cratiţele? zic, grăbindu-mă spre ei. Se vede vreun produs în cadru?

— *Nu* cratiţele contează aici, zice Nicole, dîndu-şi ochii peste cap. Ci imaginea brandului Farrs!

Tocmai vreau să-i răspund, cînd văd că intră două femei în jeanşi şi jachete tricotate. Aştept ca Morag să le ia în primire, însă ea stă pe un taburet şi se încruntă confuză la chestionar. Nici măcar n-a *observat* clientele. Tocmai vreau să mă duc să le întîmpin eu, cînd Stacey se apropie furiş de mine.

— Tocmai l-am întrebat pe unchiul tău dacă să-i încasez produsele, începe ea. Dar mi-a răspuns că el nu trebuie să plătească nimic fiindcă e director temporar. Aşa e?

— *Poftim*? zic fără să vreau.

— Aşa mi-a spus, ridică ea din umeri. E convins că toate sînt gratuite. Mă ia peste picior, nu?

Mă uit la ea năucă. Întotdeauna am oferit prietenilor şi familiei o reducere de 20%. N-am zis niciodată: „Te rog, serveşte-te cu orice vrei din magazin".

„Familia e pe primul loc", îmi amintesc disperată. Nu-l pot critica pe nenea Ned în faţa lui Stacey, chiar dacă nu-mi dă pace gîndul „Cum *îndrăzneşte*?".

— Hîm... păi... zic, încercînd să cîştig timp. N-am discutat *toate* detaliile...

În timp ce vorbesc, le văd pe cele două femei în jachete apropiindu-se de raftul cu cratiţe lîngă care pozează sora mea. Se chinuiesc cîteva clipe să se uite la cratiţe pe lîngă Nicole, după care una din ele zice:

— Nu vă supăraţi. Pot să mă uit la raft?

— Scuze, sînt în mijlocul unei şedinţe foto, răspunde Nicole agasată.

— A, zice una dintre femei debusolată. Păi, noi am vrea doar să...

— E *foarte* important, o întrerupe Nicole. Nu puteţi să vă duceţi să vă uitaţi la altceva pînă termin?

Mă îngrozesc şi rămîn cu gura căscată. Vorbeşte cu o *clientă*! Tocmai vreau să mă grăbesc spre Nicole şi să-i zic „Ce naiba crezi că faci?", cînd îl aud în spatele meu pe nenea Ned.

— O să mai iau doar cîteva flecuşteţe, zice fericit, întinzîndu-se după un pahar pentru ou. Spune-mi, Fixie, ţineţi cumva şi suporturi pentru pîinea prăjită?

— Hîm, nenea Ned, în legătură cu reducerea pentru prieteni şi familie..., încep, dar sînt întreruptă de Jake, care se întoarce cu paşi mari în magazin.

— Tot magazinul are evident nevoie de un nou design, îi spune degajat lui Bob, care pare ușor panicat. Cred că prioritatea trebuie să fie parchetul de lemn masiv, nu crezi?

Parchet de lemn masiv? O prioritate?

— Greg! scînceşte din senin Nicole. Nu *aşa*. Chiar nu ştii *nimic* despre Instagram?

— „Îţi place de tipul care stă în apartamentul alăturat", citeşte Morag cu voce tare din chestionar, cu un aer total bulversat. „Ce faci? Unu: îl cauţi pe Tinder..."

Simt cum îmi pulsează sîngele în tîmple cînd mă uit de la Morag, care-şi priveşte perplexă chestionarul, la Nicole, care încearcă să ţină o cratiţă în echilibru pe palma larg deschisă în timp ce Greg îi face poză. Mă întorc şi mă uit la nenea Ned, care continuă să-şi umple mulţumit coşul cu produsele noastre şi apoi la Jake, care acum îi vorbeşte lui Bob despre „imaginea Ralph Lauren".

Nu ştiu de unde să-ncep.

Cred c-o iau un pic razna.

— Hei, Fixie, aud glasul sarcastic al lui Stacey în ureche. Ştiu că sînt familia ta şi toate astea. Tace şi se apleacă mai aproape de mine. Dar sînt sub orice critică.

Preţ de o clipă, sînt atît de fîstîcită că nu ştiu cum să reacţionez.

— Ba nu-i adevărat, nu sînt! îi răspund într-un tîrziu cît pot de convingător. E total... Sînt cu toţii...

Tresar cînd Nicole scapă cratiţa cu zgomot, după care exclamă:

— Of, acum e ciobită. Ia alta, Greg.

— Uită-te şi tu la ei, zice Stacey imperturbabilă. Habar n-au nimic despre Farrs. Tot ce vreau să spun... cască bine ochii.

*

Cînd ajung acasă seara, sînt obosită pînă-n vîrful unghiilor. A fost un chin să mă războiesc cu fiecare dintre membrii familiei pe rînd. Nenea Ned a fost „jignit de moarte" că am crezut că vrea să ia gratis produsele. „Evident" că se referea doar la o reducere de 40%.

Așa că pe urmă a trebuit să-i explic că reducerea pe care i-o putem oferi e de doar 20%. La care el a strîmbat din gură și a pus la loc ceanicul și mușamaua.

Greg și Morag au reușit într-un final să-și completeze chestionarele psihologice, după care au contestat vehement rezultatele. Morag, mai ales, a fost extrem de ofensată cînd i s-a spus că e Capră. N-a ajutat nici faptul că Nicole a început analiza spunîndu-i: „Capra este ceea ce numim o personalitate *negativă*, așa că poate ar fi bine să începi să lucrezi asupra calităților tale".

Morag s-a făcut trandafirie la față și a început să pufnească, dar Nicole nici n-a observat. Între timp, Greg căutase deja pe net toate tipurile de profil și hotărîse că vrea să fie Leu. Dar Nicole i-a zis că nu se poate, fiindcă el e exact *opusul* Leului. Așa că a completat iar tot chestionarul, dînd alte răspunsuri, dar tot n-a ieșit Leu, ci Ponei. Drept care a rămas bosumflat tot restul zilei.

Sînt sigură că toată treaba asta cu tipurile de personalitate poate avea un schepsis dacă e făcută de o persoană calificată și plină de tact. Însă Nicole nu e nici calificată și *nici* plină de tact. Tot ce-a reușit a fost să supere angajații. Iar eu, firește, n-am putut să spun nimic rău

despre ea în public, aşa că am completat la rîndul meu un chestionar şi am ascultat-o cînd mi-a explicat rezultatul. Nici nu mai ştiu ce-am ieşit – poate Panda? (Stacey a refuzat să-l completeze. A zis: „Ştiu deja ce fel de personalitate am, sînt o Scorpie cu gura mare".)

Pe urmă am încercat să ne imaginăm cum s-ar putea desfăşura cursurile de yoga ale lui Nicole şi aproape că ne-am păruit în public, fiindcă ea nu zicea întruna decît: „Mi-ai promis spaţiu, Fixie, mi-ai promis spaţiu", dar părea să n-aibă nici cea mai mică idee de unde ar putea apărea acel spaţiu. În cele din urmă, am căzut la pace eliminînd raionul de articole de agrement, reducîndu-l pe cel cu produse de copt şi înjumătăţindu-l pe cel de sticlărie, dar situaţia e departe de-a fi ideală.

Cel puţin am reuşit să-l conving pe Jake să nu cheme săptămîna viitoare mai multe firme de pardoseli să ne facă o estimare. Dar am cedat la ideea de „relansare". Vrea să dea o petrecere şi să invite „lume cool" şi „influenceri" şi „să pună Farrs pe hartă".

Mă rog, îl priveşte. Dacă el reuşeşte să convingă nişte oameni cool să vină la Farrs, bravo lui.

Îmi trîntesc geaca şi geanta în hol, mă duc în bucătărie şi încremenesc încîntată. Ryan stă la masă, bea o bere, se uită la ştiri pe televizorul nostru cu ecran mic şi-şi verifică telefonul. Pare că se simte atît de confortabil, că mi se umple sufletul de bucurie. E aici! Sincer, credeam...

În fine, n-am ştiut ce să cred. Acum cîteva seri, cînd ne-am luat la revedere, părea atît de nepăsător, că mi-a fost teamă că vrea deja să ne despărţim. Aşa că în ultimele două zile am

făcut un efort imens să *nu* îl bombardez cu SMS-uri, ci să joc detaşarea. Să aştept să facă el următoarea mişcare. Şi a funcţionat!

— Bună! zic, încercînd să-mi iau un ton firesc, dar glasul îmi tremură puţin de uşurare. Nu mă aşteptam să vii în seara asta.

— Nicole mi-a dat drumul în casă, zice el ridicîndu-se. Credeam că ajungi mai devreme.

— Am avut o situaţie de criză, cu nişte marfă deteriorată, îi spun pe post de scuze. Am rămas peste program.

— Nu contează, îmi zîmbeşte el. Acum eşti aici.

Mă trage în braţele lui şi închid ochii, aproape leşinînd cînd ni se ating buzele. Nu-mi dădusem seama cît de înnebunită eram să-l văd. Să-i simt mîinile pe trupul meu, să-i simt mirosul... să-l simt pe el, *Ryan*, lîngă mine.

E atît de mult timp de cînd n-am mai avut un iubit despre care să simt că-i al meu cu adevărat. Dar evident că n-o să-i spun niciodată asta.

— Şi, cum merge? întreb, după care mă trag înapoi şi-i cercetez atentă chipul. Cum e slujba?

Singurele SMS-uri pe care i le-am trimis au fost cel în care îi uram baftă cu noul job şi cel în care îl întrebam cum a fost prima zi. Nu mi-a răspuns la nici unul, dar mi-am imaginat că e superocupat.

— Nemaipomenit! surîde el cu chipul destins. Cum nu se poate mai bine.

— Mă bucur! zic încîntată. Deci îţi place postul?

— La nebunie, întăreşte el. Şi ştii ce, cred c-o să mă pricep! Nu zic că sînt expert, dar înţeleg ce încearcă să facă. Ce *încercăm* să facem, se corectează puţin stîngaci şi îl îmbrăţişez iar. E chiar mai bine decît am sperat.

— Sînt atît de fericită, îi şoptesc cu capul îngropat în umărul lui. Speram din suflet să meargă. Şi Seb e un şef bun?

Întreb mai mult de formă, dar, spre mirarea mea, Ryan se încordează uşor.

— E în regulă, zice după o pauză. E OK.

— Doar OK?

Sînt uşor dezamăgită. Nu ştiu de ce, dar eram sigură că Seb e un şef minunat.

— Nu, e super, retractează Ryan. E în regulă. Toate bune.

Îmi aruncă un zîmbet şi îi răspund automat la fel – dar gîndul nu-mi dă pace.

— Deci, care e problema? nu mă pot abţine să-l întreb.

— Nici una, flutură el din mînă. N-ar fi trebuit să zic nimic. E grozav.

— Dar...? insist.

Ştiu că există un „dar" şi *trebuie* să ştiu despre ce e vorba.

— OK, expiră el. Mă rog, se pare că există unele fricţiuni între noi.

— *Fricţiuni?*

Mă holbez la el.

— De ce-ar exista fricţiuni?

— E complicat.

Ryan şovăie, de parcă şi-ar cîntări bine fiecare cuvînt.

— Ideea e că cei de la birou vin întruna la mine. Şi-mi cer părerea. Şi lui Seb nu-i place asta.

Ryan se strîmbă.

— Cred că se simte ameninţat.

— De ce s-ar simţi Seb ameninţat de tine? zic uluită. Şi-a lansat propria firmă de investiţii. Tu nu ştii nimic despre investiţii. Cum poţi să fii o ameninţare pentru el?

Mi-l amintesc pe Seb în biroul lui. Felul lui deschis de-a fi. Rîsul lui. Nu pare genul care să se simtă amenințat de altă persoană. Pare genul care e interesat de toate părerile din jur.

— Sînt de acord! exclamă Ryan, încuviințînd vehement. Eu sînt începător! Dar uite care-i chestia: am cunoscut o groază de lume în State. Oameni de afaceri, din companii de IT, din ONG-uri de mediu... Și am aflat unele lucruri. Iar colegii mei vor să le știe și ei. Cu toții, în afară de Seb. E un tip de treabă, dar închis la minte. Îi plac „procedurile" lui.

Rămîn tăcută un moment, încercînd să pricep. Nu mi l-am închipuit deloc așa pe Seb – dar pe de altă parte, e adevărat, n-am avut decît cîteva discuții cu el. Nu l-am văzut niciodată la lucru. Poate că e mai prudent și mai conservator decît pare.

— Ieri am avut o ședință importantă, continuă Ryan. Și cine ia cuvîntul la sfîrșit? Eu. Subiectul e IT-ul. Îi las să spună fiecare ce-are de spus, dar pe urmă îi întreb: *Ați fost* vreunul dintre voi la San Francisco? I-ați cunoscut pe cei care fac jocurile? Fiindcă eu i-am cunoscut. Le știu numele. Ce dracu', am înotat în *piscinele* lor!

— Dumnezeule, spun cu respirația tăiată. Cred că i-ai înnebunit!

— Am început să le povestesc despre start-upuri de IT de care ei nici măcar nu auziseră, dă el din cap. Toți își luau notițe. Și-mi sorbeau fiecare cuvîntel.

— Și care-a fost problema?

— Seb, zice Ryan dîndu-și ochii peste cap. Nu i-a plăcut asta.

— Cum e posibil să nu-i placă aşa ceva? zic perplexă. N-ai făcut decît să le împărtăşeşti informaţii.

— E obsedat să deţină el controlul.

Ridică din umeri.

— Mai că nu-mi zice: „Ryan, stai la locul tău". Dar eu nu sînt genul care stă cuminte unde-l pui. Îmi pare rău. Dar ăsta sînt.

Ochii de un albastru californian îi strălucesc şi debordează de energie. Îl şi văd fermecîndu-i iremediabil pe cei de la şedinţă. Cucerindu-i pe toţi cu charisma şi cunoştinţele lui de iniţiat în domenii inaccesibile altora. Sigur că a făcut impresie, cum putea să nu facă? Şi poate că are dreptate, poate că lui Seb nu i-a plăcut asta.

— Păi, eşti abia la început, zic în cele din urmă. În locul tău, eu aş avea ceva mai multă grijă. Mai mult tact.

— Ei, am, încuviinţează el din nou. Şi ştii ce, nu mă plîng. Totul e în regulă. Important e că am o slujbă şi asta ţi se datorează *ţie*.

E atît de fericit, că nu pot să nu-i zîmbesc şi eu larg.

— Sînt atît de mîndră de tine, zic ridicînd privirea spre el. Au mare noroc că lucrezi cu ei!

— Fixie, zice drăgăstos şi mă sărută pe nas. Ştii ceva, orice tip are nevoie de o Fixie!

— Mi-a fost dor de tine, şoptesc, coborîndu-mi mîinile pe spatele lui.

— Mmm, şi mie de tine, zice, dar nu mă sărută încă o dată.

Îmi dau brusc seama că se uită la telefon, peste umărul meu.

Mă rog, nu e mare chestie. Oamenii au voie să se uite la mobilele lor. Nu e ceva ilegal.

Cobor şi mai jos cu mîinile şi-l mîngîi, încercînd să-i sugerez limpede ce vreau. *Tînjesc* după atingerea lui. Tot ce vreau e să ne ducem sus, să ne contopim trupurile şi să uităm de toate celelalte. Însă Ryan n-are nici o reacţie.

— Hmm, zice absent, apoi mă priveşte de parcă abia acum mă vede. Ştii ceva? Sînt mort de foame. Şi am în hol un maldăr de rufe de spălat. Maşina lui Jake şi a Leilei s-a stricat.

— A, zic şi mă opresc. O să le spălăm la a mea. Şi hai să mîncăm. Am nişte cotlet, adaug, deschizînd frigiderul şi uitîndu-mă înăuntru. Sună bine?

— Splendid, zice Ryan ieşind din bucătărie. Cheamă-mă cînd e gata. Mă duc să găsesc ceva la televizor.

În timp ce scot tigaia din raft, nu ştiu exact cum să mă simt în situaţia asta. În adîncul sufletului, speram ca Ryan să mă ducă în braţe sus şi să mă seducă. Şi mai adînc – în străfundul sufletului – speram că ar putea spune ceva de genul: „Te iubesc, Fixie". Sau: „Fixie, te-am iubit dintotdeauna, doar pe tine te-am iubit mereu, nu ţi-ai dat seama de asta?".

Nu, încetează. Hai să nu-mi fixez ştacheta atît de sus.

Oricum, e mai bine aşa decît să tăbărîm imediat unul pe altul şi să facem sex în clipa în care intru pe uşă. *Mult* mai bine.

Nu?

Da, îmi spun apăsat. E clar că e mult mai bine. Fiindcă vrea să fie cu mine pentru *mine*. Nu doar pentru sex, ci mă vrea *ca persoană*.

Aud televizorul din cealaltă cameră şi sunetele familiare îmi umplu inima cu un val subit de căldură. Firesţe că e mai bine aşa. *Sigur că*

e! Uită-te la noi, un cuplu casnic în toată regula, care pregătește masa, parteneri care vor să afle cum a fost ziua celuilalt. Asta mi-am dorit mereu. Căldură sufletească. Intimitate. Da, poate că nu locuim împreună, dar e la fel de bine.

În timp ce mă apuc să curăț un cartof, mă trezesc fredonînd fericită. Și mama, care spunea că Ryan e superficial. Și Hannah, care zicea că n-o să dureze. Uite că se înșelau amîndouă. E aici! Cu mine! Încep să uit de toate necazurile zilei, chiar și de nenea Ned. Chestia e că, dacă ai la cine să te întorci acasă, nimic nu e chiar atît de rău, și acum eu mă întorc acasă la Ryan. Sinele meu de adolescentă încă nu reușește să creadă, dar e adevărat! Ryan Chalker e aici și e al meu.

Doisprezece

O lună mai tîrziu, mama e la Paris. Mai că nu-mi vine să cred, dar e adevărat. A postat un milion de fotografii cu ea şi tanti Karen pe noua ei pagină de Facebook. (Mama? *Facebook?*) Sînt poze cu mama la Turnul Eiffel, mama la masă la o cafenea stradală şi mama cu tanti Karen în halate albe la un spa. (Mama? La un *spa*?)

Cum am zis, e de necrezut. Deşi, sinceră să fiu, în momentul ăsta în viaţa mea se petrec o mulţime de lucruri incredibile. Nu-mi vine să cred că eu şi Ryan sîntem încă un cuplu şi avem o rutină casnică bine conturată, de-mi vine să mă pup singură de încîntare. Vine la mine cel puţin de două ori pe săptămînă, îi gătesc, ne uităm împreună la televizor şi e extrem de plăcut. Paşnic. Şi domol. Aşa cum n-am visat niciodată că ar putea fi relaţia mea cu Ryan.

Cum nu-mi vine să cred nici că în seara asta dăm o petrecere la Farrs ca să ne „repoziţionăm pe piaţă" – cuvintele lui Jake, nu ale mele –, pentru care a închiriat un covor roşu, un fotograf, un DJ şi un paznic. (Un *paznic?*)

Dar, mai presus de toate, nu-mi vine să cred ce-mi spune Hannah despre ea şi Tim. Nu poate fi adevărat, pur şi simplu *nu se poate*.

Sîntem în cămăruţa din spate de la Farrs şi ne retuşăm împreună machiajul. Jake a botezat încăperea, în seara asta, „Culise" şi a dotat-o cu trei sticle de şampanie, iar Hannah a deschis imediat una.

— Tocmai mi-a zis, spune cu tristeţe, luînd o gură din pahar. S-a aşezat pe canapea şi a zis: „Nu mai vreau un copil".

— Cum e posibil să nu mai vrea un copil? întreb uluită. *De cînd sînteţi împreună* încercaţi să faceţi un copil.

— Ştiu! Zice că s-a răzgîndit. Că are voie să se răzgîndească şi că nu e obligat să dea explicaţii. Ce fel de persoană ar spune aşa ceva?

„Tim", îi răspund în gînd.

— Poate are doar un moment de îndoială, zic. Invită-l la restaurant, beţi un pahar cu vin şi discutaţi.

— Da, poate, spune ea cu aer suferind. Nu ştiu. Nu ne înţelegem prea bine.

— Serios? De ce?

— E vina mea, ezită Hannah. Am făcut-o de oaie. În weekend ne-am certat în ultimul hal. Eu... am dat cu bîta-n baltă. L-am supărat.

— Cum? nu mă pot abţine s-o întreb.

Tim e practic făcut din teflon. Mi-e *imposibil* să mi-o închipui pe Hannah supărîndu-l.

— Mi-e cam ruşine să-ţi povestesc.

Rămîne cu privirea aţintită în pahar.

— Ce e? zic cu ochii cît cepele. Hai, măi, Hannah. Ce e?

— Păi, eram la o cină festivă, zice Hannah fără tragere de inimă. Şi discuţia a ajuns la circumcizie şi la sex. Apropo, eram în picioare de la şase dimineaţa, adaugă drept scuză. Aveam creierul făcut muci. Nu mai gîndeam limpede.

— N-am de gînd să te judec! exclam. Ce-ai *zis?*

— OK, expiră ea lung. Deci, toată lumea discuta dacă circumcizia afectează sau nu sexul. Iar eu i-am zis lui Tim peste masă: „Păi, iubitule, tu nu eşti circumcis, nu? Şi asta *nu te face* deloc mai puţin sensibil.

— Şi care-i problema? zic nedumerită. Adică, sigur, e ceva destul de intim...

— Nu înţelegi.

Hannah clatină din cap vehement.

— M-a privit direct în ochi, cu expresia aia sfredelitoare a lui, şi mi-a zis: „Dar, Hannah, eu *sînt* circumcis".

— O, Doamne! îmi acopăr gura cu mîna. Chiar *e?*

— Da! E! A fost dintotdeauna! Nu ştiu ce s-a întîmplat. Cred că mi s-a blocat creierul.

— Ce nasol!

Îmi înăbuş cu greu un hohot de rîs. *Nu trebuie să rîd.*

— A fost *atît* de penibil, se schimonoseşte ea la faţă. Ne-au auzit toţi de la masă. Şi au început cu chestii de genul: „Dar cum e posibil să nu ştii dacă propriul soţ e sau nu circumcis? Nici măcar *n-ai remarcat?*". Au făcut mişto de noi toată seara. Şi Tim..., face ea o pauză. A luat-o foarte personal.

— Hîm, zic, venindu-mi în fire. E de înţeles.

— Ştiu. Totuşi, trebuia pur şi simplu să nu zică nimic. De unde-ar fi ştiut ceilalţi? I-am spus-o pe urmă. I-am zis: „Ce ţi-a venit să deschizi gura?". Dar degeaba.

— Aha, zic, rămînînd fără cuvinte. Păi...

— Cum e posibil să uit de *penisul* soţului meu? spune Hannah ridicînd glasul agitată. De *penisul* lui?

— Ăă... Mă uit la chipul ei încordat. Hannah, nu mi-o lua în nume de rău, dar nu e nici o șansă să fii deja gravidă? Poate că treci prin... nu știu. Stresul sarcinii sau știu eu...?

— Nu! Nu trec prin stresul sarcinii, ci mă chinuiesc disperată să ajung să-l trăiesc! izbucnește ea. Și simt c-o iau complet razna! Zău că *nu știu* cum se descurcă alții!

— Habar n-am, recunosc. Uite ce e, încearcă să nu te mai gîndești. O să treceți cu bine peste momentul ăsta. Tim și cu tine aveți o relație solidă.

— Da.

Hannah pare că s-a mai calmat puțin.

— Poate. În fine, asta e seara ta. Hai să nu mai vorbim despre mine. E incredibil ce-ați făcut aici!

Face un gest către magazin. Spațiul a fost complet transformat pentru petrecere. Jake a închis mai devreme și a adus o echipă de la o firmă de mutări și amenajări. Aceasta a strîns cam jumătate din mărfuri și toate mesele de expunere, a instalat lumini și un bar pentru băuturi. Un DJ a montat boxe legate la un laptop. Peste tot sînt afișe imense cu fața lui Nicole supradimensionată, sub care se află sloganul „Faceți cunoștință cu noua imagine Farrs".

Trebuie să recunosc, chiar *arată* super. Doar că nu mai arată deloc a magazin. Ca să nu mai zic a prăvălia noastră.

— Deci cine vine în seara asta? întreabă Hannah.

— Jake știe.

Ridic mîinile neajutorată.

— El s-a ocupat de asta. Zice că are o listă de invitați „selectați la sînge".

— A, *selectați la sînge*, zice ea și schimbăm priviri sarcastice.

Hannah e unica persoană cu care mi-am permis vreodată comentarii despre familia mea, fiindcă ea, practic, face parte tot *din familie*. Așa că știe care e părerea mea despre Jake. Și despre toate ideile lui.

— A trecut în revistă toată baza de date cu clienți, îi zic coborînd glasul. Și i-a ales doar pe cei cu coduri poștale selecte.

— Coduri poștale selecte! repetă Hannah uluită. Ce înseamnă la el selecte?

— Dumnezeu știe. A invitat și o „influenceriță". O fată de pe YouTube, pe nume Kitten Smith. Și presa locală. Și trebuie să emanăm din toți porii „eleganță și sofisticare". Jake le-a ținut o prelegere în sensul ăsta angajaților. Biata Morag, părea de-a dreptul panicată.

— Păi, tu chiar ești elegantă și sofisticată, zice Hannah loială și-mi dau ochii peste cap cu un surîs.

În după-masa asta am fost să-mi aranjez părul la coafor, dar n-am de gînd să arunc banii pe o rochie nouă, așa că sînt îmbrăcată în cea cloș verde-închis pe care am purtat-o la nunta lui Nicole, ca domnișoară de onoare.

— Și mama ta ce zice de asta? adaugă Hannah. Nu costă o avere?

— Mama n-are nimic împotrivă, zic ridicînd din umeri. Zice că e dorința lui Jake și că n-o să murim din asta.

Încerc să n-o las să-mi citească în glas sentimentul de trădare. Acum două săptămîni, am sunat-o pe mama fiindcă eram îngrijorată în legătură cu planurile grandioase de petrecere ale lui Jake. Voiam să fie de acord cu mine și

să-i bage minţile-n cap, dar ea a zis pe tonul ei relaxat: „Ei, scumpa mea, sînt sigură că ştie ce face". Şi n-am vrut să insist, s-o stresez şi să-i distrug vacanţa. Aşa că asta-i situaţia.

— Cînd intri, păşeşti pe un covor roşu, zice Hannah mustăcind. Un covor roşu.

— Ştiu. Jake spune că e pentru „fotografii potenţiale cu VIP-uri".

Îi întîlnesc privirea, îmi muşc buza şi simt că mai am un pic şi plesnesc de rîs. Totul mi se pare atît de ridicol. Deşi poate că are dreptate mama – poate că Jake înţelege promovarea într-un mod pe care noi nu-l stăpînim.

— A schimbat complet faţa magazinului, adaug. Împreună cu Nicole. Vor să arate mai „cool". Ştii că Nicole a început să ţină cursuri de yoga?

— Am primit e-mailul ei, încuviinţează Hannah. Sinceră să fiu, m-am gîndit: „De ce-ai face yoga la *Farrs*?".

— Exact! Dar şi-a convins vreo şase prietene să vină şi ne tot mută rafturile din faţă şi i-a deranjat pe toţi *în ultimul hal*. Ea şi Jake au redus la jumătate raionul cu caserole şi cutii de depozitare pentru alimente şi au eliminat total zona cu accesorii de făcut gem şi dulceaţă, iar Jake a adus nişte felinare de grădină extrem de scumpe, pe care le importă prietenul lui. Auzi, felinare de grădină, cînd noi nici n-avem un raion de grădinărit! ridic glasul indignată. De ce să vindem aşa ceva, dar să nu vindem caserole de plastic?

— Ştiu, zice Hannah cu compasiune, şi-mi amintesc cu întîrziere că i-am făcut deja capul mare cu asta în urmă cu cîteva zile. Dar nu mai ai ce face, nu? Încearcă să nu te mai gîndeşti, Fix. Bucură-te de seara asta.

Îmi umple paharul.

— Vine și Ryan?

— Cînd scapă de la serviciu, zic dînd din cap.

— Și cum merge?

Ridică din sprîncene cu subînțeles.

— Serviciul lui, adică? Sau relația noastră?

— Ambele, zice ea. Tot.

— Păi, ne merge *foarte bine*, zic apăsat. Sîntem ca un cuplu căsătorit de cînd lumea.

Și e adevărat: în ultimele cîteva săptămîni m-am simțit foarte apropiată de Ryan. Totul e atît de firesc și de plăcut. Am început să mă aștept să-l văd în casă, de două sau chiar de trei ori pe săptămînă. Și relația noastră e...

Mă rog.

OK, e *un pic* altfel decît mi-am închipuit c-o să fie. Nu facem *chiar atît de mult* sex cît aș fi crezut. Am făcut în prima zi, cînd ne-am împăcat, și de atunci, sexul a fost... cuvîntul potrivit cred că ar fi „sporadic". Sau, poate, „intermitent". De cinci ori în total și cam atît. Într-o lună.

Dar mie asta îmi spune că Ryan are nevoie să fie cocoloșit o vreme. Să se vindece. A trecut printr-o perioadă foarte grea și umilitoare, așa că inevitabil i-a mai scăzut libidoul. E complet normal. (Am căutat pe Google.) Și ultimul lucru pe care trebuie să-l fac e să-i atrag atenția asupra acestui lucru sau să-l stresez. Așa că nici măcar n-am *pomenit* despre asta. M-am mulțumit să am grijă de el cît pot de bine și să-l sprijin necondiționat. Făcîndu-i de mîncare, îmbrățișîndu-l, ascultîndu-l.

— Și jobul lui? întreabă Hannah.

— Sînt mici probleme, recunosc. Nu e ca pe roze. Lupte de putere la birou.

— Lupte de putere? face ea ochii mari. Deja?

— Să nu mai spui nimănui, zic în şoaptă, dar şeful lui – tipul pe care l-am întîlnit – e invidios pe Ryan. *A zis* că are nevoie de cineva care să aibă experienţă în lumea reală, dar asta pînă la proba contrarie. Se pare că, de fapt, voia ce vor toţi: un stagiar tînăr, cu caş la gură, cu care să poată şterge pe jos la o adică şi de care să nu se simtă ameninţat. Mare păcat.

Sînt destul de dezamăgită de Seb. Se adevereşte încă o dată: te poţi înşela complet în legătură cu o persoană. Se pare că a insistat ca Ryan să nu mai ia parte la unele dintre şedinţele la care trebuia să meargă – ceea ce nu are nici un sens, fiindcă în felul ăsta cum o să înveţe ce are de făcut? Teoria lui Ryan e că Seb regretă acum amarnic că a angajat, cum zice el, „un bărbat, şi nu un puşti". Mai ales că ceilalţi din firmă îl iubesc pe Ryan şi-i tot cer părerea despre una sau alta.

— Hmm. Hannah rămîne pe gînduri. Dar nu poate Ryan să stea cuminte-n banca lui?

— Păi, stă. Cît poate şi el. Dar, la urma urmei, e vorba de Ryan, ridic eu mîinile neputincioasă. Dacă el crede că cineva e pe punctul de-a lua o decizie greşită, o să i-o spună în faţă.

În timp ce vorbesc, mă străbate o mică undă de mîndrie. Exact *de-asta*, fiindcă nu vrea să stea cu capul plecat, e un tip atît de extraordinar. Zice că, după el, ESIM-ul greşeşte în cel puţin zece privinţe. Declară că n-o să aibă linişte pînă nu-şi spune punctul de vedere, şi lumea deja îl presează, îi cere sfatul. Da, e de acord, Seb e un tip cumsecade, însă habar n-are să se poarte cu angajaţii, iar firma a crescut prea mult şi prea repede. „Toate sînt vraişte", zice întruna, clătinînd din cap. „Vraişte. Şi ei habar n-au."

Vorbeşte destul de mult despre o tipă pe nume Erica, cea mai veche persoană din echipă şi cea mai experimentată, se pare. O mare fană a lui Ryan. E de părere că e născut să fie şef şi că ar fi mai bun decît Seb, că ar putea rezolva toate problemele din firmă cît ai clipi. Cu toate astea, compania e a lui Seb, aşa că nu prea sînt şanse ca lucrurile să se schimbe.

La început m-a cam bulversat faptul că Ryan se gîndeşte deja să fie şef. Dar treptat m-am obişnuit cu el şi cu ambiţia lui nemăsurată. Vede lumea ca pe o redută care trebuie cucerită. Cînd îmi povesteşte despre felul în care s-a impus la Hollywood, e ca şi cum aş asculta un comandant SAS[1] vorbind despre o campanie de război. Şi da, a căzut şi s-a rănit – dar nu aşa se întîmplă în orice poveste de succes? Marii lideri dau greş, învaţă, se scutură de praf şi se ridică, o iau de la capăt şi ating culmi şi mai ameţitoare.

— În orice caz, o să găsească el o soluţie, închei. Măcar e bine că se înţelege cu o mare parte din echipă. Ies împreună în oraş şi joacă biliard de, gen, trei ori pe săptămînă, ceea ce e drăguţ.

— Păi, atunci să dăm noroc, să iasă totul bine, zice Hannah.

Ciocnim paharele şi iată că intră Morag, Greg şi Stacey.

Îmi cade faţa cînd îi văd. Cu toţii sînt în haine de petrecere, care însă în nici un caz nu s-ar putea numi „elegante şi sofisticate". Morag are cea mai sinistră şi orbitor de lucioasă rochie mov pe care am văzut-o vreodată, cu pernuţe

1. De la Special Air Service, unitate de forţe speciale a Armatei Marii Britanii (n.t.).

la umeri şi peplum. Cînd se mişcă în lumină, se face albastră. E absolut oribilă. De unde naiba şi-o fi luat-o, de la Magazinul cu Rochii Inflamabile?

Stacey poartă o rochie care practic constă în lenjerie neagră de dantelă peste care e drapat un voal de şifon negru. Iar Greg e într-un costum care lui i se pare probabil „modern" şi are părul dat cu gel. Are şosete albe, pantofi cu bot ascuţit şi zici că tocmai se duce la o petrecere din anii '50.

— Hannah!

Morag o întîmpină ca pe o veche prietenă, ceea ce şi este. Toţi cei de la Farrs o cunosc pe Hannah.

— Mă bucur să te revăd! Dar eşti sigură că ai voie să bei?

Se uită cu reproş la paharul lui Hannah.

— Tim nu mai vrea un copil, anunţă Stacey. S-a răzgîndit. Din senin.

— Stacey! zic cu respiraţia tăiată. Nu trebuie să ştie toată lumea!

— Am auzit fără să vreau, zice ea fără să se scuze, în traducere liberă: „N-am putut să nu trag cu urechea la ce vorbeaţi". Mare păcat, îi spune lui Hannah.

— De ce, a aflat că are deja un copil? zice Greg cu compasiune. Şi nu mai vrea încă unul fiindcă are deja de plătit, mă-nţelegi, pensie alimentară?

— Nu! strigă Hannah ca înţepată de viespe. Sigur că nu.

— Se mai întîmplă, răspunde Greg ridicînd din umeri. A păţit-o un amic la emisiunea *The Jeremy Kyle Show*. Totuşi, s-a ales măcar cu un test ADN gratuit. Aşa că ce să zic. N-a fost chiar aşa de rău. Lucrul amuzant, adaugă căzut pe

gînduri, a fost că au făcut o greşeală contabilă. Şi s-a ales cu zece miare în cont. Ca să vezi!

— Sînt *sigură* că în cazul lui Tim nu e vorba de aşa ceva, zic grăbită, zărind expresia lui Hannah, care a rămas tablou. Şi, cum spuneam, e o chestiune privată, aşa că dacă sînteţi amabili...

— Eu zic să divorţezi de el, îi spune Stacey lui Hannah, ignorîndu-mă. Şi pe urmă să te culci cu toţi prietenii lui. Şi pe urmă, cînd el o să fie distrus, găseşte *pe altcineva*... poate pe *cea mai bună prietenă* a lui, cea care el era convins că nu-l va trăda niciodată... şi culcă-te cu ea.

— Cu ea? Hannah face ochii mari.

— Cu ea, încuviinţează Stacey fără să clipească. Şi să i-o tragi ca lumea tipei, să te viseze şi noaptea.

— Stacey, draga mea, nu cred că ai deloc dreptate, se bagă şi Morag. De ce nu-i faci lui Tim un tort frumos? îi spune lui Hannah. Un tort drăguţ, cu pandişpan, sau unul cu morcovi... Poate că are alergie la gluten! îi licăresc brusc ochii. Asta ar explica totul.

— Morag, nu cred că o alergie la gluten te face să nu mai vrei copii, nu mă pot abţine să punctez. Nu cred că aşa merg lucrurile.

— Poate că tot organismul lui e dat peste cap, răspunde ea netulburată. Alergiile astea pot face prăpăd, draga mea.

— Eu zic să-l hipnotizezi, spune Greg şi ne întoarcem cu toţii spre el.

— Să-l *hipnotizez?* repetă Hannah.

— Am făcut un curs, o priveşte el atotştiutor. Tehnici militare specializate. Dacă mă laşi cu el douăzeci şi patru de ore, mi ţi-l dezghioc pînă rămîne fără pic de personalitate şi poţi s-o iei de la zero.

— Aha, zice Hannah după o pauză. Poate, cine ştie?

— Nu-mi opune rezistenţă, spune Greg, fixînd-o cu ochii lui bulbucaţi. Trebuie să *mă* laşi să *te* ajut, adaugă făcînd gesturi sugestive. Lasă-*mă* să *te* ajut.

— N-a început petrecerea? zice Hannah disperată.

— Exact! răspund. Ar trebui să mergem să întîmpinăm invitaţii. Haideţi.

Îi conduc pe toţi afară şi arunc o privire spre magazin. Arată ca un loc complet străin. În boxe bubuie muzica şi două chelneriţe se plimbă în jur purtînd tăvi cu şampanie. Unii invitaţi au sosit deja, dar nu-i recunosc. Arată ca prietenii lui Jake din domeniul imobiliar.

În apropierea intrării se află un „covor roşu" de un metru jumate şi un cordon VIP, dincolo de care se vede un fundal din carton cu steluţe. Pe covor e Nicole, care pare foarte în elementul ei şi pozează pentru un fotograf, lîngă o fată blondă care e probabil Kitten Smith. Amîndouă sînt în rochii lungi de seară, iar Nicole îşi flutură întruna părul pe spate şi rîde fals, ţinînd-o pe fata blondă de mijloc.

— Uite, îi zic lui Stacey, entuziasmată fără să vreau. E Kitten Smith.

— A, da, zice Stacey, aruncîndu-i o privire cîtuşi de puţin impresionată. Cu cît a plătit-o Jake ca să vină?

— Cu cît *a plătit-o*?

Mă holbez la Stacey.

— Păi, n-ar fi venit gratis, nu? dă ea ochii peste cap.

— A. Sigur că nu! zic repede, încercînd să nu par atît de naivă pe cît mă simt.

În viaţa mea nu *mi-a trecut prin cap* că Jake o plăteşte pe vedeta asta de pe YouTube. Credeam că a reuşit, el ştie cum, să-i stîrnească interesul pentru Farrs.

Oare cît a plătit?

În timp ce privesc, pe uşă intră două fete cu rochii ţipătoare şi Jake le pupă efervescent. Habar n-am cine sînt. De fapt, nu cunosc pe nimeni. Ştiu că trebuie să mă amestec în mulţime şi să socializez, dar mi-e groază. Hotărăsc să-mi termin băutura, să mai beau încă una şi *pe urmă* să mă duc să mă întreţin cu lumea.

Jake pare în elementul lui, nu pot să nu remarc. Le oferă băuturi şi face poante, vorbind tare şi sigur pe sine. Cuvintele „Notting Hill" revin întruna în discuţie, ceea ce mă face să ciulesc urechea bănuitoare, dar fac un efort să-mi temperez lipsa de încredere.

Îmi golesc paharul, îl umplu iar şi tocmai dau să mă apropii de fata cu aerul cel mai ţipător şi mai înfricoşător, cînd în prag apare cineva care-i o rază de bucurie pentru ochii mei. E Vanessa! Îmbrăcată elegant, într-un costum bleumarin, dar la fel de zîmbitoare şi de prietenoasă ca întotdeauna.

În sfîrşit! Un client autentic! Mă duc repede la ea şi mă trezesc pupînd-o pe ambii obraji, ceea ce nu fac de obicei, dar se pare că încep să mă port şi eu ca Jake.

— Vanessa! Bine ai venit!

Iau un pahar de şampanie de la o chelneriţă şi i-l întind.

— Vai, ce drăguţ! spune Vanessa încîntată, privind în jur. Foarte elegant. Pentru ce vor fi banii strînşi în seara asta? N-am reuşit să-mi dau seama din invitaţie.

— A... Facem o reamenajare, bîigui. O relansare.

— Aşa le-am spus şi fetelor, încuviinţează Vanessa. Sînt pe drum. De fapt, ne-am întîlnit la pub ceva mai devreme, dar eu nu pot sta mult, aşa că am zis să vin eu mai repede.

— Fetelor?

— Clubul de cofetărie! zice ea cu un rîs prietenos. Păreau să nu ştie nimic despre seara asta. A trebuit să le trimit eu un e-mail comun. Trebuie neapărat să-ţi pui la punct lista de e-mailuri, Fixie.

— *Ce*-ai făcut?

Mă holbez la ea.

— Dar ajung şi ele numaidecît, zice veselă. A, uite, Sheila e deja aici.

Sheila? Întorc capul. O, Doamne. Sheila. Sînt sigură că Sheila, o „babornită oribilă", nu se afla pe lista selectată la sînge de Jake. Dar, după ce are loc un soi de altercaţie cu paznicul, îl dă ferm la o parte din calea ei şi intră. Îşi scoate impermeabilul ponosit şi văd că e îmbrăcată cu o rochie şifonată, ca o prelată, şi e încălţată cu cizmele ei îmblănite obişnuite. O văd uitîndu-se în jur, căutînd un chip familiar – şi o zăreşte pe Nicole pe covorul roşu.

— Nicole! strigă şi se duce tîrşîindu-şi picioarele pe covorul roşu lîngă Nicole şi Kitten Smith. Vai, ce frumoasă eşti! Şi ea cine e? O nouă vînzătoare? Facem poze?

Arunc o privire spre Jake şi simt că mă cutremur de rîs. Faţa lui. *Faţa* lui! Se desprinde din grupul de oameni puşi la patru ace şi porneşte ca din puşcă spre covorul roşu.

— Sînt *încîntat* să vă revăd, îi spune calin Sheilei. Absolut *încîntat*. Dar îmi permiteţi să vă propun...

Amuțește cînd se deschide ușa și dau năvală alte șase membre ale Clubului de cofetărie, trecînd pe lîngă paznic, toate cu geci cu glugă și pantofi comozi.

— Ia uite! exclamă Brenda privind în jur. Nu vi se pare că totul arată ciudat?

— Morag! strigă altă femeie, pe care nu știu cum o cheamă. Am adus batoane cu fulgi de ovăz. Unde să le pun?

Scoate o cutie de plastic și-l văd pe Jake tresărind îngrozit.

— Fetelor! strigă Sheila, făcîndu-le semn din mînă viguros, de pe covorul roșu. Aici! Facem poze. Tinere, îi spune ea fotografului. Vrei să ne faci o poză de grup? Haideți, Clubul de cofetărie, toată lumea! Nicole, nu te superi dacă te rog să te dai un pic mai încolo, da? Morag, hai și tu!

Cînd Sheila îi dă efectiv un cot lui Nicole să iasă de pe covorul roșu, mă doare burta de efortul pe care-l fac să nu rîd. În treizeci de secunde, covorul roșu e plin de femei de vîrsta a doua în haine confortabile, toate radioase și făcînd cu mîna spre aparat. Invitații cei eleganți le privesc uimiți. Jake pare că se abține cu greu să nu vomite. O aud pe Nicole făcîndu-i capul mare lui Kitten Smith despre cum e ea Imaginea Farrs și cît de lipsit de profesionalism e ce se întîmplă.

Chiar atunci, aud o voce la ureche.

— Scumpa mea, mai ai cumva altă cană? Ca data trecută, aia maro.

Mă răsucesc pe călcîie și-mi mușc buza. E prietenul meu, bătrînul care merge șontîc-șontîc, cu căruciorul lui de cumpărături. Nici nu se putea altfel.

— Bună seara! zic. Magazinul e închis, dar sînt sigură că vă pot face rost de o cană.

— Am văzut luminile aprinse, zice el cu chef de vorbă, privind în jur. Serviţi băuturi?

— Poftim, îi spun şi-i torn un pahar de şampanie. Noroc!

Mă duc repede şi găsesc o cană maro de ceramică în depozit. O împachetez în foiţă de hîrtie, apoi mă întorc, iau banii de la bătrîn şi-i pun cana cu grijă în cărucior. Casa de marcat nu e deschisă, dar rezolv eu mîine.

— Mai vreţi puţină şampanie? îl întreb. Şi un minipateu? Sau un biscuit cu ovăz?

— Ce să zic.

Ochii umezi i se luminează cînd se uită la paharul aproape gol.

— N-aş refuza încă o picătură...

— Îmi cer scuze, ne întrerupe glasul tunător al lui Jake. Aveţi invitaţie?

Nici măcar nu aşteaptă răspunsul.

— Nu. Nu aveţi. Aşa că sînteţi amabil să plecaţi?

Spre groaza mea, îl ia pe bătrîn de cot şi porneşte valvîrtej cu el spre uşă.

— Jake! strig. Jake, stai!

— E un eveniment privat, îi spune el ignorîndu-mă. Mîine magazinul va fi deschis ca de obicei. Vă mulţumim foarte mult.

După ce-l expediază pe bătrîn, se întoarce şi pe mine mă străbate un val de furie.

— Fixie, vrei te rog să vii o clipă? spune pe un ton de rău augur şi îl fixez furibundă.

— *Da*, îi răspund nervoasă şi-l urmez în cămăruţa din spate.

Trînteşte uşa şi ne uităm unul la altul în tăcere, preţ de zece secunde. Îmi compun în

minte replici furioase şi revoltate. Le văd pulsînd, scrise cu roşu şi mînioase, ca izbucnirea unui personaj de benzi desenate.

„Cum îţi permiţi? E un client şi merită respect! Cine te crezi? Ce-ar spune tata?"

Trag aer în piept, spunîndu-mi că de data asta, gata, o s-o fac. O să-i spun ce gîndesc. Dar, în timp ce-i privesc chipul intimidant, se întîmplă iar. Mă lasă brusc curajul. Corbii au început din nou să fîlfîie din aripi în jurul meu.

— Fixie, tu încerci să ne sabotezi *în mod intenţionat* relansarea? zice pe obişnuitul lui ton sarcastic şi muşcător. Bănuiesc că tu ai invitat brigada de pufoaice, ca să nu mai vorbesc de amicul tău boschetar!

— Nu-i boschetar! îi răspund cît pot de vehement. Şi chiar dac-ar fi fost, e client! Eu cred..., adaug şi înghit în sec. Eu cred că pur şi simplu...

Glasul nu mai vrea să mă asculte. Mă *urăsc* în clipa asta. Nu pot să strig. Nu pot să mă impun. Nu pot să spun lucrurile pe care vreau să le spun.

— Ce? întreabă Jake.

— Eu... nu cred că trebuia să te porţi aşa cu el, zic în cele din urmă bîlbîindu-mă.

— A, nu crezi? mi-o întoarce Jake iritat. Ei bine, *eu* nu cred că ar fi trebuit să inviţi pe toată lumea asta de doi bani la ceea ce trebuia să fie un eveniment profesional.

— Dar n-am invitat pe nimeni! zic. Vanessa le-a chemat!

Însă Jake nu mă ascultă. Se întoarce vijelios la petrecere şi, cîteva clipe mai tîrziu, îl urmez şi eu, cu obrajii în flăcări. Tocmai mă gîndesc să-mi înec amarul cu un biscuit, cînd o văd pe Leila făcîndu-mi semn.

— Leila! exclam uşurată, fiindcă dacă există o persoană care să te binedispună pe loc, ea e.

Poartă o rochie argintie cu fustă de tul şi arată exact ca o zînă.

— Fixie! zice şi mă îmbrăţişează. Slavă Cerului! I-am spus lui Ryan că trebuie să fii undeva pe-aici...

— Ryan? E aici? întreb şi-mi uit brusc supărarea.

— E aici, da, coboară ea glasul, muşcîndu-şi buza. E beat.

— *Beat?*

Mă uit siderată la ea.

— Nu arată prea bine, adaugă părînd îngrijorată.

— Fixie, trebuie să-ţi spun ceva. El...

Tace în clipa în care apare Ryan, cu două pahare de şampanie în mîini. Are ochii injectaţi şi ne studiază pe toţi cu o expresie posacă.

— Bună! îi zic sărutîndu-l. Ce s-a... Eşti...

Tac şi mă uit nedumerită la Leila, care are o grimasă.

— Ce s-a întîmplat?

— M-a dat afară dobitocul, zice Ryan, atît de relaxat că la început mi se pare că n-am auzit bine.

— Poftim?

Ryan îmi zîmbeşte mecanic şi ridică paharul într-un toast batjocoritor.

— Ai auzit bine, Fixie. M-a dat afară dobitocul. Am rămas fără serviciu.

Dac-aş spune că sînt şocată, ar fi prea puţin faţă de ceea ce simt acum. Sînt mai mult decît şocată. Sînt stupefiată. Ryan a rămas fără *serviciu*?

Sîntem singuri în cămăruţa din spate. Am uitat complet de petrecere. Toate gîndurile mele sînt concentrate asupra lui.

— Pur şi simplu *nu pricep*, zic, trîntindu-mă pe scaun din faţa lui. N-are nici o noimă. Cum s-a întîmplat exact?

— M-a chemat Seb şi mi-a zis că „nu merge", ridică el din umeri. Şi cu asta basta. Sfîrşit. S-a terminat.

— Dar *de ce*?

— Cred că ştii de ce, zice cu un zîmbet strîmb.

Mă aplec în faţă şi-l privesc cu atenţie. Îi văd expresia calmă şi resemnată.

— Seb s-a simţit ameninţat de tine. Aşa e?

— Hai să zicem doar că m-am aşteptat la asta, spune Ryan şi ia o gură din băutură. Are dreptate, nu mergea. Nu mergea aşa cum voia *el*.

— Fiindcă te vedea ca pe rivalul lui, zic tranşant şi el încuviinţează din cap.

Şocul începe să se disipeze şi să fie înlocuit de mînie. E atît de nedrept. E monstruos. De ce nu pot să lucreze împreună? De ce îl vede Seb pe Ryan ca pe o ameninţare? Îi promite o şansă şi pe urmă îi dă un şut în fund? E *inadmisibil*.

— Ştii, nu m-ar deranja, zice Ryan lăsîndu-se pe spate şi privind meditativ spre tavan. Dar mi-am irosit cîteva săptămîni bune din viaţă pentru firma lui. Puteam folosi timpul ăsta ca să-mi găsesc o slujbă. Adevărul e că n-a avut niciodată intenţia să mă angajeze pe termen lung. Nu plănuia să mă accepte în echipa lui. A făcut-o doar ca favoare pentru tine. O răsplată. Ştii ce zic.

Totul pare atît de limpede acum. Seb n-a avut niciodată de gînd să-l ia pe Ryan în serios. Toată povestea asta a fost un soi de joc şi n-ar fi trebuit niciodată, dar niciodată să-i dau curs.

— Ce rău îmi pare că i-am cerut să-şi plătească datoria aia idioată, zic ofticată, ridicîndu-mă de

pe scaun. Ce rău îmi pare că m-am intersectat cu un asemenea tip.

— N-aveai de unde să ştii, ridică el din umeri. Păcat că e un om necinstit. Îmi fură toate ideile, mă stoarce pînă la ultima picătură şi dup-aia mă dă pe uşă afară. Asta e, ce-a fost a fost.

— Şi acum ce-o să faci?

— Ştiu şi eu, Fixie?... Habar n-am. Cînd cineva ajunge jos de tot, ce mai poate face?

Ryan pare atît de resemnat. Atît de distrus. Însă eu nu sînt nici resemnată, *nici* distrusă. Mai am puţin şi explodez de indignare. Degetele bat darabana nervos. Picioarele n-au stare: *înainte-lateral-înapoi, înainte-lateral-înapoi.* Nu mai pot rămîne aici. Nu-l pot lăsa pe Seb Marlowe să scape aşa uşor din povestea asta. Cine se crede?

Dar mă opresc brusc, amintindu-mi de jurămîntul pe care l-am făcut în biroul lui Seb. Că n-o să mai încerc să îndrept lucrurile, în afară de cazul în care ar fi ceva ultraimportant şi vital.

Păi, şi ce s-a întîmplat nu e ultraimportant şi vital? Întind automat mîna după geantă şi haină.

— Mă întorc curînd, zic. Să dormi la mine diseară. O să rezolvăm situaţia.

Îmi croiesc drum printre invitaţi, hotărîtă şi nemiloasă.

— Trebuie să plec, îi spun lui Hannah. Îl anunţi tu pe Jake?

— Sigur, răspunde ea surprinsă. Dar ce...

— Trebuie să rezolv ceva, zic sec şi ies.

Pornesc cu paşi mari spre metrou, merg tocmai pînă la Farringdon şi ies din staţie cu inima împietrită şi necruţătoare. În cîteva minute ajung la clădirea ESIM şi ridic privirea în timp ce mă

apropii, simţindu-mă brusc total ridicolă. Am plecat valvîrtej, copleşită de indignare, fără să mă gîndesc măcar cît e de tîrziu. Poate că nu e nimeni aici şi mi-am pierdut timpul degeaba...

Dar sînt şi ferestre luminate. Cîteva, cel puţin.

Apăs pe butonul interfonului cu inima bubuind în piept şi cineva – nu ştiu exact cine – deblochează uşa. Urc cu liftul şi ies, pregătită să zic: „Aş dori să vorbesc cu directorul executiv, *vă rog*", pe cel mai incisiv ton posibil, dar el e aici. În faţa mea. Aşteaptă liftul, părînd destul de mirat să mă vadă.

— Tu erai, zice. Am crezut...

— Bună, îi zic sec. Voiam să vorbesc cu tine. Se poate acum?

Se lasă tăcerea. Ochii lui continuă să mă privească prietenos, dar văd limpede că i s-au pus deja în mişcare rotiţele.

— Sigur, zice într-un final. Intră.

În timp ce-l urmez în birou, remarc că pare un pic cam şifonat, de parcă ar fi muncit mult prea mult la serviciu, iar părul şaten şi bogat îi stă în toate direcţiile.

Mă lupt cu impulsul de a i-l aranja. Ar fi total deplasat. Şi, oricum, trebuie să mă concentrez. Trebuie să intru gata de luptă.

Biroul lui e confortabil şi plăcut, exact ca înainte. Banderola paharului de cafea e încă pe biroul lui, observ, şi simt o undă de indignare. Ce mai favoare. Ce mai favoare mi-a făcut.

— Deci, zice cînd ne aşezăm şi din tonul lui circumspect îmi dau seama că ştie precis de ce mă aflu aici.

Am senzaţia că acum doar cinci minute mă aflam aici cu Ryan, atît de fericită că totul a

ieşit bine. Amintirea îmi înteţeşte furia şi trag adînc aer în piept.

— Am vrut doar să-ţi spun, încep pe cel mai şfichiuitor ton de care sînt în stare, că după părerea mea, atunci cînd faci o înţelegere cu cineva, trebuie s-o faci cu toată încrederea. Atîta tot. Şi să fii cinstit.

— Sînt de acord, zice Seb după o pauză.

— A, eşti *de acord*, zic sarcastică.

Ştiu că sarcasmul e cea mai joasă formă de umor[1], dar n-am ştiut niciodată ce înseamnă asta şi nici că-mi pasă. Jos e în regulă. Îmi convine jos.

— Da, zice Seb netulburat. Sînt de acord.

— Ei bine, eu *nu sînt*, ripostez nervoasă.

După care, pe loc, îmi dau seama că spun prostii. E din cauza lui, el mă agită aşa.

— Adică *sînt*, mă corectez. *Sînt* de acord. Însă nu aşa te-ai purtat cu Ryan. Ţi-ai bătut joc de el! Nu poţi să-i faci faţă doar pentru că e un tip umblat prin lume? Doar fiindcă e ambiţios şi are propria viziune şi se pricepe la domenii la care tu nu eşti as? Te-ai simţit chiar atît de ameninţat încît ţi-a fost imposibil să găseşti o cale de-a lucra cu el? Sau are dreptate şi n-ai avut niciodată intenţiona de a-l angaja pe termen lung?

Mă opresc, respirînd precipitat. Mă aştept ca Seb să se apere cu nu ştiu ce poveste cusută cu aţă albă, însă el mă fixează de parc-aş spune nişte ditamai parascovenii.

— Poftim? zice în cele din urmă.

---

1. Referire la un citat din Oscar Wilde, care susţine că „Sarcasmul e cea mai joasă formă de umor, dar cea mai înaltă formă de inteligenţă" (n.r.).

— Cum adică „poftim"? zic inflamată. Mi-a povestit tot! *Ştiu* cum i-ai blocat accesul la şedinţe. *Ştiu* că personalul îi cerea mereu sfatul. *Ştiu* că şi-a dat seama de toate problemele firmei tale. Are charismă şi experienţă şi tu n-ai putut suporta! Aşa că l-ai dat afară!

— O, Doamne, zice Seb. O, Doamne.

Se ridică, îşi trece mîinile prin păr, se duce la fereastră şi rîde strîmb.

— OK, cu ce să încep? Tu ai idee cît de mult a costat compania prezenţa lui Ryan? Ai idee cît de obtuz, cît de idiot... cît de *insipid* e? Dacă mai trebuia să aud încă un banc despre nu ştiu ce computerist în nu ştiu ce piscină din LA... ajungeam la balamuc!

Se răsuceşte pe călcîie, cu chipul aprins.

— Nu eu i-am interzis accesul la şedinţe, ci personalul! Mi-au trimis o petiţie! Îi lua cu durere de cap de la toate balivernele lui!

— Poate că n-ai ascultat cum trebuie! zic în apărarea lui. Are o experienţă bogată...

— În ce domeniu? spune Seb sceptic. În luat prînzul la Nobu? Fiindcă doar despre asta vorbea.

— OK, zic încordată. E clar, n-ai avut nici o clipă intenţia de a-i da o şansă. Are dreptate. Nici măcar n-ai *încercat* să faci lucrurile să meargă.

— N-am *încercat*? spune el ultragiat. Uite ce-am făcut. I-am dat un mentor. I-am oferit sfaturi. L-am trimis la traininguri. Am discutat să-şi ia licenţa în finanţe. Şi el ce-a făcut? Şi-a bătut joc de etosul companiei noastre. A bătut cîmpii la toate şedinţele la care s-a dus. A vorbit de vedete pînă leşinam de plictiseală, nu-şi îndeplinea nici măcar una dintre sarcinile pe care i le-am dat... şi a început să se culce nu cu una, ci cu două angajate ale firmei! Nu cu una, ci cu *două*!

Se ia cu mîinile de păr.

— A fost nebunie în firmă! Una din fete a aflat despre cealaltă, au început să plîngă la şedinţe...

Tace şi mă fixează atent.

— Stai aşa. Te-ai albit la faţă. Eşti OK?

Mă uit lung la el şi simt că-mi bubuie creierul. Am auzit bine, a zis...?

Nu se poate... Nu poate să fi...

— Ce... ce vrei să spui? zic într-un tîrziu. Cu cine s-a culcat? La cine te referi?

— Nu cred că are vreo importanţă cine erau ele, spune Seb privindu-mă intrigat. Am spus deja mult prea mult.

— Nu te cred, spun cu glas tremurat. Nu te cred.

— Nu mă *crezi?* De ce naiba nu m-ai...

Seb pare uluit, dar apoi se schimbă subit la faţă.

— Măiculiţă. Tu şi Ryan... Doar nu sînteţi...

Tace şi mă priveşte îndurerat.

— A zis că e singur. Le-a spus tuturor că n-are iubită. *Niciodată* n-aş fi... Îmi pare rău. A fost...

Se opreşte iar, de parcă nu ştie cum să încheie, şi se lasă din nou tăcerea.

Îmi ard ochii. Mă uit înnebunită în jur. Nu pot să-l privesc. Mă gîndesc: „Minte. Minte".

Dar în acelaşi timp mă gîndesc: „De ce m-ar minţi? De ce m-ar minţi?".

Îmi amintesc toate dăţile cînd Ryan era „prea frînt" ca să mai facă sex. Şi cît de înţelegătoare am fost. Cum i-am făcut tocană cu miel şi masaj pe spate şi m-am gîndit: „Nu-l presa".

Oare am fost cea mai mare şi mai idioată proastă din lume? L-am dorit atît de tare pe

celebrul Ryan Chalker, încît am devenit oarbă la toate evidenţele?

— Pot să te întreb ceva? îngaim într-un final. Angajaţii tăi joacă biliard împreună de trei ori pe săptămînă?

— De trei ori pe *săptămînă*?

Seb pare de-a dreptul bulversat.

— Nu! Din cîte ştiu eu, nu. Poate o dată pe lună. De ce?

— Ei, aşa.

Înghit în sec. Încerc să nu-mi pierd cumpătul, deşi adevărul îmi sfîşie sufletul. Ryan nu juca biliard. Era cu alte femei. Poate cu acea „Erica" despre care tot vorbea. N-a vrut niciodată să fie un partener iubitor, intim şi casnic. De două ori pe săptămînă i-am fost bucătăreasă şi maseuză personală.

În cele din urmă, Seb face un pas în faţă. Mă uit la el şi-i văd privirea tulburată şi onestă.

— Îmi pare rău, zice. Dar tipul ăsta... Nu-i bun de nimic. Cel puţin aşa zic eu. De cînd îl cunoşti?

— De-o viaţă, îi răspund cu răceală. De la zece ani.

— A.

Faţa i se schimonoseşte şi nu-i pot descifra expresia de pe chip.

— A fost o relaţie fără obligaţii, zic repede. N-a contat. Aşa că...

Dar am spus mult prea puţin, mult prea tîrziu. Văd pe chipul lui Seb, ştie că sînt distrusă. Ochii precum frunzişul pădurii îi licăresc cu compasiune. Are fruntea brăzdată de cute de milă faţă de mine. Nu pot să suport.

— În fine. E clar că tu şi Ryan n-aţi făcut echipă bună. Îmi pare rău. Îţi mulţumesc pentru toate explicaţiile.

Îmi iau haina cu mîini tremurînde.

— Îmi pare atît de rău, Fixie, mă priveşte Seb. N-am vrut să... Habar n-am avut...

— Sigur că nu! zic cu glas strident. Şi nu ăsta e motivul pentru care... am vrut, pur şi simplu, să aflu de ce nu te-ai putut înţelege profesional cu Ryan. Pur şi simplu, mă interesa. Mi-ai făcut o favoare, lucrurile au ieşit prost, aşa că..., mă opresc săgetată de un gînd. Mi-ai făcut o favoare, repet mai lent. L-ai angajat pe Ryan. Şi, drept urmare, firma ta a avut de suferit. Aşa că acum eu îţi sînt datoare *ţie*.

— Nu te prosti, zice Seb cu un chicot. Nu-mi datorezi nimic.

— Ba da.

— Ba nu! Fixie, sîntem chit.

Văd că se chinuieşte să-mi surprindă privirea şi zîmbetul lui încearcă să destindă situaţia, dar eu nu mă pot linişti. Sînt tristă, am o mare greutate în suflet şi ochii mi se umplu de lacrimi pe care abia le stăpînesc.

Înşfac grăbită banderola pentru cafea, fără să-l privesc pe Seb, şi iau un pix de pe biroul lui. Sub cuvîntul „Achitat" scriu precipitată alte cuvinte:

Îţi rămîn datoare şi n-o să te pot răsplăti niciodată. Asta e. Îmi pare rău.

Semnez, după care pun pixul jos.

— Pa, îi zic şi mă întorc şi plec.

Îl aud pe Seb spunînd ceva, strigînd ceva după mine, dar nu mă opresc să-l ascult. Trebuie să plec.

Cînd ajung înapoi în Acton, mă simt complet vlăguită. Am repetat în minte fiecare cuvînt,

fiecare acuzație. Mă simt de parc-aș fi avut deja vreo șase certuri violente cu Ryan.

Exersez deja în minte cum să-i parez răspunsul pe care o să mi-l dea pe un ton superior. O să încerce să-și ia un aer mirat, de parcă eu aș fi posesivă și irațională. O să spună: „Fixie, am *zis* că nu vom grăbi lucrurile, nu-ți mai amintești?". Iar acest gînd îmi face inima să bubuie în piept cu mînie. A nu grăbi lucrurile *nu* e același lucru cu a înșela pe cineva, culcîndu-te cu alte două femei. *Deloc.*

Cînd mă gîndesc cum am crezut tot ce-mi spunea, cum încercam să motivez orice zicea și făcea, mă simt ca ultima proastă. Dar era atît de *convingător.*

Nu-i așa?

„Sau poate pur și simplu am vrut să-l cred", îmi spune o vocișoară din cap. „Poate că m-am făcut că nu văd ce nu voiam să văd." Încep să-mi vină în minte tot felul de revelații dureroase, una după alta, și închid ochii, să scap de ele. Nu mă pot gîndi la ce greșeli am făcut acum. Situația e așa cum e.

Cînd intru vijelios în magazin, petrecerea e aproape pe sfîrșite. Nu mai e nimeni din personal, nici Hannah. Leila stă pe un scaun și-și verifică telefonul, iar Jake vorbește cu un tip cu gușă și cămașă roz, dar nu-l văd pe Ryan nicăieri.

— A, Fixie, zice Leila ridicînd ochii. *Iată-te.*

— Unde-i Ryan? o întreb și ea cască ochii mari, uluită.

— Nu ți-a spus? Nu ți-a trimis mesaj? A plecat.

— Unde-a plecat?

— Să prindă un tren. Se duce să stea cu vărul lui din... Leicester?

Se încruntă.

— Ceva de genul ăsta. În Midlands, oricum. Zice că are mai multe şanse să-şi găsească ceva în afara Londrei.

— În *Midlands*?

Mă holbez la ea. Nu pricep nimic. Nu se poate *să fi plecat* pur şi simplu.

— I-am zis: „Şi Fixie?", la care el mi-a răspuns că o să înţelegi şi că aţi discutat despre asta şi despre tot.

Leila mă priveşte nevinovată.

— A zis că n-ai nimic împotrivă.

Am *discutat* despre asta? Asta a zis? Dar asta e... Şi, brusc, mi se pare incredibil că am crezut vreodată vreun cuvînt din tot ce mi-a spus. Omul ăsta minte aşa cum respiră. Ăsta e Ryan şi mi-a luat extrem de mult timp să pricep.

— Era în ultimul hal, adaugă Leila cu regret. Zicea întruna că nu-l mai ţine nimic la Londra. Ne-a povestit cum şi-a pierdut jobul. Ştii, individul ăla, Seb, pare un om *groaznic*.

Mă studiază cu privirea ei rimelată, de căprioară.

— L-ai cunoscut şi tu, nu-i aşa?

O fixez la rîndul meu, abia auzindu-i întrebarea. Încă nu mi-am revenit din uimire. Ryan m-a minţit în legătură cu tot şi acum a plecat şi nici măcar nu mă pot certa cu el. N-am pe cine să-mi vărs furia şi ruşinea pe care le-am strîns în suflet, decît tot asupra mea.

— Cum e tipul? insistă Leila şi clipesc, revenindu-mi în fire. E atît de rău pe cît spune Ryan? Fiindcă pare un monstru!

Mi-l amintesc automat pe Seb, la el în birou. Privindu-mă cu ochi plini de compasiune, înţelegînd totul. Îmi amintesc vorbele lui pline de tact. Părul lui bogat şi ciufulit. Remuşcările lui

la gîndul că m-a supărat. Cum încerca să mă binedispună. Şi cum mi-a zis că sîntem chit.

Mă cuprinde subit o dorinţă puternică. *Mi-aş dori... Mi-aş dori...*

Nu-mi pot duce gîndul pînă la capăt. Nici nu ştiu exact ce mi-aş dori. Doar ca lucrurile să nu stea aşa.

— Seb? zic într-un final, oftînd lung. Nu e chiar atît de rău. Nu. Nu... nu e chiar atît de rău.

Treisprezece

Două săptămîni mai tîrziu, mama e la Saint-Tropez cu tanti Karen. Îmi tot trimite mesaje lungi despre port şi bărci şi soare şi ştiu că ar trebui să-i răspund şi eu cum se cuvine, dar nu mă simt în stare. În clipa în care o să-i scriu mamei, o să mă trezesc povestindu-i totul şi o să încep să mă smiorcăi la telefon.

Aşa că mă mulţumesc să-i trimit o groază de feţe vesele şi emoticoane cu soare şi bărci cu pînze şi să mă feresc să-i spun adevărul. (Poate că, cine ştie, chiar pentru asta au fost de fapt inventate emoticoanele şi pînă acum le-am folosit greşit. Ele n-au fost făcute ca să-i transmită celuilalt gîndurile tale într-un mod cît mai haios, ci *ca să-ţi minţi mama.*)

I-am trimis, de asemenea, trei mesaje lui Ryan. Unul foarte demn şi calm. Unul un pic mai puţin demn şi mai puţin calm. Şi unul total disperat şi jenant, în care-i oferam şansa de-a dovedi că *nu e* atît de rău pe cît cred că e.

Apoi am făcut greşeala şi mai mare de a-i arăta mesajele mele lui Hannah, care s-a declarat oripilată şi îngrozită. M-a ameninţat că vine şi-mi confiscă telefonul în timpul nopţii, cînd dorm. A zis că are o cheie de rezervă şi că, dacă e

nevoie, se furişează în casă. Şi m-am gîndit: „Ce-i drept, e-n stare." Aşa că am încetat.

Ryan nu mi-a răspuns la nici unul dintre ele. Nu mi-a lăsat nici un mesaj pe robotul telefonic, nici nu mi-a scris vreun e-mail, nici nu mi-a transmis ceva la magazin. Şi nu mi-a scris nici o scrisoare. (Mă rog, era destul de clar că n-o să-mi scrie o scrisoare, nu ştiu *de ce* l-am întrebat pe poştaş dacă ne-a lăsat în cutie vreun plic.) Dar e în regulă, fiindcă sînt o fire hotărîtă şi strategia mea este următoarea: pur şi simplu să nu mă mai gîndesc la el.

Dar evident că încă mă mai *gîndesc* la el. Din cînd în cînd. Numele *Ryan* continuă să-mi traverseze mintea, cum s-ar putea altfel? Dar, pe de altă parte, sînt o mulţime de alte lucruri la care să mă gîndesc acum. De exemplu, la faptul că Jake încă nu ne-a prezentat un buget pentru petrecerea de relansare, aşa că nici acum nu ştiu cît a cheltuit. Şi la faptul că Nicole a anulat aseară întîlnirea Clubului de cofetărie fără să-mi spună, ca să poată ţine ea o prelegere *minte-corp-spirit* în magazin, aşa că m-am trezit deja cu patru e-mailuri iritate. Şi lucrul cel mai presant dintre toate: i-am promis lui Hannah c-o să discut cu Tim despre motivul pentru care nu-şi mai doreşte copii. Vrea să aflu de ce s-a răzgîndit şi, dacă se poate, să-l fac să se răzgîndească.

Să-l fac să se răzgîndească? *Eu*? Cum să-l fac eu să se răzgîndească? Şi cum să aduc măcar vorba despre subiect? Îl ştiu pe Tim de mult timp, dar planificarea familială în mod clar *nu e* genul de subiect pe care îl abordăm în mod obişnuit.

Însă Hannah m-a rugat atît de tare, cu cerul şi pămîntul, încît m-am trezit promiţîndu-i că

încerc. Mi-a spus că o să-l aducă la Farrs într-o zi după serviciu şi că ar trebui să-l „atrag într-o discuţie despre copii". Dar să am grijă să pară ceva „firesc".

— Nu vreau să ştie că am vorbit cu tine, zice fermă. Vreau să aibă impresia că el singur s-a răzgîndit. OK?

— Ăă... înţeleg, zic. Fireşte. Sigur că da.

Credeam că o să am timp să mă pregătesc, dar a stabilit întrevederea pentru a doua zi, şi iată că e 17:30 şi ei sînt deja aici. Îmi dau seama că Hannah l-a pus probabil pe Tim să plece mai devreme de la serviciu. Şi că ea însăşi a plecat mai devreme. E limpede că e ceva foarte important.

O, Doamne. Deci, da, n-am de ce să mă stresez.

— Bună, Hannah! Bună, Tim! îi salut cît de firesc sînt în stare. Ce surpriză!

— Bună, Fixie! îmi răspunde Hannah pe un ton vag artificial. Da, ne-am hotărît aşa, din senin, să venim. Vreau să mă uit la nişte blendere pentru un cadou. Tu poţi să-i ţii companie lui Tim dacă vrei.

Şi porneşte spre spatele magazinului, fără măcar să se uite înapoi. Tim şi cu mine sîntem singuri. E rîndul meu.

Fir-ar. Trebuia să-mi fi schiţat un plan. Ce *Dumnezeu* o să-i spun despre copii?

— Şi..., încep veselă. Ce mai faci, măi, Tim?

— Bine, mersi, zice pe tonul ăla sec al lui. Tu?

— Bine şi eu, totul e OK.

Dau din cap de cîteva ori, scormonindu-mi înnebunită creierii.

— Păi... copiii sînt super, nu-i aşa?

Fir-ar. Mi-a scăpat, pur şi simplu.

— Poftim? mă cîntăreşte el din ochi, încruntat şi suspicios. Ce vrei să spui?

— A, nimic! zic repede. Mă gîndeam la asta fiindcă... hîm... azi am avut un copilaş în magazin. Era aşa drăguţ. Şi m-am gîndit: *„Ăsta* e viitorul. *Asta* e generaţia viitorului. Să ne păstrăm planeta în cea mai bună formă, de dragul copiilor".

Stai aşa. Nu ştiu ce m-a apucat de-am virat-o spre ecologie.

— Ce copii? zice Tim bulversat.

— Copii! spun disperată. Ştii şi tu, copii!

O văd pe Hannah trăgînd cu ochiul spre noi de după raftul cu blendere, ridicînd întrebător din sprînceană şi mă hotărăsc brusc. N-are nici un sens să fiu subtilă cu Tim. Lui trebuie să-i tragi un pumn în faţă, ca la box.

— Ascultă, Tim, zic cu coborînd glasul, dar fermă. Hannah vrea un copil. De ce te-ai răzgîndit? E foarte supărată pe tine. Şi apropo, ea *nu trebuie* să ştie c-am vorbit despre asta.

Chipul lui devine brusc impenetrabil.

— Mă priveşte, zice ferindu-şi privirea.

— O priveşte şi pe Hannah, îi atrag atenţia. Tu nu vrei să ai o familie? Nu vrei să fii tată?

— Nu ştiu, OK?

E încordat la faţă şi pare destul de supărat. E limpede că am atins un punct dureros.

— Erai de acord cu ea, i-ai zis că *şi tu* îţi doreşti asta, insist. Ce te-a făcut să te răzgîndeşti? Trebuie să fie *ceva* care te-a făcut să te răzgîndeşti.

Citesc pe faţa lui că se luptă cu emoţia şi aştept cu respiraţia tăiată.

— Nu-mi dădusem seama ce presupune asta! izbucneşte brusc. *Tu* ştii ce înseamnă să faci un copil?

Îmi vine să fac o glumă superamuzantă cum că pentru el nu e chiar atît de greu şi să rîd, dar simt că nu e momentul potrivit.

— Adică?

— E un coşmar! zice cu aer de om ajuns la capătul puterilor. Care nu se termină niciodată!

— Ce vrei să spui?

Mă uit lung la el.

— Să verifici căruciorul copilului, să nu fie prea slabe cusăturile. Să vizitezi creşe. Să te documentezi despre siguranţa scaunelor de maşină pentru copii. Cum o să înveţe să scrie. Vopsea organică. La Mars. Annabel Karmel. Cartonaşe cu obiecte şi animale.

În timp ce-şi varsă năduful, spunînd lucruri de neînţeles pentru mine, numără pe degete. Preţ de o clipă, mă întreb dacă are o cădere nervoasă.

— Tim, îl iau eu cu blîndeţe. Despre ce naiba *vorbeşti*?

— Să nu-i povesteşti lui Hannah că ţi-am zis asta, spune, coborînd grăbit glasul. Promite-mi. Ea e pur şi simplu... Totul e... Nu pot s-o fac.

Sînt perplexă. Conversaţia asta a luat-o atît de tare razna, că nu ştiu ce i-aş mai putea zice. Şi iată că apare Hannah cu blenderul în braţe, privindu-mă întrebător.

— Bună! zic cu vocea stridentă şi jenată. Ei bine, Tim şi cu mine am discutat despre... diverse lucruri...

Se lasă o tăcere lungă, încordată. Îi simt pe amîndoi că se chinuiesc să-mi transmită mesaje stringente, pe muteşte.

— Păi..., zic evitîndu-le privirile. Să scanez ăsta...

Iau banii de la Hannah şi-i întind blenderul.

— O să... ăăă... te sun mai tîrziu, da?

— Vrei să luăm cina împreună? zice Hannah nerăbdătoare.

— Nu pot.

Îmi iau o mină plină de regret.

— Diseară ne întîlnim să bem de ziua Leilei la Folds Place nr. 6. Dar vorbim, zic şi dau din cap. Vorbim.

După ce pleacă amîndoi, respir uşurată. Trebuie să descifrez tot ce-a vrut să zică Tim. Trebuie să mă gîndesc ce o să-i spun lui Hannah. Şi să caut pe net ce înseamnă „La Mars". Sau o fi zis „Le Mahs"?

Tocmai vreau să caut pe mobil, cînd Bob iese din camera din spate cu geaca cu glugă pe el, gata de plecare, şi îi zîmbesc.

— Bună, Bob. Totul e în regulă? Încă n-am dat faliment?

Asta e mica glumă a mamei. O face de fiecare dată cînd se întîlneşte cu Bob, aşa că duc tradiţia mai departe.

— Încă nu! răspunde Bob cu obişnuitul lui chicot.

Dar observ că-şi trage manşetele, aşa cum face de fiecare dată cînd vrea să abordeze o chestiune problematică.

— Am înregistrat facturile pentru petrecerea de relansare, adaugă. Destul de scump DJ-ul ăla, aşa-i?

Rîde iar, dar pare îngrijorat.

Trebuie să-mi amintesc că Bob e cel mai prudent om din lume şi că nu ştie nimic despre DJ-i sau marketing sau petreceri. Dar chiar şi aşa, nu-mi pot reprima la rîndul meu o undă de îngrijorare. Brusc, simt nevoia să-mi deschid sufletul în faţa lui. Îmi vine să mă tîngui: „Bob, ştiu exact cum te simţi! Nici măcar n-aveam *nevoie* de un DJ! Şi oricum, nici nu ştiu care a

fost rostul acelei petreceri! În magazin nu s-a schimbat nimic, vînzările n-au crescut, n-am cîştigat clienţi noi... a fost total inutilă!".

Dar „familia e pe primul loc".

— Cred că toate chestiile astea de marketing ajută, zic într-un final. Ştii cum e. Să ieşi în evidenţă şi toate celelalte.

— A, zice Bob.

Ochii lui căprui şi blînzi îi întîlnesc pe ai mei şi sînt sigură că înţelege tot, dar n-ar deschide în veci gura să comenteze fiindcă e mult prea discret, loial şi cumsecade.

— Au venit toate facturile? întreb. Ştim deja cît a fost bugetul total?

Mama a fost de acord cu petrecerea, îmi spun. Eu n-am avut cum să mă opun. Şi, oricum, n-o să fie o *problemă*. N-o să ne *falimenteze*. A fost o simplă petrecere.

— Nu încă, spune Bob. Mai urmează.

— Ei bine, ţine-mă la curent, zic.

— Sigur că da, încuviinţează el.

Se întoarce şi-l urmăresc plecînd, cu un oftat. Trebuie să mă pregătesc pentru petrecerea de ziua Leilei, deşi ultimul loc în care am chef să merg acum e Folds Place nr. 6. Simplul gînd de-a mă îmbrăca festiv mă istoveşte. Nu mai zic să fac conversaţie cu amicii snobi ai lui Jake despre sporturi nautice (n-am habar care sînt alea) şi ce înseamnă o maşină adevărată (nici asta). Dar i-am promis Leilei că vin şi e aşa o dulceaţă de fată, că n-am inimă s-o dezamăgesc.

În orice caz, o să fie băutură la discreţie, îmi amintesc în timp ce întind mîna după portfard. Şampanie. Poate cocktailuri. La starea în care sînt, zău că mi-ar prinde bine unul.

Da, e o petrecere cu cocktailuri. Cocktailuri tari, acrişoare, cu aromă de limetă, în pahare de martini. Înhaţ avidă unul. Habar n-am ce e, ştiu doar că vreau să-l beau. Închid ochii, îl dau pe gît şi, o, Doamne, e absolut *divin*. N-am mîncat nimic toată ziua şi alcoolul mi se duce direct în sînge, ca un drog.

Mă rog, de fapt, chiar e un drog. Ha.

Deschid ochii şi mă uit în jur să găsesc pe cineva căruia să-i împărtăşesc acest gînd, dar nu mă trage aţa spre nimeni. Leila m-a salutat cu afecţiune cînd am ajuns, dar pe urmă s-a dus la toaletă însoţită de două dintre prietenele ei de la salonul de frumuseţe. Jake vorbeşte tare cu trei tipi în costume despre afacerea lui cu diamante sintetice. Se pare că s-a blocat undeva în Asia.

— Ştiţi ce zic, e vorba de transport internaţional, zice întruna în stilul lui epatant. Asta e realitatea comerţului global, ştiţi ce zic?

N-am nimic de spus despre comerţul global, aşa că îmi mai iau un cocktail. De fiecare dată cînd mai iau o înghiţitură delicioasă, mă gîndesc că aş putea să beau din astea toată seara. De fapt, asta *o să şi fac*, o să beau cocktailuri toată seara.

Spaţiul rezervat pentru mica noastră petrecere e delimitat cu cordon, dar în restaurant se află mulţi alţi oameni, care stau la mese sau în picioare la bar. Nu sînt invitaţi la petrecerea Leilei, doar membri ai clubului Folds Place nr. 6 care au ieşit în oraş. În stînga mea stă un grup de fete şi mă uit întruna la ele, fiindcă aia e masa la care am stat data trecută. Acolo eram cînd Ryan mi-a adus buchetul de crini şi m-a sărutat şi am crezut... chiar am crezut că...

Simt o împunsătură familiară în inimă şi mă răsucesc pe călcîie, înşfăcînd încă un cocktail. Fiecare înghiţitură rece ca gheaţa îmi amorţeşte un sentiment neplăcut. Umilinţa. Mustrările de conştiinţă. Partea cel mai greu de acceptat e că toată lumea a încercat să mă prevină. Hannah, mama, pînă şi Tim, în felul lui. Cu toţii au văzut cum e Ryan de fapt – deşi, în ultimele două săptămîni de suferinţă, Hannah mi-a spus de cîteva ori că nu crezuse că poate fi chiar *în aşa hal*. Nu crezuse că e *chiar în halul ăsta*.

Nu ştiu dacă asta ar fi trebuit să mă bine-dispună sau nu.

În timp ce-mi golesc paharul, o văd brusc pe Nicole stînd în picioare lîngă Jake. N-o observasem înainte. Arată splendid cu rochia ei albă cu franjuri, dîndu-şi spre spate părul coafat cu grijă, în timp ce se întreţine cu un tip înalt. O aud zicînd: „Da, adevărul e că sufăr de anxietate de separare, înţelegi? Şi trebuie să mă concentrez mai mult asupra sinelui meu."

Nu sînt în stare să vorbesc cu ea. Şi nici cu Jake. Ce se *întîmplă* cu mine, de ce nu vreau să discut cu familia mea? Uşor disperată, pun jos paharul gol. Iau altul plin, întrebîndu-mă dacă nu cumva de la trei cocktailuri în sus am depăşit limita legală. Şi atunci încremenesc. O, Doamne, o, *Doamne*. Nu se poate.

Dar se poate. E Seb. Stă la o masă mai îndepărtată, într-un sacou elegant, dar nu epatant. Şi e cu o fată. O fată înaltă şi sigură pe ea, blondă, cu o tunsoare retezată la nivelul bărbiei, manichiură îngrijită şi o rochie mulată, verde-aprins. Arată ca o prezentatoare TV. Asta e iubita lui? Cum o chema?

Mă chinuiesc şi pînă la urmă îmi amintesc: *Briony*. Exact. Ea l-a trimis la instructorul ăla de schi. Şi parcă mai era o chestie legată de o sală de sport acasă. Ea o fi?

Cînd Seb ridică privirea după un chelner, mă ascund rapid după un grup de amici de-ai lui Jake. Nu vreau să mă vadă. „Şi, oricum, ce caută aici?", mă gîndesc, aproape acuzatoare. I-a spus lui Ryan că nu e genul lui de local. Mare ipocrit mai e.

Dar întrebarea e alta: ce fac acum?

Mă uit iar spre el, din locul unde stau ascunsă. Îl văd cum se apleacă în faţă, cu coatele pe masă. Vorbeşte din inimă, de parcă vrea neapărat să fie înţeles aşa cum trebuie. Şi Briony...

Îmi dau seama că se răţoieşte la el. Pare foarte pornită. Doamne, ce păcat că nu ştiu să citesc pe buze. Ce zice oare?

Acum el răspunde... Ea îl întrerupe... Îmi dau seama uimită că se ceartă. Se ceartă pe bune! Nu ştiu de ce, nu îmi închipuiam deloc că Seb ar putea fi genul care să se certe. Mai ales în public, într-un club.

În timp ce-i privesc captivată, Briony se schimonoseşte brusc la faţă. Îl bombardează pe Seb cu un val de cuvinte şi-şi împinge scaunul înapoi. Îşi aruncă şalul scump pe umeri şi-şi înşfacă geanta. E destul de spectaculoasă, nu pot să nu recunosc, dar te şi bagă în sperieţi. E atît de frumoasă. Atît de stăpînă pe sine. Îi aruncă o ultimă replică lui Seb şi pleacă vijelios, iar eu răsuflu uşurată. Doamne, ce scenă intensă. Şi eu am fost doar spectatoare.

Mi se învîrte mintea de la alcool. Luminile încep să se înceţoşeze şi nu mă ţin prea bine pe picioare. Poate că am băut un pic prea repede

toate cocktailurile alea. Dar chiar şi aşa, cînd Seb se ridică de pe scaun, intru brusc în alertă. Stai puţin. Unde se duce? Încotro a pornit?

Fir-ar. Vine în direcţia asta, înspre bar. *Fir-ar.*

OK, repede, trebuie să nu privesc *spre el*. Să nu privesc *spre el*. E vital. Să nu privesc *spre el*. Mă uit în jur căutînd o scăpare şi o zăresc pe Nicole singură, vorbind la telefon.

— Trebuie să închid, Drew, o aud că spune.

Închide şi ia o gură de băutură, privind undeva în depărtare. Are maxilarul încleştat, ochii mici şi pare destul de stresată.

Aoleu, mă gîndesc ca în ceaţă. S-a certat cu Drew?

— Bună, Nicole! zic, apropiindu-mă cu paşi împleticiţi. Noi nu vorbim niciodată. Hai să vorbim. Totul e în regulă?

Mă fixează brusc, alertată.

— Sigur că da, zice. De ce n-ar fi?

Aşa face mereu. Mi-aş dori ca, măcar *o dată-n viaţă,* Nicole să se poată implica pe bune şi să avem o conversaţie adevărată.

Arunc o privire peste umăr. Seb e la bar. Îşi comandă o băutură. Whisky, se pare.

— Ştii, Drew te adoră, îi zic lui Nicole. Sînt sigură că te adoră. Uite, *cam atît*, adaug şi-mi întind larg braţele, clătinîndu-mă pe călcîie. *Uite-atît.*

— Pari cam beată, Fixie.

Se uită la mine bănuitoare.

— Nu sînt, o asigur. Cîtuşi de puţin. Nu sînt beată deloc, repet ca să fiu mai convingătoare.

— Ba *eşti*! face privindu-mă atentă. Cîte pahare ai băut?

— Zece, îi răspund sfidătoare, luînd o gură de cocktail.

Mă uit pe furiș să văd ce face Seb, convinsă că sînt în siguranță. Dar, spre groaza mea, se întoarce de la bar și privirea lui o întîlnește pe-a mea. Tresare surprins, iar eu îmi trag capul imediat înapoi, cu inima bubuindu-mi în piept.

Nu m-a recunoscut, îmi spun. Sigur că nu. Nici n-ar fi avut cum, într-o fracțiune de secundă. Dar, pentru orice eventualitate, hotărăsc să mă mut în spatele lui Nicole, ca să mă ascund. După care, cu inspirație subită, mă chircesc pe vine. OK, hai că-i bine. Mă acoperă complet. Și sinceră să fiu, e destul de confortabil aici jos, pe tocurile astea. Încăperea se învîrte mai puțin. E mai relaxant. Ar trebui ca lumea să stea mai mult pe ciuci la petreceri.

— Ce naiba faci? mă întreabă Nicole.

— Șșș! îi zic. Nu te mișca!

Nu-l văd pe Seb. Nu văd nimic în fața ochilor în afară de luminițele schimbătoare ale rochiei albe cu franjuri pe care o poartă Nicole. E o imagine destul de captivantă, mai ales că mintea mea face o rotație de trei sute șaizeci de grade la fiecare treizeci de secunde.

— Ia uite, sushi, sare brusc Nicole. Mă duc să-mi iau.

Și, spre stupoarea mea, pleacă lăsîndu-mă complet expusă.

— Așteaptă! strig. Nicole! Întoarce-te!

Încerc să mă ridic, dar nu mă pot clinti. Ce s-a întîmplat cu genunchii mei? De ce nu vor să mă *asculte*? Ce genunchi idioți. Ce cocktailuri idioate.

— Fixie? aud vocea mirată a lui Seb și simt un gol în stomac.

Fac un efort să ridic capul. Și iată-l în fața mea, cu paharul în mînă și un aer uimit.

Nu e nevoie să pară chiar *atît* de uimit. Pînă la urmă, fac ce vreau.

— A, zic demnă. Da. Bună. Tocmai mă retrăsesem puţin aici.

— Văd.

Se lasă tăcerea şi încerc să mă ridic graţioasă ca o lebădă, dar nu-mi iese deloc figura.

— Îmi permiţi?

Îmi întinde o mînă, pe care o iau destul de reticentă.

— Mulţumesc, zic politicoasă în timp ce mă ajută să mă ridic.

— Cu plăcere.

Se lasă un moment tăcerea, apoi, brusc un val de muzică ritmată se revarsă dinspre micul ring de dans. Probabil că DJ-ul a intrat în pîine. În timp ce-l privesc atentă, conchid că Seb pare încordat. Dar nu e de mirare, dat fiind perdaful pe care tocmai l-a încasat de la Briony. Dacă ea e tipa.

Probabil ar trebui să fac puţină conversaţie, dar nu m-am priceput niciodată la asta. Aşa că, în schimb, mă trezesc zicînd, mai vehement decît aveam de gînd:

— Ce faci aici? Ai zis că nu vii niciodată în locul ăsta. Ai zis că nu e genul tău.

Ştiu că par cam pusă pe harţă, dar am şi motive. Dacă oamenii zic că nu se duc într-un loc, ar trebui să nu se ducă. Şi adevărul e că m-a dat peste cap şi m-a iritat să dau peste el aici. În ultimele două săptămîni m-am străduit enorm să nu las să se vadă ce e-n sufletul meu. Am glumit şi am rîs întruna, le-am spus tuturor că între mine şi Ryan n-a fost niciodată ceva serios şi că nu sufăr deloc. Am jucat teatru pînă şi faţă de Hannah.

Dar Seb știe. *Știe*. M-a văzut în cel mai vulnerabil moment al vieții mele, cu fața răvășită, în clipa cînd toată lumea mea s-a făcut bucăți. Și din cauza asta aș prefera să nu dau nas în nas cu el într-un club.

— Păi, nici nu vin, zice Seb. Și nu e genul meu de loc. Azi e o excepție. Tu ce faci aici?

— Beau, îi răspund.

— A.

— Îmi înec amarul. Avem cocktailuri, adaug, fluturîndu-mi paharul spre el. Poți să iei și tu dacă vrei. Doar că atunci va trebui să iei parte la petrecerea noastră. Vrei să fii invitatul meu? Dar eu în locul tău n-aș face asta. E plin de agenți imobiliari.

Cumva, îmi dau seama că vorbesc aiurea. Însă nu reușesc nicicum să mă opresc. Rațiunea a trecut undeva pe planul al doilea. Alcoolul e cel care vorbește. Și alcoolul spune: „Uraa! Poți să trăncăni orice!".

— Agenți imobiliari, zici? spune Seb mustăcind.

— Și importatori de diamante sintetice, zic, articulînd cu grijă cuvintele. De fapt, din ăștia avem doar unul. E frati-miu. Cu cine erai? adaug. Era iubita ta?

— Da, zice el după o pauză. O cheamă...

— Știu cum o cheamă, îl întrerup victorioasă. Te-am auzit atunci, la cafenea. E... Stai...

Fac o pauză și închid cîteva clipe ochii, las ritmul muzicii să-mi invadeze creierul.

— Whiny[1].

OK, n-am nimerit bine.

— Nu Whiny, zic după o clipă de gîndire. Altfel era.

---

1. Plîngăcioasă, care se lamentează întruna (n.t.).

— Briony, mă corectează Seb, mustăcind iar.

— *Briony*, încuviinţez eu de vreo cinşpe ori. Da. Scuze. *Briony*. Mă gîndesc o clipă, după care adaug: Ar trebuit să-i spui Shouty[1].

— *Poftim?* mă priveşte el lung.

— Am văzut-o mai devreme urlînd la tine.

Strîmb din nas.

— Arăta ca o...

Mă pălește revelaţia.

— Da! Arăta ca o ştiristă care se bucură să-ţi dea veşti proaste, zic şi-mi iau o voce exagerată de prezentatoare. „Bună ziua. Bun venit la Ştirile Oribile ale zilei. Sînteţi cu toţii de rahat şi mi-e silă de voi."

Închei şi clipesc spre el.

— Scuze, adaug cînd Seb deschide gura. Îmi pare foarte rău. A fost foarte urît din partea mea. Retractez. N-ar trebui să vorbesc aşa despre iubita ta. Probabil e o fată foarte drăguţă.

— Nu, zice Seb sec. N-ar trebui să vorbeşti aşa despre iubita mea.

Îmi beau cocktailul cu grijă, după care îi fac semn să se aplece mai spre mine şi-i şoptesc la ureche:

— Totuşi, am dreptate, aşa-i? Nu-i deloc o fată drăguţă.

— Chiar vrei să începem să discutăm despre defectele iubiţilor noştri? zice Seb cu chipul foarte aproape de al meu. Eşti sigură că vrei să joci jocul ăsta?

— De ce nu? ripostez.

— Bine! ridică el vocea, brusc inflamat. Eu, cel puţin, nu mi-am dăruit inima unui *escroc* ordinar. Eu, cel puţin, nu sînt o fiinţă credulă

1. Urlătoarea, care ţipă sau strigă (n.t.).

pînă la Dumnezeu, care-i găsește întruna scuze unui dobitoc fiindcă a fost amorezată de el în școala generală.

— *Poftim*?

Mi se taie atît de brusc respirația, că aproape cad pe spate.

— De unde știi *asta*?

— Tu ai spus că-l știi de cînd aveai zece ani, spune Seb ridicînd din umeri. Am zis și eu la plesneală.

Mă străbate o undă de frustrare. N-ar fi trebuit să-i dau nici măcar o *fărîmiță* de informație personală acestui ins. Iau o înghițitură din pahar, o plimb prin gură și înghit. Apoi îl fixez furibundă, cu tot veninul de care sînt în stare.

— Credeam că ești un tip politicos, îi spun cu răceală. E limpede că m-am înșelat.

— Pot să fiu și politicos, răspunde părînd chiar amuzat. Atunci cînd vreau.

— Și apropo, nu sînt credulă, sînt doar o persoană care *crede în oameni*.

Îmi flutur paharul spre el cu putere, ca să-mi întăresc spusele, și vărs cîteva picături.

— *Care crede în oameni*.

— Vrei să dansezi?

Vorbele lui mă iau prin surprindere și mă holbez la el fără expresie, întrebîndu-mă dac-am auzit bine.

— Să dansez? repet într-un final. Adică... *să dansez?*

— Mie îmi place să dansez. Tu vrei să dansezi?

— Cu tine?

Mă uit lung la el.

— Da, zice exersîndu-și răbdarea. Cu mine.

— A.

Mai iau o înghițitură și rămîn pe gînduri.

— Nu. Nu vreau.

Asta o să-l învețe minte.

Deși, la drept vorbind, și mie îmi place să dansez. Și ritmul ăsta neobosit e destul de contagios.

— Nu vrei, spune Seb după o pauză.

— Nu, zic vag sfidătoare. Nu vreau.

E mai înalt decît mine și, cînd ridic privirea, luminile par să-i facă un nimb în jurul capului. Are părul strălucitor, pomeții radioși și ochii lui mă fixează tulburător.

Îmi spun c-ar trebui să-mi feresc privirea, dar adevărul e că nu vreau să fac asta. Vreau să fiu absorbită de privirea lui.

Ceea ce e o mare prostie. Și e și greșit. El aparține altei femei, îmi amintesc cu severitate. Îi plac femeile tînguitoare, urlătoare, gen prezentatoare de știri.

— Dar îmi ești datoare, zice și eu clipesc uimită în clipa cînd scoate din buzunarul sacoului banderola pentru cafea.

Mi-o flutură de cîteva ori prin față, apoi mi-o întinde.

— Vezi?

Mă uit indiferentă la scrisul meu.

— Aici nu zice nimic despre dansat.

— Poate că ce vreau e să dansăm.

Ochii lui sînt încă ațintiți asupra alor mei.

— Poate că asta e tot ce-mi doresc.

— Asta-i tot ce-ți dorești.

Fac un efort să-mi iau un ton sceptic.

— Un dans.

Muzica îmi trepidează în oase. Sîngele îmi pulsează. Am furnici în tălpi. Cu cît vorbim mai mult despre asta, cu atît îmi doresc mai mult să dansez.

— Asta vreau, zice Seb și în glasul și în felul în care mă privește e ceva care mă face să mă cutremur brusc, din cap pînă-n picioare.

— Bine, zic în cele din urmă, de parcă îi fac cea mai mare favoare posibilă. *Bine.*

Îl urmez pe ring și începem să dansăm. Nu rostim nici un cuvînt. Nu zîmbim și nici măcar nu ne uităm la alții. Ne privim fix în ochi și trupurile noastre par din prima clipă să se miște în mod firesc la unison.

Și adevărul ăsta e: chiar știe să danseze.

Melodiile curg una după alta și continuăm să dansăm. Luminile se învîrt în jurul nostru, preschimbînd chipul lui Seb într-un vîrtej multicolor. Bubuitul constant al muzicii e ca o inimă care bate. Jake și Leila vin și ei pe ring și-i salut scurt din cap, dar nu mă pot opri. Nu mă pot elibera de vraja dansului cu Seb.

Cu cît dansez mai mult, cu atît sînt mai fermecată de el, de intensitatea ochilor săi, de linia trupului său sub cămașă, în timp ce se mișcă. E deopotrivă fluid și cu picioarele pe pămînt. Puternic și zvelt, dar nu umflat cu pompa, nu extrovertit, și nici nu caută mereu aprobare în jur, cum ar face Ryan. Seb știe bine ce vrea. E onest. Tot ce face pare natural, pînă și cum își șterge sudoarea de pe frunte.

Îi urmez exemplul și mă șterg pe față. Chiar e *foarte cald*. Acum dansăm pe Calvin Harris și fredonez din reflex „How deep is your love", iar și iar, odată cu cîntecul. Nu mă pot opri, nu pot să nu reacționez la muzică, dar în același timp îmi dau seama că ceva nu e tocmai în regulă. Culorile se topesc unele în altele, chiar mai mult decît pînă acum. Mă simt destul de amețită. Nu pot să spun că mi-e chiar rău, dar...

Mi se ridică brusc stomacul în gît. OK, e clar că mă simt aiurea.

Încerc să mă ancorez în realitate, agăţîndu-mă de chipul lui Seb, dar acesta se sparge în mii de bucăţi, ca un caleidoscop. Stomacul meu protestează – oare am mîncat ceva stricat mai devreme? De ce mă simt atît de...

O, Doamne.

OK, *chiar* că nu mă simt deloc bine.

Deşi... contează?

Picioarele par să-mi cedeze subit, dar nu mă deranjează să mă-ntind pe podeaua ringului de dans. Nu sînt năzuroasă. Adevărul e că mă simt chiar liniştită zăcînd aşa sub luminile vesele. Leila apare deasupra mea şi îi zîmbesc radioasă.

— La mulţi ani, îi zic, dar ea nu pare să înţeleagă.

— Fixie! O, Doamne, uită-te la tine!

— Bună!

Încerc să-mi flutur mîna voioasă, dar nu mă ascultă.

Unde *mi-e* mîna? O, Doamne, mi-a furat cineva mîna.

— Nu ştiu! aud glasul lui Seb deasupra mea. Era bine, adică, sigur, băuse cîteva pahare...

— Fixie! pare să mă strige Leila de la mare distanţă. Fixie, eşti bine? Cîte cocktailuri ai... O, Doamne, Jake? Jakey? Am nevoie de ajutor...

Dacă există ceva mai rău decît să fii mahmur, asta e să te trezeşti mahmur în apartamentul fratelui tău şi să ţi se reproşeze că ai distrus petrecerea de ziua iubitei lui şi că l-ai făcut de rîs în faţa tuturor prietenilor.

Îmi crapă capul de durere, dar nu pot nici măcar să iau un paracetamol pînă cînd Jake

nu-şi termină tirada. Pînă la urmă se răsteşte: „Trebuie să merg la o şedinţă", de parcă şi asta ar fi tot vina mea, şi iese ca o vijelie.

— Vai, Fixie, zice Leila dîndu-mi un pahar cu apă şi două pastile. Nu asculta ce zice Jake. Sinceră să fiu, a fost destul de amuzant. Vrei nişte cafea?

Mă clatin pînă în living, mă trîntesc pe canapeaua de piele (o fi cea de la Conran Shop? Habar n-am) şi mă uit în gol la ecranul TV uriaş pe care Jake l-a cumpărat anul trecut. Tot apartamentul ăsta e modern şi stilat, cu aparatură de ultimă generaţie. Se află într-un bloc rezidenţial numit Grosvenor Heights din Shepherd's Bush (el îi spune „West Holland Park"). Jake a plătit avansul imediat ce a dat tunul cu chiloţii de culoarea pielii şi sînt sigură că l-a ales fiindcă „Grosvenor" sună a cartier de fiţe.

Leila îmi aduce o cană cu cafea, se aşază lîngă mine îmbrăcată într-un chimono de mătase şi începe să-şi desfacă felicitările cu unghiile ei ascuţite.

— Totuşi a fost o seară destul de amuzantă, nu-i aşa? zice cu glasul ei blînd. Jakey mă răsfaţă, chiar mă răsfaţă. Cocktailurile alea au fost foarte scumpe.

Tresar.

— Nu mai vorbi despre cocktailuri.

— Scuze.

Izbucneşte în rîsul ei cristalin, după care lasă jos felicitarea pe care o are în mînă şi mă priveşte cu interes.

— Cine era tipul?

— Ce tip? mă fac eu că nu pricep.

— Tipul de aseară, prostuţo! Cel cu care ai dansat o groază. E drăguţ.

Ridică din sprîncene sugestiv.

— Arată foarte bine.

— Ei, e luat, zic repede, înainte să intre la idei.

— A, se dezumflă Leila. Ce păcat. Mă rog, era foarte neliniştit în privinţa ta. A vrut să vină şi să se asigure că eşti bine, dar i-am zis să nu-şi facă probleme, sîntem din familie, o să avem noi grijă de ea.

Felul în care spune „sîntem din familie" mă emoţionează brusc şi aproape că-mi dau lacrimile. O iubesc pe Leila. Chiar *e* parte a familiei noastre.

— Vai, Leila.

O îmbrăţişez impulsiv.

— Îţi mulţumesc. Şi iartă-mă că ţi-am stricat petrecerea!

— N-ai stricat nimic!

Mă îmbrăţişează şi ea, cu braţele ca grisinele.

— Dacă e vina cuiva, e a lui Ryan. I-am zis lui Jakey: „Nu mă mir deloc! Şi eu aş fi la pămînt dacă iubirea vieţii mele ar dispărea aşa!".

— Ryan nu e iubirea vieţii mele, zic apăsat. Cîtuşi de puţin.

— O să se-ntoarcă, zice Leila înţeleaptă şi mă bate uşor pe genunchi.

Trebuie s-o conving că nu-l *vreau* pe Ryan înapoi. Dar o să las asta pentru altă dată. Mă afund în canapeaua de piele moale ca untul, cu cafeaua în mîini şi mă uit, ca într-o uşoară transă, cum Leila ia fiecare plic pe rînd, îl desface, zîmbeşte citind felicitarea, apoi îl lasă jos şi întinde mîna după următorul.

— A, zice deodată. Apropo. A lăsat asta pentru tine.

— Cine?

— Tipul de aseară, prostuţo!

Îmi întinde un plic cu antetul Folds Place nr. 6 şi mă uit la el absentă. Din bucătărie se aude bipul unui cronometru şi Leila se ridică.

— Ăsta e oul meu, zice. Vrei un ou, Fixie?

— Nu, zic repede, pentru că la simplul gînd de-a mînca ceva îmi simt deja stomacul protestînd. Dar mulţumesc.

Cînd ea părăseşte încăperea, deschid plicul. În el nu se află nici o hîrtie, doar banderola pentru cafea. O scot şi mă uit la ea. Văd scrisul lui Seb:

Achitat în întregime. Cu mulţumiri.

Şi, dedesubt, semnătura lui.

În timp ce citesc, simt cum mi se strînge brusc inima – din ce motiv? Nu sînt sigură. Nostalgie? Dor? Revăd în minte dansul cu el de aseară. Luminile ce-i jucau pe chip. Muzica asurzitoare. Ochii lui privind în ai mei. Legătura dintre noi. Mi-aş dori să mă întorc acolo, în acel loc, cu el.

Dar să fiu realistă. Asta n-o să se întîmple niciodată.

N-are sens să mă îmbăt cu apă rece, îmi zic şi bag banderola înapoi în plic. E un suvenir. O amintire amuzantă. N-o să-l mai văd niciodată şi probabil c-o să se însoare cu Whiny şi o să fie... mă rog. E-n regulă. E alegerea lui.

— E ceva interesant? zice Leila întorcîndu-se cu oul şi privind spre plic.

— Nu, clatin din cap cu un zîmbet stins.

— Atunci mi-l dai să-l arunc? zice săritoare.

Întinde mîna şi mă trezesc strigînd ascuţit:

— Nu!

Degetele mi s-au încleştat în jurul plicului. Nu renunţ la el. Nu-l arunc la coş. Chiar dacă n-are nici un sens.

— Adică... nu-ţi face griji, adaug, zărind expresia bulversată a Leilei. Cred că îl păstrez. Să fie acolo. Cine ştie?

— Sigur că da! zice ea înţelegătoare. Hai să împărţim oul ăsta, Fixie, adaugă cu căldură, aşezîndu-se iar lîngă mine. Trebuie să mănînci ceva. Şi pe urmă...

Mă fixează cu un licăr în ochi.

— *Pe urmă* îţi facem unghiile.

Paisprezece

Casa lui Hannah arată ca din catalogul John Lewis. Toată mobila e de la John Lewis, plus majoritatea draperiilor și a pernelor decorative. Lista pentru cadourile de nuntă a fost împărțită, jumătate John Lewis, jumătate Farrs, și adevărul e că toate lucrurile se potrivesc destul de bine între ele. Sînt de calitate, nimic prea extravagant... și totul e *de bun gust*.

De obicei, mă gîndesc că locuința ei o reprezintă perfect pe Hannah. Magazinul John Lewis e un spațiu calm și liniștitor, așa cum e și Hannah, o fire calmă și liniștitoare. Însă Hannah cea aflată acum în fața mea e total diferită. E la capătul răbdării. E încruntată. Se plimbă nervoasă prin bucătăria ei albă și curată, ronțăind un morcov.

— Nu vrea să știe de nimic, îmi spune. Nu vrea să știe de nimic. Am încercat să discut cu el, dar pur și simplu nu vrea să audă.

— Hannah, de ce nu te așezi? spun, fiindcă mă cam agită cum se plimbă așa în jurul meu.

Dar ea pare că nici nu m-aude. E cufundată în propriile gînduri.

— Vreau să spun, cum rămîne cu „a face copii și a-i crește"? întreabă dintr-odată. Cu *asta* cum rămîne?

— Hîm?

Mă uit nedumerită la ea.

— E de la nunta noastră! zice agasată. Scopul căsătoriei este, citez, cel de „a face copii şi a-i creşte". Aşa i-am zis lui Tim. I-am spus: „La partea aia n-ai fost atent, Tim?".

— Ai citat din *jurămîntul tău de nuntă*? zic uluită.

— Trebuie să-l fac să mă asculte cumva! *Ce e* cu el? adaugă trîntindu-se în cele din urmă pe un scaun de la masă. Mai spune-mi o dată ce-a zis.

— A zis că e stresat la maximum de toate astea, zic precaută. Mi s-a părut un pic copleşit. A zis că... dacă o să faceţi un copil o să fie... ăăă...

Nu spune „un coşmar".

— Ce anume? întreabă Hannah.

— Greu, zic după o pauză. Era convins c-o să fie greu.

— Păi, o să fie, cred, zice Hannah supărată. Dar n-o să merite?

— Păi... cred că da.

Mă abţin să mai zic ceva despre asta, amintindu-mi privirea de om hărţuit a lui Tim.

— Apropo, ce e Le Mahs?

— Poftim?

— Le Mahs. Sau La Mars.

— A, *Lamaze*, spune Hannah. E, cum să zic, o tehnică de pregătire a viitoarelor mame. Există naşteri Lamaze, jucării Lamaze...

— Aha. Şi cine e Annabel Karmel?

— E expertă în piureuri pentru bebeluşi, zice Hannah imediat. Trebuie să începi la şase luni. În tăviţe pentru gheaţă.

OK, iar vorbeşe păsăreşte. *Tăviţe pentru gheaţă*? Ce tot zice aici?

— Hannah, zic prudentă. Nu eşti nici măcar gravidă. De ce discuţi de acum despre ce se întîmplă cînd copilul face şase luni?

— Îmi planific din timp, zice de parcă ar fi cît se poate de clar. Trebuie să fii pregătit.

— Nu trebuie să fii chiar *atît* de pregătită. N-ar trebui să aştepţi să vină fiecare moment în parte?

— Nu, clatină ea din cap vehement. Trebuie să *planifici* totul. Trebuie să te *documentezi*. Trebuie să-ţi faci liste cu ce ai de făcut.

Liste cu ce ai de făcut? La plural? Sînt mai multe?

— Şi cîte liste ai? o întreb relaxată.

— Şapte.

— *Şapte*?

Las cana pe masă cu zgomot.

— Hannah, dar nu se poate să ai şapte liste cu ce ai de făcut pentru un copil care nici n-a fost conceput încă! E o demenţă!

— Ba nu-i nici o demenţă! zice ea defensiv. Ştii că îmi place să ţin totul sub control.

— Ia arată-mi-le, îi cer. Vreau să le văd.

— Bine, zice Hannah după o pauză. Sînt sus.

O urmez pe scări, apoi pe palierul imaculat care dă spre o încăpere care am fost mereu sigură că va fi camera copilului. Intrăm şi-mi acopăr instantaneu gura cu mîna. O, *Doamne*.

Zici că e centrul de comandă al unei anchete criminalistice. Pe perete se află un panou imens, acoperit cu cartonaşe pe care văd scrise diverse chestii, de pildă „Documentare yoga pentru bebeluşi", „Al doilea nume, dacă e băiat" şi „Investigare riscuri epidurală". Lîngă el, prinse în

piuneze, sînt trei liste îndesate, printate, prima intitulată „Post-partum – ce e de făcut", a doua „Educaţie – ce e de făcut" şi a treia „Probleme/ chestiuni de sănătate – ce e de făcut".

— Mă rog, listele cele mai importante se află pe computer, zice Hannah cînd aprinde lumina. Astea sînt chestii suplimentare.

— Listele cele mai importante sînt... pe computer? repet cu glas stins.

Nu-i de mirare că Tim se simte copleşit. *Şi eu* mă simt copleşită. Nu ştiu nimic despre cum e să te pregăteşti pentru un copil, dar asta *nu poate* să fie în regulă.

— Hannah, încep – şi apoi mă opresc, fiindcă nu ştiu cum să continui. Hannah... *De ce?*

— De ce ce? îmi răspunde pe un ton răstit care nu-i stă în fire şi ştiu că, în sfîrşit, am reuşit s-o fac să fie atentă la mine.

Îi iau mîinile şi i le strîng bine în ale mele, aşteptînd pînă cînd se uită în ochii mei. Arată obosită. Şi stresată. Îmi dau seama că prietena mea cea calmă, puternică şi ultrainteligentă trece printr-un moment de vulnerabilitate. Cînd o fi rîs oare ultima oară?

— Ai liste cu ce ai de făcut pînă cînd copilul pleacă de acasă? îi spun cu blîndeţe, tachinînd-o. Ţi-ai planificat absolut toate vacanţele de familie pe care o să le aveţi? suspin brusc, cu dramatism exacerbat. O, Doamne, unde o să-i organizezi petrecerea de majorat? Repede! Hai să căutăm localuri!

În obrajii lui Hannah revine puţină culoare.

— Ştii bine că îmi place să planific totul în cele mai mici detalii, murmură.

— Ştiu, încuviinţez. Eşti dependentă de asta.

— Ba nu sînt *dependentă*.

Pare scandalizată. O şi văd gîndindu-se: „Sînt o femeie realizată profesional, cu mobilă de la John Lewis! Cum aş putea să fiu dependentă?".

— Cam eşti, zic neabătută. Şi nu e deloc bine pentru tine. Şi nici pentru Tim.

Îi dau drumul la mîini şi încep să gesticulez:

— Şi în mod sigur nu e bine nici pentru copil, fiindcă, în felul ăsta, n-o să se mai nască niciodată!

— Of, pur şi simplu e atît de... mult de gestionat.

Hannah se lasă moale pe pat, dintr-odată obosită.

— Nu ştiu cum se descurcă ceilalţi.

— Atîta lume se descurcă de secole, zic aşezîndu-mă lîngă ea. Pe vremea cînd se trăia în peşteri, oamenii nu avea liste cu ce trebuie făcut, nu?

— Ba cred că da, răspunde Hannah cu un licăr în ochi. Probabil că desenele rupestre asta şi sînt, liste. Fă rost de cină. Ucide mamutul. Fă-ţi haină din blana ursului.

Îi zîmbesc şi eu şi, preţ de o clipă, rămînem în tăcere. Apoi ridic privirea.

— Hannah, tu *cunoşti* personal pe cineva care are copil?

— Păi... nu chiar, recunoaşte ea după o pauză. Adică, vreo două colege de la serviciu au făcut copii. Am ţinut şi eu o dată unul în braţe.

— Ai ţinut un copil o dată în braţe? zic uluită. Asta-i tot? Şi atunci, de unde ai toate informaţiile astea?

Flutur din mînă înspre cartonaşe.

— De pe net. Şi din cărţi. Am şi asta pe listă, să cunosc femei care au copii, adaugă timidă.

— OK, zic. Ei bine, Nicole are un milion de prietene care au copii. Ce-ar fi să te întîlneşti

cu una dintre ele şi s-o întrebi cum e, de fapt? Poate vine şi Tim cu tine. Şi pe urmă vă puteţi gîndi împreună să faceţi *un copil* în carne şi oase, în loc de atîtea liste.

— Da, zice Hannah.

Oftează brusc din rărunchi şi o văd cîntărind încăperea din ochi, de parcă ar vedea-o prima oară.

— Da. Ar fi bine. De fapt, chiar foarte bine. Mersi, Fixie. O s-o sun pe Nicole.

— Pot să vorbesc eu cu ea, mă ofer. Dacă ţi se pare mai simplu aşa.

— Nu, mă ocup eu, zice Hannah, aşa cum bănuiam, pentru că şi ea e la fel ca mine – îi place să facă lucrurile singură.

— Vino-ncoace.

O trag spre mine şi-o îmbrăţişez.

— Vreau să vă relaxaţi. Şi tu, *şi* Tim. Şi o să reuşiţi.

— Dar zi de tine, tu ce faci? întreabă Hannah cînd ne desprindem, în fine, din îmbrăţişare. Nici măcar nu te-am *întrebat* despre...

— Ei, cum ţi-am zis, o întrerup grăbită. Ce-a fost a fost. Povestea s-a încheiat.

Au trecut aproape două săptămîni de la seara aia de care încerc să uit, de la Folds Place nr. 6. Nu i-am mai văzut pe Jake şi pe Leila din dimineaţa de după şi, evident, de la Ryan n-am primit nici un semn.

— Ei, oricum ştii ce cred, zice Hannah.

Dau din cap: aşa e, şi amîndouă am terminat ce-aveam de spus.

Ştiu că Tim e în drum spre casă de la serviciu şi bănuiesc că Hannah vrea să aibă o discuţie lungă cu el, aşa că nu rămîn la cină, deşi ea mă invită. Cînd ies pe uşă, aerul e atît de rece

că mi se taie respirația. E cea mai friguroasă lună octombrie înregistrată vreodată și se vorbește chiar și despre zăpadă.

Greg e fericit la culme. Se duce întruna afară să se uite atotștiutor la cerul cenușiu și una-două spune „urgia albă". Mi-am petrecut aproape toată ziua explicîndu-i de ce la Farrs n-o să vindem niciodată măști de schi, sănii și sticle de făcut pipi la nevoie (*sticle de făcut pipi?*) din nu știu ce catalog cu articole sportive pe care el îl adoră.

— Lumea o să aibă nevoie de chestiile astea, a repetat de vreo douăzeci de ori. O să vezi.

Cu cît mă bătea mai tare la cap, cu atît eram mai hotărîtă: niciodată, în viața mea, n-o să vînd sticle de făcut pipi. Nu-mi pasă, poate să vină și „urgia albă". Nu-mi pasă dacă ele chiar *au fost folosite* într-o expediție adevărată la Pol, eu *nu vreau să știu.*

(Mărturisesc că m-am întrebat: „Și fetele?". L-aș fi întrebat pe Greg, dar sînt sigură că mi-ar fi dat cine știe ce răspuns sincer și oribil, care mi s-ar fi înfipt în creier pe vecie.)

Străbat grăbită străzile din Hammersmith și tocmai mă apropii de stația de metrou, cînd mă sună Drew. N-am mai vorbit de mult cu el.

— Drew! exclam. Ce mai faci?

— A, bine, mersi, spune părînd îngrijorat. Nicole e cumva cu tine?

— Nu, zic mirată.

— Am tot încercat s-o sun, dar nu răspunde.

— A, zic prudentă. Păi, poate i s-a stricat telefonul sau ceva.

— Da, poate. Poate.

Drew oftează și se lasă un scurt moment de tăcere. O tăcere destul de scumpă, nu pot să nu mă gîndesc, dat fiind că el se află la Abu Dhabi.

— Drew, mă aventurez. E totul în regulă?

— Sincer, nu prea, zice el cu gravitate. Uite care-i treaba. Nicole tot zice c-o să vină să mă vadă aici la Abu Dhabi. Îmi promite că-şi ia bilet de avion. Şi pe urmă n-o face. Ţi-a pomenit vreodată despre asta?

— Nu, recunosc. Dar e drept, nici nu vorbim prea mult.

— Ştiu că e foarte ocupată, acum că e Imaginea Farrs şi face cursuri de yoga şi toate celelalte, zice el. Şi asta mă bucură, Fixie, zău. Sînt mîndru de ea. Dar înainte să plec, ne-am făcut planul să vină ea în vizită curînd. Ei bine, au trecut luni întregi de-atunci!

— Poate că are planuri de care eu nu ştiu, zic evaziv.

— Corect, oftează el. În fine, scuză-mă pentru deranj.

Închide şi eu îmi văd de drum, îngrijorată. Nicole n-a pomenit niciodată nimic de vreo plecare a ei la Abu Dhabi. Ceea ce, dacă stau să mă gîndesc, e destul de ciudat. De ce nu s-ar duce să-şi vadă soţul căruia îi e atît de dor de ea?

Îmi spun iar că relaţiile altora sînt un adevărat mister şi că n-are nici un rost să speculezi pe seama lor, cînd îmi bipăie telefonul. Cobor privirea spre ecran, aşteptîndu-mă să fie un SMS de la Hannah, sau poate tot Drew – dar e de la el. De la Seb. Şi e un singur cuvînt:

Ajutor.

Ajutor?

Mă holbez la el perplexă, apoi îl apelez. Telefonul sună în neştire şi mă aştept să intre căsuţa vocală, dar iată că-i aud deodată glasul.

— A, bună, zice părînd mirat şi cam încordat. Nu mă aşteptam să mă suni. Dacă nu te superi... tocmai sînt în mijlocul unei chestii...

— Eşti OK? zic uşor bulversată. Mi-ai trimis un SMS cu „Ajutor".

— *Ţie* ţi l-am trimis?

Înjură.

— Îmi pare rău. Am vrut să i-l trimit asistentului meu, Fred. Probabil am apăsat pe numărul greşit. Sper că nu te-am deranjat.

— Sigur că nu, zic îngrijorîndu-mă iar. Sigur că nu.

Dar sînt cam nedumerită. De ce i-ar trimite asistentului său un SMS cu mesajul „Ajutor"?

— Eşti sigur că eşti bine? adaug fără să mă pot abţine.

— Ce să zic... am avut şi zile mai bune, răspunde el după o pauză şi pare că respiră greu. Adevărul e că am fost atacat. E vina mea că am ocolit prin spatele clădirii Horizon. Ştiam că-i o alee dubioasă.

— *Atacat*?

Mai să scap telefonul de groază.

— Şi eşti... Ce s-a *întîmplat?*

— Ei, nu mare lucru, zice imediat. Nişte indivizi au decis că le trebuie portofelul meu, atîta tot. Doar că se pare că mi-am scrîntit glezna şi nu mă pot mişca şi sînt la mama naibii. Din fericire, i-a scîrbit telefonul meu de pe vremea lui Pazvante şi pe-ăsta nu mi l-au luat.

Zace într-o alee, a fost tîlhărit şi face glume despre telefonul lui. Pe de o parte, îmi vine să rîd, pe de alta, să urlu la el: „Lasă poantele, chiar nu e momentul!".

— Ai sunat la 999? îl întreb.

— La 999?

Pare oripilat de idee.

— Evident că nu. Nu te prosti. Trebuie doar să ajung la spital. O să vină Fred să mă ia – el stă în Southwark. E la două minute de Bermondsey. Acolo sînt, adaugă după un moment de gîndire.

— Şi de ce nu l-ai sunat? îl întreb, aproape agresivă în îngrijorarea mea.

— Am încercat, zice Seb răbdător. Apoi i-am trimis un SMS, cel puţin aşa am crezut. Dacă nu dau de Fred, am o mulţime de alţi colegi şi prieteni care pot să vină să mă ia aşa că, dacă eşti, te rog, drăguţă să închizi...

— A, zic. Da. Sigur că da. Scuze.

Dar nu vreau să închid. Nu mă simt deloc confortabil să fac asta. Dacă nu reuşeşte să ia legătura cu Fred?

— Ar trebui să suni la 999, zic.

— Serviciul 999 e supraaglomerat, zice Seb şi-l aud cu întreruperi. Tu nu citeşti ziarele? E pentru urgenţe *reale*. Eu nici nu mor, nici nu nasc, nici n-am rămas cocoţat într-un copac. Dar chiar aş dori să iau legătura cu asistentul meu, aşa că o să închid acum. Pa.

Apelul se încheie şi rămîn privind în gol la telefon, cu inima bubuindu-mi şi o mie de gînduri în minte.

Ce-i drept, e viaţa lui.

Şi sînt sigură că are dreptate: are o tonă de prieteni care o să vină imediat cu maşina, o să-l ia pe sus şi o să-l ducă la spital. Probabil i-a sunat deja. Şi ei se suie acum în maşină. Totul o să fie bine.

Nu te băga, Fixie. *Nu* te băga.

Pun telefonul în buzunar, expir cu zgomot, fac trei paşi, apoi mă opresc. Degetele mele bat

darabana. Apoi tălpile încep să mi se agite: *înainte-lateral-înapoi, înainte-lateral-înapoi.*

Nu pot să nu fac nimic, nu pot, *nu pot.*

Deschid precipitată aplicaţia Google Maps, caut Horizon în Bermondsey – constat că e vorba despre un cinematograf – şi localizez aleea unde se află probabil Seb. Hook Alley, asta trebuie să fie. Apoi formez 999 şi aştept să se facă legătura. În timp ce apelez numărul, îmi amintesc momentul cînd am găsit-o pe mama leşinată şi mă străbate un nou val de nelinişte.

— Bună seara, zic imediat ce-mi răspunde operatorul. Am nevoie de o ambulanţă şi de poliţie. Adresa este Hook Alley, Bermondsey. Există o victimă, un bărbat are nevoie de ajutor, a fost tîlhărit şi... vă rog, grăbiţi-vă. Vă rog.

Mă ţin la telefon o mie de ani, timp în care-mi pun întrebări la care n-aş putea să răspund nici dac-aş vrea. Dar, într-un final, îmi spun să ţin telefonul aproape, serviciile au fost alertate. Închid, apoi fac semn disperată unui taxi. Nu pot risca să iau metroul – nu e semnal – şi trebuie să ajung pe Hook Alley.

Cînd maşina porneşte, îl sun pe Seb, dar primesc ton de ocupat. Ocupat să ce? Să fie salvat?

Oare o să fie furios că am sunat la 999?

Ei bine, nu-mi pasă. Să fie furios.

Fac patruzeci şi cinci de minute pînă în Bermondsey şi tot drumul stau ca pe ace. Cînd cobor grăbită pe Hook Alley, aproape că mă aştept să văd lumini albastre, dar nu se vede nici o ambulanţă. Există totuşi o bandă galbenă ce izolează zona şi cîteva persoane bîntuie în jur căscînd gura în ciuda frigului, plus vreo doi ofiţeri de poliţie care păzesc zona. În timp ce încerc să mă apropii, mă cuprinde o presimţire rea.

— Bună seara, îi spun celui mai apropiat polițist, care pare absorbit de discuția pe care o poartă la walkie-talkie. Eu am sunat, eu v-am anunțat...

Simt că-mi piere glasul și mi se taie respirația, dar o dată-n viață, nu e din cauza lui Jake, ci a spaimei.

— E bine?

— Scuzați-mă, zice polițistul, care nu pare să mă fi auzit și se duce să se consulte cu partenerul său.

Sînt disperată să trec dincolo de banda galbenă, dar am văzut destule seriale TV ca să știu ce se întîmplă dacă faci asta. Scena se contaminează, judecătorul renunță la proces, nu se mai face dreptate și familiile îndurerate încep să urle la tine.

Așa că mă mulțumesc să stau acolo, aproape hiperventilîndu-mă și dorindu-mi cu disperare să aflu: Unde e? Cum îi e? Ce s-a *întîmplat?*

Îmi dau brusc seama că vorbesc încet de una singură și că un bărbat din apropiere m-a auzit. E un tip cu umeri lați și păr cărunt, cu o pufoaică uriașă și pare că se află acolo doar ca să urmărească ce se întîmplă.

— L-au bătut măr, așa am auzit, zice cu un accent ce-mi amintește atît de mult de tata, că simt brusc o împunsătură în viscere. Pîn-a leșinat. L-au luat de-aici cu targa. Am văzut cu ochii mei.

Îmi dau lacrimile de șoc. Pîn-a *leșinat*?

— Dar era conștient! zic. Am vorbit cu el! Cum se poate să fi... Ce s-a întîmplat?

Bărbatul ridică din umeri.

— Era plin de mizerii. Cred că i-au vărsat pubela-n cap. Niște animale, asta sînt. Dacă era după mine, dracu-i lua. În primul rînd, la revedere

eliberare condiționată, adaugă deja ambalat. La ăștia nu merge cu duhul blîndeții. Armată obligatorie, să vezi atunci dacă le mai arde...

— Scuze, îl întrerup disperată. Scuze. Trebuie neapărat să știu unde l-au dus. La ce spital? Aveți idee?

Bărbatul strîmbă din buze. Nu zice nimic, doar face cîțiva pași pînă la colț și-ntoarce capul sugestiv. Îi urmez, apoi întorc și eu capul – și mă trezesc privind spre frontispiciul unei clădiri. Pe cerul înserării se proiectează litere uriașe de metal, intens luminate: The New London Hospital.

Evident. Doamne, ce *proastă* sînt.

— Unde să-l ducă, dacă nu aici? zice bărbatul. Urgențele sînt chiar în spate. Și nu te sfătuiesc să iei un taxi. Stai pînă-mbătrînești la sensul ăsta giratoriu. Mai repede ajungi pe jos.

— Mersi, zic pe nerăsuflate, deja îndepărtîndu-mă. Mulțumesc foarte mult. Mulțumesc.

Alerg pe străduțele lăturalnice, gîfîind în aerul înghețat și nu mă opresc decît cînd simt că-mi explodează inima. Mai merg puțin la pas, apoi o iau iar la fugă, după care mă rătăcesc pe sub arcada unei căi ferate. Dar în cele din urmă reușesc să ajung la luminile orbitoare și la agitația din fața departamentului de Urgențe de la The New London Hospital.

Cînd intru, primul lucru care mă izbește este mirosul de spital. Apoi zgomotul. Știu că la Urgențe e mereu agitație, dar... Dumnezeule mare. Acum e un veritabil balamuc. E mult mai rău decît atunci cînd am adus-o pe mama. E lume peste tot în jur. Toate scaunele de plastic sînt ocupate și pe podea, în apropierea mea, stă în fund un tip cu o rană deschisă pe frunte. Vreo trei bebeluși urlă și un tip beat mangă, cu

vomă pe geacă, ocărăşte o... Femeia asta cu păr cărunt şi cu un aer extrem de chinuit e oare *maică-sa*?

Mă duc la recepţie ferindu-mi privirea, şi aştept o vecie pînă cînd o femeie mă întreabă grăbită:

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Bună seara, am venit să-l văd pe Sebastian Marlowe. A fost internat?

Femeia tastează la computer, apoi ridică uşor capul şi mă priveşte bănuitor.

— A fost internat mai devreme, zice. A fost trimis să i se facă investigaţii.

— Ce fel de investigaţii? întreb îngrijorată. Adică, e...? O să fie...?

— Va trebui să vorbiţi cu un medic, zice ea. Sînteţi din familie?

— Ăă... Nu chiar... Dar îl cunosc. Eu am sunat la 999.

— Hmm. Bine, dacă aşteptaţi, puteţi vorbi cu medicul care... A, aveţi noroc. Lily!

Îi face semn unei doctoriţe drăguţe, cu trăsături asiatice, care pare atît de contracronometru, că aproape n-am inimă s-o ţin în loc. Dar trebuie să ştiu.

— Bună seara, vă pot ajuta? zice extrem de amabilă.

— Scuze că vă ţin din treabă, spun grăbită. Aş vrea să aflu cum se simte Sebastian Marlowe. Eu sînt cea care a sunat la 999. Vreau doar să ştiu: o să fie bine? Adică, e...

— Vă rog nu vă faceţi griji, zice ea, întrerupîndu-mă cu blîndeţe. Şi-a recăpătat cunoştinţa imediat după sosire. O să-i facem o tomografie totuşi, să fim siguri că nu e nimic, şi nişte radiografii. E pe mîini bune şi vă sfătuiesc să mergeţi

acasă. Mîine o să fie într-un salon și, dacă vreți, îl puteți vizita. Are mare noroc că ați sunat la 999, adaugă. Bine ați făcut.

Îmi zîmbește iar și dă să plece, dar îmi vine altă întrebare în minte.

— Stați! zic fugind după ea. Mai știe și altcineva în afară de mine că e aici? Vreo rudă a lui... mai *știe* și altcineva?

N-are familie, mi-am amintit brusc și mi se pune un nod în gît. Bietul de el, e bătut măr, e la spital și nu are nici o rudă, n-are pe nimeni...

— Sînt destul de sigură că una dintre asistente a sunat pe cineva din partea lui, spune doctorița încruntată. A vorbit cu... iubita lui?

Încremenesc ascultînd-o. *Iubita* lui.

Adică, da, de ce mă mir? Iubita lui. Whiny. Ea e cea mai apropiată persoană. Pe ea vrea s-o vadă.

— Mă bucur! zic un pic prea voioasă. Perfect. Iubita lui. E foarte... Da. Mă rog. Păi... Eu mi-am încheiat treaba. Iar acum o să... mă duc acasă.

— Cum v-am spus, mîine o să fie într-un salon, adaugă ea amabilă. Ce-ar fi să reveniți atunci?

Cînd privirea ei înțeleaptă o întîlnește pe a mea, am brusc convingerea că, dincolo de vorbele noastre, înțelege. Cumva, înțelege că *trebuie* să știu cum se simte Seb, fiindcă mă simt legată de el în felul ăsta ciudat și inextricabil. Nu pot să zic că avem o *relație* – Dumnezeule, sigur că nu. Nici măcar nu pot să spun că sîntem prieteni. E... ceva cu totul diferit. Un fel de dor. O strîngere de inimă. O nevoie de-a fi cu el și de-a mă convinge că e bine. Nu știu, cum se numește chestia asta?

Clipesc și mă uit iar în ochii doctoriței. Oare *înțelege*?

Sau asta e doar în mintea mea?

OK, e numai în mintea mea. Ea doar aşteaptă să plec. Doamne, Fixie, *vino-ţi în fire.*

— Mulţumesc, zic. Mulţumesc foarte mult.

Şi ies repede de la Urgenţe, înainte de a lua vreo superbacterie.

E în siguranţă. Asta-i tot ce voiam să ştiu. Şi Whiny sau prietenii lui sau mai ştiu eu cine o să-l viziteze mîine, aşa că n-am ce face aici. Gata. Mi-am terminat treaba.

Cincisprezece

Dar a doua zi dimineaţa la ora 5 m-am trezit deja şi am un singur gînd: trebuie să mă duc să-l văd.

Nu-mi pasă dacă o găsesc pe Briony lîngă patul lui. Nu-mi pasă dacă o armată de amici de-ai lui o să se întoarcă să se zgîiască la mine şi o să mă întrebe: „Dar *tu* cine eşti?". Nu-mi pasă nici măcar dacă mai mulţi colegi de-ai lui o să înceapă să-şi şoptească unii altora: „E fata aia îngrozitoare care l-a adus pe Ryan în firma noastră! Da, ea e!".

La 6, am trecut deja în revistă cam un milion de scenarii posibile, fiecare dintre ele mai jenant decît ultimul, dar sînt la fel de hotărîtă. Mă duc. Nu mă poate opri nimeni. Ştiu că practic n-am nici o legătură cu Seb. Ştiu că nu pot susţine nici măcar că sîntem prieteni. Dar ideea e că, pînă nu-l văd cu ochii mei, nu mă pot gîndi decît la benzi galbene şi la poliţişti şi la imaginile sinistre din mintea mea, cu el întins pe o targă, zbătîndu-se între viaţă şi moarte.

Îi scriu lui Greg un SMS să-i spun că a intervenit o urgenţă medicală (lucru adevărat), după care mă dau de ceasul morţii două ore întrebîndu-mă ce să-i duc. Flori? Oare tipilor le plac florile? Poate *zic* că da, dar *chiar* le plac?

Nu. Nu cred că le plac. Cred că bărbaților le plac *de fapt* cutiile de bere și telecomenzile scumpe și meciurile de fotbal. Dar nu mă pot duce cu nimic din toate astea la cineva aflat la spital.

Ciocolată? Dulciuri?

Dar dacă are falca învinețită și nu poate să mănînce? Mi se face rău doar cînd mă gîndesc la asta și scutur din cap, ca să scap de toate temerile. O să-l văd curînd. Și o să-mi dau seama care-i situația.

Și atunci găsesc răspunsul: o plantă! E un cadou reconfortant și natural, cum sînt și florile, însă nu chiar atît de sentimental. Plus că o să țină mai mult. Nu se poate să nu existe vreo florărie în drum.

Mă uit pe site-ul spitalului să văd care sînt orele de vizită, îl sun pe Greg să mă asigur că a deschis, îmi schimb hainele de trei ori, caut pe Google plante de vînzare, mă dau cu parfum, după care mă privesc în oglindă. M-am îmbrăcat cît se poate de simplu: în jeanși și o bluză drăguță.

OK, jeanșii mei cei mai buni. Și bluza mea cea mai frumoasă. E de șifon, destul de elegantă, cu mîneci ușor transparente. Dar nu-i exagerat de elegantă, chiar nu, e doar... drăguță. E o bluză drăguță.

Ceea ce n-are, firește, nici o importanță. Îmi dau seama, brusc rușinată, că mă uit în oglindă de trei minute și privesc în altă parte. De parcă are vreo importanță cum arăt. Haide. Trebuie să plec.

Florăria aflată cel mai aproape de spital se numește Plants and Petals și, cînd intru, simt nevoia să le reproșez că m-au indus în eroare.

Nu e nici o plantă, n-au decît flori. Şi majoritatea sînt foarte roz şi înzorzonate.

— Bună, îi zic fetei de la tejghea. Aş dori o plantă. O plantă cît se poate de *simplă*. Pentru un bărbat, clarific. Trebuie să aibă un aer masculin. Şi să emane forţă.

Sper că o să-mi zică: „Veniţi aici, plantele masculine se află în spate", însă ea flutură o mînă vag în jur şi zice:

— Serviţi-vă. Garoafele sînt la jumătate de preţ.

— Da, zic răbdătoare, dar eu nu vreau garoafe, ci o plantă. O plantă masculină.

Fata mă fixează tîmp, de parcă n-are habar ce înseamnă plantă masculină. Zău aşa. Sigur există plante masculine. Şi dacă nu există, ar trebui.

— Nu aveţi yucca? o întreb. Sau nişte plante-păianjen, simple de tot? Magazinul se numeşte Plants and Petals, adaug aproape acuzatoare. Unde vă sînt plantele?

— Da, dar acum nu mai ţinem plante, zice ea ridicînd din umeri. Doar orhidee. Sînt foarte căutate.

Îmi arată un şir de ghivece de pe un raft din apropiere, fiecare cu cîte o singură orhidee. Fiecare floare e superbă şi legată de un mic arac de lemn. Arată destul de mişto şi de minimalist.

E posibil ca unui tip să-i placă orhideele. Nu-i aşa?

— OK, o iau pe-asta, zic înşfăcînd cea mai minimalistă orhidee dintre ele.

Are doar doi boboci albi, cu petale mari, în formă de scoică.

— O împachetăm drept cadou? întreabă fata, începînd să tragă de o folie de celofan roz sidefat. Primiţi şi o panglică gratis, adaugă. Roz sau mov?

— Nu, mersi! zic repede. Fără ambalaj. E OK aşa cum e. Mulţumesc. Aş vrea însă o felicitare.

Aleg cartonaşul cu „Multă sănătate!" scris cu cel mai neutru font posibil şi adaug:

Dragă Seb,
Îţi doresc însănătoşire grabnică.
Fixie

Apoi plătesc orhideea şi străbat grăbită străduţele pînă la spital, regretînd că mi-am uitat acasă mănuşile. Deşi nu ne-a lovit încă „urgia albă", îţi stă inima de frig. Cînd ajung la intrarea în spital, cîteva petale de orhidee în formă de scoică sînt suflate de vînt şi mă enervez că n-am întrebat dacă are cumva celofan simplu.

În fine, nu mai contează. Acum sînt aici.

Cu orhideea în braţe, mă duc la recepţie şi în cele din urmă aflu că Seb e în Salonul Nelson de la etajul al patrulea.

Cînd urc cu liftul aglomerat, inima începe să-mi bată cu putere şi îmi transpiră brusc mîinile.

Vreau să zic, e o idee bună, nu-i aşa?

— Noah! exclamă o femeie. Lasă floarea doamnei în pace!

Întorc capul şi, spre groaza mea, văd un copilaş în braţele mamei lui, care ţine în mînă triumfător un pumn de petale de orhidee.

Fir-ar. Ce-a *făcut*? Biata de ea nu mai are acum decît vreo şase petale.

Îmi feresc iute planta de pericol şi o privesc îngrijorată. Încă arată OK. Arată şi mai minimalist. Superminimalist.

— Îmi pare foarte rău, zice mama.

Observ că cel mic are piciorul în ghips şi, zău aşa, doar n-o să fac scandal în spital.

Aşa că zîmbesc, zic „Nici o problemă" şi ascund orhideea cea preţioasă în braţe pînă ajungem la etajul al patrulea.

Pe măsură ce mă apropii de Salonul Nelson, încep să-mi pierd încrederea de sine. Mi se pune un nod în gît de emoţie. Am pasul mai nesigur. *Dar dacă... dacă a... O, Doamne, dacă...* Mintea îmi trece în revistă tot soiul de nenorociri posibile şi o mare parte din mine vrea să fugă şi să uite toată povestea.

Dar reuşesc cumva să mă forţez să merg mai departe, întreb o asistentă unde-l pot găsi pe Sebastian Marlowe şi-mi croiesc drum spre separeul lui. Se află într-un salon cu patru paturi şi al lui e cel din capăt. Cînd mă apropii, are trasă în jurul patului o perdea cu imprimeu.

— Cioc, cioc, zic şi-mi tremură uşor glasul. Eşti aici, Seb? Sînt Fixie.

Nu primesc nici un răspuns, aşa că trag cu ochiul dincolo de perdea şi îl văd. E singur. Şi doarme.

Îl privesc în tăcere şi inima îmi bate plină de spaimă, dar încet-încet se linişteşte. Are chipul învineţit. Părul i-a fost ras puţin la una dintre tîmple, unde are pus un bandaj care mă face să mă crispez. Observ că are şi o gleznă bandajată. Dar nu pare să fie conectat la vreun aparat de respiraţie sau ceva de genul ăsta. Oftez uşurată, din adîncul inimii. E OK. E în viaţă.

Îmi dau seama că mai am încă un motiv de uşurare: doarme. Aşa că nu e nevoie să vorbesc cu el. Fiindcă deodată mă simt incredibil de neliniştită şi nu ştiu ce aş putea să-i zic. Poate că cel mai bine ar fi să las orhideea şi felicitarea, apoi să dispar definitiv din viaţa lui. Da.

Încercînd să nu fac pic de zgomot, merg în vîrful picioarelor în jurul patului, spre noptiera lui. Proptesc felicitarea de perete – apoi, cînd alunecă, o prind şi mă lovesc de carafa lui cu apă, care se clatină. Spre disperarea mea mută, înşfac carafa ca s-o stabilizez, după care îmi dau seama că i-am dat pe jos paharul de plastic, *mama mă-sii de porcărie...*

Înhaţ paharul disperată, după care îmi dau seama că scap orhideea şi dau s-o prind şi pe ea, moment în care paharul cade pe jos cu zgomot şi Seb deschide ochii.

Porcăria naibii.

Mă fixează cam douăzeci de secunde, de parcă nu pricepe nimic, şi eu îl privesc înnebunită, întrebîndu-mă cu ce să încep.

— Te numeşti Sebastian, zic în cele din urmă, rostind cuvintele încet, fără grabă.

— Ştiu asta! zice el.

Ochii i se opresc asupra patului de spital, apoi asupra gleznei rănite şi văd că-şi aminteşte.

— Da, zice. Da.

Rămîne tăcut o clipă, apoi mă fixează iar.

— Tu ai fost? Tu ai sunat la 999?

— Da, recunosc. Eu am fost. Ştiu că n-ai vrut s-o fac, dar... Ei bine, ţi-am spus, n-am linişte dacă lucrurile nu sînt rezolvate!

Rîd strident, încercînd să-mi maschez stînjeneala.

— De obicei iese rău, dar...

— În cazul meu n-a ieşit rău, zice el încet. Ar fi ieşit rău dacă...

Tace iar şi ochii de culoarea pădurii i se întunecă, de parcă ar fi acoperiţi de gînduri pe care nu vrea să le împărtăşească.

— Ei bine, am făcut-o.

Rîd iar, stînjenită.

— Da.

Privirea lui se fixează asupra mea, apoi îl văd tresărind.

— Îmi cer mii de scuze! spune. Sînt un necioplit. Ia loc, te rog.

— Mersi, zic cam timidă şi mă aşez pe scaunul de plastic pentru vizitatori. A. Asta e pentru tine.

Îi întind orhideea pe care am ţinut-o tot timpul ăsta în braţe. Dar, în clipa în care o ia, îmi dau seama îngrozită că strîngeam de petalele delicate, care mi-au rămas acum în palmă.

Practic, i-am dat o crenguţă golaşă, într-un ghiveci.

— Uau, zice Seb, privind crenguţa bulversat. E... frumoasă.

Şi acum mai e şi *drăguţ*. Nu pot să suport.

— Trebuia să aibă şi astea, zic repede, deschid palma şi-i arăt petalele albe zdrobite. Era o orhidee, dar a avut cîteva accidente. Uite, cam aşa trebuia să arate...

Încerc să-i arăt cam pe unde ar fi venit petalele, dar le tot scap şi în cele din urmă, cînd ridic privirea, îl văd pe Seb strîngîndu-şi buzele de parcă se chinuieşte să nu rîdă.

— Nu, e splendidă, zice repede cînd îmi surprinde privirea. *A fost* splendidă. Îmi dau seama.

— Poate o să crească la loc, zic fără să cred nici eu.

— Da, absolut. O s-o ud mereu.

O mîngîie rămas pe gînduri, după care adaugă impasibil:

— Mi-ai salvat viaţa.

Mă uit lung la el, şocată. Adică, da, am sunat la 999. Dar chiar să-i salvez *viaţa*?

— Ei, nu cred că e chiar aşa, zic.

— Mi-ai salvat viaţa, repetă. Şi vreau să-ţi mulţumesc.

— Dar nu ţi-am salvat *viaţa*! zic, în ultimul hal de jenată. Zău aşa! N-am făcut decît să... Ştii. Am dat un telefon. M-am gîndit că trebuie să te vadă un medic. Atîta tot. N-a fost mare lucru. Dacă n-aş fi sunat eu, ar fi făcut-o altcineva... Vrei să-ţi torn un pahar de apă?

— Mi s-a spus, continuă Seb, neluîndu-mi în seamă încercarea de-a abate discuţia în altă direcţie, mi s-a spus că dacă n-ai fi sunat tu, era posibil să nu mă observe nimeni pe aleea aia. Se pare că eram acoperit de un maldăr de gunoaie, în spatele unei pubele. Aş fi putut să nu mă mai trezesc. A fost una dintre cele mai reci nopţi ale anului. Hipotermie. Omoară oameni în fiecare iarnă.

Îmi întîlneşte iar privirea şi nu-i pot descifra nicicum expresia din ochi.

— Păi...

Simt că mă furnică obrajii.

— Eu doar... Oricine ar fi... Dar ce s-a *întîmplat*, de fapt? nu rezist să-l întreb. Erai bine. Vorbeai. Şi pe urmă ai leşinat?

— Tipii care mă atacaseră s-au întors, zice Seb, strîmbîndu-se ca la amintirea unei scene pe care preferă s-o uite. Ei sau poate alţii. Cum se spune, „m-au luat ca din oală". M-au lăsat lat.

Nu ştiu cum să-i răspund. Îi mai privesc o dată rănile şi ochii mi se umplu de lacrimi de furie. Seb e un tip de treabă. N-ar trebui să-i facă rău *nimeni*.

— În orice caz, îţi rămîn dator, adaugă cu un zîmbet stins.

— Ba nu, crede-mă.

Îi zîmbesc şi eu, uşurată că nu mai are figura serioasă de mai devreme.

— Ba da, crede-mă, mă contrazice. Deşi Dumnezeu ştie cum o să-ţi pot plăti vreodată datoria *asta*.

— Îmi faci cinste cu o băutură, ridic eu din umeri. Mă scoţi în oraş şi scapi ieftin.

Imediat ce rostesc cuvintele, îmi dau seama cum au sunat.

— Adică... Nu..., bîigui disperată. Adică nu va fi o *întîlnire*. Am vrut să spun...

— Ştiu ce-ai vrut să spui, zice Seb amuzat.

— Ce mai face Briony? adaug repede, ca să-i transmit mesajul „Ştiu că ai o iubită". Bănuiesc că e pe drum încoace. Plec imediat ce... Cred că e şocată în ultimul hal.

— E la Amsterdam, cu serviciul, zice Seb. Se întoarce mîine. Am discutat dacă să ia un avion azi, adaugă de parcă mi-ar citi gîndurile, dar n-are nici un rost să-şi scurteze călătoria. Eu sînt bine aici şi e o conferinţă destul de importantă pentru ea.

— Aha, zic încuviinţînd din cap. Înţeleg. E explicabil.

N-am de gînd s-o judec pe Whiny. Absolut deloc. Dar... *pe bune acum*. O conferinţă? Cînd el mai avea puţin şi *murea*?

— Am înţeles, adaug pentru siguranţă, ca să fie clar că nu am de gînd s-o vorbesc de rău. Să-ţi torn apa aia.

În timp ce-i întind paharul, Seb are o expresie întrebătoare în priviri şi am cumplitul sentiment că-şi aminteşte toate oribilităţile pe care i le-am debitat despre Briony în seara aia, la Folds Place nr. 6. Repede, să schimbăm subiectul.

— În orice caz, a fost şi poliţia, zic. Aşa că să sperăm c-o să-i prindă pe cei care ţi-au făcut asta.

— Puţin probabil, zice Seb. Însă da, să sperăm.

Apoi expresia lui se schimbă.

— Ia stai un pic, *ai fost* acolo? Pe strada aia?

— A, zic fîstîcită pentru că n-aş fi vrut să afle asta. Păi... da. Doar ca să mă asigur că a venit ambulanţa. Practic, era în drumul meu, adaug repede.

— Ba nu-i adevărat, zice Seb şi observ pe chipul lui schimonosit o emoţie pe care nu o pot desluşi. Tu chiar eşti îngerul meu salvator.

— Nici vorbă! Ia zi... cît mai trebuie să rămîi aici?

— Doar o zi sau două, spune Seb. Rana de la cap îi îngrijora mai mult. Dar, după cum vezi, sînt total normal şi întreg la minte.

Se strîmbă grotesc şi nu pot să nu chicotesc.

O vreme se lasă tăcerea şi-i ascultăm pe vizitatorii din separeul alăturat, care spun lucruri de genul „Abia se vede" şi „Nu ţi-a rămas semn mai deloc" şi „În curînd o să fii ca nou, Geoff!" cu glasuri optimiste, ce se suprapun.

— Şi el a fost tîlhărit, zice Seb în treacăt, arătînd spre perdea şi mă cutremur. Ştii, eu sînt o fire liberală, dar, spre uimirea mea, simt nevoia... cum să spun? Să mă răzbun.

Îmi zîmbeşte suficient de larg ca să ştiu că glumeşte, însă glasul îi e îndeajuns de ferm ca să înţeleg că, în acelaşi timp, nu glumeşte.

— Nu mă mir, zic relaxată, hotărîtă să menţin discuţia pe un ton lejer. Şi ce-o să faci, te transformi într-un justiţiar, un cetăţean care-şi face singur dreptate?

— Poate că da, zice Seb rîzînd zgomotos. O să mă vezi la ştirile de seară, în colanţi şi mască, fluturînd... ce anume? O ţeavă de plumb?

— Un sfeşnic, îi sugerez şi zîmbim amîndoi.

— Eşti o fire răzbunătoare? mă întreabă Seb luînd o gură de apă. Nu pari genul care să poarte pică.

— Cred că nu, nu prea, zic după o clipă de gîndire. De fapt, mi s-a întîmplat o singură dată, acum doi ani, şi *nici acum* nu mi-a trecut.

— Povesteşte-mi, zice el cu un licăr curios în ochi.

— E o poveste idioată, îi spun jenată.

— Îmi plac la nebunie poveştile idioate, insistă el. Plus că acum sînt invalid şi am nevoie să mă amuz. Povesteşte-mi.

— Păi... OK. Acum doi ani mi-am făcut propria firmă de catering şi aveam o fată care se ocupa de partea administrativă. Sarah Bates-Wilson.

— Pare nume de scorpie, predestinat, spune Seb amabil.

— Perfect. Pentru că asta şi e. Mereu se servea cu ce avea chef de pe biroul meu. Pixuri şi altele. Şi într-o zi mi-a împrumutat peria de păr.

— Ce ticăloasă! zice Seb.

— Taci! îi zic rîzînd. Încă n-am terminat. Era o perie foarte drăguţă de baga, dintr-un set pe care-l primisem de la mama şi tata. Înţelegi. Perie, pieptăn, oglindă. Gîndite să fie folosite *împreună*.

— Şi nu ţi-a dat niciodată peria înapoi, continuă Seb.

— Exact. Mai întîi a zis că n-a luat-o ea, după care că mi-a dat-o deja înapoi... În orice caz, într-o zi am fost la ea acasă.

— După perie?

— Chiar o voiam înapoi! zic drept scuză. Erau set! Şi ea locuia la parter, aşa că mai întîi m-am furişat în spatele casei, m-am uitat pe geamul de la dormitorul ei şi am văzut-o imediat. Era pur şi simplu în faţa mea, pe comodă! ridic glasul indignată.

— Şi ce s-a întîmplat? întreabă Seb.

— Am sunat la sonerie, mi-a răspuns la uşă în pijama şi mi-a zis că nu e la ea şi că trebuie să plec. Aşa că am plecat.

— Nu! strigă Seb, sincer revoltat.

— Exact! După care m-am gîndit: „Ia să fac o poză la perie pe geam, ca să am *dovada* că e la ea. Însă în clipa în care am ajuns iar la fereastră, dispăruse. Probabil o ascunsese.

— OK, e cam sinistru, zice Seb apăsat. Sinistru de-a binelea. Încă lucra pentru tine?

— Nu, deja nu mai lucra.

— Slavă Domnului. Pare o sociopată.

— Nu m-ar fi deranjat *atît de tare* dacă n-ar fi fost un cadou de la mama şi de la tata şi, de cînd el nu mai e... zic cu glasul înecat. Nu vrei să pierzi lucrurile care ţi-au rămas.

— Evident.

Privirea lui Seb se îmblînzeşte.

— Glumesc. Şi eu aş fi fost la fel de supărat. Şi nu e nevoie să-mi explici cum e cu seturile asortate. În familia mea circula o poveste minunată despre un set de şah foarte vechi pe care îl deţinea stră-străbunicul meu. În ajunul unui Crăciun, una dintre regine a fost furată şi în locul ei a fost lăsat un bileţel de răscumpărare.

— Un bileţel de *răscumpărare*?

Nu-mi pot reprima un chicot de rîs.

— Hoţul îi cerea două lire, care să fie lăsate în interiorul orologiului. Bănuiesc că pe vremea

aia era o sumă considerabilă. În casă locuiau doar stră-străbunicul, soţia lui şi cei patru fii ai lor, cu vîrste între doisprezece şi douăzeci şi trei de ani. Putea fi oricare dintre ei.

— Şi ce s-a întîmplat? întreb cu gura căscată.

— Se pare că stră-străbunicul a plătit răscumpărarea, piesa a reapărut şi nimeni n-a mai zis nimic despre asta.

— Poftim?

Mă uit la el uluită.

— OK, *asta* nu s-ar fi întîmplat niciodată în familia noastră. Şi stră-străbunicul tău n-a vrut să ştie cine a fost? N-a vrut să-l prindă? N-a vrut să afle *de ce* a furat o piesă de şah?

Seb se gîndeşte o clipă, după care clatină din cap.

— Cred că voia doar să aibă piesa înapoi.

— Dumnezeule, zic uimită. Ciudate mai sînt unele familii...

Amuţesc subit cînd îmi amintesc.

— Scuze, zic muşcîndu-mi buza. Scuze.

— Pentru?

— Ştiu despre...

Înghit în sec, căutînd cuvintele potrivite.

— Familia ta. Ce s-a întîmplat.

Habar n-am cum s-o spun şi ştiu că a sunat foarte aiurea, dar Seb nu mi-o ia în nume de rău.

— Am avut ghinion, zice pe un ton deschis şi sincer. Ghinion. Cel puţin în privinţa familiei.

Expiră şi zăresc în ochii lui un licăr scurt de durere.

— Dar, te rog, nu te scuza.

Perdeaua e trasă într-o parte şi apare chipul unui tip de vreo douăzeci de ani.

— Hei, Seb! Omule! Ce *ţi-au făcut*?

— Andy! exclamă Seb luminîndu-se la faţă.

— A, zice Andy văzîndu-mă. Scuze că v-am întrerupt. Am venit cu toţii, îi spune lui Seb. Îţi plac *toate* felurile de gogoşi Krispy Kreme, nu? Fiindcă ne-am ciondănit la magazin.

— Ar trebui s-o iau din loc, zic grăbită.

— Nu pleca din cauza noastră, spune Andy cu un zîmbet prietenos. Ia o gogoaşă.

— Nu, trebuie să plec. Dar îţi mulţumesc.

— Atunci te lăsăm să-ţi iei la revedere, zice Andy retrăgîndu-se din separeu, iar eu mă ridic.

— Păi... să te faci bine, îi zic lui Seb brusc stînjenită.

— Îţi mulţumesc că ai venit.

Ochii i se luminează într-un surîs.

— Îţi mulţumesc pentru *tot*.

Apoi îi vine un gînd.

— Hei. Mai ai banderola pentru cafea? Fiindcă trebuie să scriu ceva pe ea.

— Ba nu trebuie.

Clatin din cap rîzînd.

— Ba da! Vreau să notez că-ţi sînt dator şi recunoscător. O mai ai?

— *Cred că da*, zic, încruntîndu-mă ca şi cum n-aş mai şti precis. Cred că e pe undeva. Aş putea să trec mîine iar pe la tine? adaug cu nonşalanţă. S-o aduc?

— Mi-ar face plăcere, încuviinţează el. Sincer, mi-ar plăcea la nebunie. Dacă nu eşti prea ocupată.

— Sigur că nu.

Îmi iau geanta.

— Ne vedem mîine, atunci.

— Cu banderola, insistă Seb.

— OK.

Încuviinţez, dîndu-mi ochii peste cap cu un surîs.

— Dacă o găsesc.

Sigur că o găsesc. E pe măsuța mea de toaletă, unde pot s-o văd în fiecare zi. Cei trei tipi care așteaptă răbdători dincolo de perdea îmi zîmbesc politicos și e limpede că se întreabă cine sînt. Îl identific pe unul dintre ei de la biroul lui Seb și sper din suflet ca el să nu mă recunoască.

Traversez salonul îndepărtîndu-mă de ei și îi aud salutîndu-l pe Seb.

— O, *Doamne.*

— Omule! Da' știu că te-au făcut de comandă.

— Da, dar să vezi în ce hal sînt *ei.* Am dreptate, Seb?

Par atît de în largul lor și de plini de căldură că nu pot să nu zîmbesc în adîncul sufletului. Și, în timp ce liftul coboară, îmi amintesc toate poveștile pe care le-am citit pe net despre felul în care și-a ridicat Seb compania de la zero, gătindu-le paste angajaților și creînd atmosfera incredibil de plăcută de la birou. Trebuia să-și facă o nouă familie, îmi dau seama. Asta și e firma – e familia lui.

A doua zi mă trezesc iar la 5 dimineața. Trebuie neapărat să scap de obiceiul ăsta. Privirea mi se întoarce instantaneu către banderola pentru cafea, rezemată pe măsuța de toaletă, și simt un freamăt ușor în stomac. Genul de freamăt lejer și exaltat pe care nu l-am mai simțit de cînd...

O, Doamne. De la Ryan, dacă mă gîndesc bine. Mă simt ca la șaișpe ani. E destul de jenant.

În timp ce fac duș, mă dojenesc sever. Tipul e *luat.* E pur și simplu prietenos, dar la modul platonic. Nu există nici un motiv... adică, dacă *există*, motivul sînt eu, care văd prea multe acolo unde nu e nimic. Și oricum, e luat. E *luat.*

Ies de la duș, mă înfășor în prosop și mă privesc în oglindă, încercînd să-mi găsesc puterea necesară. Ar trebui să mă retrag discret din scenă. Să sun la spital cu o scuză plauzibilă pentru faptul că n-am putut ajunge, să-i urez sănătate și să-mi iau rămas-bun. *Categoric*, nu să tot prelungesc jocul ăsta de-a datoria din care se pare că nu reușim să ieșim. E nelalocul lui. A durat și așa mult prea mult. Trebuie să-i punct punct. Să arunc banderola. Să-mi văd de viață. Asta ar trebui să fac.

Dar, în timp ce mă privesc în ochii plini de voioșie și nerăbdare, știu că e exact lucrul pe care *nu* o să-l fac.

După micul dejun, mă pregătesc cu grijă și mă îmbrac cu o rochie pe care mi-am cumpărat-o ieri de la un butic cu haine ieftine și vesele din Acton. E bleumarin, imprimată cu tekeli și mă face să zîmbesc. Voiam s-o păstrez pentru petreceri, dar îmi dau seama că n-are nici un rost. De ce să n-o port acum? Azi? Mă machiez, îi trimit un SMS lui Greg să aibă grijă la magazin și-mi iau geanta să plec.

Apoi iau banderola pentru cafea. Citesc ce scrie pe ea. Scrisul lui... al meu... al lui... Preț de o clipă, ezit. Pe urmă, aproape sfidător, o arunc în geantă și ies.

Cînd ajung, Seb e treaz și mă întîmpină cu un zîmbet. Deja arată de o mie de ori mai bine decît ieri, are mai multă culoare în obraji – deși unele dintre vînătăi au căpătat o nuanță sinistră. Mă vede privindu-le și rîde.

— Nu te speria. O să-mi treacă.

— Cum te simți? zic în timp ce mă așez.

— Foarte bine! zice. Mîine mă externează. Primesc şi cîrje gratis, aşa că nu e chiar atît de rău. Ai adus banderola? adaugă. Spune-mi că da.

— Da.

Nu pot să nu zîmbesc în faţa entuziasmului său şi scot banderola din geantă. Seb ia un pix din noptieră şi scrie pe ea cu grijă, după care mi-o întinde zîmbind.

— Citeşte cînd ajungi acasă.

Mor de curiozitate să citesc acum, dar pun banderola în geantă, ascultătoare. Apoi bag mîna în sacoşa de iută, scot din ea o cutie îngustă şi i-o întind, puţin agitată.

— Ţi-am adus ceva, să ai dacă te plictiseşti. E un joc de şah, adaug prosteşte, de parcă el n-ar şti să citească „Set de şah". Nu e cine ştie ce, dar e ieftin...

— Mulţumesc mult.

Seb mă priveşte radios.

— Îţi mulţumesc! Ştii să joci?

— Nu, recunosc. Habar n-am.

— OK, te învăţ eu. Hai să strîngem astea, adaugă, arătînd către ziarele care îi umplu patul. Mi le-a adus o asistentă foarte amabilă, dar dacă mai citesc un singur articol despre extratereştri, mor.

— E un megasubiect, recunosc rîzînd şi încep să împăturesc ziarele. Toată mass-media a explodat după ce un tip „a văzut un OZN" la el în grădină azi-noapte şi l-a şi filmat.

— Crezi că, atunci cînd e ales un nou preşedinte, unul dintre primele lucruri pe care le face e să-şi scrie discursul de bun-venit pentru eventualitatea că ar veni extratereştrii? spune Seb gînditor, desfăcînd tabla de şah din cutie.

— Da! zic, încîntată de idee. Sigur că da. Şi pe urmă exersează în faţa oglinzii. „Dragii mei pămînteni, în această zi măreaţă, stau în faţa voastră, umil şi totuşi curajos..."

— Pun pariu că Obama avea pregătit un discurs minunat, spune Seb. Mai că-mi doresc să fi fost invadaţi de marţieni doar ca să-l aud.

Se uită la piesele din mînă.

— OK. Deci, prima lecţie de şah.

Aşază toate piesele şi începe să-mi explice cum unele înaintează drept, altele în diagonală şi altele sar. Şi eu *chiar fac eforturi* să mă concentrez, dar sînt destul de distrasă de... recunosc, de el. De expresia lui preocupată. De mîinile lui puternice care mişcă piesele pe tablă. De pasiunea pe care e clar că o simte faţă de joc.

— *Asta* e o manevră interesantă, îmi spune întruna şi n-am inimă să-i zic că am pierdut de mult şirul explicaţiilor lui.

— Aşa, zice într-un final. Jucăm?

— Da! zic, fiindcă, zău aşa, care e cel mai rău lucru care se poate întîmpla – să pierd? Începe tu.

Seb pune iar piesele în ordine şi mută un pion. Îi copiez imediat mişcarea. După care el mişcă altă piesă şi eu fac o mişcare în oglindă.

— Deci practic eu pot să te copiez la nesfîrşit, zic.

— Nu, nu! clatină el din cap. Trebuie să experimentezi! Uite, vezi calul ăla? adaugă arătînd spre piesă. Ăsta se poate duce în tot felul de direcţii.

Iau calul şi el pune o mînă peste a mea.

— De pildă, se poate duce aici... sau aici...

Mi se taie puţin respiraţia în timp ce el îmi mută mîna pe tablă şi tocmai vreau să-l întreb: „Şi regina?", cînd inelele perdelei încep să zornăie,

o voce puternică şi sigură pe sine strigă „Seb!" şi-mi stă inima în loc.

E ea. Briony.

Îmi smulg mîna din a lui Seb atît de brusc, încît jumătate dintre piese zboară în toate direcţiile. El se fîstîceşte uşor şi zice:

— Briony! Credeam că te întorci abia... Bună!

Ea face cîţiva paşi spre pat şi o văd cum ne cîntăreşte rapid din ochi, atentă la fiecare detaliu.

— Eu tocmai..., încep, în timp ce Seb spune:

— Ea e Fixie. Ea a sunat la 999. Mi-a salvat viaţa.

— A, tu eşti fata *aia*, zice Briony şi expresia i se schimbă imediat. Îţi mulţumim *foarte* mult. Îţi sîntem *extrem* de recunoscători. Doamne, Seb, *faţa* ta, adaugă vag dezgustată. O să-ţi rămînă semn?

— Nu, zice Seb degajat, n-ar trebui.

Expresia lui Briony se relaxează pe loc. De asta îi pasă ei? Că-i rămîne *semn*?

— Dar *asta* chiar că trebuie să ţi se vindece rapid, zice bătîndu-l uşor pe gleznă. Cum rămîne cu Klosters?

— Ştiu! clatină el cu tristeţe din cap. *O dată-n viaţă* ne-am organizat şi noi şi am rezervat din timp. Vacanţă la schi, adaugă către mine.

— A, da! încuviinţez cu putere.

— Ţi-am adus o felicitare, zice Briony şi-i întinde o carte poştală.

În clipa în care o citeşte, izbucneşte în rîs. Nu văd ce scrie. O fi vreo glumă de-a lor.

Mă trec valuri de dezamăgire şi mă urăsc pentru asta. Dar pe bune acum, ce speram? Că n-o să se mai înţeleagă? Sigur că se înţeleg. Poate se mai ceartă şi ei, dar amîndoi sînt înalţi şi sportivi şi fac glume şi alcătuiesc o pereche

din aia formidabilă pe care-o vezi pe stradă şi-ţi spui „Ce cuplu reuşit".

— Păi, zic bîjbîind după geantă. Ar cam trebui să plec...

— Şah! exclamă Briony şi i se luminează privirea cînd zăreşte tabla de joc. Super!

— Tot Fixie l-a adus, spune Seb.

— Ce frumos, zice ea. De unde-a ştiut că sîntem amîndoi înnebuniţi după şah?

— Am ghicit, zic rîzînd jenată. În orice caz, însănătoşire grabnică, Seb. Pa.

Îi apuc mîna şi i-o strîng pe jumătate, cu un gest stîngaci, evitîndu-i privirea, apoi mă ridic.

— Îţi mulţumesc încă o dată, Fixie, spune el şi eu bîigui ceva indescifrabil drept răspuns.

— Da, îţi mulţumim *foarte* mult, zice Briony cu vocea ei sfredelitoare şi încrezătoare.

Acum nu mai e vocea de Prezentatoare de ştiri, e Ducesa cea Elegantă.

— Amîndoi îţi sîntem *incredibil* de recunoscători. Permite-mi să te conduc, adaugă ca o veritabilă gazdă, de parcă şi salonul, şi spitalul, şi de fapt totul îi aparţine.

Pornim amîndouă către uşa salonului, Briony zice iar „Îţi sîntem *atît* de recunoscători" şi eu murmur „Pentru puţin, zău".

Cînd ajungem la uşile duble, privirea îi cade asupra rochiei mele cu print canin şi zice cu interes:

— E de la Aura Fortuna, nu?

— Poftim? răspund absentă.

— Printul faimos, zice ea, de parcă ar fi evident. Doar că... oare cîinii nu trebuiau să aibă şi pălării pe cap?

Se uită mai atentă la material.

— A, stai aşa. Nu-i de firmă, nu?

— Ăă... habar n-am, zic confuză. N-am auzit în viaţa mea de Aura Fortuna. Sau de printuri faimoase. Pur şi simplu am văzut rochia şi mi-au plăcut căţeii.

— Hmm, zice Briony cu compătimire, amabilă. Nu crezi că, dacă nu poţi s-o faci cum trebuie, n-are rost nici măcar să încerci?

Parcă mi-ar fi tras o palmă. Nici măcar nu ştiu cum să reacţionez.

— Aha, zic într-un final. Păi... mă bucur că te-am cunoscut.

— Şi eu.

Briony îmi strînge amîndouă mîinile cu un zîmbet larg şi definitiv care spune limpede: „Du-te învîrtindu-te".

— Şi cum am zis: îţi mulţumim *foarte* mult. Ai făcut o treabă extraordinară şi îţi sîntem amîndoi cît se poate de recunoscători.

Pornesc spre lift cu obrajii în flăcări de umilinţă. Însă, în clipa cînd împing uşa şi ies în aerul rece de afară, încep să văd şi partea amuzantă.

Aproximativ.

Adică, trebuie să vezi şi partea amuzantă a lucrurilor... altfel... ce? Începi să te deprimi şi te gîndeşti posomorîtă ce caută el cu o tipă atît de stridentă şi ce-o fi văzînd la ea şi cum e posibil ca cineva să fie atît de nesimţit şi...

O, Doamne. Deja am început cu gîndurile negre. *Încetează,* Fixie.

Mă fulgeră un gînd şi scot banderola pentru cafea. Ştiu că e un simplu joc stupid, ştiu că n-are nici o semnificaţie, dar nu strică să văd ce mi-a scris. Mă opresc pe stradă, suflînd aburi în aerul rece, şi citesc:

Mi-ai salvat viaţa, Fixie. Mi-ar fi imposibil să te răsplătesc vreodată. Să ştii doar că, de acum încolo, îţi datorez absolut totul.

Şi dedesubt e semnătura lui.

Citesc de încă două ori cuvintele, cu glasul lui în minte, şi-i revăd zîmbetul cald şi onest. Simt că-mi ard ochii. Bag banderola înapoi în geantă şi plec mai departe pe trotuar, clătinînd din cap aproape furioasă. Ajunge. Toate astea sînt doar prostii. Trebuie să le uit.

Șaisprezece

Și asta și fac. Reușesc să nu mă mai gîndesc la el. Mă rog, aproape tot timpul. E destul de ușor să-mi găsesc de lucru non-stop la magazin, mai ales că se apropie Crăciunul ca un tren de mare viteză și Stacey mă tot bate la cap să vindem un set de produse pe care l-a botezat „Cincizeci de umbre ale lui Farrs", care conține o spatulă, două cleme de bucătărie și un sucitor. (Nici nu vreau să aflu.)

Într-o dimineață, îmi dau seama șocată că mama e plecată de aproape trei luni. E deja noiembrie. O să se întoarcă acasă în curînd, nu-i așa? Îi place la nebunie perioada de dinainte de Crăciun, cu toate tradițiile noastre. În mod normal, cam pe-acum am începe tortul de Crăciun, dar nu vreau să-l fac fără ea, așa că nici măcar n-am cumpărat ingredientele.

Într-o dimineață sînt la magazin și mă uit la Nicole cum își strînge echipamentele de yoga după o ședință matinală și nu-mi dau pace niște împunsături frustrate. *Nici acum* nu face lucrurile cum trebuie. O să apară clienții și ea o să pună produsele complet aiurea, pe mesele greșite. Zilele trecute a trebuit să vînd un prăjitor de pîine ridicol de ieftin, fiindcă ea îl pusese pe

masa cu articole la cinci lire. Mă irită *maxim*. Şi acum, că am expus şi produsele de Crăciun, e şi mai rău, fiindcă dacă le tot schimbi locul, încep să se strice.

Căsuţa de turtă dulce de pe masa din faţă deja s-a strîmbat un pic. Va trebui să facem alta.

Dau peste tot cu spray cu „aroma Sărbătorilor de iarnă", ca să intrăm în atmosferă (costă patru lire nouăzeci şi nouă şi e la fel de bun ca orice brand de fiţe) şi scutur puţin şervetele festive. Nicole se apropie de mine, cu trei salteluţe de yoga la subraţ şi tocmai dau să-i zic să încerce să fie mai atentă cu marfa, cînd, spre uimirea mea, o văd agitată şi îngrijorată. Dacă ar fi un animal, ar fi Iepurele neliniştit. Yoga n-ar trebui te calmeze?

— Nicole, eşti OK? zic într-un final şi ea sare ca arsă.

— A, da, zice. Da.

Dar nu e deloc bine. Se sprijină de tejghea şi-şi roade o unghie – a ros-o deja pînă la carne. E adevărat că eu şi Nicole nu sîntem genul de surori care-şi împărtăşesc supărările – sau orice altceva –, dar pare încordată ca un arc şi mama nu-i aici, aşa că trebuie să spun *ceva*.

— Ce-ai păţit, Nicole? insist. Hai. Spune-mi.

— Bine, OK, zice în cele din urmă. Drew vrea să mă duc la el, la Abu Dhabi.

Rosteşte cuvintele cu glasul tremurător, de parcă mi-ar spune: „Drew mă înşală". Apoi adaugă:

— Vrea să-l *vizitez*.

— Aha, zic prudentă. Păi... mi se pare o idee bună, ţie nu? De fapt, mi-a zis şi mie asta, de curînd.

— Practic, mi-a dat un ultimatum!

Nicole pare uimită.

— Mi-a zis ceva de genul: „Nicole, gata, m-am săturat. Vreau să te văd".

— Păi, şi nu ţi se pare normal? Cred că pur şi simplu îi e dor de tine.

— *Se ia mereu de mine*, continuă ea, părînd că nici nu m-a auzit. Mi-a zis: „Sîntem soţ şi soţie, Nicole". Şi: „Mi-ai promis că vii". Şi eu i-am zis: „Nu mă mai *critica* atîta, Drew. Eşti atît de *negativist*".

Mă uit la fruntea ei superbă, încruntată toată de necaz. M-am întrebat de un milion de ori cum o fi să fii Nicole – şi cred că acum încep să înţeleg. Poate că, atunci cînd ai fost adorată şi admirată şi lăudată toată viaţa, orice mic reproş ţi se pare o critică.

— Sînt sigură că n-a vrut să te critice, îi spun. Şi la fel de sigură sînt că vrea doar să te vadă. Cred c-ar trebui să te duci! adaug încurajator. Pun pariu că e nemaipomenit acolo. Şi cald. Du-te şi stai o săptămînă. Sau două chiar!

— Şi *yoga* mea? zice Nicole. Şi *afacerea* mea?

Empatia mi se transformă în frustrare. Pentru numele lui Dumnezeu. Afacerea ei? Cinci femei lungite pe saltele? „Şi *soţul* tău?", îmi vine să-i răspund. Şi *relaţia* ta? Pentru tine lucrurile astea nu contează?"

Trag aer în piept să-i spun toate astea – după care mă lasă brusc curajul. Nu-i obişnuită să vorbesc aşa cu ea. O să mă trezesc că-mi trage un pumn. Şi oricum, oare e momentul potrivit? Greg tocmai a deschis uşile şi au intrat deja trei clienţi.

— Sînt sigură că lucrurile o să se aranjeze, îi spun doar ca să zic ceva, apoi clipesc surprinsă, fiindcă pe uşă intră acum şi Jake, pus la patru

ace şi privind clienţii cu dispreţul lui obişnuit, de fiinţă superioară.

— Bob e aici? mă întreabă cînd se apropie, răspîndind în jur un miros puternic de aftershave.

— Bob? Nu. Nu cred. O să vină mîine. De ce?

— Am tot încercat să vorbesc cu el ieri, se încruntă Jake. M-am gîndit să trec pe-aici, poate-l găsesc.

— Dar de ce vrei să vorbeşti cu el? zic mirată.

— Ei, am dat peste o chestie în contabilitate.

— Ce anume? întreb imediat.

— Ce naiba, Fixie? zice nervos. Contează? Treaba mea!

— Aha, zic bănuitoare.

Se vede că nu are chef de conversaţie. În dimineaţa asta arată destul de şocant. E palid la faţă şi are umbre vineţii sub ochi. Şi pare, nu ştiu de ce, mai îmbătrînit.

— Ai petrecut din greu azi-noapte? încerc să glumesc.

De obicei, se mulţumeşte să zîmbească, îmi spune cîte sticle de şampanie a dat gata şi cît au costat, însă azi mă priveşte agasat.

— Lasă-mă în pace, OK?

— Scuzaţi-mă, spune o femeie cu figură cumsecade, apropiindu-se de noi. Aveţi şi coşuri? În care să punem lucrurile? adaugă. Coşuri de cumpărături, precizează, de parcă abia atunci şi-ar fi dat seama cum se numesc. Ştiţi la ce mă refer?

Jake o fixează tăcut preţ de o clipă. Apoi se duce la stiva de coşuri roşii de plastic, ia unul şi i-l oferă femeii cu gesturi exagerate.

— Poftim, spune. Erau acolo, unul peste altul. În stiva aia de lîngă uşa pe care aţi intrat? Chiar acolo, la vedere? Vedeţi stiva?

Mă holbez la el absolut îngrozită. Nu poţi vorbi aşa cu clienţii. Tata l-ar *ucide*.

Scapă ieftin doar din cauza felului preţios în care articulează cuvintele. Femeia se uită la el confuză, în mod limpede nelămurită dacă e sarcastic sau nu, după care hotărăşte că probabil nu şi zice veselă: „Mulţumesc!".

— Jake, nu poţi..., încep imediat ce ea pleacă de lîngă noi. N-a fost... Se putea simţi jignită...

O, Doamne, iar mă bîlbîi. *De ce* nu pot să-mi spun punctul de vedere atît de ferm cum o fac în minte?

— Ei, drăcia dracului, zice Jake în loc de scuze. Cît de tîmpită să fii să nu vezi coşurile?

Porneşte spre camera din spate şi număr în gînd pînă la zece, spunîndu-mi că de data asta chiar trebuie să-l înfrunt. Nu se poate să ne pună în pericol relaţia cu clienţii, *chiar dacă* îl doare capul.

Îmi croiesc drum acolo şi dau uşa la perete, aşteptîndu-mă să-l găsesc pe Jake la telefon, plimbîndu-se relaxat sau pur şi simplu purtîndu-se ca de obicei – dar, spre mirarea mea, e aşezat pe unul dintre fotoliile de spumă, cu capul pe spate şi ochii închişi. Doarme? Indiferent dacă da sau nu, pare epuizat. Mă dau înapoi, închid uşa fără zgomot şi mă întorc în magazin.

— Domnişoară, sînteţi drăguţă? aud un glas sever şi, cînd ridic privirea, văd că se apropie de mine o femeie cu păr cărunt, în sacou de tweed. Puteţi să-mi spuneţi unde-au dispărut toate casoletele de plastic?

— A, da, zic. N-au dispărut, le avem. Sînt în raionul de acolo.

Îi arăt direcţia, însă femeia nu pare deloc impresionată.

— M-am uitat deja! Nu-i nimic acolo! Vreau casoletele mari, pentru prăjiturelele de Crăciun, mă sfredelește ea cu privirea. Unde *sînt*?

— A, da, zic iar, încercînd să cîștig timp.

M-am certat cu Jake pe tema casoletelor mari. El a zis că sînt prea voluminoase, că arată deprimant și că din cauza lor magazinul pare înghesuit. Așa că pe unele le-am returnat, iar restul se află în depozitul nostru din Willesden.

— Putem să vi le aducem la comandă, zic. Pot cere să ne fie livrate în după-masa asta...

— Nu m-ajută! Îmi trebuie acum! pufnește femeia supărată. O să mă duc la Robert Dyas. Chiar dacă îmi e cam peste mînă.

Iese înainte să mai apuc să adaug ceva și mă trece un val de frustrare. *Știam* că nu e bine să reducem atît de drastic stocurile, *știam* că trebuie să punem accentul pe ce se vinde foarte bine...

— Pa, Fixie, zice Nicole, care s-a agitat tot timpul acesta fără rost prin magazin, aranjînd cîte-un raft, fără să observe nimic.

— Stai, zic. Jake doarme în camera din spate. Arată foarte rău. Nu doar ca și cum ar fi petrecut toată noaptea. Mult mai rău.

— Probabil a exagerat cu munca, zice Nicole înțeleaptă. Trebuie să învețe să aibă grijă de sine. Ar trebui să vină la cursurile mele de yoga.

— Știu și eu? zic îndoită. Nu prea-l văd pe Jake făcînd yoga.

— Exact! *Chiar asta*-i problema, spune Nicole de parcă ar fi rezolvat tot. Pa.

Iese înainte să apuc să-i răspund, grațioasă ca o boare de vînt, și rămîn privind lung în urma ei.

Poate că are dreptate, poate că Jake chiar *e* epuizat de muncă. Așa a fost el mereu, de cînd

îl ştiu, mereu a vrut *mai mult*. Mai mulţi bani, o situaţie mai bună, mai mult confort, mai multe lucruri pentru Leila... Dar cu ce plăteşte toate astea? Cu sănătatea lui?

Poate c-ar trebui să vorbesc cu el. Voiam să tranşăm problema cu raionul cu articole pentru depozitare – dar asta e mai important.

Aştept o oră şi le spun angajaţilor să nu intre în camera din spate. Apoi deschid uşa cu grijă şi mă uit atentă la Jake. El mijeşte ochii şi mă fixează cu privirea înceţoşată.

— Bună, îi zic. Ai adormit. Probabil erai foarte obosit.

Se freacă pe faţă, se uită la ceas şi zice iritat: „Dumnezeule". Scoate telefonul din buzunar şi începe să-şi citească mesajele, încruntat.

Cîţiva corbi încep să fluture din aripi în jurul capului meu, fiindcă Jake uneori îţi sare la beregată cînd îi pui întrebări personale. Dar de data asta nu pot să nu intervin. Trebuie să zic ceva.

— Jake, pari epuizat. Munceşti prea mult? Exagerezi cu munca?

— Dacă exagerez cu munca? repetă Jake rîzînd scurt şi ridicînd ochii din telefon doar o fracţiune de secundă.

Întoarce privirea la loc spre ecran şi îl văd tot mai încordat. Nu m-am gîndit niciodată că Jake ar putea fi şi vulnerabil. Însă acum pare neliniştit, chinuit şi istovit, deşi tocmai a tras un pui de somn.

— Te-ai băgat în prea multe afaceri? încerc din nou. Eşti copleşit?

— Ştii ce mă copleşeşte? spune Jake şi îi simt o undă de disperare în glas, care mă face să mă crispez. Viaţa. Viaţa, pur şi simplu.

— Atunci de ce nu încetineşti puţin ritmul? De ce nu-ţi iei o vacanţă?

Jake pune telefonul jos şi mă priveşte cîteva clipe. Are chipul încordat, dar nu îi pot descifra expresia. Încă o dată, îmi dau seama că nu-mi cunosc prea bine fratele.

— Ai o inimă bună, zice. Tata zicea mereu asta despre tine. Mai ţii minte?

— *Tata?* mă zgîiesc la el. Nu.

— Cînd erai mică. Nicole şi cu mine te împingeam cu roaba. Mereu căzeai, dar rîdeai de fiecare dată. Nu te smiorcăiai niciodată.

— Roaba!

Îmi vine imediat în minte imaginea ei – o roabă veche, cu mînere roşii, pe peluza noastră amărîtă – şi îmi vine să rîd încîntată.

— Da!

— Erai haioasă.

Chipul lui Jake e traversat de un zîmbet şi am impresia că văd afecţiune reală şi nostalgie faţă de trecut. Îi întorc un surîs timid, sperînd să continuăm să depănăm amintiri.

Însă Jake e deja acaparat din nou de telefon.

— Trebuie să plec, zice ridicîndu-se.

— Stai, zic grăbită. Putem să vorbim un pic despre casoletele de plastic?

— Casoletele de plastic? *Dumnezeule*, Fixie.

Toată blîndeţea dispare brusc de pe faţa lui. E din nou Jake cel cu capsa pusă şi plin de dispreţ.

— Ce au casoletele noastre? îi răspund fără să mă pot stăpîni, dar el doar îşi dă ochii peste cap.

— Chiar *n-am* timp de aşa ceva, zice şi iese cu paşi mari din cameră.

Mă uit în urma lui, cuprinsă de nervozitate şi gîndindu-mă: „Ce l-a apucat aşa, din senin?“, cînd primesc un SMS. Scot mobilul din buzunar,

sperînd pe jumătate că ar putea fi de la Jake – dar cînd văd numele, mi se strînge imediat stomacul. E de la Seb.

Au trecut zece zile de la accident şi credeam că n-o să mai vorbim niciodată. Credeam că se recuperează cu Briony, joacă şah şi rîd zgomotos la toate glumele lor intime.

Mă întreb ce-o vrea. Adică, în mod sigur nu vrea nimic... Probabil că iar a greşit numărul.

Cu degetele tremurînd, deschid mesajul şi-l citesc.

Bună, îngerul meu păzitor. Am un cadou pentru tine, drept mulţumire. Eşti liberă cumva diseară? Seb

Tot restul zilei, fac eforturi să nu mă gîndesc obsesiv la asta. Nu e mare lucru. E un flecuşteţ. Am stabilit să ne vedem, el o să-mi dea o cutie de bomboane sau ce-o fi şi o să ne luăm la revedere. Şi aici o să punem punct.

Dar nu mă pot controla: stau ca pe ace. Mă tot uit în oglindă. Mă gîndesc la chestii amuzante de spus. Una peste alta, sînt extrem de uşurată cînd, pe la ora patru, Hannah intră pe uşă. Slavă Domnului: o să fiu ocupată cu altceva.

— Ce-i cu tine aici? o întreb mirată, iar ei i se înroşesc urechile şi-mi zice:

— Ne-am luat după-masa liberă. Şi facem ce-ai zis tu. Uite-i şi pe ei.

Se întoarce spre uşă şi, urmărindu-i privirea, îi văd intrînd pe Tim şi o fată cu un copilaş în portbebe. O recunosc, e una dintre prietenele lui Nicole, dar nu-i mai ştiu numele. Are păr lung, cîrlionţat şi unsuros, şi poartă o geacă cu glugă plină de pete portocalii.

— Să ştii că chestiile astea îţi fac viaţa foarte uşoară, spune fata arătînd către portbebe. Adică poţi să-ţi iei copilul cu tine peste tot, să-i dai să mănînce oriunde... Bună, Fixie. Am nevoie de o faţă de masă din muşama.

— Sigur că da! zic. Avem o groază de modele.

I le arăt şi fata porneşte într-acolo. Mă întorc imediat către Hannah.

— Deci...? zic în şoaptă. Şi, repede, aminteşte-mi, cum o cheamă?

— Iona, zice Hannah încet.

— *Iona*, încuviinţez. Da, aşa e.

— Nicole ne-a făcut legătura. Am petrecut toată după-masa cu ea. Am urmat-o peste tot. Ca să văd cum e cînd ai copii.

— Bravo! îi spun. Şi cum merge?

— Am aflat multe lucruri, zice Tim.

— *Multe* lucruri, e de acord şi Hannah.

Simt ceva ciudat în glasurile lor, dar nu-mi dau seama exact ce anume. Vreau să-i întreb, dar chiar atunci se întoarce Iona, cu o faţă de masă de vinilin în mînă, pe care o pune pe tejghea. Bebeluşul e adorabil şi-l drăgălim cu toţii pe rînd, apucîndu-l de mînuţa dolofană.

— Cum ţi-am zis, i se adresează Iona lui Hannah, să fii părinte e simplu ca bună ziua atîta timp cît te laşi purtat de val, înţelegi? Nu te *stresa*. Şi nu e nevoie să cumperi pătuţ sau alte prostii din astea. Eu dorm cu Blade şi cu cei doi fraţi ai lui mai mari, toţi în acelaşi pat. Aşa e cel mai firesc.

— Păi, şi... partenerul tău? zice Tim, luat prin surprindere.

— Da, el a trebuit să se obişnuiască cu asta, zice Iona rîzînd.

— Înţeleg, spune Hannah, părînd la fel de bulversată ca Tim. Şi... cum dormiţi?

— *Să dormim?* rîde iarăşi Iona. Ce amintiri! Dumnezeule mare, auzi, să dormim! Nici nu mai ştim ce e aia, nu-i aşa, balaur mic? Noaptea ne jucăm! Adică, încă îl mai alăptez, de cîte ori să zic, de zece ori pe noapte? Dar are doar şapte luni, aşa că..., ridică ea din umeri. Mai durează.

— Vai de mine, zice Hannah tulburată. OK. Ideea e că la un moment dat am vorbit cu doctorul meu şi mi-a zis cît de important e somnul pentru...

— Doctorul tău, o întrerupe Iona. Un medic din sistemul de stat? Care practică medicina modernă?

— Păi... da, zice Hannah bulversată. Sigur că da.

— Eu nici măcar n-am medic de familie, spune Iona şi o priveşte cu milă. Cel mai important sfat pe care ţi-l pot da e să n-ai încredere în medicii ăştia moderni. Toţi au *un scop ascuns*, înţelegi? Vor să te înregimenteze în sistemul lor. În clipa în care rămîi gravidă, dacă rămîi, adaugă către Hannah, să mergi la nutriţionista mea. Ea e specializată în sănătatea copiilor. Parc-o şi aud: „Ce *fac* oamenii ăştia, bagă medicamente în *copii*?".

Fără să vreau, arunc o privire spre Hannah şi Tim. Amîndoi par încremeniţi.

— Şi dacă e bolnav? zice Tim într-un final. Dacă are nevoie de medicamente?

— „Bolnav", zice Iona, făcînd ghilimele în aer. Aveţi idee cîţi copii sînt dependenţi de medicamente fiindcă doctorii îi *vor* aşa?

Îmi muşc buza ca să nu comentez. Tim zici că e pe punctul de-a exploda şi n-am văzut-o în

viaţa mea pe Hannah cu ochii atît de ieşiţi din orbite.

— Aha! zice Tim. Bine. Ne-a făcut plăcere să ne petrecem după-masa cu tine, Iona. Îţi mulţumim foarte mult că ţi-ai făcut timp pentru noi.

— Nu vă faceţi griji, zice Iona degajată.

Îl salută ciocnind pumnul, apoi o pupă pe Hannah.

— Şi ţineţi minte... *nu există* reguli.

— În afară de regulile ştiinţei, zice Tim în şoaptă şi îmi înăbuş un chicot.

O urmărim în tăcere cum iese agale din magazin, apoi Tim şi Hannah izbucnesc amîndoi.

— Dumnezeule *mare*.

— Doamne, ce *nebună*.

— N-o să facem niciodată aşa ceva. Niciodată. *Niciodată*.

— Eu n-aş putea *trăi* aşa.

— Ai văzut ce *bucătărie* avea? Ce *mizerie*!

Vorbesc cu aceeaşi patimă, cu fervoare, amîndoi pe aceeaşi lungime de undă. E chiar emoţionant.

— Hannah, listele tale sînt o operă de artă, zice Tim pe neaşteptate.

O ia de umeri şi o priveşte de parcă s-ar fi îndrăgostit de ea încă o dată.

— Sînt fantastice. O să fac tot ce-ai scris acolo. Doar să nu mă pui să dorm într-un pat cu şase copii şi să ignori cercetarea medicală.

— Niciodată! zice Hannah rîzînd. Deşi cred că aş putea să mă mai relaxez un pic. Cred că sînt un pic cam... Cum mi-a zis Iona? Controlitica. N-am făcut decît să-i spăl vreo cîteva căni, adaugă către mine. Practic nu era nici măcar *o cană* curată în toată bucătăria.

— Te iubesc, Controlitico, zice Tim, o sărută şi o văd pe Hannah cum se îmbujorează de fericire.

— Tu vorbeşti, Controliticule?

— OK, aşa, presă pentru usturoi, zice Tim, schimbînd brusc subiectul. Să nu uităm. Mă duc să iau.

Pleacă hotărît şi zîmbesc radioasă către Hannah.

— Deci? Totul e din nou OK? Tim nu mai e speriat ca naiba?

— O să-ţi spun ce l-a speriat *rău de tot*, îmi răspunde ea. Ideea că cineva şi-ar putea boteza copiii Journey, Wisdom şi Blade.

Îmi surprinde privirea şi începe să chicotească, făcîndu-mă şi pe mine să rîd şi în curînd nu ne mai putem opri. Şi n-aveam de gînd să-i spun, dar, în timp ce ne liniştim, mă trezesc zicînd:

— Ghici ce? Mă văd cu tipul mai tîrziu. Cel care l-a angajat pe Ryan. Care-a fost accidentat de nenorociţii ăia. Vrea să-mi dea un cadou drept mulţumire.

— A, da? zice Hannah şi îi simt privirea concentrată asupra mea. Drăguţ din partea lui.

— Da, zic încercînd să-mi iau un ton firesc. Aşa m-am gîndit şi eu. Nu era nevoie s-o facă.

— Dar nu e..., şovăie ea. Are pe cineva, nu?

— A, da, sigur! zic grăbită. Sigur că da.

Îmi dau seama că Hannah e uşor intrigată, dar n-are de gînd să insiste.

— Unde vă vedeţi? întreabă şi eu rîd mînzeşte, fiindcă e *chiar* amuzant.

— Ei bine. N-o să ghiceşti în veci.

Șaptesprezece

Habar n-am de ce a ales Seb patinoarul Somerset House pentru întîlnirea noastră. Are glezna rănită. Sigur nu poate patina. Dar așa a zis, deci iată-mă aici. Și am ajuns mai devreme. Fiindcă... mă rog. Doar ca să mă bucur de oameni.

Patinoarul ăsta e probabil cel mai crăciunesc loc din Londra, așa cum e înconjurat de fațada grandioasă și elegantă a clădirii Somerset House. Un brad spectaculos domină totul, muzica vibrează în aer, oamenii rîd și se strigă unul pe altul.

Beau o ciocolată caldă, tremurînd ușor în adierea rece și nu-mi pot lua ochii de la gheață. Îmi amintesc cum era să plutesc pe luciul ei cînd îmi începeam exercițiul de concurs, singură, cu bărbia sus, cu inima bubuindu-mi în piept și miros de fixativ în nări. (Mama exagera mereu cu fixativul.) Dacă stai să te gîndești, e o adevărată demență să încerci să dansezi și să faci sărituri cocoțată pe două lame periculoase. Dar atunci cînd totul iese bine, cînd aterizezi în siguranță dintr-o săritură complicată... e cel mai palpitant sentiment din lume.

Cîteva persoane își croiesc drum pe gheață, rîzînd, împingîndu-se și făcîndu-și *selfie*-uri, iar o clipă mai tîrziu îmi dau seama că una dintre

ele e Briony. Ceea ce înseamnă că e şi Seb aici. Răsucesc capul, privind în jur, şi-l zăresc deodată, în palton negru şi fular cu carouri, aşezat pe scaun cu o pereche de cîrje alături şi privind spre patinatori. Pornesc grăbită către el şi-i fac semn cu mîna, ca să-i atrag atenţia.

— Bună! zic şi chipul i se destinde într-un surîs încîntat.

— Bună! spune şi dă să se ridice.

— Nu te prosti, îi zic, făcîndu-i semn să rămînă aşezat şi mă ghemuiesc pe vine lîngă el. Ce mai faci? Arăţi *mult* mai bine la faţă, adaug, studiindu-i obrajii şi tîmpla.

Umflătura i s-a retras de tot şi practic arată normal.

— E amuzantă chestia asta, zice dînd din cap către patinoar. Patinezi?

— Am patinat, zic după o pauză.

— Mersi că ai venit. M-am gîndit că e cel mai crăciunesc loc de întîlnire posibil.

— Absolut! încuviinţez.

— Vă descurcaţi bine! strigă Seb către prietenii lui, care îi fac toţi cu mîna.

Preţ de cîteva clipe, o privesc pe Briony mişcîndu-se pe gheaţă. Are o fustă scurtă, albă cu volane, căciulă de blană şi *arată* incredibil, dar patinează ca naiba. Mai rău decît majoritatea amatorilor, conchid, după ce o privesc critic cîteva minute. În primul rînd, trebuie să o ia mai încet şi să nu mai dea atîta din braţe.

Oare nu-i vin bine patinele? Sau pur şi simplu se dă prea tare în spectacol? În clipa în care îmi vine gîndul ăsta, îmi dau seama că ăsta e răspunsul. Nici măcar nu se gîndeşte la ce face – pur şi simplu pozează în faţa prietenilor

ei, majoritatea bărbaţi, observ. Sînt bine îmbrăcaţi şi se strigă unul pe altul cu nume gen „Archie!". Sînt *exact* stilul lui Jake.

— Uite, am vrut să-ţi dau asta într-un loc drăguţ, zice Seb întrerupîndu-mi şirul gîndurilor.

Ezită, apoi caută într-o sacoşă de pînză de la Tesco şi scoate un pachet. E de mărime medie, destul de uşor şi nu scrie nimic pe el. Nu are ambalaj personalizat cu firma, nici pungă pentru cadou sau altceva de genul ăsta – e o hîrtie maro simplă. *Habar n-am* ce-o fi.

— Deschide-l! zice Seb. E micul meu gest de mulţumire, adaugă liniştit.

— Ei, nu trebuia, zău, îi spun, zîmbind cu reproş jucat în timp ce rup hîrtia de ambalaj. Chiar *nu* trebuia. Dar sînt foarte...

În clipa în care dau la o parte hîrtia, cuvintele îmi îngheaţă pe buze. Mă uit cu ochi mari la obiectul din mîinile mele şi mi se învîrte capul de uimire.

— *Peria* mea de păr? reuşesc să îngaim într-un final.

— Teafără şi nevătămată, zice Seb satisfăcut. Returnată proprietarei de drept.

Întorc peria în mîini, cu un nod în gît. Îmi aduc aminte de ziua cînd am primit-o de la mama şi de la tata, cînd tocmai împlinisem şaişpe ani. Îmi amintesc cum arăta în cutia ei, nouă şi elegantă.

— Nu credeam c-o s-o mai văd vreodată, zic uluită. Credeam c-o să... Ia stai puţin.

Un nou gînd pune stăpînire pe mine.

— Cum? *Cum* ai făcut rost de ea?

— Justiţiarii nu-şi dezvăluie secretele, zice Seb pe un ton misterios. O să duc secretul ăsta cu mine în mormînt.

— Nu. Nu, scutur din cap cu putere. Nu poţi să apari cu asta, cu *asta...*, zic şi flutur peria spre el... şi să nu spui.

— OK, capitulează el pe loc. Adevărul e că *abia aşteptam* să-ţi spun. Povestea noastră începe cu momentul în care mi-ai destăinuit numele celei care ţi-a răpit samavolniceşte peria, spune el pe un ton dramatic. Sarah Bates-Wilson. Imediat am ştiut că o să pot da de urma acestei răufăcătoare. Tot la parter locuieşte şi acum, adaugă în treacăt. Ceea ce s-a dovedit extrem de convenabil.

— I-ai spart casa? mă holbez la el îngrozită. O, Doamne.

Cobor privirea spre piciorul lui.

— Dar nu aveai cum!

— Ştiam că rana mă va împiedica s-o fac, continuă Seb pe acelaşi ton dramatic. Prin urmare, am apelat la un complice: loialul meu partener, Andy. Am pus la cale un plan în care eu s-o ţin de vorbă pe Sarah B-W la uşă şi s-o chestionez în legătură cu părerile ei politice, în timp ce el se furişează în spatele casei. Fereastra de la dormitorul ei era deschisă, iar peria se afla pe comodă. I-au trebuit doar cîteva secunde să se întindă şi s-o înşface, încheie el cu un gest al mîinii.

Rămîn tăcută un moment, încercînd să înţeleg.

— Şi dacă fereastra n-ar fi fost deschisă?

— Am fi încercat în altă zi. Am avut noroc, adaugă Seb pe tonul lui normal. Ne duseserăm doar ca să tatonăm terenul. A fost o adevărată pleaşcă să reuşim să luăm peria din prima.

— Nu ştiu ce să zic.

Mă uit la perie cu sentimente contradictorii.

— Adică, e extraordinar ce-ai făcut, dar... ai încălcat legea.

— Ea a încălcat legea prima, subliniază Seb. Ţi-a furat peria.

— Da, dar... ai *încălcat legea*!

Îmi dau seama că ţin în mînă un obiect furat. O, Doamne. Dacă tata ne-a învăţat ceva, în afară de „Familia e pe primul loc", a fost „Să rămîneţi mereu de partea corectă a legii".

— N-am încălcat legea *naturală*, zice Seb încrezător. Gîndeşte-te puţin, Fixie. Toate companiile alea care sifonează bani în conturi *offshore* ca să evite plata impozitelor. Toţi directorii ăia care îşi dau singuri pensii exorbitante în timp ce muncitorii lor nu primesc nimic. Toate astea sînt îngrozitoare. Adică eu fac puşcărie pentru că ţi-am dat înapoi peria şi ei nu?

Pare atît de sigur pe ce spune, atît de onest, atît de *bine intenţionat*, că parcă-parcă începe să-mi revină curajul.

— Legea nu ştie întotdeauna ce face, adaugă pentru-şi întări spusele. Oamenii au un instinct mult mai bun cînd vine vorba de ce e corect în viaţă decît avocaţii.

— Legile sînt făcute ca să te ştergi la fund cu ele, întăresc şi eu.

Am auzit asta o dată şi nu mai ştiu de unde vine, dar mi se pare corect.

— Dacă mă-ntrebi pe mine, legile sînt nişte *cîrpe de şters pe jos*, ripostează Seb, dar asta e altă poveste. Sau poate politicienii sînt nişte cîrpe.

Îmi zîmbeşte dezarmant şi ochii verzi-căprui îi strălucesc.

— Nu mă lăsa să mă ambalez pe tema asta. O să leşini de plictiseală.

— Ba nu! rîd.

— Ba da, crede-mă, mă asigură el. Mulţi au păţit asta.

— Mă rog, în orice caz... mulţumesc, zic, mîngîind peria cu drag. Îţi mulţumesc c-ai încălcat legea pentru mine.

— Cu mare plăcere, surîde el. A fost amuzant.

Îmi vine o idee şi bag mîna în geantă. Scot banderola pentru cafea şi Seb rîde încîntat. Scot pixul şi încep să scriu „Achitat", dar el pune mîna pe a mea.

— Achitat parţial. Doar parţial.

— Nu te prosti, dau eu ochii peste cap.

— Nu, vorbesc serios. Nici măcar n-am *început* să mă revanşez, zice şi glasul îi capătă un ton serios. Ce-ai făcut tu...

— Ţi-am spus. N-am făcut mare lucru.

— Mi-ai salvat viaţa, mă contrazice Seb. În anumite culturi, acum am fi legaţi unul de altul pe vecie, adaugă nonşalant. Am fi uniţi pe viaţă.

Ştiu că e o glumă, dar mi s-a ridicat stomacul în gît şi mă pierd cu firea. Nu sînt în stare să-i dau un răspuns inteligent. Îl privesc, mă uit la chipul lui onest şi frumos. Tace şi el, dar nu-i pot descifra expresia. Şi mă gîndesc disperată: „Spune ceva, Fixie, pentru numele lui Dumnezeu, spune ceva", cînd se aude un strigăt dinspre patinoar.

— Iuhu!

Întoarcem amîndoi capetele şi o vedem pe Briony, care flutură din mînă ca să-i atragă atenţia lui Seb. Mă vede şi se crispează pe loc.

Seb îi răspunde relaxat:

— O mai ştii pe Fixie?

— Evident! Ce mai faci? zice Briony cu un zîmbet orbitor şi o voce atît de stridentă, că ar putea coji vopseaua de pe pereţi.

— Bine! îi răspund. Ar cam trebui să plec, adaug automat spre Seb.

— Nu pleca! Nu vrei să patinezi? adaugă scoţînd un bilet din buzunar. Eu nu-l pot folosi, evident. Hai, du-te, fă o încercare!

Mă uit la bilet în tăcere şi mă săgetează tot soiul de gînduri. Muzica bubuie tare, luminile sclipesc şi Seb mă întreabă dacă vreau să patinez.

Mi-e e destul de greu să-i rezist.

— Sigur, zic în cele din urmă. Sigur, o să patinez.

Primele ture pe care le fac sînt ca atunci cînd începi din nou să cînţi la un instrument muzical din copilărie: îl acordezi, cînţi notele fără grabă, cu urechile ciulite după disonanţe şi greşeli. Nu mai sînt la fel de tînără, dar am corpul încă puternic şi în formă. Muşchii încă-şi mai amintesc ce au de făcut. Nu te antrenezi atîtea ore pe zi fără să ştii ce faci.

În timp ce străbat suprafaţa albă a gheţii, încerc să nu mă gîndesc cu jind la vechile mele patine, atîrnate acasă în debara, şi profit cît pot de ce am: un patinoar ticsit de lume, nişte patine bizare, gheaţa deja udă de la cîţi oameni au căzut pe ea.

Nu-mi pasă. Mă simt excelent.

Trec ca o săgeată pe lîngă Briony, mă întorc şi o văd căscînd ochii mari cînd încep să patinez cu spatele. Mă întorc iar, să mă asigur că am destul spaţiu, apoi ridic un picior, în poziţie *arabesque*. Şi sînt înţepenită – realmente înţepenită – dar piciorul încă mă ascultă, chiar dacă începe să ţipe „Ceee? Pe bune? Dar noi nu mai facem asta acum!".

Bietele mele picioare. Le trimit un mesaj rapid şi le rog: „Faceţi asta pentru mine şi ne relaxăm cu o baie fierbinte mai tîrziu".

Pornesc către centrul gheţii şi fac o piruetă simplă. Apoi una mai rapidă, mai spectaculoasă, neluînd în seamă tremurul care m-apucă pe la jumătatea ei. „Haideţi, dragi picioare, puteţi face asta..." Apoi, pentru prima oară, arunc o privire spre Seb. Mă fixează cu gura deschisă, atît de uluit că nu pot să nu pufnesc în rîs, apoi fac cîţiva paşi de dans. Mă simt atît de *uşoară* aici, atît de *fericită*...

Şi, deodată, îmi dau seama: dau un spectacol. Înfloresc. Pentru că există cineva pentru care vreau să dau un spectacol.

Toţi ceilalţi patinatori s-au retras spre margini şi mi-au făcut loc, dîndu-şi coate şi aplaudînd. Îi văd pe angajaţi adunaţi într-un grup, arătînd spre mine, şi ştiu că din clipă-n clipă o să vină să mă dea afară. Şi n-am de gînd să acaparez toată gheaţa, zău că nu, ar fi urît din partea mea... dar acum am suficient spaţiu să mă desfăşor în voie. Să sar. Să fac o săritură uriaşă.

La boxe cîntă „Dancing Queen" şi nu e muzica pe care mi-am pregătit exerciţiul de la juniori – cu toate astea, mă trezesc repetînd automat mişcările familiare. Jocul complicat de picioare pe care l-am exersat de poate o mie de ori? Picioarele mele îl execută fără să le fi comandat creierul. Iar acum tocmai închei acea secvenţă şi mă pregătesc pentru săritura cea mare. Mă învîrt în cercuri tot mai rapide, concentrîndu-mă şi amintindu-mi vocea calmă a antrenorului meu, Jimmy.

Îmi ard coapsele, inima îmi bubuie în piept cît mă pregătesc şi, chiar în timp ce mă avînt, mă gîndesc: „E o dementă! O să-mi rup glezna, gîtul...".

În timp ce mă rotesc în aer, mă cuprinde o spaimă înfricoşătoare. Aud tăcerea din jur. Aud

cum lumea își ține respirația. Îi zăresc cu coada ochiului pe angajați, toți adunați să mă privească. Și apoi, ca prin minune, patina mea aterizează fără greș și toată lumea izbucnește în aplauze. Îmi tremură cumplit piciorul, îmi simt glezna ca de plastilină și fiecare mușchi din trup protestează... dar am reușit, mi-a ieșit, chiar dacă paisprezece ani mai tîrziu. Toată lumea continuă să aplaude și să mă ovaționeze și nu m-am simțit în viața mea atît de mîndră de mine.

Nu m-am simțit niciodată atît de bine.

Fac o mică reverență în fața mulțimii și pornesc spre ieșirea de pe gheață fără să-mi pot șterge zîmbetul de fericire absolută de pe față. Le mulțumesc iar și iar celor care vin pe rînd către mine și-mi zic „Bravo!". Cînd ajung la poarta ringului, dau brusc nas în nas cu Briony, agățată cu putere de bara metalică, în fusta ei cu volane.

— Te pricepi la patinaj, zice săgetîndu-mă cu privirea. Nu știam că ești profesionistă.

Și *știu* că n-ar trebui, *știu* că n-ar trebui... dar nu mă pot abține.

— Da, mă rog, zic și o privesc cu fix aceeași milă cu care m-a privit ea atunci, la spital. După părerea mea, dacă nu poți s-o faci cum trebuie, n-are rost nici măcar să încerci, nu-i așa?

Optsprezece

Încă radiez de bucurie în vreme ce returnez patinele, îmi pun cizmele şi mă duc să-l caut pe Seb. Cînd mă apropii, bate din palme şi dă aprobator din cap, cu un zîmbet uimit pe buze.

— Măi să fie, zice. *La aşa ceva* chiar că nu m-am aşteptat.

— A, da. Nu ţi-am spus că pe vremuri patinam?

Îi întîlnesc privirea şi începem amîndoi să rîdem, apoi tresar şi încep să mă frec cu regret pe coapsă.

— Mîine o să plătesc pentru asta.

— Dacă ai nevoie, pot să-ţi împrumut nişte cîrje, spune Seb şi zîmbesc, după care îmi iau peria.

— O să plec acum. Dar îţi mulţumesc încă o dată. Nu-ţi poţi închipui ce înseamnă asta pentru mine.

— Ce se întîmplă?

Aud în spatele meu o voce tunătoare familiară şi, cînd mă întorc, o văd pe Briony apropiindu-se. Probabil a renunţat la patinat. Îmi ia peria din mînă şi se uită la ea încruntată.

— Ce-i cu asta?

— E cadoul despre care ţi-am spus, zice Seb. Felul meu de a-i mulţumi lui Fixie.

— Cînd ai zis „perie de păr", mă aşteptam la ceva *drăguţ*, zice Briony strîmbîndu-se. Nu la asta. Pe bune, de unde-ai luat-o, de la Oxfam?

Îmi dau seama că Seb nu i-a povestit totul. Şi tocmai vreau să-i explic că are valoare sentimentală, cînd el exclamă:

— Briony, tu chiar nu poţi, o dată-n viaţă, să spui ceva *drăguţ*?

O fracţiune de secundă mai tîrziu, pare şocat, de parcă n-a avut de gînd cîtuşi de puţin să spună aşa ceva, dar s-a trezit zicînd-o.

— Drăguţ? se răsteşte Briony la el. Ce să spun drăguţ despre chestia asta? E oribilă!

— Nu e oribilă! zic furioasă, fără să mă pot abţine.

— Ai sărit calul, zice Seb, cu chipul livid şi încordat. Briony, cred că trebuie să-i ceri scuze lui Fixie.

— Să-i cer scuze? repetă ea uluită. Să-i cer scuze? Ai *înnebunit*?

Se apropie de el şi-l priveşte cu privirea, respirînd precipitat, roşie la faţă şi, trebuie să recunosc, foarte frumoasă.

— Ştii ceva, Seb? Habar n-am *cine* e fata asta... şi nici *cum a ajuns* în viaţa ta... dar rămîi cu ea. Bucuraţi-vă unul de altul!

Face un gest exagerat şi sarcastic din mînă către noi, după care se răsuceşte pe călcîie.

Fir-ar să fie. Pleacă. Uită-te la ea, chiar pleacă.

— Îmi pare foarte rău, zice Seb în timp ce ea se îndepărtează. A fost...

— Nu, nu-i nici o problemă, zic repede.

— Ai prins-o într-o pasă proastă.

Se încruntă.

— E cam colerică... Dar poate fi şi extrem de amuzantă, te distrezi mult cu ea. Adică, e

foarte deşteaptă, face multă muncă de caritate prin intermediul jobului ei...

— E în regulă, îl întrerup. Serios.

Ştiu ce face: încearcă să justifice în faţa mea faptul că e cu ea. Sau că *a fost* cu ea – nu sînt sigură care dintre variante. Însă chiar nu am stare să-mi înşire o listă cu „calităţile ieşite din comun ale lui Briony, nebănuite pînă acum".

— Deci, zic după o pauză lungă. Asta înseamnă că... Voi doi...?

Nu găsesc curajul să adaug „aţi terminat-o", însă cuvintele plutesc oricum în aer.

— Cred că tocmai am fost concediat, zice Seb şi zîmbeşte strîmb. Tu nu?

— Ba da. Îmi muşc buza, după care adaug: Scuze. A fost vina mea.

— Nu. Nu, nu, clatină el cu vehemenţă din cap. Oricum, dacă nu pleca ea, plecam eu.

— Aha, zic, încercînd să-mi iau un ton neutru, fiindcă *cea mai mare* greşeală pe care aş putea-o face acum ar fi să o critic pe Briony.

Rămînem o vreme în tăcere, uitîndu-ne la patinatorii care se învîrt şi fac eforturi să nu cadă pe gheaţă. Apoi Seb trage adînc aer în piept.

— E amuzant, zice, cu privirea undeva în depărtare. Intri într-o relaţie cu cineva. Şi *ştii* că acea persoană are defecte, toată lumea are... Dar te obişnuieşti atît de tare cu ele, încît... uiţi. Uiţi că se poate şi altfel. Scuze, nu ştiu dacă mă-nţelegi...

— Te-nţeleg, îi răspund cu însufleţire, fiindcă ce descrie el e exact relaţia mea cu Ryan. O ierţi mereu şi-i găseşti întruna scuze şi uiţi...

— Că mai sînt şi alţi oameni pe lume, zice Seb încet şi, cînd îmi întîlneşte privirea, simt că mi se strînge brusc stomacul.

Alţi oameni. La cine să referă? La mine?

Nu, nu te prosti, mă dojenesc imediat. Sigur că nu la mine se referă. Probabil se gîndeşte, de pildă, la faptul că sînt o groază de oameni pe Tinder.

— Pe Tinder? mă trezesc spunînd prosteşte şi chipul îi e traversat de o undă de amuzament.

— Nu la Tinder mă gîndeam.

Ochii lui calzi, verzi-căprui, îmi scrutează întrebători faţa şi eu îl privesc neajutorată, cu un nod atît de mare în gît, că nu mai pot vorbi. Gîndurile mi se adună într-un vîrtej haotic: „Acum e-acum, acum e-acum... Stai aşa. E ce cred eu că e?".

Dinspre telefonul lui Seb se aude un bipăit. Văd numele „Briony" licărind pe ecran şi mi se face rău. Poate vrea să-i ceară scuze şi să se împace. Arăt jenată spre ecran.

— Probabil ar trebui să... Poate că e... Nu mă băga pe mine în seamă.

Fără o vorbă, Seb deschide mesajul şi îl citeşte. E destul de lung şi văd o mulţime de majuscule şi semne de exclamare.

— Deci, zice el într-un tîrziu cu o grimasă. Ei bine, am fost concediat. Fără drept de apel.

— Îmi pare rău, repet. Sincer.

Mă chinuiesc să par sinceră şi plină de regret, dar nu cred că-mi iese. Văd un licăr în ochii lui Seb. Pune telefonul în buzunar. Am impresia să ne ţinem amîndoi respiraţia timp de o clipă nesfîrşită.

— Ştii ce mă întrebam? zice în cele din urmă. Ai vrea... poate... să iei cina cu mine într-o seară?

Nouăsprezece

Două zile mai tîrziu, mă aflu cu Seb la un restaurant italian şi zău că nu ştiu cum am reuşit să trec cu bine de ultimele patruzeci şi opt de ore. Am muncit la magazin şi am început unele cumpărături de Crăciun, ba am şi reparat toaleta cînd s-a stricat. (Cînd eram mici, tata ne-a învăţat ABC-ul instalaţiilor.) În faţa celor din jur, m-am purtat firesc. Am părut chiar relaxată. Dar în tot timpul ăsta m-am gîndit întruna: „Cina cu Seb... O, Doamne... Cina cu Seb... O, Doamne..."

Apoi m-au apucat tot soiul de gînduri aiurea şi am început să-mi fac griji că, din senin, inexplicabil, n-o să-mi mai placă de el. Dar iată-ne, în fine, aşezaţi la o masă în lumina aurie a lustrei de deasupra capetelor noastre. Nu-mi pot lua ochii de la el, şi nici el de la mine. E atît de clar ce ne dorim amîndoi, că nu ştiu cum de m-am îndoit, fie şi doar o clipă. Am comandat amîndoi *linguini* cu scoici şi am discutat un pic despre vin, şi chiar şi despre vreme, dar am simţit toate astea ca pe un subtext al unei cu totul alte comunicări, tăcute şi mult mai încărcate de emoţie.

Însă, cînd soseşte vinul, Seb se hotărăşte categoric să vorbim mai mult.

— Povesteşte-mi despre tine, zice după ce dispare chelnerul. Povesteşte-mi despre Fixie.

Ridică paharul în cinstea mea, ciocnim şi luăm cîte o înghiţitură. Vinul e rece şi delicios şi brusc îmi vine cheful să beau cît mai mult.

— Ce vrei să ştii? zic rîzînd, alcătuindu-mi deja în minte succintul paragraf oficial „Viaţa lui Fixie Farr de pînă acum".

— Totul, spune Seb apăsat. Absolut tot. Pentru început, e limpede că eşti campioană olimpică la patinaj. Cred că familia ta e foarte mîndră de tine.

Ştiu că n-a vrut asta, dar deja mi-a tăiat tot elanul. M-a atins în punctul sensibil. În paragraful oficial despre viaţa mea nu e trecut şi patinajul – de obicei îl omit din start.

— Aproximativ, zic şi-i zîmbesc larg, dar ştiu că nu sînt prea convingătoare.

— Aproximativ, repetă Seb încet.

— Hai să vorbim despre tine, parez şi-l văd că se gîndeşte cum să abordeze atitudinea mea defensivă.

Ia cîteva guri de vin şi-i zăresc un licăr în ochi.

— Am o idee, zice în cele din urmă. Vrei să fim sinceri unul cu altul? Să ne spunem unul altuia *Toate Chestiile*?

— Toate Chestiile? repet absentă.

— Ştii la ce mă refer.

Mă priveşte drept în ochi.

— Chestiile importante. Chestiile din inima ta, care te-au făcut cea care eşti azi, la care te gîndeşti noaptea. Bune *şi* rele. Pe care nu le ştim decît noi.

— A, chestiile *alea*, zic rîzînd uşurel, fiindcă mi se face brusc frică să-mi deschid sufletul.

Dacă nu-i place sufletul meu? Dacă se gîndeşte: „Frăţicule! Nu m-am aşteptat niciodată ca sufletul ei să fie *aşa*!".

— Da, chestiile *alea*.

Pune coatele pe masă, cu faţa luminată de expresia curioasă şi interesată pe care am ajuns să i-o cunosc.

— Cine *e* Fixie Farr? Spune-mi.

Aşa că inspir adînc – şi-i povestesc. În timp ce mai iau cîte o gură de *linguini*, îi spun despre tata. Şi despre magazinul Farrs. Şi despre mama. Despre falimentul firmei mele de catering; cum nu i-am dat niciodată mamei banii înapoi; cît de ratată mă simt întruna de atunci. Îi spun puţin şi despre cum mă face Jake să mă simt. (Nu tot. Nici despre căzătura mea la patinaj, fiindcă nu vreau să arunc o umbră asupra acestei seri. Şi categoric nici despre corbi. Există „sinceritate", dar şi „prea multă informaţie".)

Apoi îi povestesc despre Ryan şi el stă frumos şi mă ascultă şi nu spune absolut nimic usturător despre el, deşi îl văd tot mai ostil.

— Cînd eram la şcoală, eram îndrăgostit de o fată pe nume Astrid, zice după ce termin. Dacă s-ar fi întors pe neaşteptate înapoi în viaţa mea, cred că mi-aş fi pierdut complet capul. Aşa că înţeleg.

Îi spun chiar şi cum am primit porecla „Fixie": cum, pe la trei ani, mă plimbam prin casă hotărîtă, zicînd: „Trebuie *să repar*. Trebuie *să repar*". (Dar n-am reuşit niciodată să explic *ce* anume trebuia să repar.)

— Păi, şi cum te cheamă de fapt? mă întreabă Seb şi eu ezit, apoi cobor glasul şi practic îi şoptesc:

— Fawn.

Ştiu că ăsta-i numele meu, dar Fawn nu mă reprezintă deloc. Zici că vorbeşti despre un animal[1].

1. Cerb tînăr, pînă într-un an (n.t.).

— Fawn? mă priveşte el critic. Nu. Prefer Fixie.

— Fă-te că nu ţi-am zis, îl implor.

— Am şi uitat.

Luminile din restaurant au devenit mai intime şi lumînările pîlpîie, aruncînd umbre pe chipurile noastre. Chelnerul ne ia farfuriile şi citim meniul de deserturi, pentru că aşa se face, dar comandăm doar cafea. Apoi mă aplec în faţă.

— Aşa. Acum e rîndul tău.

Începe să-mi povestească despre munca lui. Despre cum şi-a înfiinţat firma şi cît de greu a fost, dar şi amuzant – şi cum marea provocare e să găseşti oamenii potriviţi. În timp ce-şi descrie colegii, îl văd cum se entuziasmează şi îi strălucesc ochii, iar sentimentul care se citeşte în ei nu poate fi decît dragoste. Îmi spune că nu suportă nedreptatea şi aroganţa şi că asta e ceea ce l-a făcut să aleagă domeniul investiţiilor etice. Îmi ţine o scurtă prelegere despre care sînt, după el, cele mai nefaste practici de management şi cum *ar trebui* conduse companiile, după care tace şi spune:

— Scuze. Ştiu, e plicticos.

(N-avea dreptate.)

Apoi, cînd ceştile de cafea ni s-au golit, îmi povesteşte, cu grijă, cum şi-a pierdut toţi membrii familiei. Îmi spune cum au trecut cu bine peste momentul cînd a murit tatăl lui, s-au gîndit „Am avut ghinion" şi şi-au văzut de viaţă. Însă cînd el era la facultate, a pierit şi mama lui, apoi fratele, într-un accident... Brusc, îmi observă ochii scăldaţi în lacrimi şi tace.

— Fixie, aşa a fost să fie, zice strîngîndu-mă de mînă. Aşa a fost să fie. N-ai ce să faci.

— Cred că ai dreptate, răspund după o pauză. Dar, vai, Seb...

— Sînt bine. Sînt *bine*. Mi-am văzut de viaţă, sînt împăcat cu trecutul, apreciez ceea ce am. Scuze, adaugă, de parcă abia acum şi-a dat seama că mă ţine de mînă.

— Nu, e OK, zic cu glasul uşor înecat.

Clipesc pentru a-mi usca lacrimile, hotărîtă să-mi vin în fire. Dacă el poate fi atît de optimist după toate astea, atunci pot şi eu.

Îi strîng şi eu mîna, iar el mă priveşte cu o expresie criptică şi întrebătoare. Îmi dau seama, cu o tresărire, că s-a făcut tîrziu. Am vorbit. Am împărţit o sticlă de vin. Ne ţinem de mînă.

— Ştii, mă gîndeam, zic, privind undeva în zare. Să... ăăă... te conduc acasă? Tu eşti cu glezna şi toate astea. Poate ai nevoie de o mînă de ajutor la... ăăă... scări. Dacă ai scări. Ai scări?

După ce-mi bălmăjesc agitată propunerea, aştept cu respiraţia tăiată răspunsul lui.

— Am scări, spune Seb. Şi ar fi foarte drăguţ din partea ta.

Privirile ni se întîlnesc şi ceva din expresia lui îmi trezeşte un zvîcnet în trup.

— Bine, răspund şi încerc să-mi păstrez tonul firesc. Aşa facem.

Seb cere nota, după care îmi aruncă încă o privire care mă face să mă topesc.

— Plecăm?

Găsim un taxi, Seb dă adresa şi, în timp ce străbatem Londra luminată de Crăciun, nici unul din noi nu vorbeşte prea mult. Respir greu şi-mi simt tot corpul încordat. Sînt ultraconştientă de fiecare mişcare făcută de el, dar recunoscătoare că nu e genul de tip care tabără pe tine în taxi. Prefer ca lucrurile să se desfăşoare

în intimitate. Nu vreau ca şoferul să se uite la noi în oglindă.

Seb locuieşte într-un bloc stil anii 1930 din Islington şi, cînd ne dăm jos din taxi, nu pot să nu pufnesc în rîs, fiindcă m-a minţit cu nerușinare.

— Uite, ai rampă, îi arăt. Şi nu doar scări.

— A, da, încuviinţează Seb. Am vrut să spun că ar fi foarte drăguţ din partea ta să mă ajuţi să urc rampa.

Începe să urce – fără ajutorul meu –, îl urmez chicotind şi apoi sîntem deja în lift şi urcăm către etajul al patrulea, unde mă invită să intru pe o uşă vopsită în gri.

— Am ajuns, zice cînd aceasta se închide în urma noastră. Acasă.

Îmi arată cu un gest şi apuc să observ în treacăt parchetul deschis la culoare şi pereţii albi, dar, sinceră să fiu, apartamentul e ultimul lucru care mă interesează. Îi pun braţele în jurul gîtului, un lucru pe care am vrut să-l fac toată seara şi închid ochii, inspirîndu-i parfumul.

Umerii lui sînt la înălţimea potrivită. Miroase frumos. Îmi e bine. Buzele lui se ating de ale mele şi scot un suspin, fiindcă îmi doresc, *chiar îmi doresc* asta. Oare el *îşi dă seama*? Îşi dă seama?

Sigur că-şi dă. (E posibil să mă fi îmbătat un pic.)

Cînd gura lui o întîlneşte pe a mea aşa cum trebuie, cu patimă, mă lipesc cît pot de mult şi el scoate un sunet adînc, nedesluşit.

— Stai, glezna ta, zic desprinzîndu-mă brusc din îmbrăţişare.

— Ce legătură are glezna mea? răspunde el confuz.

— Nu ştiu, recunosc şi încep să chicotesc. Protecţia şi securitatea muncii?

— Eşti mortală, zice Seb trăgîndu-se înapoi să mă privească mai bine. Şi, aşa cum ştii, încă îţi sînt dator la greu. *La greu.*

Mă sărută pe gît şi-i simt dinţii muşcîndu-mă uşor. Iar gîndul că avem în faţa noastră toată noaptea mă face să mă îmbăt de dorinţă.

— Deci... aşa îţi plăteşti tu datoria? îngaim respirînd precipitat.

— Abia încep, zice descheindu-mi fără grabă cămaşa. Încet-încet. Ştiu că o să dureze destul de mult... O, *Doamne*.

La vederea sînilor mei, i se dilată pupilele.

— Oare cît îmi va lua să-mi achit datoria? Toată viaţa, sper.

— O să-ţi dau de ştire cînd ai plătit tot, murmur în timp ce buzele lui îmi ating delicat clavicula.

Îmi dau capul pe spate, în extaz: nici eu n-aş vrea ca asta să se termine vreodată.

— O să-ţi dau de ştire.

Noaptea e un vîrtej de sex, somn şi iar sex. La un moment dat, cînd se crapă de ziuă, mă surprind privindu-l în penumbra dormitorului. Îi admir silueta puternică şi zveltă. Are spinarea curbată precum carena unei nave. Întind mîna să-l mîngîi, întrebîndu-mă dacă e treaz, cînd se întoarce şi ochii lui mă fixează cu un licăr.

— Ştii să navighezi? îl întreb pe jumătate adormită.

— Nu. Dar mergeam cu barca.

— Aha.

Dau din cap: era normal. Apoi mă trezesc zicînd:

— Tu crezi în Sufletul Pereche? Crezi în soartă?

Nu mă aştept să mă ia în serios – ba chiar aproape că regret pe loc c-am zis ceva atît de

penibil. Ryan mi-ar fi zis „Absolut, gagico", fără măcar să mă asculte, dar Seb rămîne tăcut. Priveşte în tavan. Pare că se gîndeşte.

— Partea raţională a creierului meu, zice într-un tîrziu, înţelege că totul e aleatoriu. Există un milion de posibilităţi în univers. Întîlnirea noastră e doar una dintre acele posibilităţi şi la fel de lipsită de orice logică.

O spune atît de realist, că mi se strînge uşor inima. Însă apoi continuă, pe acelaşi ton.

— Totuşi chestia e că nu-mi pot imagina o lume care *să nu ne fi adus împreună*. Am fost sortiţi să fim împreună. Tu nu simţi asta? Tu ai fost sortită să intri în cafeneaua Allegro. Picăturile de apă au fost sortite să se prelingă din tavan. O întîmplare, apoi alta, apoi alta. Părinţii tăi au cumpărat un magazin în Acton. Ai mei nu s-au mutat în Franţa.

— Aşa aveau de gînd? zic uimită.

— S-au gîndit la asta cînd aveam vreo opt ani. Imaginează-ţi, nici măcar nu m-aş fi aflat în ţara asta. Toate s-au întîmplat ca să facă posibilă clipa de acum.

Îşi sprijină capul pe mînă ca să se uite la mine şi o rază de lună îi cade pe obraz.

— Clipa de acum, repet, tachinîndu-l.

— Exact clipa asta, pe care o trăim acum.

— Deci e ceva ieşit din comun.

Gesticulez explicativ, mototolind pătura cu un zîmbet. Pentru un moment ieşit din comun, arată destul de banal. Deşi, la drept vorbind, ce moment din viaţă poate fi mai ieşit din comun decît cel în care eşti în pat alături de persoana potrivită? Potrivită sută la sută? În timp ce-mi trec prin minte aceste gînduri, simt că mă ia cu leşin şi sînt aproape speriată. Fiindcă el e

absolut perfect pentru mine. E perfect, e *chiar* perfect.

— Deci... gata? zic degajată. Toate planetele s-au aliniat ca noi să trăim clipa asta? Mai bine de-atît nu se poate?

— Ba da. O să fie mult mai bine de-atît.

Mă trage spre el şi îşi lipeşte gura de gîtul meu. Trupul lui cald mă face să mă simt în siguranţă.

— O să fie şi mai bine.

Douăzeci

Lumina îmi intră în ochi, simt nişte buze sărutîndu-mă delicat şi mă trezesc uitîndu-mă ameţită la chipul lui Seb.

Seb... O, Doamne... Totul îmi revine brusc în mintea uluită şi fericită.

— Scuze, spune el. Nu ştiam la ce oră vrei să te trezeşti...

— Da, zic frecîndu-mă pe faţă. Nu. Eu... Mulţumesc. Dar *cît* e ceasul?

— Opt.

— Aha.

Mă gîndesc o clipă, apoi îmi caut telefonul în maldărul de haine de pe podea şi-i scriu un SMS lui Greg să deschidă el.

— OK.

Mă trîntesc înapoi pe perne.

— Sînt liberă.

— Şi eu la fel, recunoaşte Seb. Am sunat la birou, le-am spus că vin mai tîrziu. N-am vrut să ne grăbim.

Stă pe pat şi mă priveşte lung.

— În clipa asta nu vreau să plec nicăieri.

Rămînem o vreme tăcuţi, pur şi simplu uitîndu-ne unul la altul. Îmi vin în minte frînturi de azi-noapte şi sînt destul de sigură că şi lui la fel. Parcă citindu-mi gîndurile, întinde mîna

după banderola pentru cafea, care zace aruncată pe podea.

Azi-noapte am tot scris pe ea. Ba el, ba eu. A fost distractiv.

— Cum stau cu plata datoriei? întreabă urmărind cu degetul rîndurile scrise. Din chestia asta *nu prea-mi dau seama...*

— A, stai foarte bine, îi zîmbesc. Mi-ai făcut niște favoruri, nu ții minte?

— Cred că în privința asta sîntem chit.

În timp ce citește scrisul mîzgălit, face ochii mari și ridică privirea.

— Domnișoară Farr, aveți o minte perversă.

— Tu vorbești!

Îi înhață banderola din mînă și mimez șocul în timp ce citesc ce scrie.

— Asta e de-a dreptul porno.

Îi arăt cu degetul ultimul rînd scris de el.

— Iar *asta* nici măcar nu știu ce înseamnă...

— O să te lămuresc, spune cu un licăr în ochi. Mai tîrziu. Mic dejun?

În timp ce-l urmez afară din dormitor, privesc în jur curioasă. Ieri n-am apucat să mă uit cu mare atenție la apartamentul lui. La intrare are o anticameră generoasă, care dă într-o bucătărie, unde Seb tocmai umple ceainicul. Are parchet din lemn masiv, cîteva tablouri moderne pe pereți și două canapele joase tapițate cu fetru gri. E impresionant. E cool. Deși, în mod straniu, nu pare *să-l reprezinte.*

Nu e la fel de drăguț cum e biroul lui, îmi dau seama brusc. Biroul e plin de cărți, are decorațiuni și personalitate. Apartamentul ăsta are un aer destul de trist. Ca de hotel, cumva. Singurul amănunt care-l personalizează e un teanc imens de reviste puse una peste alta lîngă un

perete. De-a dreptul *uriaş*. De fapt, sînt mai multe teancuri. Se întind aproape pe tot peretele şi au cel puţin un metru înălţime.

Cînd mă apropii, îmi dau seama că unele reviste sînt încă în ţiplă. De fapt, aşa sînt majoritatea şi toate au titluri legate de muzică: *Total Guitar. Vintage Rock. Country Music.* Unele sînt destul de vechi, dar cele mai noi sînt de săptămîna trecută. Oare cîntă la chitară? Nu mi-a zis.

— Un ceai? zice Seb aducîndu-mi o cană. Sau pot să-ţi fac cafea, dacă vrei.

— Un ceai e perfect, îi zîmbesc. Mersi. Drăguţ apartament! Şic!

Îmi dau brusc seama că poate a moştenit nişte bani sau aşa ceva la moartea mamei lui. Fir-ar. Probabil e o lipsă totală de tact să-i spun ce locuinţă drăguţă are.

— Deci aşa... muzică! spun, schimbînd subiectul şi arătînd spre teancurile de reviste. Habar n-aveam.

— A, nu, îmi urmăreşte el privirea. Nu sînt ale mele. James era înnebunit după muzică. Fratele meu.

— Aha, zic după o pauză. Înţeleg.

N-am nici cea mai mică idee cum să continui conversaţia, fiindcă am mintea plină de întrebări, dar nu vreau să pun vreuna cu glas tare. „De ce ai atîtea reviste, încă aşezate în teancuri? De ce eşti în continuare abonat la publicaţii care nu te interesează? Nu e un pic... aiurea?"

— Probabil ar trebui să renunţ la abonamente, zice Seb liniştit. O s-o fac zilele astea.

— Aha, zic iar şi tonul lui e atît de calm, că mă trezesc liniştindu-mă şi eu.

E doar o ciudăţenie de-a lui. Fiecare avem ciudăţeniile noastre.

— Știu că ești master chef, zice Seb întrerupîndu-mi gîndurile, așa că abia dacă îndrăznesc să-ți propun asta, dar dacă vrei aș putea să-ți fac niște clătite. Sau gofre?

— Gofre? zic impresionată. Gofre de casă?

— Îmi place să gătesc. Deși s-ar putea să fie nevoie să ies și să cumpăr cîteva ingrediente...

— Nu cumpăra nimic, zic fermă. Hai să mîncăm ce ai. Pîine prăjită. Sau nimic. Ceaiul e suficient.

Facem pîine prăjită pe care-o luăm cu noi în pat, iar micul dejun se transformă în altă partidă de sex, apoi rămînem culcați, ținîndu-ne în brațe, și nici unul nu spune nimic. Aș vrea să stau așa toată viața.

— Nu pot, zic într-un final cu un geamăt. Nu pot. Trebuie să plec.

— Și eu, oftează Seb.

— *Plus* că trebuie să trec pe-acasă să mă schimb, zic dîndu-mi seama. *Trebuie* să mă dau jos din pat.

Fac un duș rapid, apoi, în timp ce Seb e în baie, mă îmbrac și mă plimb prin apartament. Remarc cuțitele de calitate din bucătărie – e limpede, chiar îi place să gătească – și mă uit prin DVD-urile lui. Apoi mă aventurez pe hol și ajung la altă ușă. Nu rezist și apăs pe clanță, dar nu se deschide. E încuiată.

Mă simt imediat vinovată și invazivă chiar dacă doar am încercat s-o deschid, și mă întorc grăbită în living. Cînd apare Seb, cu părul încă ud, mirosind a gel de duș Molton Brown, întreb nepăsătoare:

— Cît de mare e apartamentul tău, cu totul?

— Păi, atît cît vezi, zice Seb, arătînd înspre camera spațioasă din jur. Ăsta e.

— Îhîm, încuviinţez, dar simt o vagă undă de încordare în piept.

De ce nu mi-a spus nimic despre camera cealaltă?

Ştiu că ar trebui să mă las păgubaşă, că nu e treaba mea... dar pur şi simplu nu pot. Nu pot lăsa lucrurile în pace.

— E ditamai livingul, pentru un apartament cu două camere, zic cu nonşalanţă. E imensă!

— A, mă rog, mai există o cameră, zice Seb după o pauză. A fost a lui James.

Îmi zîmbeşte scurt şi eu fac o grimasă de simpatie, fiindcă ghicisem deja. Îmi amintesc brusc de prima dată cînd l-am auzit vorbind la telefon, atunci, la cafenea. Briony voia să transforme o cameră într-o sală de fitness, nu-i aşa? Probabil că despre încăperea asta era vorba.

— E dificil, zic cu blîndeţe. Îmi amintesc cînd mama a renunţat să mai păstreze lucrurile tatei.

— Da, zice Seb pe un ton fără inflexiuni şi se întunecă puţin la faţă.

Iar acum regret că am deschis subiectul – totul era perfect şi ne simţeam atît de bine.

— Păi... îţi mulţumesc, zic cît pot de veselă. Îţi mulţumesc pentru perie. Îţi mulţumesc pentru cină. Îţi mulţumesc pentru...

Nu mai continui, fiindcă nu e nevoie. Ştie el pentru ce.

— *Eu* îţi mulţumesc.

Vine mai aproape şi mă sărută pe păr, jucîndu-se cu şuviţele, răsucindu-le pe degete.

— De cînd mă ştiu mi-am dorit să am o iubită patinatoare olimpică, adaugă. Eşti destul de sexy pe gheaţă, ţi-am spus?

— N-ar fi trebuit să mă dau în spectacol, zic clătinînd din cap. Acum mă simt aiurea. Am fost răutăcioasă faţă de Briony.

— *Tu* te simţi aiurea? zice Seb uimit. *Nu te stresa* din cauza ei.

Se întoarce pe călcîie, astfel încît acum sîntem amîndoi cu faţa spre o oglindă uriaşă şi el se uită la reflexia mea, cu un licăr în ochi şi bărbia rezemată de creştetul meu.

— Nu ştiu *cine* e fata asta şi nici *cum* a ajuns în viaţa mea, zice pe un ton extrem de serios şi nu-mi pot stăpîni un zîmbet.

— Habar n-am, îi răspund pe acelaşi ton. E un mister.

Urmează un moment de tăcere, iar expresia lui Seb devine şi mai serioasă.

— Dar *eşti* în viaţa mea, da? zice.

— Da, zic şi dintr-odată îmi şovăie glasul. Aşa sper.

— Ei bine, şi eu la fel.

Mă mîngîie pe păr şi mă fixează în oglindă cu ochi strălucitori. În clipa asta nu-mi doresc să mă aflu decît într-un singur loc: în viaţa lui.

Douăzeci şi unu

Zilele se fac o săptămînă, apoi două... şi mi se pare că am făcut mereu parte din viaţa lui Seb. Îmi petrec fiecare noapte la el, trecînd din cînd în cînd pe la mine să-mi iau haine. Stau foarte puţin acasă. Abia dacă sînt atentă la lumea din jur. Sînt total captivată de Seb. De trupul şi de mintea lui. De glasul şi de rîsul lui. De atingerea lui dimineaţa. De sunetul respiraţiei lui în timpul nopţii.

Cînd nu sîntem împreună, mi-e dor de el. Toate celelalte sînt undeva, departe. Toate problemele pe care le aveam mi se par acum mai puţin stringente – nimic nu mi se mai pare important, Seb e singurul care contează.

Le zîmbesc clienţilor care pun produsele în locul greşit. Rîd atunci cînd Stacey întîrzie la serviciu. Ciudăţeniile lui Greg mă amuză. De ce *să nu* le arate clienţilor care vor să achite ce mobilitate extraordinară a degetelor are? Lumea e un loc minunat. Mai trag uneori chiulul – nu prea mult, doar cîte o după-masă sau o dimineaţă – ca să mă pot vedea cu Seb în oraş, sau să-i gătesc sau să mai rămîn în pat cu el încă o jumătate de oră încîntătoare.

Cu cît îl cunosc mai mult, cu atît îmi place mai tare. E genul de om foarte direct. Viaţa i se

pare complicată, dar e optimist. Am vorbit ceasuri întregi şi nici măcar o dată nu m-am crispat, nu m-am încruntat şi nu m-am gîndit: „*Asta* e părerea lui?". Atîţia tipi *par* mişto pînă cînd afli ce e de fapt în mintea lor, moment în care fugi mîncînd pămîntul, gîfîind şi zicîndu-ţi: „O, Doamne, ce noroc am avut c-am scăpat!". Însă eu am petrecut două săptămîni explorînd mintea lui Seb şi n-am dat nici peste vulcani de mînie gata să erupă şi nici peste ziduri de aroganţă. Şi nici nu mi-a spus vreun banc nesărat şi nu s-a aşteptat să mă tăvălesc pe jos de rîs la poantele lui.

Singura zonă minată – absolut *singura* – e legată de lucrurile fratelui său. De camera lui. De subiect în sine. De cîteva ori, i-am propus să-l ajut să sorteze revistele şi m-a refuzat. O dată sau de două ori am pomenit în treacăt de camera lui James şi a schimbat subiectul.

Apoi, într-o zi, cînd era plecat, am luat cheia – e în cui, la bucătărie, la vedere –, am deschis repede uşa şi m-am uitat înăuntru.

Cred că-mi imaginasem un dormitor îngrijit, în care se mai păstrează cîteva suvenire. Nu mi-am imaginat ce urma să văd: o cameră murdară şi prăfuită, într-o dezordine de nedescris, cu un *screensaver* încă aprins pe ecranul computerului, un cotor de măr zbîrcit pe birou, un coş de gunoi dînd pe-afară de sticle de apă goale şi cuvertura mototolită de parcă n-ar mai fi fost atinsă de cînd...

Şi atunci am înţeles. Nu mai fusese atinsă de-atunci.

Am rămas aşa o vreme, nemişcată, cu mii de gînduri în minte. Apoi am încuiat uşa la loc şi am pus cheia înapoi în bucătărie. Îmi aminteam de calmul absolut, la limita jovialităţii, cu care

mi-a vorbit despre familia lui. De cuvintele pe care le-a rostit, aproape ca pe o mantră: „Sînt bine. Sînt *bine*. Mi-am văzut de viaţă, sînt împăcat cu trecutul".

S-a împăcat cu trecutul? Cu o cameră plină de praf care n-a mai fost atinsă de doi ani şi pe care o ţine mereu încuiată?

În seara aia, mi-am adunat curajul şi m-am aventurat:

— Seb, legat de fratele tău. Ai zis că eşti împăcat cu... ce s-a întîmplat.

— Sînt, a zis el atît de convingător, că ar fi putut păcăli pe oricine.

În afară de o fată care nu poate lăsa lucrurile în pace.

— Bine. Mă bucur!

După o scurtă ezitare, am făcut un efort să continui.

— Mă gîndeam, poate că într-o zi o să faci ordine în revistele alea. Şi... camera aia o să rămînă aşa încuiată tot timpul?

A rămas tăcut cîteva clipe, cu spatele la mine, dar cînd, în cele din urmă, mi-a aruncat o privire peste umăr, a făcut-o cu un zîmbet larg.

— Ştiu. O s-o fac. Nu e mare lucru, zău, doar că n-am apucat. Dar lasă asta, am o întrebare mult mai importantă: ce garnitură facem la peştele ăsta?

Nu e mare lucru?

O parte din mine ar vrea să insiste, dar alta, mai înţeleaptă, îmi spune c-ar fi bine să mă opresc aici deocamdată. Aşa că trec la subiectul salată şi îl văd pe Seb relaxîndu-se.

Acum că-l cunosc mai bine, mi-am dat seama că, atunci cînd îi vorbeşti despre fratele lui, te priveşte automat într-un fel anume. Nu neapărat

stresat, cît alertat, ca un cîine care simte apropierea unui pericol. Şi mă doare puţin inima – dar ştiu că, dacă intru în sufletul lui cu forţa, o să stric tot.

Aşa că, pentru prima oară în viaţă, *nu* mă grăbesc. *Nu* încerc să rezolv totul imediat. O iau încet. Chestia asta aproape că mă omoară, dar o să rezist.

Şi ăsta e singurul lucru care mă deranjează. Cu excepţia lui, viaţa în care mă mişc e o bulă vrăjită de fericire şi de uimire. De fiecare dată cînd mă trezesc dimineaţa, e exact reversul unei programări la dentist. Şi am revelaţia că *nu* trebuie să merg la dentist, dar că, *spre norocul meu*, lîngă mine doarme cel mai mişto tip din lume. Nimic altceva nu mai contează.

Pînă într-o dimineaţă cînd, abia ajunsă la magazin, calendarul electronic îmi trimite o alertă: „Şedinţă de familie" şi-mi aduc aminte, tresărind, că e diseară. Mă zgîiesc la cuvinte şi revin la realitate. Mă uit în jur la prăvălie, de parcă aş vedea-o pentru prima dată. Fir-ar. N-am fost deloc atentă la muncă. Plănuisem mai multe lucruri pentru şedinţa asta. Am fost atît de furată de peisaj, că mi-am pierdut concentrarea. Am uitat *de tot şi de toate.*

Gîndurile-mi zboară vinovate la mama. Ieri am ratat un apel de la ea şi am vrut s-o sun înapoi, dar n-am făcut-o. Formez grăbită numărul, dar îmi intră mesageria.

— Bună, mamă! zic. Sînt Fixie, scuze că n-am apucat să-ţi răspund, sper că totul e în regulă... Noi sîntem bine cu toţii... O să sun iar mai tîrziu. Ai grijă de tine, te iubesc.

N-am de gînd să-i spun despre Seb deocamdată. Şi categoric nu prin mesageria vocală.

În timp ce tastez codul de deschidere a casei de marcat, îmi reproşez o mie de lucruri. Voiam să fac atît de multe înainte de şedinţa asta. În primul rînd, să citesc toate e-mailurile de la Bob. El ne trimite în mod regulat situaţia contabilă şi voiam să am toate informaţiile astea dinainte. Aveam de gînd să mă uit cu atenţie pe site-urile concurenţei. Voiam să ştiu exact cît s-a încasat din vînzarea noilor mărfuri aduse de Jake.

Bodogănesc în barbă cînd Morag se apropie de mine, dîndu-şi agitată părul după ureche.

— Fixie. Pot să vorbesc ceva cu tine înainte să deschidem?

— A, zic. Da, sigur că da!

Mă întorc spre ea, dar preţ de cîteva clipe nu zice nimic. Priveşte peste umărul meu şi s-a făcut trandafirie la faţă.

— Am dat interviuri pentru alte slujbe, spune într-un tîrziu. Am avut o ofertă de la magazinul ăla mare cu produse de uz casnic din Kew. Suttons. Şi mă gîndesc s-o accept.

Vreo treizeci de secunde, nu sînt în stare să vorbesc.

Morag vrea să *plece*?

— Morag..., reuşesc să îngaim.

Sînt atît de şocată, că nu reuşesc să-mi găsesc cuvintele.

— Nu mi-am dorit asta.

Are buzele strînse, de parcă face eforturi să nu arate cît e de supărată.

— Ştii cît ţin la Farrs. *Ştii bine* asta, Fixie. Dar...

Nu mai continuă şi simt că după acel „dar" sînt un milion de cuvinte nerostite.

— Poţi să-mi spui ce anume...

Mă frec pe față, încercînd să-mi păstrez calmul. Însă, acum că șocul inițial a dispărut, mă cuprinde panica. Nu pot s-o pierd pe Morag, pur și simplu *nu pot*.

— Poți să-mi spui care sînt problemele?

— Of, Fixie, scumpa mea, știi bine care sînt problemele.

Expiră precipitat.

— Locul ăsta s-a schimbat. Au dispărut jumătate din rafturi, nu mai știu ce vindem de fapt, toți clienții se plîng...

Clatină din cap.

— Promoția la fursecuri de Crăciun a fost un dezastru! Pur și simplu n-am avut destulă marfă!

— Știu, zic amintindu-mi cu năduf. Jake a vrut să-și promoveze lămpile alea inovatoare cu neon.

Nici măcar nu vreau să-mi aduc aminte de lămpile cu neon. Jake ni le-a pus în brațe, n-am vîndut decît una, dar și aia a fost adusă înapoi.

— Da, păi...

Expresia lui Morag îmi spune limpede care e părerea ei.

— Și tocmai a trebuit să anulez Clubul de cofetărie pentru a treia oară...

— A *treia* oară? mă uit lung la ea. Stai așa. Nu știu nimic de asta. Ce s-a întîmplat?

— Nicole, evident! Mereu Nicole. De data asta a fost o ședință de *mindfulness*. Zic doar atît: prietenele astea ale ei cu *mindfulness*-ul vin vreodată să cumpere ceva, măcar un tel? *Cumpără ceva?*

Pe obrajii lui Morag au apărut mici pete roșii și îmi dau seama dintr-odată cît de supărată și de jignită e. Tot fiind cu capul în nori, am lăsat situația să ajungă un adevărat dezastru.

Mama, mă gîndesc brusc. Ce-o să zică mama? Şi mi se strînge iar stomacul de groază, amestecată cu furie faţă de propria-mi persoană.

— Morag, zic disperată. Toată lumea de-aici te iubeşte. Te rog, nu pleca.

— Cei de la Suttons au zis că o să-mi ofere un spaţiu dedicat pentru Clubul de cofetărie, zice ea, fără să mă privească în ochi. Vor să-l extindă, să servească băuturi, să facă evenimente live pe internet, ce-or mai fi şi alea... *Nu vreau* să plec, zice cu voce ascuţită, supărată. Nici una dintre noi nu vrea. Însă...

— Nici una dintre voi? repet tîmp. Ce...

— Toate membrele Clubului de cofetărie au zis c-o să vină cu mine. O să vină la evenimentele de la Suttons. Nu e departe.

Se lasă o tăcere încordată. Mesajul subînţeles e limpede: cumpărăturile o să şi le facă tot la Suttons.

Mi se pune un nod de spaimă în gît. Mama ne-a lăsat pe mînă magazinul şi noi sîntem pe punctul de-a ne pierde cea mai de preţ angajată, plus clientele cele mai fidele. Ştiu că mama ne-a încredinţat conducerea tuturor fraţilor, dar nu pot să nu mă simt răspunzătoare. Înghit în sec de cîteva ori, încercînd să-mi pun gîndurile în ordine.

— Dar încă n-ai acceptat oferta de la Suttons, nu?

— Le-am spus că trebuie să mă gîndesc.

În cele din urmă, se uită în ochii mei, cu tristeţe, dar hotărîtă.

— Dar Fixie... nu prea am la ce.

— Morag, lasă-mă să rezolv situaţia, mă trezesc zicînd. Te rog. Lasă-mă măcar să-ţi fac o propunere. Dă-mi patruzeci şi opt de ore ca să... văd ce pot face.

— Bine, zice Morag şi mă bate uşor pe mînă, după care pleacă.

Dar mi-e clar că nu s-a răzgîndit.

Tot restul dimineţii, sînt într-un soi de frenezie internă. Mă ocup cu amabilitate de clienţi, dar în adîncul sufletului sînt răvăşită. Mă tot gîndesc: „Cum de am lăsat să se întîmple aşa ceva?". Mă uit întruna prin magazin, încercînd să-l văd cu ochii mamei. Şi cînd fac asta, mă copleşeşte un sentiment neplăcut. Nu arată cum trebuie. Nu arată *ca Farrs.*

O să discut serios cu Nicole în seara asta. *Şi* cu Jake. O să insist asupra cîtorva lucruri. Felinarele alea de grădină trebuie să dispară. Trebuie să punem înapoi toate mesele de expunere. Nicole trebuie să înţeleagă că nu sîntem un centru de yoga, ci un *magazin.* O să fiu intransigentă, implacabilă...

Dar, of, *Dumnezeule.*

Chiar în timp ce îmi trec prin minte toate astea, ştiu că n-o să reuşesc. O să-mi tremure vocea. O să mă bîlbîi şi-o să mă fac stacojie la faţă. Corbii o să dea din aripi şi o să mi se năruiască toate speranţele.

Dintr-un impuls, mă duc ţintă în camera din spate şi formez numărul lui Seb. Cînd îmi răspunde, încep imediat să-mi vărs oful.

— Seb, nu ştiu ce să fac. În seara asta trebuie să-i pun la punct pe Jake şi pe Nicole, să le spun că ce vor ei nu se poate, dar mi-e teamă că iar n-o să fiu în stare. În situaţii de genul ăsta mă stresez atît de tare, că nu pot nici să vorbesc, dar *trebuie* să vorbesc...

Tac brusc, dîndu-mi seama că nici măcar nu ştiu ce vreau de la el, doar că aveam nevoie să-i împărtăşesc toate astea.

— Hei! zice Seb cu blîndeţe. Nu-ţi face griji, Fixie. O să-ţi iasă.

Şi pare atît de sigur, că îmi creşte iar încrederea în propriile forţe. Poate că da, chiar *o să-mi iasă*.

— Vrei să vin la tine să mîncăm împreună de prînz? Să discutăm despre toate astea la un sandvici?

Nu-mi dădusem seama că nimeni de la Farrs nu l-a întîlnit pînă acum pe Seb. În clipa în care intră în magazin în haina lui şic şi mă sărută în faţa tuturor, îi văd pe toţi angajaţii întorcîndu-se să se uite la noi într-un mod complet neprofesionist, rămaşi cu gura căscată, şi nu pot să nu mă simt mîndră. Adevărul e că şi arată într-un mare fel, cu chipul îmbujorat de frig.

— Deci ăsta-i magazinul Farrs, zice privind în jur. E fantastic!

Îmi vine să-i zic: „Ba nu e, merge mai prost decît de obicei şi e doar vina mea", însă pot aştepta pînă la prînz.

— Bună ziua, bine aţi venit la Farrs, zice Stacey, înfiinţîndu-se lîngă noi şi fluturînd din gene către Seb. Aveţi... *nevoie* de ceva anume, vă pot servi eu?

Fac eforturi să-mi ascund unda de frustrare. Stacey ar trebui să *nu* facă pauza asta cu subînţeles înainte de a rosti „nevoie". I-am spus de nu ştiu cîte ori.

Şi, Doamne Dumnezeule, şi-a desfăcut nasturii de sus ai bluzei?

— Mă descurc, zice el zîmbindu-i. Mersi.

— Uite o poveste amuzantă, zice Greg apropiindu-se şi studiindu-l pe Seb cu ochii lui bulbucaţi. Fixie şi-a adus odată aici un iubit, care a

încercat să se dea mare cu cuţitele şi şi-a retezat un deget.

Se lasă o tăcere înmărmurită. Mă uit spre Seb şi văd că încearcă să găsească un răspuns.

O, Doamne, dacă pleacă Morag, cum o să reuşesc măcar să rămîn *în toate minţile*?

— Nu prea e o poveste amuzantă totuşi, nu-i aşa, Greg? zic încercînd să par relaxată în timp ce-l ucid din priviri. Şi s-a tăiat doar foarte puţin. Nici n-avea nevoie să ajungă la spital.

— Ei, noi toţi am rîs, spune Greg ridicînd din umeri. N-a durat, i se adresează el lui Seb. Nici nu mai ştiu cum îl chema. A, ba da – Matthew McConnell.

— OK! zic ridicînd glasul. Păi, noi trebuie să plecăm acum, ne vedem mai tîrziu, oameni buni...

Îl înşfac pe Seb de braţ şi-l scot repede din magazin, respirînd uşurată cînd sîntem în siguranţă afară, pe trotuar.

— Scuze. *Scuze.*

— Nu te prosti, spune cu un licăr amuzat în ochi. Sînt haioşi.

— Sînt cu toţii tralala.

— Au grijă de tine. Îmi place asta.

Îmi strînge mîna.

— Hai. Lasă-mă să-ţi fac cinste cu prînzul.

Vizavi de Farrs e o prăvălie cu sandviciuri şi e prea frig să ne aventurăm mai departe, aşa că ne adăpostim aici şi găsim o măsuţă în spate, unde nu ne poate auzi nimeni.

— Deci.

După ce ne aşezăm cu *panini*-urile în faţă, Seb întinde braţele sugestiv.

— Trebuie să iei hăţurile în mîini. Mi se pare o idee foarte bună. Care e problema?

— Problema e Jake, îi zic supărată. E pur și simplu... Și eu efectiv... Mă afectează puternic. Trebuie să-mi argumentez foarte bine punctul de vedere și mi-e teamă că, atunci cînd voi ajunge în acel punct, n-o să fiu în stare.

Îmi iau *panini*-ul și încep să rônțăi un colț de pîine.

— OK, zice Seb. Hai s-o luăm de la început. De ce te sperie atît de tare Jake și în ce mod?

Pare că vrea cu adevărat să știe și am obosit să dezvălui doar o parte din poveste. Așa că de data asta îi spun despre copilăria noastră, despre personalitatea lui Jake, despre cum m-am simțit mereu inferioară fraților mei. Îi vorbesc despre patinaj și cum asta a atras toată atenția mamei, cum firma mea a dat faliment și am pierdut banii mamei și cît de prost mă simt din toate aceste motive.

Și apoi îi spun cum mă simt azi. Vinovăția. Inadecvarea. Cum îmi piere glasul. Corbii care flutură din aripi deasupra capului meu.

Seb ascultă cu atenție. Din cînd în cînd tresare, dar nu mă întrerupe.

— Chiar *am* idei, zic într-un final, disperată. *Am* argumente. Le văd clar în minte, ca într-o bulă din benzile desenate. Dar nu reușesc deloc să le scot de-acolo și să le rostesc.

Seb se încruntă gînditor. Apoi se uită direct în ochii mei și zice:

— Ești prea amabilă. Trebuie să spargi efectiv bula. Ești furioasă pe fratele tău?

— Da, zic după o pauză. Dar mă simt și vinovată. Adică, *poate* să fie și drăguț atunci cînd vrea...

— Nu asta te-am întrebat, mă întrerupe Seb. Ești *furioasă* pe el?

— Da, recunosc. Da, sînt. Sînt furioasă.

— Atunci, foarte bine, foloseşte-te de furia asta, zice el şi se apleacă în faţă însufleţit. Lasă-te în voia ei. Sparge bula cu toată forţa mîniei tale, ca un... ninja.

— Ca un ninja? pufnesc fără să vreau în rîs.

— Da! Ştii ce vrei să spui, ştii ce idei ai, ştii bine ce poţi. Eşti deşteaptă, dinamică şi practic cel mai bun om pe care îl cunosc şi, sincer să fiu, ideea că *propriul frate* te face să te simţi în felul ăsta mă enervează la culme. Nu l-am văzut decît cîteva clipe, dar...

Seb zîmbeşte, dar are maxilarul încordat şi mîna încleştată pe *panini*.

— OK. O să fiu un ninja.

Amestec în cafea şi privesc vîrtejul din ceaşcă, în încercarea de a-mi găsi puterea necesară.

— Nu ştiu de ce, m-apucă nişte emoţii *cumplite*. Tu cum reuşeşti?

— Ce anume? zice el părînd surprins.

— Păi, vorbeşti la şedinţele cu acţionarii şi oamenii urlă la tine şi ţie nici că-ţi pasă.

— Cred că am mereu în minte motivul pentru care vorbesc, spune el gînditor. În numele cui vorbesc. Pe cine reprezint. Vorbesc pentru cei care nu au o voce a lor şi asta mă inspiră. Asta îmi dă putere.

Muşcă din *panini*, apoi dă din cap către mine.

— Mănîncă, zice. Luptătorii ninja au nevoie de putere.

Iau o gură din *panini* şi, în timp ce mestec, mă simt tot mai hotărîtă. O să vorbesc pentru mama. Pe ea o reprezint. Vocea ei e cea care trebuie să se audă. Iar asta o să-mi dea forţa de-a reuşi.

Mai vorbim despre una-alta şi, cînd ne luăm la revedere, Seb mă apucă de ambele braţe şi mă priveşte drept în ochi.

— Fixie Ninja, zice. Poţi s-o faci.

Mă sărută şi pleacă, respiraţia lăsîndu-i abur în urmă, în aerul rece al iernii. Pot să fac asta, pot să fac asta, îmi repet apăsat. Chiar pot.

Toată după-masa, hotărîrea mi se citeşte pe faţă. Sînt pregătită. O s-o fac. O să spun ce am de spus.

Rămîn pînă tîrziu şi, după ce pleacă toată lumea, rătăcesc printre rafturi, amintindu-mi cum veneam la Farrs în copilărie şi cît de uriaş mi se părea. Îmi amintesc cum mă ascundeam în cutii de carton în camera din spate şi cum tata mă „găsea". Îmi amintesc cum mersul la depozit era cea mai fascinantă aventură din lume. Îmi amintesc cum am spart o farfurie cînd aveam şapte ani, cît de îngrozită am fost şi cum am încercat s-o lipesc cu scotch – pînă cînd m-a găsit mama, ghemuită după un raft şi m-a luat pe sus şi m-a îmbrăţişat.

Locul ăsta e viaţa mea.

Se aude zgomot dinspre uşă şi cînd ridic ochii îl văd pe Bob intrînd, încotoşmănat în geaca lui bej de iarnă, plus fular şi căciulă de lînă.

— Fixie! zice. Speram să te mai prind. Mi-am uitat puloverul aici ieri.

Ţîţîie din buze, dojenindu-se singur.

— În seara asta mă văd cu sora mea şi ea mi l-a dăruit de ziua mea, aşa că, evident, vreau să-l port. Mereu ne facem cadou reciproc pulovere de la M&S, adaugă. Nu poţi da greş cu ele, aşa-i?

— Nu, sînt de acord. Nu poţi da greş.

Aştept să se ducă în camera din spate şi să-şi ia puloverul. Însă în timp ce se apropie de mine, mă trezesc zicînd:

— Bob, sîntem OK?

— OK?

Se uită instinctiv în jur, de parcă l-aş fi întrebat: „Bob, sîntem ţinta unui atac iminent?".

— OK, repet. Financiar vorbind. Ştiu că tu-mi trimiţi mereu situaţia contabilă, dar eu nu apuc întotdeauna... Adică, în ultimul timp..., zic tot mai stins, apoi tac, pentru că nu vreau să recunosc adevărul, şi anume că: „Am fost prea absorbită de noua mea poveste de iubire ca să-mi arunc ochii peste cifrele dintr-un tabel."

Bob pufăie de parcă se gîndeşte ce să-mi spună şi mă trece brusc un val de groază.

— Sîntem OK, zice într-un tîrziu. Nu stăm chiar aşa de rău. Nu e chiar un dezastru.

Nu e chiar un dezastru?

Mă holbez la el, încercînd să nu par pe cît de şocată mă simt. Speram la un cu totul alt răspuns decît „Nu e chiar un dezastru".

— Vînzările nu merg la fel de bine ca anul trecut, nimeni nu poate nega asta, dar mai e destul pînă la Crăciun, aşa că mai e timp să ne revenim. Sînt sigur că ai mulţi aşi în mînecă, adaugă Bob încurajator şi optimismul lui mă face să mă colorez la faţă de ruşine.

— Ce ne trebuie *cu adevărat* în clipa asta, adaugă de parcă s-a hotărît, în fine, să spargă buba, e să creştem un pic vînzările.

Trebuie să creştem un pic vînzările. Cum să facem asta?

— Mulţumesc, Bob.

Încerc să-mi iau un ton degajat, de parcă aş fi obişnuită să primesc veşti îngrijorătoare în fiecare zi.

— Ai dreptate. Bine că mi-ai spus. Păi, bine atunci. O să... văd ce pot face.

— Ar mai fi *un lucru* despre care voiam să te întreb..., face el cîţiva paşi către mine, cu o expresie ciudată, indescifrabilă. Împrumuturile astea pe care le tot dăm. O să fie ceva regulat?

— Ce împrumuturi?

— Pentru Jake.

Simt că mi se cască pămîntul sub picioare.

— Ce... împrumuturi pentru Jake? bîigui pe un ton cît pot de firesc. Eu nu... Eu nu ştiu nimic de aşa ceva.

— A, zice Bob după o pauză. Chiar mă întrebam dacă eşti la curent. De cînd a plecat mama ta, i-am făcut trei viramente bancare. Cu sume destul de mari.

Rîde stingherit, dar îi văd neliniştea din priviri.

— Ştiu că mama ta şi-a dat acordul pentru primul, dar ultimele două au fost date la solicitarea expresă a lui Jake.

— Solicitarea expresă *a lui Jake*? repet perplexă.

— Mă rog, şi cu aprobarea unchiului Ned, care mi-a zis să n-o deranjez pe mama voastră în legătură cu ele. A fost destul de ferm în privinţa asta. Şi evident că nu e treaba mea, e o problemă de familie, nu-i căderea mea să...

Face un pas în spate, cu ochii ridicaţi în tavan, de parcă ar vrea să sublinieze care e poziţia lui, de colaborator din afara familiei.

— Dar, cum am zis, sînt *destul de mulţi* bani, aşa că am crezut că ştii şi tu, Fixie.

Nu sînt capabilă să-i răspund. Simt că-mi plesneşte capul. Jake a împrumutat bani de la Farrs *fără măcar să-i spună mamei*? Îmi aduc brusc aminte cînd a venit în ziua aia la magazin. Cum a întrebat de Bob, fără să-mi spună de ce. Cum stătea non-stop cu ochii în telefon. Îmi

amintesc cum m-am gîndit atunci că Jake vrea mereu *mai mult*. Şi cum m-am întrebat cu ce plăteşte pentru toate. Ei bine, acum ştiu.

— Doar că, să zic aşa, nu s-a vorbit deloc despre returnarea sumelor, adaugă Bob rezervat. Dacă asta se va repeta în fiecare lună, ne vom trezi cu o ditamai gaura. Şi dacă mama ta chiar *avea de gînd* să vîndă, atunci... Ei bine, nu e cel mai bun moment să rămînem fără atîţia bani. Dar, repet, nu e treaba mea.

În cele din urmă, coboară capul şi mă fixează cu privirea. Îl cunosc de mult şi ştiu ce îmi transmit ochii lui atît de blînzi. Îmi spun: „Nu e-n regulă". Îmi spun: „Fă ceva".

— Am înţeles, îngaim. Păi, bine, Bob... mulţumesc. Îţi mulţumesc.

Dau să plec, dar mă întorc, cuprinsă de un gînd.

— Şi nenea Ned de ce n-a vrut s-o deranjeze pe mama?

— A... Bob se uită iar la tavan. Cred că unchiului tău îi place sentimentul că el are puterea. Aşa sînt unii oameni.

E o asemenea îndrăzneală din partea lui Bob, şi atît de lipsit de loialitate, încît rămîn cu ochii lipiţi de el.

— Ne-a ajutat cu chiria, zic automat, fiindcă asta spunem mereu despre nenea Ned. Ne-a obţinut nişte condiţii favorabile.

Se lasă o tăcere lungă. Văd pe chipul lui Bob că vorbele mele n-au rămas chiar fără ecou. Pare că şovăie dacă să-mi spună ceva sau nu. O, Doamne.

— Nu-i aşa? şoptesc.

— Mama ta a fost mişcată că unchiul tău s-a oferit s-o ajute, zice Bob într-un final. Zicea

întruna: „Vai, Bob, e bine să simţi că ai pe cine te baza". Şi n-aveam de gînd să-i schimb impresia.

Ochii lui blînzi îi întîlnesc pe-ai mei şi-mi zîmbeşte.

— Ţin mult la mama ta.

Încep să cred că lucrurile nu stau deloc aşa cum ştiam.

— Bob, zic apăsat. Spune-mi adevărul. Cine a negociat de fapt chiria?

— Unchiul tău a dat vreo două telefoane, zice Bob după o pauză. Care nu ne-au fost deloc de ajutor, rîde el blajin, amintindu-şi. Sincer să fiu, a făcut-o de oaie. A jignit-o pe doamna de la firma imobiliară.

— Deci *tu* ai fost cel care ne-a obţinut condiţiile avantajoase.

— Au fost destul de bune, da, zice el cu o undă de mîndrie în glas. Am făcut şi eu ce-am putut, de dragul tatălui tău.

Mă frec pe creştet, simţind deodată că-mi dau lacrimile.

— Bob... Nici nu ştiu ce să-ţi spun.

— N-ai ce, răspunde el în stilul lui liniştitor. Mi-a făcut plăcere. Şi, *dacă* vorbeşti cu mama ta, adaugă, transmite-i salutări din partea mea.

Îl privesc ieşind din magazin, cu pantofii scîrţîindu-i pe podea. Aproape că-mi vine să fug după el să-i mai cer sfaturi – dar a făcut mai mult decît era nevoie. A făcut tot ce ţinea de el. Acum e rîndul *meu* să fac tot ce ţine de mine. Dar ce anume?

Simt că-mi fierbe creierul de atîtea informaţii noi. De grijă. De imposibilitatea de-a mă hotărî. În cele din urmă, formez numărul mamei, închid, apoi sun iar. *Nu* fiindcă am de gînd să-l pîrăsc

pe Jake, ci fiindcă trebuie să știu, am nevoie de date concrete. Ce se petrece?

— Alo! Fixie? îmi răspunde o voce veselă și familiară. Tu ești, scumpo?

— Bună, tanti Karen, zic încercînd să-mi iau un ton relaxat și calm. E cumva mama acolo?

— Of, draga mea, doarme dusă. Nu se simte prea bine. A luat un virus sau ceva. Probabil am exagerat cu excursia noastră în Granada. Azi-noapte ne-am întors. Vai, Fixie, e ceva de vis! N-ai văzut așa ceramică!

— Ce-i cu mama? întreb îngrijorată. E bine?

— Mîine mă duc cu ea la doctor, răspunde tanti Karen ca să mă liniștească. Dacă nu-i dă tratament, știu de unde să iau eu medicamente mai ieftine. Draga mea, că tot ai sunat, încerc s-o conving pe mama ta să mai stea cu mine și de Crăciun. Nu vă supărați, nu? Sînteți mari cu toții. Probabil abia așteptați să petreacă fiecare la el!

Mă uit lung la telefon, dezamăgită. Crăciun fără mama? *Fără* mama?

Tot timpul ăsta am fost convinsă că de sărbători o să fie deja acasă. Am avut gîndul mereu în minte, ca o ancoră: mama o să vină acasă.

— A, zic, încercînd să nu mi se simtă în glas golul din suflet. Păi... ce să zic. Mama ar trebui să facă ce vrea.

— Așa i-am zis și eu! strigă tanti Karen victorioasă. I-am zis: „Tu stai și te odihnești, Joanne! Eu gătesc și dup-aia bem niște Baileys!".

— Păi, transmite-i dragostea mea, zic, forțîndu-mă să par veselă. Sper să se facă bine curînd. Ține-mă la curent. Și să ne anunți dacă vă putem ajuta cu ceva.

— Sigur că da, spune tanti Karen mulțumită. Voi sînteți bine? Jake? Nicole?

— Da, sîntem bine.

— Şi prăvălia? adaugă. Ştiu că mama ta o să mă interogheze. O să zică: „Karen, dar de magazin n-ai întrebat-o? Cum ai putut să n-o întrebi de magazin?". Ţine la prăvălia aia ca la un copil, zău!

Tanti Karen rîde zgomotos şi mă uit în jur la magazinul pe care mama îl iubeşte atît de mult. Îmi simt sufletul şi mai gol.

— E... fantastic! zic. Totul e bine.

— Mă bucur. Păi, bine atunci, Fixie, aveţi grijă!

— Şi voi! zic şi închid, simţindu-mă aşa cum mă simt mereu după ce vorbesc cu tanti Karen: de parcă tocmai am scăpat dintr-o tornadă.

Aşa că am ajuns la o fundătură. N-o s-o deranjez pe mama în legătură cu Jake, mai ales că nu se simte bine. Va trebui să rezolv totul singură.

Haide, Fixie. *Hai că poţi.*

Îmi zăresc reflexia în vitrina magazinului şi mă trezesc dînd un şut în aer, apoi cu pumnii, ca un boxer ce se pregăteşte de meci. Apoi încă o dată, şi încă o dată, apoi fac cîţiva paşi în faţă, gîfîind uşor de la efort. Ridic bărbia, mă uit crunt şi probabil arăt ca o idioată... dar nu-mi pasă. Cu fiecare şut, mă simt şi mai puternică. Pot să fac asta.

Fixie Ninja. Să vedem ce poţi.

Douăzeci şi doi

Nenea Ned a rezervat o masă la alt restaurant de lux pentru şedinţa noastră, de data asta în Piccadilly. Ca să mă mai feresc de frigul muşcător, o iau printr-un pasaj cu multe magazine şi imediat mă izbesc căldura, luminile şi mirosul de scorţişoară. Atriul cu pardoseală de marmură e plin de tarabe cu lumînări parfumate şi mărfuri de sezon. Din difuzoare se aud melodii de Crăciun, date la maximum. Un om de zăpadă în mărime naturală se plimbă peste tot, făcînd copiii să rîdă. Totul are un aer festiv, însă eu nu am deloc dispoziţia de sărbătoare. Sînt enervată şi furioasă.

Înaintez cu paşi mari, repetînd în minte ce-o să-i spun lui Jake, ignorînd invitaţiile de-a încerca *smoothie*-uri şi scaune de masaj, cînd aud o voce familiară şi încremenesc. Nu se poate.

Nu se poate.

— Sînt make-up artist, spune. Aveţi o faţă foarte interesantă, vi s-a mai spus?

Mă răsucesc pe călcîie şi îl văd. E Ryan Chalker. La fel de arătos ca întotdeauna, îmbrăcat în cămaşă neagră şi pantaloni de aceeaşi culoare, stînd în picioare lîngă o tarabă de sezon plină cu borcănele de cremă de faţă.

Aştept să mă izbească iar senzaţia familiară. Aştept să mi se taie respiraţia şi să-mi stea

inima. Dar magia a dispărut. După toţi anii ăştia, magia a dispărut. Tot ce văd acum e un escroc care arată bine. I se adresează unei femei cu aer neîngrijit, îmbrăcată într-o parka, şi îmi dau seama că a atins-o la coarda sensibilă.

— Îmi amintiţi de un model cu care am lucrat la şedinţe foto pentru o revistă, zice cu tupeu şi trag adînc aer în piept, indignată.

Cînd a lucrat el la şedinţe foto pentru reviste, ca make-up artist?

— Serios?

O văd pe femeie radiind sub ploaia complimentelor lui.

— Aveţi o piele frumoasă, o asigură el. Dar pun pariu că soţul dumneavoastră vă spune asta în fiecare zi.

Doamne, ce se mai pricepe! Sigur că soţul ei nu-i face niciodată vreun compliment, aşa că biata femeie îi mănîncă deja din palmă lui Ryan.

— Cine vă face sprîncenele? o întreabă.

— Eu, recunoaşte ea.

— *Nu se poate*, face el ochii mari. Sînt incredibile! Să nu lăsaţi pe nimeni să vi le atingă. Aveţi peste treizeci şi cinci de ani?

— Să zicem că da.

Femeia se face trandafirie.

Pe bune acum, are în jur de cincizeci de ani. Pînă şi eu îmi dau seama de asta.

— Nu cu mult, zice Ryan convins. Ia spune-mi, draga mea, foloseşti cremă de ochi?

— Puţin.

Îşi fereşte privirea.

— Uneori.

— *Uneori*? face el o mină devastată. Scumpa mea, trebuie să ai grijă de pielea ta. Nu-mi pasă ce produse foloseşti, dar, de dragul meu, vrei să

începi să te dai cu cremă de ochi? O să-ţi ofer o mostră gratuită...

Desface agil un borcănaş.

— Pot să te dau? Îmi permiţi?

Îi trînteşte nişte mîzgîz pe faţă, după care îi flutură o oglindă să se privească.

— Vezi? *Vezi* transformarea? Şi asta după o singură utilizare! Nu e chirurgie plastică, dar zici că e chirurgie plastică.

Nu e chirurgie plastică, dar zici că e chirurgie plastică? Oare are voie să spună asta?

Mă zbîrlesc toată de furie în timp ce-i privesc. Chipul femeii *nu s-a transformat* cîtuşi de puţin, însă ea se priveşte ca vrăjită. Nu ştiu ce face Ryan, ce unghiuri, ce lumini foloseşte sau poate pur şi simplu e puterea de sugestie, dar funcţionează.

— Şi azi avem o promoţie, două borcane la preţ de unul, zice cu glas melodios. Ştii cît costă un lifting la ochi? Ştii cîte mii de lire? Asta costă doar o zecime din preţ.

Îi arată femeii lista de preţuri şi ea se albeşte la faţă.

Imediat, Ryan coboară glasul şi zice:

— Ştii ceva? N-ar trebui să fac asta, dar, doar pentru tine, îţi ofer reducere de 10%. O să am necazuri, dar... hei. O dată e Crăciunul.

— Serios?

Femeia îl priveşte cu atîta încredere, că nu mai pot suporta.

— Bună! zic veselă apropiindu-mă de ei, şi Ryan tresare atît de tare, că-mi înăbuş cu greu rîsul.

— A, bună ziua, zice femeia cu un aer deconcertat.

— Scuze că vă întrerup, dar în locul dumneavoastră m-aş mai gîndi, zic amabilă. Odată, am

cumpărat niște cremă de ochi de la un necunoscut într-un mall și-am făcut alergie. Sînt sigură că acest tînăr drăguț vă va oferi niște mostre pe care să le încercați cum trebuie acasă. Poate chiar să cereți părerea unei prietene, înainte de-a arunca atîția bani pe fereastră?

Îi zîmbesc dulce lui Ryan.

— Nu sînteți de aceeași părere, domnule? Avînd în vedere experiența dumneavoastră de „make-up artist"?

— De fapt, trebuie să plec, zice femeia fistîcită. Mulțumesc oricum, îi aruncă lui Ryan peste umăr în timp ce se îndepărtează grăbită.

— „Make-up artist", spun tăioasă. Ești diabolic, zău.

Ryan mă privește gînditor cîteva clipe, după care își dă capul pe spate și rîde.

— Fixie. E bine că mai sînt pe lume și unii cu conștiința atît de curată ca a ta. Mă faci să mă simt un om mai bun.

Îmi zîmbește, cu ochii la fel de devastator de albaștri ca întotdeauna.

Altădată, zîmbetul ăsta m-ar fi făcut să simt imediat fluturi în stomac. Îndoielile mi s-ar fi risipit și m-aș fi întors la el într-o clipită. Nu și astăzi.

— Dacă vrei să știi, tu mă faci să mă simt un om mai rău, îi zic cu răceală și Ryan rîde iar.

— Mi-a fost dor de tine, spune și mă uit la el uimită.

I-a fost *dor* de mine? Simt brusc impulsul să urlu la el, să-l lovesc, să-l fac să sufere.

Dar îmi trece aproape imediat. E o chestie patologică la el, mi-am dat seama. E gata să spună orice oricui, pentru a ieși dintr-o anume situație. Adevărul nu contează, integritatea nu-i

importantă, dragostea nici măcar nu se pune. Dacă aş urla la el ar fi ca şi cum aş ţipa la o stîncă. N-o să se schimbe niciodată.

Mă bucur doar că magia a dispărut. M-am eliberat de vraja lui. Era şi timpul.

— N-o să-ţi spun: „Ne mai vedem", îi aduc la cunoştinţă politicoasă. Fiindcă nu mai vreau să te văd în viaţa mea. Adio.

În timp ce mă îndepărtez, îl aud rîzînd iar, doar că de data asta ceva mai forţat şi, un moment, mă întreb dacă în ochii lui o fi existînd vreun dram de regret sau de înţelegere. Dar zău că nu văd ce rost ar avea să mă întorc să mă uit.

Apoi ajung la intrarea în restaurant, cu inima bătîndu-mi nebuneşte. Fiindcă încheierea oricărei relaţii dintre mine şi Ryan a fost ca un soi de încălzire, însă abia acum urmează greul.

Şeful de sală mă conduce la masa noastră, unde îl găsesc pe nenea Ned instalat comod pe o banchetă, cu un pahar în care pare să fie gin tonic. Jake are şi el un pahar la fel, iar Nicole unul în care sînt sigură că e şampanie.

— Fixie! mă întîmpină nenea Ned. Ia loc. Ia-ţi ceva de băut, draga mea.

E aproape la fel de roşu la faţă cum e perna de catifea. O fi început mai devreme să bea? Mă uit la feţele îmbujorate ale tuturor şi mă întreb: oare au început *cu toţii* mai devreme? Jake are ochii injectaţi, observ, şi încă încercănaţi.

— *Ce e?* zice defensiv cînd simte că mă uit la el. A, apropo, am o veste bună pentru tine. Ryan s-a întors la Londra.

— Tocmai l-am văzut, zic sec aşezîndu-mă pe scaun. Şi nu e vreo veste bună.

— Aşa... mie îmi cam face cu ochiul muşchiul de vită, zice nenea Ned, mijind ochii la meniul uriaş, legat în piele.

Sigur că da, că doar nu plăteşte el, mă gîndesc – dar fac un efort să-mi păstrez calmul. Sînt un ninja care-şi măsoară adversarii din priviri, atent şi fără grabă, înainte să le aplice lovitura de graţie.

— Doriţi ceva de băut? mă întreabă un chelner.

— Nu, mulţumesc, zic politicoasă şi aştept să plece, după care adaug: N-am de gînd să accept să cheltuim banii firmei Farrs aici. E total nepotrivit. *Total* nepotrivit, repet ca să le intre bine în cap şi arăt cu degetul spre băuturile lor scumpe.

— Poftim? zice Nicole tîmp.

— Nepotrivit? bolboroseşte nenea Ned.

— Ce facem aici, în afară de a cheltui bani aiurea?

Mă uit la fiecare în parte.

— Nimic.

— Fată dragă...

Unchiul Ned se face roşu ca racul.

— Adică eu accept să vă ofer timpul meu liber şi sfaturile mele...

— *Ştii* măcar cum merg vînzările? îl întrerup, plimbîndu-mi privirea în jurul mesei. Ştie vreunul dintre voi? Nu, şi totuşi iată-vă aici, comandînd cocktailuri şi fripturi. Sînt bani aruncaţi. E revoltător şi eu n-am de gînd să particip la aşa ceva.

— Ce *dracu'*? exclamă Jake holbîndu-se la mine. Ce te-a apucat?

— Noul ei prieten e de vină, zice Nicole cu inspiraţie subită. Despre asta e vorba. El a pus-o să facă asta.

— Ce nou prieten?

Jake se întoarce spre ea.

— Sebastian nu știu cum. Tipul care era șeful lui Ryan? Practic, s-a mutat la el.

— Ești *cu el*? zice Jake uluit. Tipul cu investițiile?

— N-are nici o legătură, zic răspicat. Și mai am și alte lucruri de spus.

Cuvintele plutesc într-o bulă deasupra capului meu, ca întotdeauna, cît se poate de clare. Hai, Fixie Ninja. Spune-le.

Trag adînc aer în piept, apoi fac greșeala de-a mă uita la Jake. Are o expresie atît de agresivă, încît, preț de o clipă, simt că mă copleșesc aceleași vechi sentimente. *Inadecvată. Vinovată. Inferioară. Zero barat.*

Dar trebuie să mă lupt și să le înfrîng. Hai, Fixie, *hai, că poți.*

— Nicole, trebuie să-ți anulezi cursurile de yoga, îi zic fermă. Sînt foarte deranjante și nici nu ne-au adus vreun nou client. Doar probleme ne-au făcut. Trebuie să pui punct și, apropo, de acum încolo mă ocup eu de marfă, *personal.*

Zbang.

— Deranjante? zice Nicole jignită.

— Da, deranjante. Și, Jake, pentru tine am o întrebare.

Mă întorc spre el și îi spun, făcînd un efort să nu-mi pierd glasul:

— De ce iei cu împrumut atîția bani de la firmă? Cînd ai de gînd să-i dai înapoi și de ce nu ni s-a spus nimic despre asta la ședința trecută?

Zdrang.

Văd în ochii lui un licăr de șoc, dar își regăsește aproape imediat aerul superior.

— E un împrumut între firme, zice tărăgănat, luînd o gură de băutură. Pe bune, Fixie, vezi c-ai luat-o razna.

— Nu ştiam că putem lua bani cu împrumut, zice Nicole interesată. Mişto.

— Nu putem! aproape strig. Şi oricum, ce nevoie ai de bani de la Farrs, Jake? întreb pe un ton mai calm şi mult mai diplomat. Ce se întîmplă? De ce nu ne-ai *spus* şi nouă, pur şi simplu, că se întîmplă asta? De ce ai ascuns asta de mama?

Mă aplec în faţă, încercînd să ajung la sufletul omului pe care l-am zărit zilele trecute. Cel care mi-a vorbit cu respect şi afecţiune, şi pe care l-am simţit un frate adevărat.

Dar acel Jake a dispărut. Cel de acum nici măcar nu mă priveşte în ochi.

— Nu „se întîmplă" nimic, zice cu sarcasm jucat. Am nişte marfă întîrziată în Asia. E pur şi simplu o problemă de lichidităţi.

Încearcă să pară indiferent, dar îi văd degetele strîngînd meniul şi o venă pulsîndu-i la tîmplă.

— Judeci lucrurile mult prea simplist, dragă Fixie. Ai măcar *habar* despre exportul internaţional? Nu. Aşa că poţi să mă crezi pe cuvînt, n-ai de ce să-ţi faci griji. Ce facem, comandăm sau nu de mîncare?

— Da, zice nenea Ned apăsat.

Doar la asta se gîndesc? La mîncare? Îmi dau seama că n-are nici un rost să fiu calmă. O să le zic verde-n faţă tot ce am de zis.

— Sînteţi nişte paraziţi, asta sînteţi cu toţii! le spun furioasă. Nu vă interesează decît cîtă mîncare scumpă puteţi să băgaţi în voi. Muşchi de vită? La...

Înşfac meniul, să verific preţul.

— La treizeci de lire? Asta e afacerea mamei! Nu e puşculiţa voastră personală!

— Iar asta e o cină de afaceri! spune Jake.

— Trataţi cu toţii afacerea asta ca pe o glumă! ripostez. Nu vă pasă de ea! De cîte ori ai fost la magazin de cînd a plecat mama, nenea Ned? O dată?

— După tot ce-am făcut pentru voi! pufneşte el, livid la faţă. După moartea tatălui vostru...

— A, da, ştiu, ai negociat chiria, i-o retez tăioasă. Chiar ai făcut asta, nenea Ned? Nu cumva a avut şi Bob vreo legătură?

— În viaţa mea n-am fost atît de jignit!

Îi tremură glasul de mînie. Îşi trînteşte băutura pe masă şi mă săgetează cu privirea furibund.

— Ştii ceva, nu mă obligă nimic să fiu aici, cu voi. Eu vă ofer din timpul meu din bunătatea inimii mele, pur şi simplu fiindcă m-a rugat mama voastră, fiindcă orice organizaţie are nevoie de un „Bărbat al casei"...

— Noi nu avem nevoie, îl întrerup. Mama s-a înşelat. Nu ne trebuie un „Bărbat al casei".

Îl pironesc în tăcere, cu privirea de oţel.

Trosc.

— Eu plec! zice nenea Ned şi pielea flască a gîtului îi tremură cînd se ridică intempestiv de pe banchetă. N-am de gînd să mai accept aşa ceva. *În viaţa mea* n-am fost jignit în aşa hal, murmură în timp ce se îndreaptă spre ieşire. *În viaţa mea* n-am fost jignit în aşa hal.

— O, Doamne, spune Nicole uitîndu-se după el. L-ai supărat rău, Fixie.

— Foarte bine, zic fără vreo remuşcare. Asta am şi vrut, să ştie cum gîndesc.

— Încetează, Fixie, spune Jake scos şi el din fire. Te faci de rîs şi ne faci şi pe noi.

— Nu-i adevărat. Vreau doar cîteva răspunsuri. *De ce* ai împrumutat toţi banii ăia? La ce-ţi trebuie? Cînd o să-i dai înapoi? Şi ce anume i-ai spus mamei?

— Pentru numele lui Dumnezeu! aproape că strigă Jake, de parcă aş fi turnat apă fierbinte pe el. De ce eşti atît de obsedată? Afacerea asta va fi a noastră într-o zi. Ce importanţă are?

— Poate că mama o să vrea s-o vîndă! Ăsta e fondul ei de pensie! Trebuie să avem grijă de el!

Mă întorc spre Nicole.

— *Tu* ştiai că Jake a luat atîţia bani din firmă?

— Nu, zice Nicole ridicînd din umeri. Adică asta e chiar...

— Aşa cum am explicat, e un împrumut între firme, zice Jake iritat şi mai ia o gură din băutură. E o practică obişnuită.

— Dar de ce nu te-ai dus la bancă? insist. De ce ai nevoie să devalizezi contul firmei Farrs? Adică, o dată înţeleg să iei bani, dar *de trei ori*?

Preţ de cîteva clipe, Jake pare că mai are puţin şi-mi trage una. Se abţine şi reuşeşte chiar să-şi ia un zîmbet artificial, deşi ochii îi scapără în continuare furioşi.

— Tu chiar nu pricepi nimic, aşa-i? Of, biata Fixie cea mică şi naivă. Bea ceva. Calmează-te.

— Nu, mersi.

Mă uit drept în ochii lui.

N-am de gînd să beau cocktailuri cu preţuri exagerate pe socoteala mamei. Şi nu sînt „Fixie cea mică". Dacă n-ai de gînd să discuţi serios subiectul, plec. Dar n-am terminat, adaug, privindu-i pe rînd. N-am pus punct aici.

Zbang. Zdrang. Trosc.

Cînd ies din restaurant, simt andrenalina pulsîndu-mi în tot corpul şi respir precipitat.

Nu ştiu ce să cred. Oare am reuşit ceva, în afară de a-l jigni pe nenea Ned şi de-a mă face de rîs? A fost un succes sau un eşec?

Rămîn o vreme pe trotuar, cu vîntul îngheţat şfichiuindu-mi faţa, încercînd să-mi pun în ordine iureşul de gînduri şi să-mi fac un plan legat de paşii care urmează. Să mă duc la Seb, evident. Să mănînc ceva. Să mă relaxez. Am zis ce-am avut de zis, ce pot face mai mult deocamdată?

Dar, nu ştiu de ce, nu mă pot mişca. Şi, încet-încet, îmi dau seama că degetele mele bat darabana nervos. Am furnici în talpă: *înainte-lateral-înapoi, înainte-lateral-înapoi.*

E ceva ce nu-mi dă pace. Dar ce anume?

Jake, îmi dau brusc seama. Chipul lui încordat. Vena aia care îi pulsa la tîmplă. Mînia nejustificată. Felul în care mi-a parat întrebările, iar şi iar.

Jake îmi răspunde în general în doi peri şi sarcastic. Dar nu sînt deloc obişnuită să-l văd arătînd ca un tigru încolţit. Părea că ascunde ceva. Părea la capătul răbdării. Îmi dau seama acum că, printre puseele de mînie, am văzut şi frică.

Mă copleşeşte un sentiment neplăcut. Mă gîndesc cîteva clipe, apoi scot telefonul şi formez un număr.

— Bună, zic cînd mi se răspunde. Tu eşti, Leila?

Cînd deschide uşa, mi se strînge inima. Pare şi mai micuţă şi are cearcăne adînci, la fel ca Jake.

— Bună, Leila!

O îmbrăţişez cu căldură şi jur că a slăbit cel puţin trei kile.

— Nu te-am mai văzut de un secol! Şi mi-a venit chef de o manichiură.

— Dar nu luai cina cu Jakey? întreabă privind neliniştită în spatele meu, de parcă s-ar fi aşteptat să fie şi el cu mine.

— I-am lăsat acolo, răspund relaxată. Ştii cum sînt ei. Cîte şase sticle de vin fiecare.

— I-am *spus* lui Jake să termine cu băutura, zice Leila şi mai trasă la faţă.

Mă cuprinde imediat un val de panică, fiindcă e limpede că ceva nu e în regulă.

O urmez în living şi rămîn împietrită cînd văd peretele mare şi gol din faţa mea, cu fire rămase atîrnate în patru puncte.

— Ce s-a întîmplat cu televizorul? mă trezesc zicînd. Vă luaţi unul nou?

Nici n-apuc bine să rostesc cuvintele, că mă cuprinde o presimţire cumplită.

— S-a dus, zice Leila după o pauză.

Ia un castron de plastic de pe măsuţa de cafea şi-mi arată spre canapea.

— Stai jos. Mă duc să aduc nişte apă caldă.

— „S-a dus"?

— Ni l-au luat.

Îmi aruncă un zîmbet în care nu cred nici măcar o clipă.

— E în regulă, îmi văd toate serialele pe laptop.

Mă aşez cu grijă, uitîndu-mă în jur la locuinţa epatantă a lui Jake, plină de mobiler din piele sau sticlă şi de reviste glossy. Apartamentul ăsta mi s-a părut mereu întruchiparea succesului. Acum, totul mi se pare oarecum... periculos.

Cînd Leila se aşază şi îmi spune să-mi bag mîinile în castronaşul cu apă, o urmăresc cu atenţie. Pare cu nervii la pămînt. Aproape fragilă. Nu vreau s-o sperii începînd s-o mitraliez cu întrebări, dar trebuie să ştiu. *Trebuie* să ştiu.

— Leila, zic pe cel mai liniştit ton posibil. Jake are probleme?

Nu-mi răspunde vreme îndelungată. Îmi spală ritmic mîinile, cu privirea în gol. Apoi ridică uşor capul.

— Vai, Fixie, spune cu glas tremurător, şi expresia din ochii ei mari mă înfricoşează brusc. Sigur că are probleme. Dar nu vrea să recunoască. Nu vrea să discute despre asta. Aud doar frînturi ici-colo. L-am întrebat: „*Ce* se întîmplă, Jakey?". Dar se înfurie atît de tare... Vrei te rog să-ţi pui mîna dreaptă pe prosop? adaugă după aceea, mai calmă.

În timp ce începe să-mi taie pieliţele, zic:

— A luat bani de la Farrs.

— A luat bani? face ea ochii mari. A furat?

— Nu, n-a furat, o liniştesc grăbită. Sînt doar nişte împrumuturi. Dar ce nu pricep eu e: ce nevoie are de ei?

— Nu reuşeşte să obţină finanţare.

Îi tremură mîinile în timp ce-mi bagă degetele înapoi în castronaş.

— Doar despre asta vorbeşte, cum trebuie să facă rost de finanţare. Vrei, te rog, să-ţi pui cealaltă mînă pe prosop?

— Dar parcă totul mergea bine? Nu avea o afacere profitabilă cu diamante sintetice?

Leila tresare. Îi tremură şi mai tare mîinile şi clipeşte des.

— Le scurtez cu cleştişorul sau cu pila? întreabă agitată.

— Ăă... nu contează. Alege tu.

Aştept în vreme ce-şi aduce ustensilele de manichiură şi le aşază cu grijă pe prosop, una lîngă alta, de parcă aşa ar reuşi să facă ordine pe lume. Apoi, în sfîrşit, mă priveşte în ochi.

— Nu ştie că ştiu asta, spune aproape în şoaptă. Dar chestia cu diamantele a fost o mare ţeapă.

— O *ţeapă*?

Încuviinţează şi, preţ de cîteva clipe, ne uităm una la alta. Încerc să înţeleg ce înseamnă o ţeapă la nivelul ăsta. Ce efecte a avut. Şi cît de umilitoare a fost.

— A pierdut...?

Nici măcar nu pot rosti cuvintele.

— O groază, spune ea cu glas înecat. Are mari probleme. Dar nu vrea să recunoască şi să înceteze să mai arunce cu banii, să invite lumea la prînz, să se dea mare...

Ochii i se umplu de lacrimi şi o privesc lung, îngrozită.

— A. Încă nu ţi-am ales culoarea. Am o nuanţă nouă foarte frumoasă de chihlimbar. Cred că ţi s-ar potrivi foarte bine.

Trage trusa de oje pe genunchi şi o lacrimă i se prelinge pe obraz.

— Vai, Leila...

Îi pun o mînă pe braţ, dar ea îmi zîmbeşte veselă.

— Sau lila, zice deschizînd capacul trusei. Merge perfect cu ochii tăi frumoşi, căprui-închis. Sau roşu clasic?

— Leila..., îi strîng braţul. E atît de norocos că te are.

— Ei, eu nu fac nimic, zice ea, ştergîndu-se la ochi. Eu doar îmi văd de unghii şi ţin capul jos. Atîta tot. Unghii. Asta e viaţa mea. Dar eu *înţeleg* unghiile, adaugă ridicînd privirea, brusc însufleţită. Înţeleg cum îmi cîştig pîinea. Eu îţi fac manichiura, tu mă plăteşti. Simplu ca bună ziua. În vreme ce Jakey...

— Chiar aşa, cu ce se ocupă *de fapt*? mă interesez, fiindcă m-am întrebat de multe ori. Adică, sigur, face cursul ăla de MBA...

— A renunţat la el acum nu ştiu cîte luni, răspunde. A zis că profesorii habar n-au de nimic.

Ar trebui să fiu şocată, dar, nu ştiu de ce, nu sînt. Nu azi.

— Dar vorbeşte de parcă s-ar ţine de el în continuare. Mama încă e convinsă că face cursul. Şi toţi ceilalţi.

— Ştiu, îşi muşcă ea buza. I-am zis: „Jakey, ar trebui să *spui adevărul* familiei tale".

Deci s-a lăsat de MBA, dar nu s-a oferit să lucreze mai mult la magazin, pun eu lucrurile cap la cap. Şi, cu toate astea, a luat împrumuturile alea din munca magazinului.

— Şi *ce face* toată ziua? insist. Din ce cîştigă?

— A făcut mulţi bani din bikinii ăia de culoarea pielii, zice Leila încruntată. A fost o afacere bună. Ăla a fost un produs bun. Şi eu îi port! adaugă şi se luminează scurt la faţă. Dar de atunci...

Tace.

— Asta a fost acum doi ani.

Mă uit lung la ea.

— De atunci n-a mai făcut nici o afacere? Credeam că...

Jake vorbeşte ca şi cum ar fi făcut un milion de afaceri, una mai profitabilă decît alta. Mereu aruncă în conversaţie cuvinte ca „export" şi „cel mai recent proiect al meu", şi vorbeşte despre afaceri „în faşă". Noi nu i-am pus niciodată la îndoială spusele, doar l-am ascultat plini de admiraţie.

Leila tot nu mi-a răspuns. Îşi face de lucru cu nişte sticluţe de lac.

— Leila? zic pe un ton ceva mai apăsat. A mai făcut vreo afacere?

— Nu cred, îmi şopteşte într-un tîrziu. Doar ia prînzul cu diverşi tipi. Asta-i ce nu pricep deloc. Cum cîştigi bani de pe urma unui prînz la restaurant? spune nedumerită. Îmi place ca o muncă să fie *vizibilă*, bate ea uşor în trusa de manichiură. Îmi place *munca*. Mai dă-mi puţin mîna dreaptă..., adaugă pe tonul de manichiuristă.

O privesc în tăcere cum îmi pileşte unghiile. Mişcarea ritmică a pilei are ceva hipnotizant şi liniştitor. Te relaxează. Am sentimentul că e valabil pentru amîndouă.

— Ştiam că e stresat, spun după un timp. Dar habar n-am avut...

— E secretos. Nici mie nu-mi spune tot. Vrea ca toată lumea să creadă că e..., zice Leila, apoi tace, părînd că-şi caută cuvintele potrivite. Un învingător. Stăpînul universului.

— Eu credeam că e suprasolicitat de atîtea afaceri şi epuizat.

— E exact pe dos! sare ea ezitînd între un hohot de plîns şi unul de rîs. Nu face destule afaceri! N-are nici un venit! N-are cu ce să plătească ipoteca!

— Şi totuşi ai rămas cu el? mă trezesc zicînd fără voia mea.

Preţ de o clipă, Leila se opreşte din pilit şi mă tem să n-o fi jignit. Dar, cînd ridică ochii, privirea ei e melancolică.

— Jake a fost bun cu mine. N-am de gînd să-l părăsesc doar fiindcă...

Şovăie şi strălucirea din ochi îi dispare.

— Ştiu că unora li se pare cam... mult de suportat. Dar are şi o latură mai blîndă, chiar are.

— Ştiu.

— Îi place să vorbească despre viaţă. Are idei interesante. E amuzant. Vrea să *facă* diverse lucruri, înţelegi? Unii bărbaţi nu vor să facă nimic şi nu vor să meargă nicăieri.

— Jake n-a avut niciodată problema asta, zic cu un zîmbet strîmb.

Leila surîde şi ea, apoi îşi şterge ochii umezi şi reia pilitul.

După ce termină cu ambele mîini, le usucă cu prosopul şi începe să aplice lacul de bază.

— Te-ai hotărît la o culoare? întreabă şi îi arăt la întîmplare spre oja lila.

— O alegere inspirată! zice şi începe să deşurubeze sticluţa.

Sîntem amîndouă atît de calme şi de împăcate acum, că nu prea-mi vine să stric atmosfera, dar e musai să îi mai pun o întrebare.

— Şi ce-are de gînd să facă acum?

Leila expiră lung, înfiorată, şi rămîne cu privirea fixată asupra sticluţei de ojă, clipind nervoasă.

— Să facă rost de bani de undeva, îmi zice în cele din urmă. I-am spus: „Jakey, ia-ţi o slujbă! O *slujbă*!". Dar ştii cum e el...

— De unde o să facă rost de bani în continuare? o întreb direct.

Leila dă încet din umeri şi îşi ridică braţele subţiri, în cel mai sugestiv semn de neputinţă pe care l-am văzut vreodată. Cîteva clipe rămînem amîndouă în tăcere, fiindcă, nu-i aşa, ce-ar fi de spus? Apoi, ochii i se luminează.

— Aş putea să-ţi dau cu puţin sclipici peste oja lila, zice. Am un produs nou foarte drăguţ, ţi-l arăt?

Ştiu ce înseamnă cînd cineva schimbă vorba. Mîinile îi tremură cînd se întinde după borcănel

şi are privirea înnegurată, aşa că hotărăsc că am vorbit destul despre Jake.

— Sună foarte bine, îi zic cu căldură. Eşti extraordinară, Leila.

Şi *chiar e*. Puţin mai tîrziu, cînd sînt în drum spre Seb, mă uit întruna la unghiile mele impecabile, lila cu puţin sclipici, şi mă gîndesc: „Ar trebui s-o rog pe Leila să mi le facă aşa în fiecare săptămînă".

Dar asta îmi ocupă doar 5% din creier. Restul îşi aminteşte sfidarea plină de mînie a lui Jake. Ochii întunecaţi ai Leilei. Peretele gol din care ieşeau fire. Adrenalina de mai devreme a dispărut, lăsîndu-mă mai dezumflată decît oricînd. Mă simt palidă, epuizată şi tensionată.

Sun la interfon, Seb îmi dă drumul şi urc cu liftul pînă la apartament. Mă aşteaptă în prag, cu uşa dată la perete.

— Ia zi, cum a fost? mă întreabă imediat, vesel şi nerăbdător. Ai fost Fixie Ninja?

Îl privesc lung un moment, amintindu-mi scena de la restaurant. Da, mi-am susţinut punctul de vedere. Le-am spus răspicat părerea mea. Am fost Fixie Ninja. Însă acum, după ce-am aflat despre Jake, toate astea parcă nu mai au atîta importanţă.

— Da! zic. Mai mult sau mai puţin. Nenea Ned s-a simţit jignit. A plecat furios.

— Excelent! rîde Seb. La orice şedinţă a acţionarilor reuşită cineva iese trîntind uşa, cu o falcă-n cer şi una-n pămînt. Hai, intră, aşază-te şi relaxează-te. Pari frîntă.

Mă sărută şi îl urmez în casă, chinuindu-mă încă să pricep tot ce s-a întîmplat în seara asta.

— A, n-o să ghicești niciodată, zic amintindu-mi. M-am întîlnit cu Ryan.

— Cu *Ryan*? repetă Seb.

Îl văd crispîndu-se brusc și regret pe loc c-am pomenit de el.

— Ei, doar așa, o fracțiune de secundă, sar imediat. Ai fi mîndru de felul în care *l-am pus la punct*.

— Bravo, zice Seb după o pauză. Mă bucur să aud. Înțeleg c-ai avut o seară reușită?

Mă așez la măsuța lui de bucătărie, simțind că mă lasă și ultimele puteri.

— Sinceră să fiu, nu. A fost groaznică.

Mă trezesc făcînd un efort uriaș să nu izbucnesc în lacrimi. Cred că am un soi de șoc cu reacție întîrziată. Șoc în fața atitudinii agresive a lui Jake față de mine. Șoc în fața adevărului pe care-l ascunde.

— *Groaznică?* face Seb și-mi întinde un pahar de vin. De ce?

— Mersi, îi zic. E vorba de... Mă rog, e vorba de Jake.

— Ce-i cu el?

Șovăi, bînd vinul și încercînd să mă gîndesc ce să-i spun. Nu pot să-i zic pur și simplu că Jake are datorii. Leila mi-a dezvăluit asta doar mie, el e fratele meu și poate că situația nu e chiar atît de rea pe cît crede ea și... Pur și simplu nu pot, nici măcar lui Seb.

— Are niște probleme, zic într-un final. La serviciu. Destul de îngrijorătoare.

— Înțeleg, zice Seb prudent. Dar e problema *lui*, nu? Nu a ta.

— Are legătură și cu mama, zic disperată. Trebuie să fac ceva, dar nu știu ce...

Mă frec pe față.

— Totul merge mult mai prost decît am crezut.

— Of, scumpa mea.

Seb mă privește neliniștit un moment, apoi ia o farfurie de pe blat.

— Ia niște caramele.

Mă holbez mirată la cuburile sfărîmicioase, care arată apetisant.

— Astea sînt *caramele*?

— M-am gîndit c-o să ai nevoie de puțin răsfăț cînd te întorci. Îmi place să fac caramele de casă, ridică el din umeri. E simplu. Fac de la șapte ani.

Iau o bucățică, o bag în gură și parcă mă unge pe suflet. Un răsfăț dulce, savuros și total.

— Îți mulțumesc, zic după ce mestec cîteva clipe. Îți mulțumesc că mi-ai făcut caramele de casă.

— Ei, tu mi-ai salvat viața, spune Seb, aruncînd o privire spre banderola pentru cafea, care mi se iețește din geantă. Îți datorez mult mai mult decît niște caramele de casă.

Mă tachinează zîmbitor, dar de data asta nu-i surîd înapoi. Nu știu de ce, dar cuvintele lui m-au atins la coarda sensibilă. Nu mai pot zîmbi. Nu mai pot glumi. Banderola pentru cafea nu mi se mai pare nici fermecătoare, nici amuzantă, pur și simplu mă irită.

Termin carameaua, apoi zic, fără să-l privesc:

— O să facem asta toată viața?

— Ce anume? răspunde nedumerit.

— Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte. Eu îți sînt datoare ție. Tu îmi ești dator mie. Dacă nu ți-aș fi salvat viața, mi-ai mai fi făcut caramele de casă?

— Sigur că ți-aș fi făcut! rîde el șocat. E doar o glumă!

— Ei bine, poate că m-am cam săturat de gluma asta, zic, cu ochii pironiţi în blatul mesei. N-o să se termine niciodată? Serviciu contra serviciu? Înainte şi-napoi, calculînd mereu ce datorează fiecare celuilalt, în ideea că e musai să fim chit pentru că altfel ce?

Vorbesc tot mai precipitat şi simt că-mi arde faţa. Nu mai sînt stăpînă pe mine.

— Fixie, ce tot spui aici?

— Nu ştiu *exact*, răspund cu mîhnire. Dar mi-ar fi plăcut să-mi spui doar: „Ţi-am făcut nişte caramele de casă". Punct.

— Cred că exagerezi, zice Seb cu o undă de iritare în glas. Toţi prietenii îşi fac favoruri unii altora.

— Poate că da, dar nu li se ţine socoteala. Nu le sînt contabilizate. Nu le sînt prezentate într-un Excel.

— Dar n-are nimeni un Excel, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Seb enervat.

— Şi *asta* ce e?

Mă ridic, scot banderola din geantă şi i-o flutur în faţă.

— Pentru numele lui Dumneze..! exclamă el mîhnit. Credeam că e *distractiv*.

— Ei bine, aşa am crezut şi eu, zic cu glas tremurător. Dar acum nu mi se mai pare deloc distractiv.

— De ce *nu*? mă întreabă el aproape furios.

— Fiindcă vreau să te iubesc! mă trezesc zicînd fără să vreau şi mi se taie răsuflarea.

Sînt pe punctul de a pretinde că „N-am vrut să spun asta", dar ar fi o minciună. Fiindcă asta am vrut să spun. Aşa că rămîn în picioare în faţa lui, gîfîind, stacojie la faţă.

— Păi, şi eu vreau să te iubesc, zice el, după o pauză care mi se pare interminabilă. E vreo problemă?

Mi se strînge stomacul şi simt o durere aproape fizică. Pînă acum n-am folosit niciodată cuvîntul „iubire" şi acum l-am rostit amîndoi. Privirea lui o întîlneşte pe a mea, mă fixează cu nesfîrşită căldură şi afecţiune şi ştiu că acum ar fi momentul să-i sar în braţe şi să uit de toate celelalte... însă nu pot. Trebuie să-i subliniez punctul meu de vedere.

— Da, e o problemă cu asta!

Bat cu degetul deznădăjduită în banderolă.

— Dragostea nu e o tranzacţie! Nu e despre ce poate face unul pentru celălalt.

Mă uit în ochii lui, disperată să-l fac să înţeleagă.

— Dragostea înseamnă că toate datoriile sînt anulate.

— Păi, chiar *sînt*!

— Ba nu! Chiar dacă arunc asta...

Pun banderola înapoi în geantă, după care îi arăt spre cap.

— Rămîn aici!

Preţ de o clipă, rămînem amîndoi tăcuţi. Poţi să tai tensiunea dintre noi cu cuţitul. Simt că dragostea se află de cealaltă parte a unui zid invizibil şi nici unul din noi nu ştie cum să ajungă acolo.

— Ce vrei de la mine, Fixie? zice Seb într-un tîrziu, uşor obosit.

Înghit în sec, în timp ce prin minte mi se învîrt o mie de gînduri.

— Mi-ar plăcea să ne putem întoarce în timp la cafenea, zic în cele din urmă. Să ne întîlnim. Tu să spui: „Bună. Sînt Sebastian". Eu să zic:

„Bună. Sînt Fixie". Şi între noi să nu existe favoruri, datorii, chitanţe, însemnări pe răboj sau altceva de genul ăsta.

— Da. Mă rog, ridică el din umeri fără să zîmbească. Nu te poţi întoarce în timp, să-ţi trăieşti altfel viaţa. Nu merge aşa.

— *Ştiu*, spun cu o împunsătură de iritare. Ziceam şi eu. Tu ai întrebat.

— Mai ia nişte caramele, zice el amabil, dar cu o undă de încordare în glas. Fără nici o obligaţie.

— Mersi, îi răspund pe acelaşi ton sarcastic.

Îmi întinde farfuria, iau o caramea şi preţ de cîteva clipe rămînem în tăcere, pînă cînd Seb trage aer în piept şi-l văd adîncit în gînduri pe care nu i le pot ghici.

— Tu crezi că dragostea nu e o tranzacţie? zice. Asta vrei să-mi spui? Atunci, am o întrebare pentru tine. De ce te agiţi aşa, făcînd întruna mult prea multe pentru familia ta?

— Poftim? rîd eu şocată şi nu-mi vine să cred ce aud. Nu fac asta!

— E din cauză că-i iubeşti? continuă el, ignorîndu-mă. Sau pentru că simţi că le datorezi asta? Sau fiindcă te crezi vinovată? Fiindcă să ştii că asta e o datorie extrem de toxică, una cu dobîndă uriaşă, care nu se va sfîrşi niciodată, şi trebuie să scapi de ea.

Toate cuvintele lui mă ating acolo unde doare. Dar nu pot recunoaşte asta.

— Dar *nu fac* prea multe pentru familia mea, îl fixez furibundă.

— Tot timpul te aud vorbind doar despre ce poţi face pentru mama ta, pentru familia ta, pentru afacerea voastră. Munceşti mai mult decît oricare dintre ei. Rezolvi totul pentru ei. Fratele

tău are probleme şi vrei să i le soluţionezi tu! De ce trebuie s-o faci tu? Lasă-l să şi le rezolve singur!

Vorbele lui mă fac să mă zbîrlesc fără să vreau. Dacă se ia cineva de familia mea, o apăr. Aşa sînt eu.

— Uite ce e, n-ai cum să înţelegi, zic apăsat.

— Fiindcă eu n-am familie? ripostează la fel de apăsat şi clipesc şocată.

— Nu! Sigur că nu! Am vrut doar să spun că... Noi sîntem foarte apropiaţi. Avem şi un motto...

— Ştiu, mă întrerupe el. „Familia e pe primul loc." Dar ei cînd te-au pus *pe tine* pe primul loc, Fixie?

Îl privesc lung şi simt că mă arde faţa. Simt că mi-a scos la lumină cele mai tainice şi mai dureroase sentimente din inimă şi le scutură de praf – *e chinuitor*. Vreau să *înceteze*.

— Poate că familia mea nu mai există decît în amintirile mele, zice. Dar ce îmi amintesc e că dragostea nu înseamnă să te faci preş. Dragostea poate fi şi dură. Uneori, chiar *trebuie* să fie aşa.

— Tu crezi că eu sînt *un preş de şters picioarele*? zic respirînd precipitat.

— N-am zis asta. Dar cred că trebuie să începi să te gîndeşti mai puţin la ce le datorezi altora şi mai mult la ce-ţi datorezi ţie.

Ştiu că vorbele lui sînt justificate. Dar, în acelaşi timp, mă face să mă simt ca ultima proastă. Ca o idioată. Şi nu pot suporta.

— Şi ce propui, pur şi simplu să nu-mi mai pese? îi răspund tăioasă.

— N-am zis asta! spune furios. Dar trebuie să-ţi pese şi de tine! Trebuie să fii puternică. Nu-i

mai lăsa să te facă să te simţi prost. Încearcă... Nu ştiu. Să pui un zid între tine şi ei.

— Da, sigur.

Tot ce spune îmi stîrneşte ostilitatea şi nu mă mai pot controla.

— Da, asta-i foarte simplu de făcut. Să pun un zid între mine şi familia mea. Aşa cum ai pus tu între tine şi fratele tău? Ai închis uşa, ai încuiat-o şi te-ai uitat în altă parte? Simplul fapt că nu vezi un coş de gunoi plin cu sticle nu înseamnă că el nu există.

Se lasă o tăcere cumplită, insuportabilă. Seb arată de parcă l-aş fi izbit cu măciuca în moalele capului.

— De unde ştii ce e în camera aia? zice într-un tîrziu, cu un glas stins.

— Îmi pare rău.

Mă frec pe faţă.

— Am... Am luat cheia. Şi m-am uitat.

Aerul din cameră e încărcat de energie negativă. Fac un pas în faţă, conciliator, dar Seb nu reacţionează. Are chipul palid şi se uită în jur absent, de parcă nici n-aş fi acolo. Mă uit la farfuria cu caramele şi-mi dau brusc seama că, dacă le găteşte de la şapte ani, probabil le făcea cu fratele lui.

— Seb..

— E în regulă, zice privindu-mă ca pe o străină. E în regulă. Serios.

— Ba nu-i în regulă.

— E-n regulă, repetă el. Hai să nu mai vorbim despre asta.

Are chipul întunecat şi glasul lui şi-a pierdut toată căldura. Mă simt ca şi cum aş fi fost excomunicată.

— Nu e nevoie să mă privești așa, zic grăbită, în defensivă.

— Cum?

— Ca și cum aș fi *vrut* să te rănesc. N-am *vrut* să te rănesc.

— Ți-ai băgat nasul, fără știrea mea, în camera fratelui meu mort.

Tonul îi e necruțător.

— *De ce*-ai făcut asta?

— Nu mi-am „băgat nasul"! zic îngrozită, deși o voce din minte îmi șoptește: „Ba da, mi-am băgat nasul".

— Seb, încerc eu iar să ajung la sufletul lui, știu că e un subiect sensibil, știu că a fost îngrozitor, dar sînt sigură că James ar...

— Nu știi nimic! mă întrerupe furios, apoi se oprește, regăsindu-și stăpînirea de sine. Nu știi nimic despre James. Absolut nimic.

Privirea îi e atît de ostilă că-mi dau lacrimile dintr-odată. Am avut o zi infernală, am venit aici să găsesc puțină alinare și, în loc de asta, am făcut-o de oaie. N-ar fi trebuit să-i invadez intimitatea. N-ar fi trebuit să-i spun totul. Dar nu mă poate ierta?

— Se pare că nici unul din noi nu poate spune ceva fără să-l rănească pe celălalt, zic cu glasul tremurînd. Poate c-ar trebui să plec.

Sper din adîncul sufletului că Seb se va schimba la față, că mă va lua în brațe, c-o să ne cerem iertare unul altuia de șase sute de ori și că pe urmă o să ne împăcăm definitiv în pat. Însă n-o face. Rămîne cîteva clipe tăcut, apoi spune:

— Dacă așa crezi tu.

Așa că-mi strîng lucrurile cu mîinile tremurînd, respirînd tot mai greu. Și plec.

Merg spre casă ca în transă, aşezată pe un scaun în metrou şi privindu-mi reflexia deformată în geamul din faţă. Nu reuşesc să înţeleg ce s-a întîmplat. Cum a devenit totul atît de grav, într-un timp atît de scurt. Şi abia cînd ajung acasă, în dormitorul meu, îmi îngrop capul în pernă şi încep să plîng în hohote.

Douăzeci și trei

Mă trezesc cu o durere cumplită de cap și un singur gînd: Seb. Trebuie să iau legătura cu el. Revăd în minte tot ce s-a întîmplat aseară, la fel de limpede de parcă s-ar fi întîmplat acum cinci minute. Nici acum nu-mi vine să cred că totul a putut s-o ia atît de tare razna. Trebuie să vorbesc cu el, să-i cer scuze. Trebuie să îndreptăm ce-am stricat.

A fost o simplă ceartă, îmi spun. Toate cuplurile se ceartă. Eram amîndoi obosiți și stresați și am spus chestii aiurea, fără intenție. Putem rezolva situația.

Iau telefonul și-i trimit un SMS:

Sîntem OK?

Apoi mă trîntesc la loc pe pernă și rămîn cu ochii în tavan, încercînd să-mi vindec singură durerea de cap. Am văzut în camera lui Nicole o carte intitulată *Cum să te vindeci prin meditație*, dar ce faci cînd te doare prea tare capul ca să poți medita?

Încerc să mă gîndesc la o plajă, dar nu-mi apare în minte decît una goală și fierbinte, cu aer distopic, cu nisip de un alb orbitor, stînci sălbatice și un vultur care tot încearcă să-mi

ciugulească ochii în timp ce-mi ţipă asurzitor în ureche. Aşa că pînă la urmă mă ridic din pat, mă înfăşor în halat şi cobor scările împleticindu-mă, să caut o aspirină. O să adopt regimul „Îndoapă-te cu pastile pînă te faci bine", hotărăsc. Doar în dimineaţa asta. Şi tocmai am pus piciorul pe ultima treaptă cînd primesc un SMS şi mi se taie respiraţia de emoţie. E de la Seb.

Nu ştiu, sîntem?

Mă uit la mesaj, cu tîmplele pulsîndu-mi. Nu ştiu cum să-i răspund. Dacă zic „Da", nu par prea încrezută? Fireşte că n-am de gînd să zic „Nu". Aş vrea de fapt să scriu „Nu ştiu, sîntem?", însă o să pară că-l copiez.

Cel mai important, îmi spun, e c-a răspuns. În nici două minute. Aşa că şi el se gîndeşte la mine. Şi poate că cel mai bine ar fi să nu-i mai scriu alt mesaj, ci să-l sun mai tîrziu, dar după ce iau *neapărat* o aspirină...

Deschid uşa de la bucătărie şi mai să-mi stea inima în loc. Ryan e la masă şi-şi îndeasă cereale în gură.

— *Ce cauţi* aici?

Mă ţin de tocul uşii.

— Neaţa.

Mă regalează cu un zîmbet orbitor, dar nu-i răspund.

— *Ce cauţi* aici? mai încerc o dată. Ce... Cum...

Simt că o iau razna. Oare şi Ryan face parte din fantezia mea distopică? Oare e un produs al imaginaţiei mele, menit să mă chinuiască şi mai tare?

— Mi-a dat Jake o cheie, mi-a zis că pot să stau în fosta lui cameră.

Îmi face cu ochiul sugestiv.

— Mi-a zis că tu n-o să fii aici, altfel aş fi urcat eu la tine.

— Eşti îngrozitor, îl fixez furioasă. Vreau să pleci.

— Ai puţină inimă! zice Ryan arătînd spre mîncare. N-am terminat! Deşi, sincer să fiu, fulgii ăştia sînt de-a dreptul greţoşi, adaugă strîmbînd din nas.

— Sînt ai lui Nicole, zic. Sînt fulgi din grîu spelta.

„Idiotule", îmi vine să adaug. „Nu ştii să citeşti pe pachet?" Dar asta ar însemna să-i cînt în strună, cînd ceea ce-mi doresc e să nu mai fac asta vreodată, cît voi trăi.

— Grîu spelta, zice gînditor, luînd ultima gură. Aha. Trebuia să-mi dau seama.

— Pleacă, îi zic foarte serios. Acum.

— Şi, ce-ai mai făcut?

Se lasă pe spătarul scaunului, cîntărindu-mă din priviri într-un mod care altădată m-ar fi făcut să mă topesc de plăcere.

— Am tot sperat că poate mă suni.

A tot sperat că poate îl sun? Deschid gura, gata să-i dau vreo şase răspunsuri furioase, dar mă abţin. Nu-i cînta în strună, Fixie. E exact ce-şi doreşte.

— Pleacă, repet. Pur şi simplu, pleacă.

— Plec!

Ridică mîinile, părînd amuzat.

— Dar fă-mi şi mie o cafea înainte.

Să-i fac o cafea? Vorbeşte serios?

— Du-te! Pleacă! Pa şi pusi!

— OK, dar să ştii că ţi-am luat nişte gumă din geantă, adaugă, arătînd către sacoşa mea de pînză atîrnată pe un scaun. Nu te superi, nu?

— *Ieşi!* zic şi acum chiar că m-au apucat pandaliile.

Mă uit în jur înnebunită, găsesc mătura rezemată de un perete şi o iau.

— Ieşi! Afară! zic şi încep să-l împung cu mătura, încercînd să-l fac să iasă. Pleacă!

— Mă faci să leşin de rîs, Fixie! zice el ridicîndu-se. Ne mai vedem, gagico.

Gagico? Asta-i chiar ultima picătură.

Ridic mătura ca pe o lance de turnir şi pornesc spre el scoţînd un soi de strigăt de război, la care Ryan tresare uimit, după care porneşte pe hol, ba la pas, ba alergînd, în timp ce eu îl împung zdravăn cu coada.

— Du-te! strig în urma lui. Pleacă şi nu te mai întoarce niciodată! Nu mai ai voie în casa asta!

— Arăţi foarte bine, Fixie, zice în timp ce-l împing afară pe uşă. Te sun.

— Te rog, nu mă suna! Niciodată!

Trîntesc uşa. Apoi mă rezem de ea gîfîind şi chiar încep să rîd cînd îmi amintesc ce faţă a făcut cînd l-am atacat. Adevărul e că s-a cam speriat.

Mă întorc în cele din urmă în bucătărie, iau aspirina şi rămîn cîteva minute aşezată la masă, lăsînd toate evenimentele de ieri să mi se învîrtă în minte. Leila, plîngînd deasupra trusei de manichiură. Nenea Ned, bolborosind apoplectic. Morag, îmi amintesc brusc. O, Doamne. Trebuie să văd cum rezolv situaţia cu Morag. Şi cu Jake... Şi mama – e oare OK?

Tot aici mă aflu, într-un soi de transă, cînd se deschide uşa şi Jake intră în casă cu paşi mari. Mă holbez la el şi mi se pare că visez. Întîi Ryan, şi acum Jake? E îmbrăcat la fel de

elegant ca întotdeauna, într-un costum bine croit şi cravată, dar cînd îi vezi chipul te sperii. E palid, tras la faţă şi bărbia încordată îi dă un aer mînios, de parcă e gata să se ia în piept cu întreg mapamondul.

— Unde-i Ryan?

— A plecat.

N-am de gînd să recunosc că l-am dat afară, fiindcă Jake arată de parcă e gata să ia la pumni pe cineva şi s-ar putea să-şi verse nervii chiar pe mine.

— Aşa că, dacă voiai să te vezi cu el...

— Nu vreau, mi-o taie scurt.

Se duce nervos la fereastră şi mă uit la el în tăcere. E agitat în ultimul hal. Îşi trece o mînă tremurîndă prin păr, după care se întoarce cu faţa spre mine, mulţumindu-se să mă privească şi ştiu ce înseamnă asta. Înseamnă: „Deci ştii".

— Aseară m-am văzut cu Leila, îi zic ca să fie totul pe faţă.

— Mi-a spus, încuviinţează el scurt.

— Jake...

— Totul e o mare porcărie. Totul...

Se întrerupe, respirînd cu greutate. Mi-l amintesc brusc în adolescenţă, cum lovea doza de suc cu şutul, înjurînd ca un birjar.

— Jake...

Închid cîteva clipe ochii, încercînd să-mi adun gîndurile şi să scap de durerea de cap care încă nu mi-a trecut.

— *Cît de gravă* e situaţia?

Nu răspunde imediat. Îşi toarnă un pahar cu apă şi-o bea pe toată, cu capul dat pe spate. Îl privesc, captivată de felul în care i se mişcă mărul lui Adam în sus şi-n jos, întrebîndu-se ce Dumnezeu să-mi răspundă.

— Nu e nevoie să ştii, zice în cele din urmă.

— Ba poate că e! Jake, poate că asta e de fapt toată problema – că nu vrei să vorbeşti cu nimeni despre asta! mă trezesc turuind, gata să-i sar în ajutor. Noi sîntem familia ta. Sîntem aici pentru tine. Oricare e problema, o să te-ajutăm. Poate-ar fi bine să te vezi cu un expert în credite, să discuţi cu un consilier de orientare profesională...

— N-am nevoie de nici un *consilier*, ripostează nervos şi eu îmi muşc buza. Am nevoie de *bani*.

— Arăţi ca naiba, îi zic cu o grimasă. Arăţi ca un om care are în primul rînd nevoie să doarmă.

— Să dorm, auzi!

Pufneşte într-un rîs furios şi-i văd iar vena pulsînd la tîmplă. Tot ce-i spun îl enervează şi mai tare, dar nu mă pot abţine.

— De ce nu te duci să tragi un pui de somn? îi sugerez. Eu o să fac nişte supă. Şi pe urmă ne aşezăm frumos la masă şi facem un plan.

O fracţiune de secundă, mă gîndesc că e posibil să fie de acord. Zăresc în ochii lui un licăr de emoţie adînc îngropată şi am sentimentul că poate am reuşit să ajung la acel Jake de demult. Dar aproape imediat, licărul dispare. Şi-a ridicat iar scutul de protecţie şi a început din nou să se plimbe nervos prin cameră.

— N-am nevoie nici de supă, nici de plan şi nici de altă tîmpenie de genul ăsta. Am nevoie de bani.

Se întoarce iar spre mine şi mă fixează cu chipul brusc însufleţit.

— Uite ce ai de făcut. Te duci şi te întîlneşti cu iubitul tău cel bogat şi-mi faci rost de nişte bani. Sau de o firmă cu care să fac afaceri. Ceva, orice.

— *Poftim?* Nu pot să fac asta!

Sînt atît de şocată, că m-apucă efectiv rîsul.

— Am nevoie să faci asta.

— Jake, nu pot.

— Am nevoie s-o faci, repetă el cu asprime. Dacă nu obţin bani în curînd, o să fiu nevoit să apelez la tipii care-ţi rup picioarele.

Perspectiva mă-nfioară şi corbii încep să bată din aripi mai tare ca niciodată, dar fac un efort să nu cedez. Dragostea poate fi şi dură. Aşa a zis Seb. O să pun un zid între mine şi el.

— Trebuie să existe şi altă cale.

— Am *încercat* toate celelalte căi! izbucneşte el. Ştii ce-i trebuie oricărui om de afaceri, Fixie? Un pic de noroc. Un dram. Ei bine, tu ieşi cu tipul ăsta, Seb, şi uite dramul meu de noroc.

— Ne-am certat aseară. Nici măcar nu sînt sigură că mai sîntem împreună, îl contrazic.

— Totuşi îţi e dator, nu? ripostează Jake imediat. Nu i-ai salvat viaţa sau aşa ceva? Mi-a povestit Leila, adaugă şi îmi blestem zilele că aseară, în timp ce ea-mi dădea cu ultimul strat de ojă, m-am trezit povestindu-i cîte-n lună şi-n stele despre Seb.

— Nu e bogat, îi zic. Chiar nu e. Doar gestionează bani, atîta tot. Nu e genul care se sparge în figuri, nu e ca toţi amicii tăi milionari.

— Dar are acces la bani, spune Jake. Cunoaşte lume. Iar eu sînt disperat.

Vine la mine şi-şi apropie faţa de a mea.

— *Familia e pe primul loc,* Fixie. Fă asta pentru mine. Sau vrei să ne distrugi familia?

— Cum adică „să ne distrugi familia"? zic îngrozită.

— Dacă nu faci asta pentru mine, s-a terminat, zice tăios. Familia noastră o să fie distrusă.

Ce vrei să spui, că eşti în stare să te uiţi cum propriul frate se duce la fund? Crezi că după asta o să ne mai putem juca de-a familia fericită?

Îmi întoarce spatele şi eu expir profund. Mi se învîrte capul şi aproape îmi dau lacrimile. Ştiu ce-a zis Seb: dragostea poate fi şi dură. Dar eu nu sînt suficient de puternică. Nu pot să blochez energia lui Jake, agresivitatea lui.

Îmi amintesc brusc vocea mamei: „Atîta te rog, Fixie, să nu pierdeţi magazinul. Şi să nu laşi familia să se destrame". I-am promis asta. I-am arătat spre masa din living şi i-am zis: „Cînd te întorci, o să stăm toţi aici, ca să serbăm. Magazinul o să meargă ca pe roate. Şi o să fim o familie fericită".

Mă cuprinde un val de disperare. Am eşuat în toate privinţele. Morag ameninţă cu demisia. Vînzările merg prost. Şi acum Jake o să divizeze familia. O s-o asmută pe Nicole împotriva mea. Cînd se va întoarce, mama va găsi nu o familie, ci mai multe facţiuni aflate în război şi o să fie distrusă.

Nu pot să fiu dură. Nu atît de dură. Pur şi simplu nu pot.

Şi oricum, ce mare lucru îmi cere Jake de fapt? Vrea doar să-l rog pe Seb să-l ajute. Nu e cine ştie ce.

— Bine, murmur într-un tîrziu.

— Adică eşti de acord să faci asta? se luminează el la faţă.

Drept răspuns, iau telefonul şi-i scriu un mesaj lui Seb: **Pot să vin să te văd? La prînz?**

Îl trimit şi îmi răspunde aproape instantaneu: **Sigur că da!**

— OK, s-a bifat, zic lăsînd telefonul jos. Mă văd cu el la prînz.

— Da! zice Jake, dînd un pumn energic în aer. Fixie, eşti o bomboană.

— Nu pot să-ţi *promit* nimic, zic, vrînd să înţeleagă clar situaţia. Nu pot să-ţi *promit* nimic. Tot ce pot să fac e să-i cer ajutorul.

— Ei, o să te ajute, zice Jake şi pare că încrederea în sine i-a revenit în întregime. O să te ajute, Fixie.

În drum spre serviciu, mă tot uit la mesajul de la Seb şi încerc să-l analizez. Sînt doar trei cuvinte – **Sigur că da!** – dar cred că pot citi multe în ele. Pare că abia aşteaptă. A pus un semn de exclamare, ceea ce nu era neapărat necesar. Nu pare supărat. Sau... pare?

Încerc să mi-l închipui zicînd: „Sigur că da!" cu o mină furioasă, dar nu mi se pare credibil. *Cred sincer* că vrea să mă vadă. Sper să vrea. Şi evident că va trebui să discutăm despre ce s-a întîmplat aseară şi o să-i cer iertare că m-am uitat în camera fratelui său şi s-ar putea să fie un moment un pic dificil... dar o să trecem cu bine peste el.

Nu-i aşa?

În cele din urmă, bag telefonul în geantă. Nu mai pot face speculaţii – o să-mi crape capul. Intru în magazin şi o văd imediat pe Morag în capătul opus. Îi face morală lui Stacey – nu aud exact ce spune, dar îi arată către un raft – şi mă străbate un val de iubire pentru ea. Vrea să plece, dar tot îşi face timp pentru asta? Încă îi mai pasă de Farrs, ştiu că-i pasă.

Aud un bip în buzunar şi-mi scot telefonul, gîndindu-mă: „O fi Seb?". Dar e un mesaj de la mama:

Îmi pare rău că n-am apucat să vorbim, Fixie, azi mă simt mult mai bine. Sper că totul e OK. Cu drag, mama xxx

Ridic ochii spre Morag, care acum arată spre o cratiță, apoi recitesc cuvintele mamei: **Sper că totul e OK.**

Și eu sper. Din tot sufletul.

După ce Morag termină, îi fac semn ca să-i atrag atenția și, cînd se apropie, îi zic:

— Putem vorbi puțin?

O poftesc în camera din spate, cu un talmeș-balmeș de gînduri în minte. Nu știu ce-o să-i zic și nici cu ce să încep. Dar știu că trebuie s-o conving rapid. Trebuie s-o fac să rămînă.

— Morag..., încep în clipa în care sîntem amîndouă așezate, cu ușa închisă și cîte o ceașcă de ceai în față. De cînd a plecat mama în Spania, totul a luat-o un pic razna.

— Da, scumpa mea, zice Morag pe tonul ei de bun-simț, natural. Așa e.

— Dar am de gînd să schimb asta. O să renunțăm la toate cursurile de yoga, o să facem din Clubul de cofetărie o prioritate, o să aducem toată marfa înapoi...

— Bine, zice Morag. Fiindcă e mare nevoie.

— Vreau să mă uit puțin la comenzile noastre online. Trebuie neapărat să facem un efort mare ca să avem vînzări înainte de Crăciun. Trebuie să facem schimbări majore. Și *putem* să le facem.

— Da, zice Morag. Cred că puteți.

Voi. Nu *noi.*

Oare, în mintea ei, ne-a părăsit deja?

Se lasă tăcerea și îmi beau ceaiul, fără să știu exact ce-o să spun în continuare. Morag e o fire atît de practică, mă gîndesc cînd mă uit

la mîinile ei date simplu cu lac. Cunoaşte clienţii. Se pricepe la marfă. Se pricepe la preţuri. *Ea* e cea care ar fi trebuit să stea lîngă mine la masă în tot timpul ăsta şi să luăm decizii împreună. Nu Nicole. Şi nici Jake. Nici nenea Ned.

— Morag, dacă te-am putea convinge să rămîi la noi, mă trezesc zicînd, aş vrea să fii unul dintre directori.

Am zis-o fără să mă gîndesc. Dar în clipa în care am rostit cuvintele, mi-am dat seama că sînt adevărate. Ea e cea care a făcut din locul ăsta ceea ce e azi. Ar trebui să aibă de cîştigat din asta.

— *Unul dintre directori*? spune şi se uită la mine uimită.

— N-am ştiut să-ţi arătăm cît de mult te preţuim. Şi îmi pare rău. Te rog, Morag, rămîi.

— Deci e un soi de mită, sare imediat.

— Nu, scutur cu putere din cap. Cel puţin, nu aşa am vrut să sune. E o recunoaştere. A tuturor eforturilor tale.

— Director, zice ea fără grabă, de parcă încearcă să se obişnuiască cu gîndul, apoi mă priveşte bănuitor. Mama ta e de acord cu asta? Ea ţine mult la povestea asta cu familia. Iar eu nu fac parte din familie.

„Familia e pe primul loc", îmi vine în minte. „M-am cam săturat de povestea asta cu familia pe primul loc." Nu spun că tata n-a avut dreptate, n-o să susţin niciodată asta, dar poate că încep să văd ideea de „familie" un pic diferit. Nu e vorba doar de oamenii cu care împarţi aceleaşi gene, ci şi de cei de care te leagă loialitatea, prietenia şi respectul. Sînt cei pe care-i iubeşti.

— Faci parte din familia Farrs, spun. Şi asta-i tot ce contează.

— Fixie, nu mi-ai răspuns la întrebare, zice Morag tăioasă şi mă gîndesc imediat: „Uite, de-asta avem nevoie de ea: nu-i scapă nici un amănunt". Mama ta ştie de oferta pe care mi-ai făcut-o?

— Încă n-am întrebat-o, dar nici nu e nevoie, o privesc hotărîtă. Ştiu că o să fie de acord.

N-am fost în viaţa mea atît de sigură de ceva. *Ştiu* că asta e decizia corectă. Mama mi-a dat sarcina de-a avea grijă de magazin şi exact asta fac.

— Bine, o să mă gîndesc, zice Morag terminîndu-şi ceaiul. Ar fi cazul să mă întorc la treabă.

Şi e atît de calmă, de netulburată, de demnă de admiraţie, că în timp ce mă întorc la casa de marcat, ţin degetele încrucişate la spate, gîndindu-mă: „Te rog, rămîi, te rog, rămîi, te rog, rămîi".

Cred că o să accepte.

Întîmplarea face că în dimineaţa asta avem un grup de turişti japonezi, în căutare de suvenire cu steagul Angliei. Morag, Stacey şi cu mine le vindem douăsprezece căni, şaisprezece feţe de pernă şi un calendar, în timp ce Greg încearcă să „vorbească japoneză", folosind expresii pe care le-a reţinut din desenele manga. Dar nici unul dintre japonezi nu pare să priceapă vreun cuvînt.

— Ce le-ai *spus*? întreb după ce ei pleacă.

— Nu sînt sigur, recunoaşte. Probabil că „ucide".

— „Ucide"? mă holbez la el. Le-ai zis „ucide" în japoneză?

— Sau poate că nu, zice după o clipă de gîndire. Poate c-am zis „decapitează".

— *„Decapitează"*? repet îngrozită. Ai întîmpinat un grup de clienţi cu cuvîntul *„decapitează"*?

— N-au înţeles, se bagă şi Stacey. S-au gîndit doar că-i un idiot. Ce face iubitul tău, Fixie? adaugă fără nici un preambul, dînd din gene sugestiv.

— A, zic luată ca din oală. Păi, face... ăăă. Bine.

Trebuie să am grijă cu Stacey, are un şaselea simţ. Îi evit privirea curioasă – şi Greg pare destul de interesat – şi mă uit la ceasul de la mînă.

— Totul e-n regulă, adaug iute. De fapt, trebuie să plec. Apropo, avem o nouă regulă, adaug peste umăr în timp ce mă duc să-mi iau haina. Oricine-i spune „decapitează" unui client e concediat.

— Dar nu-i *corect*, îl aud pe Greg murmurînd în urma mea. Dacă vine vorba în timpul conversaţiei?

— În timpul conversaţiei? face Stacey ironică. Eşti bolnav la cap, Greg? În viaţa mea n-am zis nici măcar *o dată* cuvîntul „decapitează".

— Tocmai l-ai zis! sare Greg victorios. Tocmai l-ai zis!

Îmi muşc buza, încercînd să nu zîmbesc. Or fi ei cam duşi cu pluta... dar îmi iubesc angajaţii.

Seb şi cu mine n-am stabilit o oră exactă la care să ne vedem, aşa că, în timp ce ies pe uşă, îi trimit un SMS:

Sînt în drum spre tine. E OK?

Primesc aproape imediat răspunsul lui:

Bine.

Mai scriu un mesaj: **Mă bucur, ne vedem curînd** şi ezit dacă să adaug sau nu şi un sărut, cînd

primesc alt mesaj. E tot de la Seb și, cînd îl citesc, mă trece o undă de șoc.

De ce vrei să ne vedem?

Sînt atît de bulversată, că rămîn împietrită pe trotuar. De ce vreau să ne vedem?

De ce?

Preț de cîteva clipe, nu știu ce să-i răspund. Cum *adică*? Nu e clar de ce vreau să ne vedem? Să-l rog să-l ajute pe Jake e chiar ultima dintre prioritățile mele. Vreau să-l văd pe Seb. Vreau să-l iau în brațe. Vreau să-i spun cît de rău îmi pare c-am făcut greșeala de-a intra în camera fratelui său. Vreau să-i spun că *am încercat* să-i urmez sfatul, *am încercat* să fiu dură cu Jake, dar uneori pur și simplu nu mă simt suficient de puternică.

Vreau să fiu cu el. Atîta tot. Vreau să fiu cu el.

Îmi continui drumul, încercînd să-mi pun gîndurile în ordine, să văd ce să-i spun și, în timp ce fac asta, sînt tot mai supărată. *De ce vrei să ne vedem*? Asta nu-i o întrebare prietenoasă. Nu-i o întrebare de genul hai-să-ne-pupăm-și-să-ne-mpăcăm. El *nu vrea* să ne pupăm și să ne-mpăcăm?

În clipa în care îmi dau seama de asta, mă simt brusc pustiită, speriată și un pic tembelă. Oare n-am înțeles eu bine? Oare am presupus greșit că...

O, Doamne. Oare el vede lucrurile cu totul altfel decît mine?

Ne-am *despărțit*?

Simplul gînd îmi provoacă o durere insuportabilă în tot corpul. Despărțiți. Nu ne putem despărți. Am nevoie de el. Închid ochii, încercînd

să respir egal, dorindu-mi să nu fie adevărat. Nu poate fi. Nu se poate să-şi dorească asta. Dar altfel de ce mi-ar fi trimis un asemenea mesaj oficial, prin care pune distanţă între noi?

Recitesc cuvintele – **De ce vrei să ne vedem?** – şi le simt cum taie în carne vie. Unde e intimitatea? Unde e afecţiunea? Ce sîntem, parteneri de afaceri?

Îmi zvîcneşte capul şi am sentimentul că, dacă nu fac un efort, o să încep să plîng. Dar n-o să plîng. Sînt Fixie Ninja. Sînt dură. Dacă vrea să fim formali, asta o să fac.

Scriu alt mesaj, bătînd atît de tare în tastatură, că greşesc întruna literele, dar nu-mi pasă, trebuie să-mi exprim cumva durerea.

Vreau să te întreb ceva legat de afaceri.

Îl trimit, apoi aştept cu respiraţia tăiată. Şi eu pot trimite mesaje care să taie în carne vie. Şi eu pot să fac pe distanta şi pe oficiala. O clipă mai tîrziu, îmi bipăie telefonul: **Bine.**

Mă uit lung la cuvîntul laconic şi simt o nouă împunsătură în inimă. De ce se poartă aşa? De ce a renunţat atît de uşor la mine? OK, aseară ne-am ciondănit. A fost o simplă ceartă. Cuplurile se mai şi ceartă. Chiar are de gînd să renunţe la tot ce-a fost între noi fiindcă am făcut o singură greşeală idioată?

Mă uit la toate mesajele pe care le-am schimbat azi cu el şi pur şi simplu nu pricep. Azi-dimineaţă mi s-a părut OK. Nu exuberant, dar nici rece. Părea că chiar vrea să mă vadă.

Acum însă sună rece şi detaşat şi nu e deloc Seb cel pe care-l cunosc. Nu mai zic Seb de care sînt îndrăgostită. Ce s-a întîmplat? Şi de ce?

Nu pot să răspund la toate întrebările astea stînd încremenită pe trotuar. Aşa că, într-un final, plec mai departe tîrşîindu-mi picioarele, de parcă m-aş duce la tăiere. Abia aşteptam să-l văd. Dar acum mi-e pur şi simplu groază.

Ajung la clădire, Seb mă întîmpină la lift şi-mi dau seama pe loc: e şi mai rău decît mi-am imaginat.

— Deci, zice. Bună.

Îmi întinde mîna, dar nu mă sărută. Are chipul încordat. Are privirea întunecată, rău prevestitoare şi se uită undeva dincolo de mine. Îi strîng mîna, cu un sentiment uşor suprarealist.

— Bună, îi zic. Îţi mulţumesc c-ai acceptat să ne vedem.

— Pentru puţin.

Mă conduce în birou ca pe o străină şi mă întreabă politicos dacă vreau cafea. În tot acest timp, trupul lui mai că nu ţipă: e ţeapăn şi încordat, păstrează distanţa, se fereşte de mine în toate felurile. Mă tot gîndesc: „E o glumă? Chiar ne purtăm aşa?". Dar nu pare deloc să fie o glumă.

În timp ce-l aştept să revină cu cafeaua mea, mă uit în jur la birou. E mult mai plin de personalitate decît apartamentul. Arată mult mai mult ca un cămin, cu toate cărţile şi fotografiile şi cu covorul colorat.

Ăsta e căminul lui, îmi dau brusc seama. Şi atunci, apartamentul... ce e?

Un depozit de amintiri. Cuvintele îmi vin singure în minte. Apartamentul lui e un depozit de amintiri. Gol şi neiubit şi în aşteptare. Şi brusc simt o nevoie disperată să vorbesc cu el despre asta. Dar cum o pot face cînd stăm aşa

încordaţi, ca două pisici pregătite să se ia la bătaie?

Se întoarce cu două căni şi ridic privirea, sperînd că poate acum va fi mai destins – dar pare chiar mai puţin prietenos decît înainte.

— Cu ce te pot ajuta? zice aşezîndu-se şi simt o nouă durere în inimă.

Bine. Dacă aşa vrea să cînte, aşa o să jucăm.

— Am venit să-ţi cer o favoare, zic sec. Nu pentru mine, pentru altcineva. Pentru...

— Da, bănuiam, mă întrerupe.

E atît de ostil, încît tresar. Pare că fierbe de mînie. Chiar de ură. Şi, OK, *ştiu* că mi-a zis că trebuie să fiu dură cu Jake. *Ştiu* că faptul că am venit să-i cer să-l salveze de la necaz e exact opusul sfatului său. Dar chiar e nevoie să fie atît de moralizator?

— Nu mă aştept să înţelegi, zic.

— Foarte bine. Pentru că, sincer să fiu, nu înţeleg.

— Păi, bănuiesc că nu sînt atît de puternică pe cît mă credeai, îi răspund mîhnită. Îmi pare rău.

— A, nu e nevoie să-ţi ceri scuze.

Are privirea atît de dură şi de necruţătoare, că mă crispez.

— E viaţa ta. Faci ce vrei.

Fac ce vreau? Cum poate să se poarte *aşa*?

— Seb...

Mă uit la el şi-mi reţin cu greu lacrimile.

— Uite ce e. Ştiu că eşti supărat. Ştiu că te-am rănit şi-mi pare rău. Dar lasă-mă să-ţi spun de ce sînt aici.

— *Serios?* îmi aruncă atît de maliţios, că trag aer în piept şocată. Am o idee mai bună, Fixie. Hai să nu vorbim despre asta. Ce vrei? Bani?

Îl privesc jignită. *Bani?* Şi tocmai sînt gata să-i răspund: „Nu te prosti, tot ce vreau e un sfat pentru Jake sau poate un contact sau chiar şi o simplă îmbrăţişare mi-ar fi de ajuns...", cînd ceva din sufletul meu se frînge. Dacă nu ne iubim, de ce tot ezit?

— Păi, adevărul e că îmi eşti dator, îi arunc vorbele ca o palmă direct în figură.

Faţa i se face ca de ceară şi mă înspăimîntă.

Se lasă tăcerea cîteva momente. În aer e o tensiune de poţi s-o tai cu cuţitul. Mă simt ca într-un coşmar şi trebuie să mă trezesc. Trebuie s-o iau de la început. Să spun altceva. Să fac lucrurile să meargă într-o altă direcţie.

Însă nu pot. Asta e viaţa reală.

— Da. Îţi sînt dator, zice el într-un final, cu glas străin. Cît vrei? Stai să găsesc un carnet de cecuri.

Se ridică fără să se uite la mine, se duce la un fişet şi caută printr-un sertar de jos. Îl privesc încremenită de suferinţă. Am obţinut lucrul pentru care am venit. Şi atunci de ce-mi simt sufletul atît de gol?

Şi ce caut aici de fapt? Ce *fac*?

Încerc să-mi vin în fire şi-mi amintesc despre ce e vorba: despre Jake. Datorie. Familie.

Doar că, stînd aşa aici, toate astea par să însemne altceva decît pînă acum. Le văd în altă lumină decît pînă acum. Să zicem că Seb îi dă lui Jake o sumă considerabilă. Şi atunci? Ce am obţinut? Jake o să-i cheltuiască pe prînzuri scumpe, nouă o să ne spună o groază de bazaconii despre „afaceri de viitor" şi o să ajungem înapoi de unde am plecat.

În timp ce Seb deschide şi închide sertare, mă simt buimacă şi confuză. Am sentimentul că sînt

legată de mîini şi de picioare. Nu-mi mai amintesc de ce m-am gîndit că e o idee bună să vin aici. N-am nici un plan. N-am nimic. Nu ştiu decît că mi-am distrus orice speranţă de-a mai fi Seb.

Durerea e atît de puternică, încît îmi las capul în mîini. Îmi trec prin cap o mie de gînduri răzleţe, într-un şuvoi greu de controlat. *Familia e pe primul loc. Dragostea e dură. Pune un zid între tine şi ei.* Asta a spus Seb: *Pune un zid între tine şi ei.* Dar cum să pun un zid între mine şi Jake? Mi-a zis că, dacă nu-l ajut, n-o să mai fim o familie. Părea că ştie exact ce spune. Şi eu îmi iubesc familia. O iubesc, în ciuda tuturor lucrurilor...

Apoi îmi dau seama.

Dragoste. Totul e despre dragoste.

Dragostea nu înseamnă să pui ziduri între tine şi ceilalţi, ci tocmai invers. Dacă iubeşti pe cineva, te implici în viaţa lui. Nu pui un zid între voi, ci *vorbeşti* cu el.

Cînd am vorbit ultima oară cu adevărat cu Jake? Sau cînd a vorbit mama cu el? Jake nu ne lasă să ne apropiem. Ne ţine departe cu maşinile lui scumpe şi accentul lui superior, cu minciunile şi ameninţările lui. Dar cine e el, dincolo de faţada asta?

Simt că-mi explodează capul. Văd totul mult mai limpede. Nu e nevoie să-l iubesc pe Jake mai puţin, ci să-l iubesc *mai mult*. Cu toţii trebuie să facem asta. Eu. Mama. Leila. Are nevoie de o dragoste dură, necondiţionată, care înseamnă să-l ajutăm efectiv să se pună pe picioare.

Dragoste dură. Dragostea cea mai dură. Cea mai neţărmurită dragoste care există.

— OK, aud glasul lui Seb şi, cînd ridic capul, îl văd aşezat iar la birou. Cît îţi datorez?

O rază îi luminează ochii, făcîndu-i iar verzi-căprui. Mă uit la chipul lui şi mă trezesc gîndindu-mă „Te iubesc". Dar la ce m-ajută asta acum?

— Nimic, îi răspund şi-mi iau geanta. De fapt, n-am nevoie de nici un ban. Şi nici de ajutor. Îţi mulţumesc. Scuze pentru deranj.

— Ce întoarcere cu o sută optzeci de grade, zice Seb impasibil.

— Da, aşa e. Am avut o revelaţie. Şi adevărul e că tu ai fost cel care m-a ajutat să-mi dau seama.

Îmi tremură uşor vocea şi îmi dreg glasul.

— Aşa că... mersi.

— A, da? zice Seb cu o indiferenţă de piatră.

— Da. E meritul tău.

Expresia lui nu mă încurajează cîtuşi de puţin, dar mă forţez să continui.

— Cînd ai vorbit despre dragostea care e uneori dură, m-ai ajutat să-mi dau seama că, dacă iubeşti cu adevărat pe cineva, nu te mulţumeşti să-i pui bani în braţe. Îl ajuţi să devină persoana care ar putea fi. *Asta* înseamnă iubirea necondiţionată.

Îl privesc disperată să văd o reacţie, puţină căldură, *ceva*...

— Iubire necondiţionată, repetă Seb într-un final, cu voce stranie.

E aprins la faţă, de parcă i-aş fi tras o palmă.

— Ce să zic, mă bucur că ţi-ai dat seama singură de asta. Eu am o zi foarte încărcată. Aşa că...

Îşi trage scaunul înapoi, semn că întrevederea s-a terminat.

Mă uit lung la el, epuizată. Asta-i tot? Asta e reacţia lui?

— De ce nu te bucuri? mă trezesc zicînd şi, spre groaza mea, pe obraz mi se preling două lacrimi. Te-am ascultat! Ţi-am urmat sfatul!

— Sînt bucuros, zice el. Superbucuros. Baftă cu proiectul tău. La revedere, adaugă ridicîndu-se şi mă ridic la rîndul meu, cu picioare nesigure.

— La revedere, îi răspund cu sarcasm mîhnit. Mă bucur că te-am cunoscut.

Ies valvîrtej, ca în transă, în timp ce ochii mi se umplu de lacrimi. În drum spre uşă, zăresc pe un raft banderola pentru cafea şi mi se strînge inima.

Dar am o furtună prea mare în suflet ca să mă mai gîndesc la asta sau la orice altceva în afara faptului că Seb s-a uitat la mine ca la o străină. Totul e mai rău decît înainte. Şi pur şi simplu *nu pricep* de ce.

Douăzeci și patru

Mă întorc la Farrs și îl găsesc pe Jake așteptînd afară, încordat și strîns în sine ca un șarpe gata să atace.

— Deci? spune apropiindu-se de mine. Ce-a zis? Ce-a zis?

Trag aer în piept, încercînd să mă liniștesc, încercînd să nu iau în seamă corbii. Iubire necondiționată, îmi repet. Pot să fac asta. Poate că, dacă îi vorbesc sincer și din inimă, o să reușesc să ajung la sufletul lui.

— Nu ți-am făcut rost de bani, îi zic.

— Bravo. Mersi pentru nimic.

Pleacă de lîngă mine nervos, cu o privire ucigașă.

— Nu ți-am făcut rost, continui cu glasul tremurîndu-mi, disperată, fiindcă n-ar trebui să mai iei bani cu împrumut. Așa n-o să reușești decît să te afunzi tot mai adînc. Jake, n-ai putea să faci niște schimbări în viața ta?

S-a rezemat de fațada magazinului. Mă duc după el și-l privesc stăruitor în ochi, încercînd să-l fac să se uite și el la mine.

— N-ai putea să nu mai inviți oamenii la mese scumpe la restaurant? Să nu mai visezi afaceri de j'de milioane de lire, care n-o să se

finalizeze niciodată? Fă ceva concret. O muncă palpabilă. Nu crezi că asta te-ar face mai fericit?

Tac şi-l privesc cu speranţă, care mi se năruie însă instantaneu. Am fost o idioată să sper să-l ating la coarda sensibilă. Nu pare transfigurat. Nu exclamă: „Dumnezeule mare, ai dreptate". Nu sare să mă îmbrăţişeze strîns, după care să zică: „Mersi. Văd totul mult mai limpede acum".

— Du-te naibii, Fixie, mormăie şi o porneşte furios pe stradă.

Îmi bate inima ca unui iepure şi corbii flutură din aripi în jurul capului meu. O parte din mine vrea să alerge după el, să-i ceară scuze, chiar să se tîrască în genunchi, cerînd iertare. Dar cealaltă parte e mai inteligentă de-atît. Trebuie să rămîn fermă. E abia prima rundă.

Aştept pînă dispare după colţ, după care scot telefonul şi scriu un SMS.

Bună, Leila. Putem vorbi? Fixie xxx

Îl trimit, după care oftez adînc, încercînd să scap de amintirea vocii lui Jake din urechile mele. E tot ce pot face în clipa asta. Am alte lucruri la care să mă gîndesc.

Îmi petrec tot restul zilei făcînd planuri pentru magazin. Lucrurile pe care le putem pune în aplicare *acum*. Pînă seara, am deja gata o listă cu promoţiile de Crăciun, cu preţuri, reduceri, evenimente şi soldări. Am comandat marfă. Am regîndit partea din faţă a magazinului. Nu m-am consultat nici măcar o dată cu Jake, Nicole sau nenea Ned. Am luat toate deciziile singură, cerîndu-i ajutor telepatic mamei şi din cînd în cînd sfătuindu-mă cu Morag. Atît. Eu mă ocup de toate astea. Eu, Fixie.

Ajung acasă frîntă şi o găsesc pe Nicole rezemată de tocul uşii de la bucătărie, cu ochii în telefon, ca întotdeauna.

— A, bună, Fixie, zice ridicînd privirea. Dumnezeule, Jake era *pornit rău* pe tine aseară.

— Ştiu, zic sec. Dar lasă că nici el nu-i chiar un înger. Aşa că sîntem chit.

Aştept să mai spună ceva despre ce s-a întîmplat aseară, dar se uită la ecranul telefonului încruntată.

— Sînt atît de stresată, zice cu năduf. Sînt, gen... Cu hormonii varză. Trebuie să merg la un consult.

— De ce eşti atît de stresată? o întreb din politeţe.

— Din cauza lui Drew. Mi-a rezervat bilet pentru douăştrei. Mi-a zis, auzi, *trebuie* să vii la Abu Dhabi, clipeşte spre mine. A şi *plătit* biletul.

— Şi care-i problema?

— E atît de pasiv-agresiv! face ea cu ochii mari. Încearcă să mă controleze! Ştie cît sînt de stresată şi totuşi, *o face*! E, cum să zic...

Lasă fraza în aer, cum face de obicei, şi mă încearcă o undă de nerăbdare.

— Credeam că eşti stresată fiindcă ţi-e dor de soţul tău, îi subliniez. El ţi-a cumpărat bilet de avion ca să te duci să-l vezi, aşa că nu crezi că ar trebui să fii *mai puţin* stresată?

— Nu înţelegi, mă străpunge ea cu privirea. Dumnezeule, mor dacă nu beau o cafea. Fă-mi şi mie una, Fixie.

Număr pînă la trei, apoi zic limpede:

— Fă-ţi singură.

— Poftim? întreabă ea clipind uimită.

— Avem espressor, îi arăt. Fă-ţi singură.

— Ei, dar ştii bine că nu mă pricep, răspunde Nicole imediat, de parcă ar afirma o lege a naturii.

— Atunci învață, îi zic. Îți arăt eu.

— Creierul meu nu poate reține asemenea lucruri, strîmbă ea din nas. E, gen, un blocaj mental! Haide, Fixie, fă-o tu. Te pricepi de milioane la făcut espresso.

Și în glasul ei de om indolent, în derivă, care crede că totul i se cuvine, e ceva care mă face să explodez.

— Nu-mi mai spune că mă pricep de milioane la lucruri pe care nu vrei să le faci tu! țip și tresare mirată. Nu mai face atîta pe proasta ca să muncească altul pentru tine!

— *Poftim?*

Se zgîiește la mine de parcă e prima oară în viața ei cînd mă aude vorbind și nici măcar nu știa că am voce. Și poate chiar nu știa.

— *Poți foarte bine* să înveți să umbli cu espressorul! Sigur că poți. Doar că nu vrei! Te fofilezi non-stop, Nicole! De la absolut tot! Inclusiv de la relația cu propriul soț!

Fir-ar. Asta nu știu de unde mi-a venit.

— Ce tot *spui*?

Își duce o mînă la gură defensiv și simt că mi-a luat fața foc. Cred că am exagerat puțin. Sau nu?

Înghit de cîteva ori în sec, reluînd în minte frenetic tot ce i-am spus. Aș putea să retractez. Să-i cer scuze. Să închei conversația. Dar nu am dispoziția necesară pentru a retracta sau a-i cere scuze sau a încheia discuția. Poate că e momentul să fim în sfîrșit genul de surori visate mereu de mama. Care știu cu adevărat ce se petrece în sufletul și în viața celeilalte.

— Știu că nu e treaba mea, îi zic mai calmă. Dar nu vorbești niciodată cu el la telefon. Pare că nici nu-ți pasă cînd e bolnav. Și acum nu vrei

să te duci la Abu Dhabi să-l vezi. Nicole... tu chiar *îl iubeşti* pe Drew?

Se lasă o tăcere grea. Chipul ei frumos e întors în altă direcţie, dar îi zăresc totuşi o anume încordare în colţul gurii. Se joacă cu ciucurii de la curea şi îi observ unghiile roase. Apoi, într-un final, întoarce capul spre mine şi văd, şocată, că are ochii plini de lacrimi.

— Nu ştiu, îmi spune în şoaptă. Nu ştiu. La naiba, chiar *nu ştiu*.

— Aha, zic, încercînd să-mi ascund şocul. Păi... cînd te-ai măritat cu el, îl iubeai?

— Nu *ştiu*, spune disperată. Aşa am crezut. Dar e posibil să fi făcut o greşeală uriaşă. Nu-i spune mamei, adaugă repede.

Tonul ei îmi aduce aminte de cel folosit cînd avea cinşpe ani şi am prins-o bînd dintr-o sticlă de votcă, şi mă pufneşte rîsul fără să vreau.

— Credeam că suferi în ultimul hal de anxietate de separare, zic şi văd cum îi freamătă nările.

— *Adevărul* ăsta e, chiar *am fost* extrem de stresată, zice regăsindu-şi aerul pompos. Instructoarea mea de yoga zice că e foarte îngrijorată pentru mine.

Îmi dau ochii peste cap. Nicole n-o să se ia niciodată în serios. Însă măcar pare ceva mai ancorată în realitate.

— Dar ce s-a întîmplat? nu mă pot abţine s-o întreb. Păreai atît de fericită la nuntă.

— Nunta a fost de vis, zice şi ochii i se umplu de duioşie. Luna de miere la fel. Dar pe urmă m-am trezit întrebîndu-mă: „Asta-i tot?". Nu mai am nimic de *planificat* de acum încolo, înţelegi ce zic? Toată încîntarea mi-a dispărut brusc. M-am trezit, nu ştiu, *tuflită brusc*.

— Nu puteai să te duci cu Drew la Abu Dhabi? îi sugerez. Chiar aşa, de ce *nu te-ai dus*? Să nu-mi spui că acolo nu sînt cursuri de yoga.

— M-am panicat, recunoaşte Nicole după o pauză. Ne-am certat de cîteva ori şi m-am gîndit: „Drew şi cu mine singuri în Abu Dhabi, în nu ştiu ce apartament pentru expaţi? Dacă nu ne înţelegem bine? Dacă ne certăm iar?". M-am gîndit că o să fie mai simplu aşa. Ştii ce zic. Că o să fie...

Lasă fraza în aer, în stil caracteristic.

— Te-ai gîndit că o să fie mai simplu să-ţi eviţi complet soţul decît să te certi de cîteva ori cu el.

Mă uit lung la ea.

— Da. Are sens.

— A fost stresant! zice Nicole scuzîndu-se. M-am gîndit: „O să rămîn în Anglia şi-o să aştept ca lucrurile să se aranjeze într-un fel sau altul".

— Problemele dintr-o relaţie nu se rezolvă fugind de ele! exclam uluită. Toate relaţiile sînt stresante! Toate cuplurile se mai şi ceartă! Îl *iubeşti* sau nu?

Nicole tace vreme lungă. Îşi răsuceşte părul pe degete, cu faţa întoarsă de la mine.

— Uneori cred că da, zice într-un final. Alteori mă uit la el şi mă gîndesc..., adaugă şi se strîmbă sugestiv. Dar ce să zic, nu l-am mai văzut de atîta timp, că...

Aştept să continue, după care îmi dau seama că a terminat ce-a avut de spus. Chiar şi pentru standardele ei, e un răspuns total nesatisfăcător.

— Nicole, trebuie să te duci la Abu Dhabi, îi spun fermă. Poate că acolo o să afli dacă îl iubeşti pe Drew sau nu.

— Da, zice ea îndoită. Bănuiesc că ai dreptate.

— *Trebuie* s-o faci, insist. Trebuie să petreceţi timp împreună. Trebuie să rezolvi situaţia. Altfel nici n-o ştii dacă vrei sau nu să fii măritată.

— Poate că da. Dar dacă mă duc la el şi...

Tace în stilul ei enervant, dar o dată-n viaţă ştiu exact ce vrea să spună. Vrea să spună: „Dacă îmi dau seama că nu-l iubesc pe Drew?". Pare speriată la culme.

Are de ce. Şi eu aş fi speriată în locul ei.

— Cred că trebuie să fii pregătită şi pentru eventualitatea asta, îi zic cu o compasiune pe care n-am mai simţit-o niciodată pentru ea. Pe bune acum, ce altceva aveai de gînd să faci? Aveai măcar *un plan*?

— Nu ştiu! M-am gîndit...

Şovăie, rozîndu-şi unghiile.

— M-am gîndit că poate Drew întîlneşte pe altcineva acolo şi lucrurile se rezolvă de la sine.

Sună atît de ridicol, că izbucnesc într-un rîs nestăvilit.

Nicole se încruntă şi pare că nu ştie precis dacă să se simtă jignită sau nu – însă apoi pe chip îi apare un surîs. Îi zîmbesc şi eu. Simt că, pentru prima oară în viaţa noastră, chiar am format o legătură. Fuseserăm mereu ca un circuit electric defect, pe punctul de-a fi aruncat la coş. Dar acum becul pîlpîie. Există speranţă.

— Dacă mai are vreo importanţă, să ştii că Drew mi se pare un tip extraordinar, zic. Dar asta e cumva irelevant. Întrebarea e dacă este bărbatul *potrivit*. Pentru tine.

— Ştii cum e, ori rămînem căsătoriţi, ori divorţăm, răspunde Nicole cu umor, ceva atît de rar la ea. Avem doar de cîştigat.

Se schimonoseşte atît de sugestiv, că nu pot să nu zîmbesc. Şi acum că începem să avem o relaţie adevărată, simt că e momentul să-i spun repede tot ce am de zis.

— Nicole, încă ceva, adaug rapid. Despre cu totul alt subiect, dar e important: am vorbit serios aseară. *Trebuie neapărat* să renunţi la cursurile de yoga. Trebuie să aranjăm magazinul cum a fost. Altfel Morag o să plece, o să dăm faliment, o să pierdem casa şi mama n-o să mai vorbească niciodată cu noi.

— Mereu exagerezi, Fixie, îşi dă ea ochii peste cap cum face de obicei.

— Nu exagerez! Chiar avem probleme! Mi-a zis Bob, adaug pentru a-mi întări spusele. Ieri.

O minciunică: el nu mi-a zis cu subiect şi predicat că avem probleme. Dar toată lumea îl respectă. Aşa cum mă aşteptam, o văd pe Nicole alarmată.

— A zis el că avem probleme?

— Da.

— Ce a zis exact?

— A zis...

Îmi încrucişez degetele la spate.

— A zis: „Aveţi probleme". Şi are dreptate! accentuez eu. Practic, am dat peste cap magazinul cît a fost plecată mama şi trebuie să punem lucrurile în ordine.

— Eu n-am dat peste cap nimic, ripostează Nicole pe tonul ei de prinţesă. Ai văzut pagina de Instagram?

Îşi dă părul pe spate şi-şi admiră reflexia în sticla bufetului.

— E *complet schimbată*. Toată lumea e de acord. Imaginile sînt *fabuloase*.

— Da, dar sînt doar poze cu tine! îi răspund exasperată. Şi singurele comentarii sînt de la tipi care vor să se întîlnească cu tine!

— Ne-a crescut vizibilitatea, răspunde ea imediat, însă pare în defensivă şi îmi dau seama că înţelege ce-i spun.

— Trebuie să impulsionăm serios vînzările de Crăciun, zic. Am o tonă de idei, dar am nevoie de ajutorul tău. Ajutor concret, în magazin.

— Aaa, nu pot, zice ea imediat. Nu sînt aici. Plec la Abu Dhabi.

Vorbeşte *serios*?

— Abia pe douăştrei, subliniez privind-o cu asprime. Pînă atunci, eşti liberă. O să mă ajuţi. O să faci ce spun eu. OK? Datorezi asta magazinului, adaug în timp ce ea dă să zică ceva. I-o datorezi mamei. Mi-o datorezi *mie*.

Nicole rămîne tăcută cîteva clipe, cu ochii mijiţi. Mă uit lung la ea, fără să clipesc, şi-mi dau seama că e probabil prima oară cînd mi-am spus vreodată ferm părerea în faţa ei.

— *Bine*, zice în cele din urmă, pufnind zgomotos. Dar să ştii că eu marfă nu car. Instructoarea mea de yoga zice că nu trebuie să ridic greutăţi. Am braţele extraordinar de subţiri.

— O să ţin cont de asta, zic înălţînd ochii spre cer. Şi acum, îţi prezint aparatul de făcut espresso, noul tău prieten la cataramă.

Mă săgetează cu o privire înciudată, apoi se apropie de espressor şi se uită la el îndoită.

— E atît de *complicat*, zice într-un final.

— Da. Şi?

Nicole apasă pe ecran la întîmplare şi tresare cînd acesta se luminează. După care se întoarce spre mine cu o căutătură suspicioasă.

— Te-ai schimbat, Fixie, zice.

— Da. Da, aşa e, încuviinţez eu ca în faţa unui lucru firesc.

— Ce face noul tău iubit? întreabă luminîndu-se brusc la faţă, de parcă asta ar putea explica tot.

— Nu face, zic sec. Ne-am despărţit.

Nicole face o grimasă de compasiune.

— Of. La naiba. N-a durat prea mult.

— Nu. În fine.

Ridic din umeri.

Ne privim în tăcere şi simt că în clipa asta avem mai multe în comun decît am avut vreodată. Am cunoscut nişte tipi, ne-am îndrăgostit şi totul părea că merge ca pe roate. Pînă n-a mai mers.

Mi se umezesc ochii şi mi se pune un nod în gît. Clipesc încercînd să-mi reţin lacrimile, dar Nicole observă. Mă priveşte fără nici o expresie – apoi întinde brusc braţele. Preţ de o clipă, nu ştiu ce înseamnă asta... apoi înţeleg. Mi se înroşesc urechile şi mă duc la ea, simţindu-mă aproape ridicol.

Braţele ei mă înconjoară şi-i vărs lacrimi fierbinţi pe umăr. Expir lung, de parcă mi-aş fi ţinut mult timp respiraţia. Cred că sînt ani de zile de cînd sora mea mai mare nu m-a îmbrăţişat. Miroase a parfum stil Nicole şi cerceii ei se ciocnesc cu un clinchet în timp ce mă mîngîie pe spate.

— Fă-mi o cafea, zice linguşitoare cînd ne desprindem din îmbrăţişare. Te rog.

— Nu!

Nu mă pot abţine şi pufnesc într-un rîs indignat, cu glasul încă răguşit de lacrimi.

— Nu fac asta! O să înveţi *să-ţi faci singură*!

Îmi ia mai mult de o jumătate de oră s-o învăţ. Doamne, ce enervantă e. Atunci cînd vede

ceva ce nu-i place, creierul pur și simplu i se blochează. Dar, pînă la urmă, ține în mînă o ceașcă de latte și se uită mîndră la ea.

— Vezi? îi spun. Acum trebuie să înveți să dezumidifici prăjitorul.

— „Să dezumidific prăjitorul"? repetă ea îngrozită și-mi mușc buza, chicotind.

Tocmai sînt pe punctul de a-i spune că am inventat chestia cu „dezumidificarea prăjitorului" ca s-o bag în sperieți, cînd îmi bipăie telefonul.

Bună. Jake e în ultimul hal. Ce s-a întîmplat? Poți vorbi acum? Leila xxx

Imediat, mă desprind mental de lîngă espressor, de lîngă Nicole, de lîngă probleme simple precum curățatul aparatului de făcut spumă de lapte... și revin la Jake. Îi văd privirea rece și furioasă și mi se face rău de la stomac.

Îi răspund grăbită Leilei:

Te sun în 5 minute xxx

Trimit mesajul, după care rămîn cu ochii în ecran descurajată. Știu ce cred că ar trebui făcut. Și vreau s-o fac. Însă nu pot singură.

— Nicole, zic în cele din urmă. Mai e ceva.

— Da? Se uită iar la espressor. Stai, știe să facă și macchiato?

— Mai e ceva. Și e important.

Aștept pînă se întoarce spre mine, apoi adaug:

— E legat de Jake.

Durează două zile să punem totul la punct. Îmi ia cam jumătate din timp să-i explic totul lui Nicole, care începe prin a spune:

— Pe bune acum, Fixie. Chiar trebuie să rezolvi tu *toate lucrurile de pe lume*?

Însă pe urmă vorbeşte cu Leila şi vede peretele de unde a fost smuls televizorul. Apoi ne întîlnim cu Bob în camera din spate de la magazin, el ne arată retragerile pe care le-a făcut Jake din contul firmei, şi pînă şi Nicole e şocată şi revine cu picioarele pe pămînt.

— Dar pe ce îi *cheltuieşte*? zice, răsfoind foile pe care ni le-a printat Bob. Nu se poate să se fi dus toţi pe afacerea aia fantomă, adaugă cu o grimasă, fiindcă i-am povestit deja despre ea.

— Ştiu şi eu? ridic din umeri. Chestii de-ale lui. Socializare. Dacă-l întrebi, o să-ţi spună că au fost prînzuri de afaceri sau că a frăgezit nişte clienţi pentru vreo colaborare viitoare. Dar nu poţi frăgezi clienţi la nesfîrşit. La un moment dat, tot trebuie să porneşti afacerea.

— Totuşi, cum de l-a lăsat mama să ia primul împrumut? ridică ea ochii spre Bob.

El se uită în jur de parcă ar vrea să se asigure că nu-l aude nimeni şi-şi bea nesul cu trei plicuri de zahăr. (Avem filtru de cafea, dar el preferă nesul.)

— Uite care-i treaba, zice ca şi cum s-ar scuza pentru ceva. Mama voastră a avut mereu o slăbiciune pentru Jake. Nimeni nu e perfect, dar ăsta e punctul ei slab, şi o ştie. Îmi zice: „Vai, Bob, n-ar trebui să fac asta", dar nu se poate abţine. De-a lungul anilor, l-a scos din multe belele. Chiar mă întrebam dacă voi, fetele, sînteţi la curent, adaugă luînd un biscuit de ceai cu mult unt. Dar, ca să zic aşa, acum sîntem cu toţii implicaţi în afacere.

L-a scos din belele? L-a scos din belele pe *Jake*? Mă uit la Bob şi mi se învîrte capul. Simt

că am rămas fără vlagă. Tot timpul ăsta, m-am simțit îngrozitor de vinovată fiindcă *eu* am folosit banii mamei. Fiindcă *eu* am dat greș. Jake m-a făcut să mă simt mereu vinovată și inferioară fiindcă el a făcut totul singur, fără nici un ajutor, ca antreprenor de succes.

Doar că n-a fost așa, ba dimpotrivă. Toate au fost doar minciuni.

Sau cel puțin... Stau și mă gîndesc înverșunată, încercînd să-mi amintesc. Oare chiar am fost cu adevărat mințită de cineva? Sau pur și simplu am presupus eu toate astea?

Aștept să mă cuprindă un val de furie la adresa mamei, însă nu se întîmplă nimic. N-o pot condamna. Sînt banii ei. Nici măcar pe Jake nu mă pot supăra. Mă simt doar puțin tristă. Fiindcă mi-am petrecut... cît, aproape toată viața comparîndu-mă cu Jake? Atîta timp și energie irosite absolut degeaba!

— Cît despre unchiul vostru, cred că Jake l-a amețit cu balivernele lui, zice Bob gînditor. Îmi închipui că și-au băut împreună ginul, Jake a aruncat niște cuvinte mari și Ned n-a simțit nevoia să-i ceară amănunte. Dar uite care-i treaba, dacă răspunzi de banii cuiva, trebuie să fii în stare să ceri amănunte. Nu contează dacă, făcînd asta, pari un idiot.

Dintr-odată, pe față i se întinde un surîs, ceea ce nu se petrece prea des.

— Mie nu-mi e niciodată teamă să pun întrebări stupide. Pur și simplu întreabă, asta spun mereu. Nu te costă nimic.

— Tu nu spui niciodată prostii, îi zic cu căldură. Ești un geniu.

— Ei, mă rog, spune cu un aer jenat. Să nu exagerăm. Îmi fac pur și simplu treaba.

— OK, bine, Fixie, ai dreptate, zice Nicole, lăsînd foile pe masă. Ca *de obicei*.

Îmi zîmbeşte scurt, îi răspund şi eu la fel, apoi hotărăsc să nu pomenesc nimic de faptul că de dimineaţă a lăsat un dezastru în bucătarie.

Pînă a doua zi după-amiază, sîntem gata – şi la ora şase aşteptăm pe treptele de la Grosvenor Heights toţi trei: Leila, Nicole şi cu mine. Stăm în şir, la lumina porticului elegant şi tremur uşor de frig. Dar şi de emoţie. Jake i-a trimis SMS Leilei că e în drum spre casă. Ajunge curînd. Mă uit la ceilalţi: Nicole are maxilarul încleştat. Leila pare pur şi simplu îngrozită. Dar tot e bine că a acceptat s-o facă. Fata asta e mai puternică decît pare.

Şi apoi iată-l că vine: se apropie de clădire cu ochii la telefon şi încremenim cu toţii. Cînd ne observă, tresare şocat şi iuţeşte pasul.

— Ce se întîmplă? întreabă cînd e lîngă noi. De ce sînteţi cu toţii aici? E legat de mama?

— Nu, zice Nicole. E vorba de tine.

— Poftim? exclamă el şi ne priveşte pe rînd, cu telefonul în mînă. Despre ce vorbeşti?

Nicole şi cu mine ne uităm la Leila, care face un pas în faţă, cu chip tremurător, dar plin de curaj.

— Jakey, ne mutăm. Renunţăm la apartament. Nu ne permitem să mai stăm aici.

Jake se face negru la faţă.

— Cred că glumeşti. Glumeşte, zice uitîndu-se la mine şi la Nicole. A luat-o razna, nu?

— Tata şi cu mine am pus un televizor nou pe perete, continuă Leila neabătută. Unul ieftin. Arată OK. Agentul imobiliar vine cu un cuplu să vadă apartamentul în vreo oră. Mîine mai

vin încă trei. E de părere că, dacă preţul e corect, o să se dea rapid.

Din cauza şocului, chipul lui pare o mască de plastic. Se uită la Leila fără expresie, după care face un efort vizibil să-şi vină în fire.

— Ce tîmpenie, zice dînd să treacă pe lîngă ea. Eşti drăguţă să te dai mai încolo ca să intru în propria casă?

— Am schimbat încuietorile, strigă Leila în urma lui şi Jake se întoarce încet pe călcîie.

— *Ce-ai făcut*? zice ameninţător.

— Am schimbat încuietorile. Doar ca să... fie totul mai limpede.

— M-ai lăsat pe dinafară? Adică nu pot să intru în propria casă? *Nu poţi* să faci asta! răcneşte furios şi ea pare pe punctul de-a ceda.

— Ei bine, a făcut-o, zic luînd-o pe Leila de mijloc. Jake, nu mai poţi continua aşa.

— Şi voi două ce naiba căutaţi aici? tăbară pe noi ca un tigru zgîndărit.

— Îi asigurăm sprijinul moral, zice Nicole. „Dacă vrei să faci lucrurile repede, fă-le singur", adaugă înţeleaptă, uitîndu-se la mine. „Dacă vrei să faci lucruri care să dureze în timp, fă-le împreună."

Sînt destul de sigură că a citit asta undeva, pe vreo pernă fantezie, dar dau din cap recunoscătoare. Chestia cu citatele lui Nicole e că unele dintre ele sînt chiar bune. Mai ales tăbliţa de lemn pe care mi-a dat-o ieri, pe care scrie „Eşti mai puternică decît crezi". M-am uitat destul de des la ea – şi *chiar mă face* să mă simt mai puternică.

— Jakey, ai de primit bani de undeva? zice Leila frîngîndu-şi mîinile. *Bani concreţi?*

— Am... mai multe afaceri în curs de finalizare, răspunde el ferindu-şi privirea. E un tip din Northampton, distribuitor de vinuri. Am mai multe chestii pe ţeavă...

— N-ai nici o chestie pe ţeavă, îl întrerupe Leila cu părere de rău. N-ai nimic.

Pe strada alăturată se aude o sirenă de poliţie şi, preţ de cîteva clipe, nimeni nu zice nimic. Mă trezesc gîndindu-mă brusc la Ryan. Jake seamănă mult prea mult cu Ryan. E ca şi cum încă mai încearcă *să fie* Ryan. Aşa cum a făcut mereu, de cînd erau adolescenţi. Se dă întruna mare cu ce-a făcut el şi cu cei pe care-i cunoaşte. Ryan a fost cel care l-a făcut pe Jake să i se pară normal să trăiască pe picior mare. Firește, Jake a fost mereu ambiţios, mereu şi-a dorit bani. Dar chiar şi aşa, ar fi fost foarte bine dacă nu l-ar fi cunoscut niciodată pe Ryan. Dacă nu l-am fi cunoscut nici unul dintre noi.

— Tata aşteaptă să mă ducă acasă, zice Leila ridicînd bărbia.

Are picioarele zvelte puse în valoare de blugii strîmţi, poartă cizme cu toc înalt şi unghiile ei sînt adevărate opere de artă iridescente. E atît de demnă, că-mi vine s-o iau în braţe.

— Toate lucrurile tale sînt în dubiţă. Tata zice că eşti bine-venit să stai cu noi un timp.

— Mi-ai mutat *lucrurile*? spune Jake clătinîndu-se pe picioare, primind încă o lovitură în plex.

— Închiriem apartamentul, Jake, zice Leila, de parcă i-ar explica unui retardat. A trebuit să fac asta.

— Eşti bine, draga mea? A trebuit să mut dubiţa ca să nu mă amendeze poliţia.

Ridicăm cu toţii privirea cînd auzim glasul răguşit care i se adresează Leilei. E Tony, tatăl ei. L-am întîlnit de cîteva ori. Are o firmă de construcţii în Northwood. E un tip înalt şi solid, cu mîini bătătorite. Cîntăreşte din ochi costumul scump al lui Jake cu dispreţ abia disimulat. Nu ştiu dacă s-au înţeles vreodată bine.

— Dacă ai necazuri, pot să te angajez pe şantier, îi spune lui Jake sec. Eşti necalificat, deci ai lua salariul minim.

— Mulţumesc, tată, zice Leila.

Ochii ei îl fixează pe Jake ca nişte făclii şi văd limpede mesajul din priviri: „Mulţumeşte-i tatei".

— Mulţumesc, Tony, zice Jake părînd că mai are un pic şi se sufocă.

— Bine. Foarte bine.

Tony se îndepărtează cu paşi mari şi Leila fuge după el clătinîndu-se.

— Stai, tată. Vin imediat. Lasă-mă un pic.

Se apropie de Jake ţăcănind pe tocuri şi chipul ei delicat radiază o forţă care o face şi mai frumoasă decît de obicei.

— Te aşteptăm în maşină zece minute, OK? Poţi veni cu noi sau îţi putem lăsa mobila în altă parte. Dar, dacă vii cu mine, trebuie s-o faci fiindcă îţi doreşti să vii. Trebuie să-ţi *doreşti* asta, Jakey. Tu şi cu mine...

Îi tremură brusc glasul.

— Putem avea o viaţă minunată împreună. Nu e nevoie să-mi cumperi diverse sau să fii un erou sau să mergem în fiecare seară la alt club. E vorba să ne facem planuri, să ne bucurăm împreună de viaţă şi... să fim noi înşine. Dar trebuie să-ţi doreşti *să fim noi înşine*, Jakey.

Arată spre el şi apoi spre ea cu degetele ei subţiri.

— Trebuie să-ţi doreşti să fim *noi înşine*.

Tace şi, o clipă, ne ţinem toţi respiraţia. Apoi se întoarce şi porneşte grăbită către tatăl ei, care o ia de braţ. Dispar amîndoi după colţ, în timp ce eu rezist cu greu dorinţei de-a exclama „Bravo, Leila!".

Arunc o privire spre Jake şi mă cutremur de şoc. Pare bolnav. S-a lăsat pe vine, stă cu capul plecat şi umerii îi tresaltă. Într-un tîrziu, ridică încet capul. Nu plînge, dar nici nu pare departe.

— Aţi tăbărît cu toţii pe mine, zice cu glas înecat. Şi cică voi sînteţi *familia mea*.

— *De-asta* am şi tăbărît pe tine, zic. *Tocmai* fiindcă sîntem familia ta. Şi fiindcă *ne pasă* de tine.

Pe vremuri tînjeam cu disperare după aprobarea lui Jake, care-mi oferea satisfacţie. Însă acum simt un cu totul alt fel de mulţumire. Convingerea că facem ceea ce trebuie.

— Deci asta e părerea voastră, că ar trebui să lucrez *pe un şantier*? zice cu o privire mîhnită. Asta credeţi despre mine?

— Dar de ce să nu lucrezi pe un şantier? zic brusc înfuriată. Cine *te crezi*? Jake, încetează să te mai dai mare aristocrat. Fii mîndru de familia din care te tragi. Leila are dreptate, trebuie să vrei să fii cine eşti. Eşti Jake Farr. Fii mîndru de asta.

Preţ de o clipă, priveşte absent undeva în zare, de parcă nu m-ar fi auzit.

— Fii mîndru că eşti Jake Farr, zice într-un tîrziu, cu glas stins. De ce să fiu mîndru? Sînt falit.

Îşi îngroapă iar capul în mîini, părînd distrus, şi-mi amintesc cît de distrusă am fost cînd am dat faliment cu Farr's Food. Îmi amintesc tristeţea

care mă copleşea cînd mă uitam la şorţurile verzi de sub pat. Aveam sentimentul că viaţa mea n-o să mai fie niciodată frumoasă.

Dar poate c-am avut noroc, mă trezesc gîndindu-mă. Cu toţii avem nevoie de un eşec de un fel sau de altul în viaţă şi eu l-am avut pe al meu timpuriu. M-am pus din nou pe picioare. Am învăţat că eşecul nu înseamnă că *tu* eşti un ratat, înseamnă doar că eşti om.

— O ai pe Leila, care e o fată *de nota douăzeci*, îi zic fermă. Ne ai pe noi. Şi ai magazinul Farrs. *Nu* „The Notting Hill Family Deli", nu mă pot abţine să nu-l împung. Farrs şi-atît.

Nici măcar nu se clinteşte, aşa că mă ghemuiesc lîngă el, încercînd să mă gîndesc ce altceva să-i mai zic ca să mă înţeleagă.

— Tata era atît de mîndru de tine, continui mai blîndă. Pentru el nu era important să fii cel mai deştept din clasă, să ai costume de designer sau să faci mai mulţi bani decît alţii. Îţi aminteşti ce zicea mereu? „Să faci o muncă cinstită ca să dormi bine noaptea."

— N-am mai dormit ca lumea de săptămîni întregi, spune Jake după o pauză.

Întoarce capul spre mine şi nu ştiu dacă e din cauza luminii, dar arată mai tras la faţă ca niciodată.

— Măi, somnul e vital, spune Nicole imediat. *Vital*. Ştiu ce-nseamnă, şi eu dorm foarte prost în ultimul timp, pentru că trec printr-o perioadă foarte grea, ştii ce zic? Dacă vrei, am nişte uleiuri esenţiale şi pot să-ţi dau, adaugă.

— Vezi? îi spun lui Jake. Uleiuri esenţiale. O să-ţi rezolve toate problemele.

Încerc să-l binedispun şi *parcă-parcă* îl văd mustăcind uşor. Abia vizibil.

— Acum o să-ţi poţi plăti datoriile? adaug mai serioasă.

— Da, zice Jake ferindu-şi privirea. Să zicem. Deşi, dacă le plătesc, nu-mi mai rămîne nici un ban cu care să fac afaceri.

Probabil nu suportă ideea de-a discuta despre finanţe cu sora lui mai mică, dar îşi dă seama că n-are de ales.

— Deci n-ai ajuns chiar la sapă de lemn, ridic din umeri. Ai datorii doar la Farrs, pe care le poţi plăti cu uşurinţă.

— Cum? întreabă de parcă aş vrea să-mi bat joc de el. Cum aş putea face asta?

— Munceşti, zic simplu. Pui osul la treabă.

În timp ce vorbesc, îmi dau seama că se întîmplă ceva ciudat. Glasul nu-mi mai tremură. Cuvintele mi se aud limpede. Şi nici corbii nu mai flutură din aripi în jurul capului meu.

Poate c-au dispărut în sfîrşit.

Douăzeci şi cinci

Jake e Omul de turtă dulce. Zece ore pe zi, stă în faţa magazinului îmbrăcat în costumul de Om de turtă dulce şi strigă:

— Poftiţi, poftiţi înăuntru! La Farrs găsiţi căsuţe din turtă dulce! Decoraţiuni de Crăciun! Forme pentru biscuiţi! Hohoho!

Împarte fluturaşi, turtă dulce şi cupoane cu oferte speciale.

Nu trebuia să facă asta toată ziua – iniţial, mă gîndisem să facem cu rîndul. Însă la o şedinţă cu personalul, încercam să ne împărţim între noi turele şi toată lumea se ciondănea legat de cine ce intervale preferă, cînd Jake a zis brusc:

— OK, ajunge. Eu sînt Omul de turtă dulce. Am stabilit.

Ne-am uitat cu toţii lung la el şi eu l-am întrebat:

— Toată ziua?

La care el a răspuns extrem de serios:

— E mai bine decît să stau toată ziua în magazin cu voi.

O clipă mai tîrziu (cînd ne-am asigurat că glumeşte), am rîs cu toţii.

Acum că Jake e ceva mai relaxat, acum că nu mai visează să cîştige milioane de lire şi munceşte pe bune la Farrs în fiecare zi, e destul de

vesel. E amuzant. El şi Stacey se tachinează reciproc şi Greg tot încearcă să-l convingă să înfiinţeze un grup intern de arte marţiale, cu doi membri: el şi Jake. (Bob a refuzat.)

— Deci, practic, Greg, vrei să mă baţi de să-mi sune apa-n cap, a zis el în cele din urmă, iar Greg a căscat ochii mari şi i-a zis că a înţeles *total* greşit ideea de arte marţiale, la care Jake mi-a făcut cu ochiul.

Cît despre talentul lui ca Om de turtă dulce, se pare că e excepţional! Promoţia merge mai bine decît aş fi putut visa: căsuţele de turtă de dulce zboară pur şi simplu de pe rafturi, împreună cu toate accesoriile de copt pentru Crăciun. Morag – noua noastră directoare – şi cu mine am discutat într-o seară şi am ales împreună ce marfă să comandăm. Am riscat şi am selectat şi cîteva articole festive despre care am simţit amîndouă instinctiv că vor avea succes – şi au mers chiar mai bine decît am sperat. Castronul decorat cu omuleţi de turtă dulce se vinde imediat ce-l punem pe raft şi varianta cu frunze de laur e aproape la fel de apreciată. Ba chiar am început să facem liste de aşteptare.

Au trecut trei săptămîni de la evaluarea sumbră făcută de Bob şi pînă şi el a rămas uimit cînd a venit pe-aici sîmbăta trecută. Magazinul era plin de lume. Jake striga întruna: „Nu uitaţi căsuţa de turtă dulce! Trei la preţ de două, în ambalaj pentru cadouri!". Nicole o ajuta pe Morag, făcînd cu copiii ornamente pentru masă, în timp ce părinţii lor se uitau prin magazin. Era o zumzăială veselă şi clopoţeii de la casele de marcat clincăneau întruna. Abia în ianuarie vom şti exact cît de eficiente au fost promoţiile, dar lucrurile arată destul de bine. Mult mai bine.

Adevărul e că Nicole și Jake au muncit de le-au sărit capacele. Am făcut cîte evenimente am putut seara, pentru a crește vînzările, cu diverse teme și promoții. A fost destul de obositor și a trebuit să ne regîndim prioritățile. Casa e vraiște, bucătăria e cu fundu-n sus, nici măcar nu ne-am *gîndit* la Crăciunul nostru și sîntem cu toții un pic amețiți... dar chiar a meritat.

Aseară, la primul nostru eveniment pentru seniori, Jake a reușit chiar să fie amabil cu clienții. A părut sincer încîntat să-l vadă pe adorabilul meu bătrîn care abia își tîrșîie picioarele, cel care cumpără căni maro, al cărui nume se pare că este Stanley. A fost, de asemenea, superșarmant cu Sheila *și* cu mama Sheiley, care are nouăzeci și opt de ani și care i-a spus lui Jake de vreo șase ori că e foarte chipeș și că mereu și-a dorit să-și găsească un gigolo.

Morag n-a arătat niciodată mai fericită – acum are mînă liberă și face o mulțime de planuri pentru Revelion. O să-mi organizez și eu propriile evenimente. O să fac lecții de gătit pentru clienți, o dată pe lună. O să le numesc Clubul de gătit pentru petreceri, ca să fie în ton cu Clubul de cofetărie, și lucrez deja la meniuri. M-am întrebat chiar dacă n-aș putea să reîncep să fac și puțin catering – pentru clienți, în timpul liber. Adică, de ce nu? Brusc, totul pare posibil.

Între timp, pagina de Instagram Farrs s-a schimbat, pozele cu Nicole fiind acum înlocuite cu fotografii cu clienți și prăjituri și – ideea mea – produse Farrs în diverse locuri amuzante din toată Londra. Am pus un mixer într-o cabină telefonică și un tocător stă în echilibru pe o cutie poștală roșie, iar Vanessa a postat chiar

şi o poză cu o formă pentru jeleuri pe scaunul ei de judecător.

Cînd ies din magazin să-i dau lui Jake un ceai, mă întîmpină cu: „Mai sînt cinci zile pînă la Crăciun! Hohoho!".

Am avut o mică discuţie cu personalul referitoare la întrebarea dacă e în regulă ca omul de turtă dulce să spună „Hohoho!", în care Greg a susţinut că Moş Crăciun are drept de autor pe asta. Dar eu am fost de părere că „Hohoho!" sună foarte vesel şi festiv. Şi, de la o vreme, rămîne valabil cam tot ce zic eu. (După care a vrut şi Stacey să participe, şi a găsit pe net un costum de Fată de turtă dulce. Dumnezeule mare. *Total* nepotrivit. În plus, stînd în frig doar în dresuri şi jartiere ar intra sigur în hipotermie.)

— Poftim, Omule de turtă dulce, zic întinzîndu-i lui Jake ceaşca cu ceai.

— *Gagiule* de turtă dulce, mă corectează el cum face mereu şi-mi dau ochii peste cap.

„Gagiul de turtă dulce" n-are nici o legătură cu Crăciunul – dar dacă aşa-i place, treaba lui.

— A, am un mesaj de la Leila, adaugă. Toată lumea e invitată la un pahar în Ajunul Crăciunului. La ora şase, fiecare-şi aduce de băut.

Acum un an, Jake n-ar fi dat în viaţa lui o petrecere gen „fiecare-şi aduce de băut". S-ar fi spart în figuri, ar fi servit şampanie şi s-ar fi dat mare cu tartinele scumpe. Dar acum e cu totul altă persoană. E oarecum mai disciplinat – dar şi mai relaxat, de parcă nu mai e nevoie să se dea drept altcineva. Nu mai are privirea încordată. Rîde mai mult. Cred că tatăl Leilei îl pune la punct – de cîteva ori, Jake a zis că poate el şi Leila ar trebui să se mute la noi acasă.

Dar cred că e foarte bine așa. Mi se pare că tatăl Leilei e exact persoana lîngă care trebuie să se afle Jake în clipa asta.

— Minunat, zic. Spune-i Leilei că vin.

— A zis că dacă vrei să aduci pe cineva...

Tace prudent și-mi aruncă o privire interogativă.

— Nu, mă forțez eu să-i zîmbesc. Vin singură.

Nu i-am povestit lui Jake despre Seb – relația noastră nu s-a schimbat *chiar atît* de mult. Dar, judecînd după expresia lui, sînt destul de sigură că Leila l-a pus la curent.

Așa că probabil știe că am fost cu Seb... și că, dintr-un motiv sau altul, acum nu mai sînt. Probabil știe cît am fost de distrusă. Ceea ce n-are de unde să știe e că am reluat acele ultime zile în minte de atîtea ori, aproape obsesiv, și tot nu-mi dau exact seama cum de s-a făcut totul praf și pulbere.

Ce s-a *întîmplat*? Eram fericiți și, doar o clipă mai tîrziu, strigam unul la altul, după care nici măcar nu ne mai puteam privi în ochi. Totul într-o fracțiune de secundă. Și, dacă m-aș putea întoarce în timp, dacă aș putea cumva să fac asta...

Nu, îmi zic furioasă. Nu te mai gîndi așa. A zis-o și Seb: „Nu te mai poți întoarce în timp, să-ți trăiești altfel viața".

Iau o bucățică de turtă dulce din coșul lui Jake și încep s-o ronțăi, încercînd să-mi regăsesc liniștea, însă nu e deloc simplu. Gîndul la Seb și la ce-ar fi putut să fie mă umple de o durere atît de mare, că abia mai pot respira.

Motiv pentru care încerc să n-o fac. Dar nu mă pot abține.

S-a împăcat cu Briony. Asta n-ar fi trebuit să mă șocheze, dar iată. Am descoperit acum vreo două săptămîni, uitîndu-mă pe Facebook.

Ea postase o fotografie cu ei doi zîmbind la aparat şi o mică explicaţie: „Împăcaţi după un mic incident, totul e bine acum!!".

Mi-a stat inima.

Eu am fost incidentul.

Totuşi, nu mă simt deloc ca un incident. Simt că am fost mai mult de-atît. Dar văd cuvîntul scris negru pe alb: *incident.* Şi nu există nici un motiv să mai dau vreodată nas în nas cu Seb – Londra e un oraş mare –, aşa că asta e. Sfîrşit. N-o să ştiu niciodată exact de ce ne-am despărţit. Şi nici cum e posibil să fii mai fericit cu cineva decît ai fost vreodată şi apoi cel mai nefericit om din lume.

— Fixie?

Glasul lui Jake îmi întrerupe gîndurile şi îmi dau seama că ochii umezi m-au trădat.

— Bine. Da. Ajunul Crăciunului! O să fie frumos! zic clipind ca să-mi alung lacrimile, cu vocea uşor stridentă. Chiar dacă n-am reuşit să cumpăr încă nici un cadou de Crăciun, ai nevoie de ceva anume?

Mai vorbim puţin, după care mă întorc la agitaţia familiară şi colorată a prăvăliei. Morag tocmai a găsit un nou furnizor de accesorii pentru picnic, cu model cu narcise, perfect pentru primăvară, şi sîntem amîndouă călare pe catalog, exclamînd admirativ, cînd aud un glas cunoscut, oribil şi tunător:

— Mă ajută şi pe mine cineva?

Mi se face greaţă. Preţ de o clipă, nici măcar nu mă pot mişca de groază – apoi, foarte lent, întorc capul, ştiind precis pe cine o să văd.

E ea. E Whiny.

Arată fenomenal. Are un pulover alb pe gît, tricotat, vestă de blană artificială şi cizme lucioase

de călărie. Pielea bronzată artificial îi radiază, jeanşii negri îi pun în valoare trupul şi părul îi străluceşte în luminile din magazin.

— A, bună, uitasem că e magazinul tău, zice tărăgănat, în timp ce mă cîntăreşte mulţumită din priviri.

Ba n-a uitat deloc. Ştiu că despre asta e vorba – vrea să mi-o plătească pentru ce s-a întîmplat la patinoar.

— Bine aţi venit la Farrs, zic simţindu-mă ca un robot. Cu ce vă putem servi?

— A, nu ştiu sigur, zice indiferentă. O să mă uit puţin peste chestiuţele de aici. Nici nu m-am *gîndit* încă la Crăciun. Seb e un bucătar atît de priceput şi e primul Crăciun pe care-l petrecem împreună, doar noi doi... aşa că presiunea e mare! rîde ea veselă. Dar Seb e aşa drăguţ: zice întruna c-o să gătească el tot ce trebuie. E un înger, adaugă şi se uită în ochii mei. După cum ştii.

După cum ştiu. Ce face, *încearcă* să mă chinuiască? Ei, da, firește că da.

— Stacey, strig răguşită, fiindcă nu mi-e deloc uşor. Ai putea să... Doamna doreşte...

Însă vocea mea nu reuşeşte să acopere zgomotul din magazin. Stacey nu întoarce capul.

— Deci, *în sfîrşit* mă mut la el, zice Briony de parcă am fi două prietene care pălăvrăgesc la o cafea. Era şi timpul! I-am zis: „Seb, sîntem un cuplu! Hai *să ne purtăm* ca atare!". Şi el a fost de acord. Mi-a zis: „În ultimele cîteva săptămîni am cam luat-o razna. Nu ştiu ce m-a apucat". Şi a doua zi de Crăciun plecăm la Klosters, aşa că ştii cum e. Totul a revenit la normal.

— Aha, reuşesc să îngaim.

Îmi plesneşte capul, cred că mai am un pic şi vomit, dar reuşesc, cu efort, să zîmbesc.

— Bună, Lucia!

Briony îi face semn cu mîna unei fete pe care sînt sigură c-am mai văzut-o aici, cu păr la fel de blond ca al ei şi haină bleumarin. Se pupă şi Lucia îşi flutură veselă coşul în faţa ei.

— Cred că o să mă dezlănţui, zice. *Ador* locul ăsta. Vin după folie de plastic şi plec cu zece sacoşe pline. Dar de ce-ai propus să ne vedem aici? adaugă curioasă. Eu ştiu de magazinul ăsta doar fiindcă stau în zonă.

— A, tocmai am aflat de el, zice Briony şi privirea îi alunecă iar spre mine şi înapoi.

— Dacă vă pot ajuta cu ceva, vă rog să-mi spuneţi, zic cu acelaşi zîmbet rigid, dar plăcut şi mă întorc să plec.

Ştiu că ar trebui să mă retrag, dar nu sînt în stare. Mă îndrept spre un raft din apropiere şi rearanjez fără să fie nevoie un şir de pahare pentru ouă, ciulind urechile să aud ce vorbesc.

— Ar fi trebuit să-l aduci şi pe Seb, zice Lucia uitîndu-se la nişte platouri. El e bucătarul casei, nu? Doamne, ce *noroc* ai.

— A, e *incredibil*, rosteşte Briony lungind silabele cu afectare. Îmi aduce mereu micul dejun la pat. O să mă-ngraş cu treizeci de kile!

Vorbeşte mult mai tare decît ar fi nevoie şi ştiu că ar trebui să plec. Trebuie să mă salvez. Însă picioarele pur şi simplu nu vor să mă asculte.

— Ei, stai numai să-ţi faci sala de fitness, zice Lucia degajată. O să fiţi amîndoi în formă de invidiat! Apropo, dacă ai nevoie, *pot* să vin şi eu să vă ajut să goliţi camera aia. Cei de la firma de mutat mobilă vin mîine la zece, ziceai? Aduc şi cutii?

Încremenesc cu mîna deasupra unui pahar pentru ouă. *Firmă de mutat mobilă?* Deci, pînă

la urmă, golesc cealaltă cameră? A reuşit Briony să-l convingă pe Seb? Oare e mai sensibilă decît credeam? A reuşit acolo unde eu am dat greş? Nu-mi pot împiedica o împunsătură de invidie şi mă simt prost. Dacă Sebastian lasă în sfîrşit trecutul în urmă, ăsta e un lucru bun, *indiferent* cine l-a convins s-o facă.

— A, da, zice Briony agitată. Da. Deci, ne uităm prin magazin?

Pare că încearcă să schimbe subiectul, însă Lucia nu observă.

— Absolut, îi răspunde ea studiind un platou. Deci, pînă la urmă, ce vă luaţi, bandă de alergare sau bicicletă eliptică? Cică a apărut *un nou model* de bicicletă eliptică...

În timp ce Lucia flecăreşte mai departe, în minte mi se învîrt tot soiul de gînduri şi de întrebări. Cum de s-a împăcat Seb cu ideea de-a goli încăperea? E bine? Trebuie *neapărat* să ştiu, chiar dacă asta înseamnă să aflu de la Briony.

— Scuze, mă trezesc zicînd şi mă întorc spre ea. Scuze, dar am auzit fără să vreau. Deci, Seb e bine? S-a împăcat cu... toată situaţia?

Expresia de pe chipul Luciei face toţi banii.

— Vă *cunoaşteţi*? exclamă.

— Îl cunosc pe Seb, zic sec, apoi mă adresez iar lui Briony. Deci e... e OK? E de acord să golească dormitorul fratelui său?

— Habar n-are că vrei să faci asta, aşa-i? zice Lucia uimită.

— Nu asta e ideea? Ca atunci cînd vine acasă totul să fie deja făcut?

— *Nu ştie?* zic şocată.

Obrajii lui Briony par ceva mai trandafirii, dar ridică bărbia sfidătoare.

— Ce altceva pot să fac? spune. Locul ăla e un risc pentru sănătate!

— N-o s-o facă niciodată singur, se bagă şi Lucia atotştiutoare. Briony îi face un serviciu. Ştii, uneori trebuie să fii crud ca să dai dovadă de bunătate. Eu a trebuit să scot pe furiş din casă trei perechi de pantaloni vechi ai soţului meu, adaugă veselă. Trei perechi! Practic *i-am ascuns* într-un sac de gunoi. Altfel n-ar fi scăpat niciodată de ei!

Nu sînt în stare să-i dau vreun răspuns. Tremur de nervi. Îmi vine să-i strig: „Tu chiar crezi că e acelaşi lucru cu a arunca trei perechi de pantaloni vechi? Ţi-a spus Briony *adevărul* despre camera aia?".

— În cele din urmă, o să-mi mulţumească, zice Briony pe acelaşi ton sfidător. Şoc, scurt şi acut. E singura cale.

Cruzimea ei mă năuceşte. Îl şi văd pe Seb sosind acasă şi găsind camera fratelui său golită fără nici un avertisment. Îl văd stînd acolo ca o stană de piatră, cu chipul lui onest tot mai livid... şi nu pot suporta asta. Mă simt de parcă aş avea parte eu însămi de un şoc. Doar că nu e scurt şi acut, ci profund, devastator şi cu efecte ce nu vor mai putea fi vindecate.

În timp ce privesc chipul frumos şi egoist al lui Briony, degetele încep să-mi bată darabana mai intens decît au făcut-o vreodată. Mă mănîncă tălpile. Simt un zumzăit ciudat în cap. Sînt tot mai încordată. Ştiu că nu e viaţa mea. Ştiu că nu e iubitul meu. Ştiu că e treaba lor. Dar *nu pot* să nu fac nimic. Pur şi simplu *nu pot*.

— Aha, îngaim într-un final, încercînd să par indiferentă. Înţeleg. Bravo ţie. Ei bine...

Eu trebuie să plec. Scuze, tocmai mi-am amintit că am o... şedinţă. Spor la cumpărături. Stacey! strig atît de strident, că de data asta se întoarce.

— Bună ziua, spune apropiindu-se alene şi cîntărindu-le pe Briony şi pe Lucia din cap pînă-n picioare.

— Te rog să le conduci pe doamnele. Vor să vadă tot magazinul. *Tot* magazinul, adaug apăsat şi văd în privirea ageră a lui Stacey că mi-a recepţionat mesajul.

— Sigur că da. Păi, să încep cu articolele de sticlărie, care se află în *partea din spate* a magazinului..., zice conducîndu-le.

Îmi înhaţ haina din spatele casei de marcat, iau geanta şi mă grăbesc să ies pe strada îngheţată, aproape ciocnindu-mă de Jake, Omul de turtă dulce.

— Jake, zic cu respiraţia tăiată. Trebuie să plec. Ţine-mi locul. Te rog?

— Bine, zice surprins. Du-te. Fă ce ai de făcut. Şovăie, apoi adaugă: Eşti bine?

— Sigur că sînt bine, de ce n-aş fi? răspund şi el mă priveşte ciudat.

— Păi, plîngi.

Plîng? Ridic mîna şocată şi îmi simt lacrimile prelingîndu-se pe obrajii uzi.

— M-ai prins.

Reuşesc să-i zîmbesc şi mă frec pe faţă.

— Sincer, nu sînt OK. Dar trebuie neapărat să... Trebuie să fac ceva.

Jake ridică mîna de turtă dulce şi mă strînge tare de umăr.

— Du-te, zice.

Încuviinţez recunoscătoare, după care mă răsucesc pe călcîie şi o iau la fugă.

Drumul e totodată prea lung şi prea scurt. Cînd ajung la biroul lui Seb, aproape mi-e rău fizic de agitaţie. Însă gîndul că Briony are de gînd să intre cu buldozerul în partea cea mai sensibilă a vieţii lui îmi face şi mai rău, aşa că mă îmbărbătez şi intru.

— Bună ziua, îi spun recepţionerei fără să mă prezint. Trebuie să-l văd pe Seb. Urgent.

Expresia de pe chipul meu e probabil extrem de convingătoare, fiindcă femeia şovăie, după care se ridică şi bate la biroul lui. Treizeci de secunde mai tîrziu, iese la uşă. Mi se înmoaie picioarele şi nu sînt în stare să fac asta. Credeam că pot, însă uite că nu.

Speram să-l văd şi să mă gîndesc: „Ei, uite că totuşi nu e chiar aşa nemaipomenit", dar se întîmplă exact pe dos. E la fel de înalt, de puternic şi de chipeş ca întotdeauna şi ochii precum frunzişul pădurii mă privesc iscoditori. Îmi vine iar acelaşi gînd ciudat pe care l-am avut la cafenea, cînd l-am văzut prima oară: „Te cunosc".

Dar nu-l cunosc de fapt, nu? Altfel aş fi ştiut că o să sfîrşim aşa, întîlnindu-ne ca doi străini. Nu simţea şi el ce simţeam eu? Nu simţea aceeaşi bucurie? Ce s-a întîmplat între noi, ce *s-a întîmplat*?

Mi se învîrt prin minte o mie de întrebări chinuitoare... dar reuşesc cumva să mă concentrez. Nu pot continua să mă torturez singură. El e cu Briony. Gata. S-a terminat. „Nu te poţi întoarce în timp, să-ţi trăieşti altfel viaţa."

Şi, oricum, n-am venit pentru noi. Am venit pentru el.

— Bună, Seb, spun cu glas tremurat, însă continui hotărîtă. Aş vrea să... Putem vorbi?

— Sigur că da, răspunde după o pauză. Intră.

Mă conduce în birou, mă aşez şi se lasă tăcerea.

— Eşti... Ce faci? întreabă Seb şi văd că e descumpănit, după felul în care stă extrem de drept pe scaun, cu mîinile încordate, împreunate pe birou.

— Bine, mulţumesc. Tu?

— Şi eu.

— Mă bucur.

Aerul din birou pare rarefiat. Conversaţia nu se leagă. Nu ştiu cum să fac să abordez subiectul. Dar trebuie – simt că am în mine o bombă cu ceas –, aşa că pînă la urmă zic pur şi simplu:

— James.

— Poftim?

Tresare ca opărit.

— Tu... nu mi-ai vorbit niciodată despre James.

Mă gîndesc că poate începe să-mi povestească despre el, ca apoi să ajungem şi la subiect – însă nu funcţionează. Se încordează imediat ca un arc electric.

— Nu ţi-am *vorbit* despre el? De ce aş fi făcut asta?

— Nu! retractez imediat. Ziceam şi eu. Am vrut doar să spun că...

Mă frec pe nas încercînd să găsesc altă abordare.

— Spui mereu că ai mers mai departe, că ai acceptat moartea lui şi că eşti împăcat cu asta.

— Da, zice Seb cu voce terifiant de calmă. Aşa e. Sînt. Şi ce-i cu asta?

— Ziceai că nu e mare lucru să-i goleşti camera. Ziceai că „pur şi simplu, încă n-am apucat s-o fac". Dar m-am întrebat... Înghit în sec de cîteva ori. Pur şi simplu m-am întrebat... dacă nu cumva *chiar e* mare lucru. La urma urmei. Şi dacă nu ai nevoie de ajutor. Atîta tot. Asta am vrut să... Asta-i tot.

Se lasă o tăcere îngrozitoare. Seb arată ca un vulcan pe punctul de-a erupe. Mă uit la el cuprinsă de o spaimă agonizantă.

— Pur şi simplu nu poţi să laşi lucrurile în pace, nu-i aşa? izbucneşte în cele din urmă furios. Trebuie neapărat să le „repari" tu. Dumnezeule mare, acum îmi dau cu adevărat seama de unde-ţi vine porecla asta. Nu, *n-am nevoie* de nici un ajutor, mulţumesc. Ştiu că te-au mîncat mereu degetele să te bagi în camera aia, dar e în regulă, n-am nevoie de ajutorul tău şi nici de al altcuiva. O s-o golesc eu, la momentul pe care-am să-l consider *eu* potrivit, în felul *meu*. Acum te rog foarte mult să mă laşi naibii în pace şi să pleci.

Tremură de mînie, are glasul tunător şi mă intimidează atît de tare, că mă ridic automat, cu picioarele ca plastilina. Dar trebuie să ştie. E musai.

— O să golească dormitorul, zic disperată. Whiny. O să-l facă sală de fitness. A stabilit deja cu firma de mutări. Vin mîine dimineaţă la zece şi ea zice c-o să arunce totul.

Dacă în urmă cu o secundă Seb părea un vulcan gata să erupă, acum s-a preschimbat subit într-un crater. E dezumflat. E pustiit.

— Nu, zice fără a reuşi să priceapă ce-i spun.

— Ba da. A venit la magazin. Mi-a spus.

— N-ar face... aşa ceva...

Însă glasul îi e nesigur. Cînd ochii lui îi întîlnesc pe-ai mei, toată duşmănia i-a dispărut. Îi citesc în ei panica tot mai mare. Ca de copil. Şi simt să mi se urcă iar lacrimile în gît, fiindcă ea *chiar nu-şi dă seama*?

— Ştiu că eşti cu Briony, zic grăbită cu glasul răguşit şi crispat, cu privirea în mochetă. Ştiu că sînteţi o pereche fericită. Nu încerc să mă

bag între voi, chiar deloc. Şi ai dreptate, n-ar trebui să mă bag. Încerc să îndrept toate lucrurile şi ăsta e cusurul meu idiot şi regret din suflet. Dar pur şi simplu n-am suportat gîndul că o să ajungi acasă şi...

Înghit în sec, incapabilă să rostesc cuvintele.

— M-am gîndit doar că ar trebui să ştii.

Îndrăznesc în cele din urmă să ridic capul şi-l văd pe Seb uitîndu-se pe fereastră, cu maxilarul încordat şi privirea transfigurată.

— Da, zice inexpresiv, dar nu înţeleg ce vrea să spună şi nu îndrăznesc să-l întreb.

Îşi strînge braţele în jurul corpului de parcă ar vrea să se aline singur şi-mi doresc cu atîta jind să mă duc la el, să-l liniştesc eu...

Dar trebuie să încetez să mai gîndesc aşa. Are *o iubită*. Iar aceasta e Briony. Eu sînt doar un incident.

Rămîn nemişcată, puţin mai sigură pe picioare, privindu-l, abia îndrăznind să respir, încercînd să ghicesc la ce se gîndeşte. Nu mă grăbesc. Timpul pare suspendat.

În cele din urmă, întoarce capul spre mine, expiră lung şi-şi trece o mînă prin păr. Apoi spune cu glas tremurător:

— Poate a venit momentul să golesc camera fratelui meu. Azi. În după-masa asta.

Mă străbate un val puternic de şoc, dar încerc să-l ascund.

— Aha, zic. Da. Adică... da. E un bun... Da...

Se lasă iar tăcerea. Stau cu mîinile strînse pe lîngă corp şi nu-mi dă pace o întrebare. Nu pot să... *nu pot* să mă ofer să... După tot ce mi-a spus, *nu pot* să mă bag în...

O, Doamne, dar e ceva mai presus de mine. Nu mă pot abţine.

— Ai vrea să..., încep, şi tălpile îmi freamătă deja pe loc. Nu. Nici n-ar trebui măcar să... Adică..., îmi dreg glasul. Ai vrea să te... Nu, amuţesc. Scuze.

— Da, te rog.

Glasul lui mă ia prin surprindere. Mă priveşte cu nişte ochi atît de întunecaţi şi de vulnerabili, că mi se taie respiraţia.

— Da. Te rog. Aş vrea.

Nu l-am cunoscut niciodată pe James. N-o să-l cunosc niciodată. Dar stînd aşa împreună în camera lui, dîndu-ne lucrurile lui de la unul la altul, încercînd să sortăm şi să organizăm, simt că încep să-mi fac o idee despre el. În anumite privinţe, semăna cu Seb, dar avea un cu totul alt temperament. Lucra de acasă, era grafician şi supertalentat. Din puţinele lucruri pe care mi le spune Seb, rămîn cu impresia că era genul care se înfuria la culme dacă munca lui nu era apreciată, dar şi că spunea cele mai bune bancuri.

Tot ce ating îmi spune cîte ceva despre el. Scrisul lui grăbit, abia lizibil, în post-it-uri pe care şi le lăsa singur. Pungile cu jeleuri în formă de omuleţi, adunate în sertarul de jos al biroului. Mîzgălelile pe care le făcea cu markerul pe foi A4. Un portret al lui Seb mă lasă cu gura căscată – atît e de concis şi de exact.

— Ar trebui să-l păstrezi, îi zic. Să-l înrămezi.

Seb încuviinţează tăcut şi-l pune în grămada cu Lucruri preţioase. Avem o grămadă intitulată Lucruri preţioase pentru cele pe care urmează să le păstreze (însemnări, desene, ursul vechi de pluş). Şi o grămadă căreia i-am spus Lucruri de aruncat, pentru cele de care e sigur că vrea să scape (ciorapi, facturi vechi, toate sticlele alea de apă goale).

Și apoi sînt lucrurile la care se tot uită și nu se poate hotărî ce să facă cu ele. Văd pe fața lui – simplul *gînd* că trebuie să decidă e insuportabil. Așa că pe astea o să le punem în saci, o să le păstreze, o să le treacă iar în revistă peste trei luni și hotărăște atunci.

Așa a făcut mama. La fiecare cîteva luni după moartea tatei, mai tria încă o tură din lucrurile lui. Și de fiecare dată o apuca plînsul, dar se simțea tot mai puternică. N-avea nici un rost să se grăbească. Și nici Seb n-are de ce.

Restul lumii a dispărut. Totul s-a redus la dimensiunea acestei camere, cu fire de praf ce dansează în aer și miros de trecut. Avem amîndoi ochii roșii. Din cînd în cînd, ne întindem după un șervețel. Seb a clacat primul, cînd a dat peste o poză cu el și cu James pe care n-o știa. A plîns o dată, sfîșietor, după care și-a cerut scuze enervat, apoi a izbucnit iar în hohote. La care mi-au dat și mie lacrimile, apoi mi-am cerut scuze enervată. După care el și-a cerut scuze că m-a supărat. Pînă cînd, într-un final, i-am pus o mînă pe braț și i-am zis:

— Nu vrei să nu ne mai cerem scuze întruna?

Așa că n-am mai făcut-o.

Acum mă așez pe podea și trag adînc aer în piept, trecîndu-mi mîinile prin păr.

— Cred că, în mare, am cam terminat. Măcar, știi ce zic, le-am sortat. Mai sînt doar revistele...

— Așa e, se strîmbă el. Mai sînt și alea. Cred că merg la maculatură.

— Sau ai putea să le vinzi? Ca pe o arhivă?

Nu-l întreb dacă are de gînd să renunțe la abonamente. Sînt destul de sigură că știu deja răspunsul.

— Avem nevoie de niște genți de depozitare sau ceva de genul ăsta, adaug, privind către mormanele de chestii.

— E un magazin după colț, încuviințează el. Au unele în carouri.

— Trebuia să fi venit la Farrs, zic automat. Avem niște genți minunate de depozitare, cu modele adorabile..., mă întrerup și zîmbesc jenată. Scuze. Mi-a intrat în reflex.

Seb îmi întoarce zîmbetul. Apoi se încruntă brusc.

— Fixie, zice de parcă abia acum înțelege exact situația. Ai făcut destul. Bănuiesc că ar cam trebui să pleci. E o perioadă foarte aglomerată pentru voi.

— Haide, zic. Hai să luăm gențile. Și pe urmă plec.

Cînd ieșim din clădire, aerul rece e înviorător și curînd pășim în același ritm, unul lîngă altul.

— Păi... mulțumesc, zice Seb după ce mergem cîteva minute. Îți mulțumesc din suflet. Ajutorul tău de azi a fost efectiv neprețuit.

— Nu te prosti, zic imediat. Am vrut s-o fac. În calitate de..., adaug șovăitor. Prietenă.

— În calitate de prietenă, repetă Seb după un moment de pauză. Am înțeles.

După o vreme, ajungem într-un mic pasaj cu prăvălii, toate decorate cu luminițe și beteală. Un grup de copii cîntă colinde și ne oprim puțin să-i ascultăm. Apoi, pe fondul sonor al tralalaurilor, Seb întreabă cu privirea fixată ferm în față:

— Și, cum merge iubirea necondiționată?

Imediat mi se ridică stomacul în gît. Îmi amintesc acea zi din biroul lui. Cearta înfiorătoare

legată de Jake. *Asta* e problema lui? Că nu vreau să-mi las baltă fratele? Că i-am ignorat sfatul şi am rămas lîngă familia mea?

— Bine, zic.

— Mă bucur, spune, dar are glasul încordat şi, cînd mă uit la el, îi văd chipul lipsit de orice expresie.

Simt că tensiunea dintre noi creşte iar şi trebuie neapărat să sparg buba, fiindcă tot ce s-a întîmplat cu Jake, cu mine şi cu întreaga familie e un lucru bun. Un lucru *bun*.

— Oamenii se pot schimba, să ştii, îi spun, puţin mai pătimaşă decît intenţionam şi-i văd maxilarul zvîcnind uşor, de parcă e un lucru pe care nu vrea să-l audă.

Însă în cele din urmă întoarce capul să mă privească şi, în strălucirea luminiţelor de Crăciun din apropiere, are chipul scăldat în trandafiriu şi albastru.

— Sînt convins. Şi mă bucur pentru tine.

Chipul i se schimonoseşte într-o emoţie indescifrabilă, şi preţ de o clipă ochii par să-i lumineze din nou.

— Eşti... eşti o femeie pe cinste.

Îmi apucă mîinile şi le strînge. Îl privesc cu respiraţia tăiată şi ochi scăpărători. Fără voia mea, mă topesc toată cînd se uită la mine.

Apoi colindul se termină, aplauzele izbucnesc zgomotoase şi pare că ne trezim amîndoi la realitate.

— Deci.

Seb îmi zîmbeşte crispat, îmi dă drumul mîinilor şi brusc nu mai suport să fiu lîngă el. Nu mai suport să-i văd chipul generos şi curajos, ochii precum frunzişul pădurii, *tot ce e el*... şi să ştiu că nu pot fi ale mele.

— Deci, zic cu glasul cam dur. De fapt, chiar am nişte chestii de făcut. Ar trebui să...

— Sigur că da, spune el imediat, pe un ton mai oficial, şi chiar face un pas înapoi, de parcă ar vrea să pună distanţă între noi. Sigur că da. Oricum, ai făcut deja mult prea multe. Îţi mulţumesc de o mie de ori.

— Pentru puţin.

— Ba n-a fost deloc puţin.

Scutură din cap.

— Ai reuşit să... Nu cred că-mi dădeam seama..., spune şi mă priveşte deschis în ochi. Acum pot merge mai departe.

— Atunci e foarte bine. Asta-i tot ce mi-am dorit.

Îi zîmbesc veselă, încercînd să ascund durerea pe care-o simt apropiindu-se ca un tsunami.

— Multă baftă în toate. Cu Briony, în viaţă şi... în toate.

De piatră să fii să-i poţi zîmbi la nesfîrşit bărbatului de care eşti îndrăgostită, dar care iubeşte pe altcineva. Buzele încep deja să-mi tremure.

— Păi... la revedere, zic şi dau să plec, cînd Seb mă strigă.

— Stai!

Întorc privirea, îl văd căutînd în buzunar şi nu sînt deloc mirată cînd scoate banderola pentru cafea.

Fac un pas înapoi către el şi rămînem aşa pe trotuar, uitîndu-ne la banderolă. Documentul original de datorie. Acum e mototolit şi şifonat, scrisul e ilizibil, pe alocuri şters, de cînd am vărsat vin pe el în pat, şi-mi vine brusc în minte momentul în care mi l-a dat.

— Ce prostie, încerc să rîd.

— Da.

Seb încuviinţează, dintr-odată extrem de serios.

— Aşa e. Fiindcă, dacă aş fi notat cu adevărat toate motivele pentru care îţi sînt îndatorat, aş fi umplut o carte întreagă.

Cuvintele lui mă iau prin surprindere şi preţ de o clipă nu sînt în stare să zic nimic.

— Nu-i adevărat, spun într-un final, încercînd să bagatelizez fără succes.

— Ba da. Ştii bine că da.

— Ei bine... şi eu, mi se pune brusc un nod în gît. Şi eu îţi sînt datoare.

— Dar nu mai ţinem socoteala.

— Nu, n-o mai ţinem.

Iau banderola din mîna lui, mă uit la scrisurile noastre contopite, mîzgălite şi mă copleşeşte o durere atît de mare pentru tot ce am pierdut, că nu mai pot suporta. Fără să mă mai pot stăpîni, încep să-l rup în bucăţi. O dată. De două ori. E nevoie de un efort considerabil ca să rup cartonul – e mai rezistent decît pare –, dar pînă la urmă e făcut fărîmiţe şi ridic privirea.

— S-a terminat, zic şi Seb încuviinţează cu o expresie atît de chinuită şi de tristă, că mă buşeşte iar plînsul, dar trebuie să mă abţin.

— S-a terminat, repetă el.

Îi privesc atentă chipul pentru ultima oară. Apoi trag adînc aer în piept, de parcă m-aş pregăti să mă scufund în apă, mă întorc şi mă îndepărtez cu paşi grăbiţi, aruncînd bucăţelele în primul coş de gunoi pe lîngă care trec.

Douăzeci și șase

Uneori, viața îți oferă ce ai nevoie. Alteori, îți oferă ce nu ai nevoie. Ce nu am *deloc* nevoie în clipa asta în viața mea e să mă-ntîlnesc cu Ryan Chalker – dar imediat ce-mi apare în față magazinul nostru, îl văd stînd pe trotuar și vorbind cu Jake.

Super. E exact ce-mi lipsea.

Sînt în așa hal în momentul ăsta, că abia mă simt în stare să văd altă ființă omenească, nu mai zic pe el. Însă nu pot să fug, trebuie să intru în magazin. Ceea ce înseamnă că sînt obligată să mă apropii, abținîndu-mă să mai plîng și sperînd că n-am fața umflată de lacrimile șterse. Dar, în același timp, mă gîndesc: „OK, am fața umflată, și ce, e fața mea, du-te dracului".

Tocmai îmi adun forțele să-i zic ceva usturător, cînd, spre uimirea mea, în timp ce mă apropii, îmi dau seama că se ceartă cu Jake.

— Ia-ți gîndul, zice Jake. Nu. Lucrez.

Arată înspre costumul său de Om de turtă dulce.

— E vorba de două zile! spune Ryan nepăsător. Poți să-ți iei și tu liber două zile – avionul e *aproape gratis* și-o să ne distrăm de milioane. Tu și cu mine, petrecînd ca pe vremuri. Fac eu cinste cu băutura, adaugă făcîndu-i cu ochiul.

E la fel de linguşitor ca întotdeauna şi, preţ de o clipă, îl văd pe Jake ezitînd. Îl văd înmuindu-se. Văd pe faţa lui cum Jake-petrecăreţul pare să aibă cîştig de cauză.

Însă apoi îşi revine.

— Lucrez, repetă încăpăţînat. Şi nu-mi permit o vacanţă la Praga. Deci, cum ziceam, nu vin.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jake! Ce ţi s-a întîmplat? Salut, Fixie, adaugă el netulburat, de parcă ultima dată cînd ne-am văzut nu l-aş fi dat afară din casă cu mătura, la propriu.

— Nu mi s-a întîmplat nimic, zice Jake sec. Dar prioritatea mea din clipa asta e munca.

— Munca! pufneşte Ryan într-un rîs dispreţuitor, care mă face să mă crispez. Asta-i muncă, să te îmbraci în om de turtă dulce? Ai idee ce penibil arăţi, omule?

Îl privesc furibundă. Cum *îndrăzneşte* să vină aici şi să-mi insulte familia?

— Nu crezi că e cazul să te întorci la Hollywood? zic cu glas suav. Nu te caută Tom Cruise, să te invite la un prînz la Nobu?

Ryan îmi aruncă o privire otrăvită, dar îl fixez netulburată.

— Ne ocupi trotuarul. Aşa că ori intri şi cumperi ceva, ori fă paşi.

— Da, mai bine pleci, zice Jake. Cară-te. Ne-am săturat de tine.

— Nu zău, v-aţi „săturat de mine"! ripostează el imediat, pufnind iar într-un rîs plin de dispreţ.

— Da, spune Jake neabătut. Ne-am săturat.

Ryan se uită în tăcere la Jake, apoi la mine, apoi iar la Jake. N-am simţit niciodată atîta solidaritate din partea fratelui meu. Ochii lui Ryan licăresc confuzi în timp ce ne priveşte şi, preţ de o clipă, mi-e milă de el. Dar doar o clipă.

— Atunci dracu' să vă ia, bodogăne în cele din urmă, după care se întoarce şi se îndepărtează furios.

— Crăciun fericit! strigă Jake în urma lui. Sper ca Moşul să fie darnic cu tine!

— Moşul *n-o să fie* darnic cu el, zic şi încep să rîd fără oprire, eliberîndu-mă de o parte din tensiunea dureroasă. Glumeşti? Moşul o să-i dea un nap şi o bucată de cărbune.

— Nu merită nici măcar un nap. Îţi mai aduci aminte cînd, într-un an, tata mi-a pus un nap în ciorap? îşi aminteşte Jake. Cînd aveam vreo unşpe ani. Credea că am nevoie de o sperietură ca lumea. Jucăriile erau în colţul camerei şi prima oară nu le-am văzut – aşa că am crezut că atîta am primit. Un nap.

— Nu-mi amintesc, îl fixez mirată. Şi *te-ai speriat* sau nu?

— O, da, rîde Jake. Era să fac infarct. Tata a crezut că asta o să mă liniştească puţin.

Face o pauză, după care adaugă cu un licăr trist în ochi:

— Cred că un simplu nap n-a fost de ajuns. Tot nemernic am rămas.

— N-ai fost chiar aşa de rău, zic dintr-o suflare.

— Ba da. Eram un ticălos. Mai ştii cînd m-am luat de tine, cu patinajul? A fost destul de urît din partea mea.

Şovăie.

— Dar oricum aveai de gînd să te laşi, nu?

Mă blochez, uluită. Aveam de gînd *să mă las*? Deci aşa şi-a justificat el în minte gestul, toţi anii ăştia? Are măcar idee *ce-a făcut*? Îmi ia foc pieptul gîndindu-mă la toate lucrurile pe care i le-aş putea spune, toate acuzaţiile pe care i le-aş putea arunca în faţă.

Dar, pe de altă parte... de ce-aş face-o? S-a întîmplat. Povestea s-a sfîrşit. Ce-o să facem, o să începem să ne ţinem socoteala, cine ce i-a făcut şi cînd?

— Mă rog, îngaim. Gîndeşte-te că ai fi putut ajunge *mult mai rău*.

Iar Jake îmi zîmbeşte aşa cum o face deseori în ultima vreme – de parcă chiar se străduieşte să se înţeleagă bine cu familia şi nu trebuie decît să exerseze puţin. Apoi se întoarce şi priveşte în lungul străzii, unde Ryan încă se mai vede, un punct mişcător în zare.

— E un nesimţit, zice sec şi eu încuviinţez.

— Oricum, ai scăpat de el.

Îl privim în tăcere pe Ryan dispărînd de tot din raza vederii noastre. Ryan, cel care ne-a orbit cu strălucirea lui, care ne-a făcut pe amîndoi să rătăcim drumul. Sînt sigură că şi Jake se întreabă, la fel ca mine, cum ar fi fost viaţa noastră fără Ryan Chalker în ea.

Dar ce poţi face atunci cînd ai greşit? Doar să te gîndeşti „N-o să mai fac asta niciodată" şi să mergi mai departe.

— Mă întreb ce-ar crede tata despre noi, rupe Jake tăcerea. Acum. Dacă ne-ar vedea.

O spune pe un ton firesc, dar ochii lui mă privesc întrebători. De parcă ar conta cu adevărat.

Sigur că da, chiar contează. Lui Jake i-a păsat mereu cu disperare de părerea tatei despre el, chiar şi atunci cînd urla. Tuturor ne păsa.

— Sper că şi-ar da seama că facem tot ce putem, zic după o clipă de gîndire.

Cu o pornire bruscă, ridic ochii spre cer şi şoptesc încet: „Tată, facem tot ce putem, OK?".

— Zice: „Ba nu, nu faceţi, camera de marfă e dezastru şi ce-aţi făcut cu bomboanele asortate

cu lemn-dulce?". răspunde Jake serios şi pufnesc în rîs.

— Trebuie să plec. Camera de marfă *chiar e* dezastru.

— Hannah e înăuntru, apropo, spune Jake, arătînd din cap spre magazin. Face cumpărături de Crăciun.

Mă cuprinde un val de dragoste pentru ea. E cea mai credincioasă prietenă din lume. Toată familia ei e probabil sastisită de produsele de la Farrs, dar ea ne sprijină în fiecare an. Chiar are trecută în calendar ziua pentru cumpărături de la noi.

— Mersi, zic şi-i strîng braţul. Vezi să nu îngheţi aici.

— Sînt bine, stai liniştită, zice Jake fluturînd din pliante. Intraţi, intraţi! începe iar să strige, făcîndu-mi cu ochiul. Căsuţe de turtă dulce la Farrs! Decoraţiuni de Crăciun la Farrs! Hohoho!

În prăvălie, o găsesc pe Hannah umplîndu-şi coşul cu sucitoare imprimate cu omuleţi de turtă dulce.

— M-am trecut pe lista de aşteptare pentru castroanele alea, mă întîmpină ea imediat. Morag zice că le primiţi mîine?

În ultima vreme radiază de fericire, deşi încă nu e gravidă (eu o să aflu prima, imediat după mama ei şi Tim). Ea şi Tim au „luat-o de la zero" – cuvintele ei – şi sînt în extaz, iar ea şi-a aruncat toate listele cu ce are de făcut.

Sau cel puţin le-a pus bine undeva, într-un loc secret. A fost cam evazivă cînd am întrebat-o.

— Unde-ai fost? mă întreabă. Mi-a zis Jake că a trebuit să te duci repede undeva.

Preţ de cîteva clipe, nu-i pot răspunde nimic. O să-i povestesc totul, sigur că da – dar nu acum,

în atmosfera asta atît de veselă de dinaintea Crăciunului.

— Am avut... de făcut ceva, zic. Am fost cu Seb.

— Cu *Seb?*

I se luminează privirea întrebător şi clatin din cap.

— Nu. Nu. Nu în sensul ăla. Îţi spun mai tîrziu. Ia zi, ce altceva-ţi mai trebuie?

Îmi iau aerul voios, de cumpărături de Crăciun. Şi ea tocmai îmi arată lista de pe telefon, cînd mă bate cineva pe umăr.

— Hei, Fixie, ţi-a căzut asta.

E Jake, în costumul lui de turtă dulce, întinzîndu-mi fularul.

— A, mersi, zic şi mi-l pun la gît. Cred că n-am observat cînd mi-a căzut din cauza lui Ryan.

— *Ryan?* face Hannah scandalizată. El era afară? Mi *s-a părut* mie că-l văd, dar m-am gîndit: „Nu, nu poate fi el, n-ar îndrăzni..."

— N-are pic de ruşine, spun. Nici un pic.

— E un nesimţit, adaugă Jake cu fermitate. Ştii, Fixie, am tot vrut să-ţi spun, şi sincer *n-o să crezi asta*, dar s-a dus şi i-a cerut iubitului tău bani.

— Poftim? zic încruntată, neînţelegînd.

— Lui... cum îl cheamă, Seb. Ryan s-a dus la el la birou şi a încercat să-l convingă să investească în nu ştiu ce schemă de-a lui. Tipul care l-a *dat afară*. Îţi vine să crezi aşa ceva?

— Cît tupeu pe el! exclamă Hannah. Ştii, eu cred că-i lipseşte o doagă. Altă explicaţie nu există.

Ceva începe să-mi ţiuie în cap. Nu pricep nimic. Ryan s-a dus la Seb? Şi Seb de ce nu mi-a zis nimic?

— Scuze, spun uşor răstit, încercînd să mă lămuresc. Iartă-mă, mai explică-mi o dată, ce-a făcut Ryan? Cînd a fost asta?

— Cam acum trei săptămîni? răspunde Jake, încruntîndu-se gînditor, apoi face ochii mari. Ştiu exact. A fost a doua zi după noaptea în care a dormit la mama acasă. S-a dus la el dis-de-dimineaţă. A vrut să vin şi eu, dar i-am zis că n-are nici o şansă. Ştiam precis că Seb o să-l dea afară.

Ryan s-a dus la Seb. Dar Seb nu mi-a vorbit niciodată despre asta. De ce?

Fiindcă probabil credea că ştiu deja?

Dar de ce...

Ia stai aşa. O, Doamne. Nu. *Nu*. Irascibilitatea lui Seb... privirea lui rănită şi incandescentă...

Mi se învîrte capul. Toate bucăţile de puzzle încep să se unească şi tabloul final e unul cumplit, dezastruos. Ryan s-a dus la Seb chiar înainte să vin eu. I-a cerut bani. Aşa că el a crezut... mi se strînge stomacul de groază. Oare Seb a crezut că, atunci cînd am venit şi i-am cerut bani, erau pentru *Ryan*?

Nu. *Nu se poate*, nu?

Îmi amintesc imediat chipul încordat şi crispat al lui Seb. Expresia lui de azi, cînd m-a întrebat cum merge cu „iubirea necondiţionată". Simt că mă ia cu leşin. E limpede. Crede că m-am împăcat cu Ryan. Crede că îl iubesc. Îmi aud propriul glas voios, în biroul lui: „Dacă iubeşti pe cineva cu adevărat, nu te mulţumeşti să-i pui bani în braţe. Îl ajuţi să devină persoana care ar putea fi". Seb habar n-avea că vorbesc despre Jake. Nu i-am spus niciodată că fratele meu are datorii. Aşa că el a crezut...

Dar cum a putut să creadă vreo clipă că m-aş întoarce la Ryan? *Cum*?

— Eşti OK, Fixie?

Hannah mă fixează îngrijorată.

— Cred... cred că mi-ar prinde bine o ceaşcă de ceai, rostesc cu greutate.

— Zici c-ai văzut o stafie, sare Jake. În locul tău, aş bea un whisky.

— OK, hai.

Hannah mă ia de braţ şi mă conduce spre camera din spate. Nicole e acolo, tocmai desface o cutie cu decoraţiuni de Crăciun şi ridică privirea mirată cînd ne vede. Hannah închide uşa, pune ceainicul pe foc şi zice:

— Ştiu că eşti dată peste cap şi nu e nevoie să-mi spui toate amănuntele, dar...

— Banderola pentru cafea, o întrerup oftînd disperată, fiindcă, în sfîrşit, am priceput grozăvia celor petrecute.

Despre asta era vorba.

Îmi amintesc cum am zărit cu coada ochiului banderola în ziua aia cumplită şi cum nu am reuşit să pricep ce caută acolo. Crezusem că e în geanta mea. Mi se păruse un pic ciudat.

Atunci nu i-am dat importanţă; mi s-a părut un detaliu nesemnificativ. Dar e cheia întregii poveşti. Probabil că Ryan a furat-o. S-a folosit de ea. I-a fluturat-o lui Seb în faţă. Doar Dumnezeu ştie ce minciuni i-a îndrugat – însă orice o fi fost, l-a convins pe Seb că m-am împăcat cu el.

Îmi zvîcneşte sîngele în urechi cînd mi-l închipui pe Ryan, mitomanul patologic, îndrugîndu-i cine ştie ce ticăloşie. Îmi amintesc glasul lui mieros din dimineaţa aia: „A, vezi că ţi-am luat nişte gumă din geantă. Nu te superi, nu?". Dar n-a luat doar guma de mestecat.

E un om toxic, îngrozitor, rău, rău de tot. Tremur din tot corpul, furioasă pe Ryan, furioasă pe mine...

— Fixie?

Hannah a îngenuncheat în faţa mea şi mi-a luat mîinile.

— Fixie, ne îngrijorezi. Ce s-a *întîmplat?*

Mă uit la chipul ei blînd şi familiar şi simt că mă lasă toate puterile. Ştiu că avem treabă la magazin. Ştiu că mai sînt cinci zile pînă la Crăciun. Ştiu că ar trebui să nu mă gîndesc la asta acum. Dar e mult prea important. Îmi roade sufletul.

Aşa că inspir adînc şi le povestesc, ei şi lui Nicole, totul. O iau cu începutul, chiar de la prima noastră întîlnire din cafenea, deşi o parte o ştiu deja amîndouă. Fiindcă în felul ăsta simt că pot avea control *cît de cît*, chiar dacă doar asupra propriei poveşti.

Îmi ia ceva timp şi mă ascultă amîndouă într-o tăcere mormîntală. Cînd ajung la noua mea teorie legată de Ryan, exclamă îngrozite „Nu se poate!" şi, fără voia mea, mă trezesc schiţînd un zîmbet.

— Şi acum ce-o să faci? zice Hannah, care e mereu practică şi centrată pe viitor, şi şi-a scos deja un pix din geantă.

— Îi spui, zice Nicole.

— *Trebuie* să-i spui, e de acord şi Hannah.

— Te duci la el...

— Îi explici c-a fost o neînţelegere...

— Dar e luat! zic disperată. E cu altcineva! Eu nu iau bărbaţii altor femei, pur şi simplu nu fac aşa ceva. Aşa e regula. Nu ne facem aşa ceva între noi în suroritate.

Se aşterne tăcerea şi îmi beau ceaiul, care s-a răcit aproape de tot, dar tot îmi prinde bine.

— Şi dacă cealaltă femeie e o jigodie? zice Hannah într-un final, într-o doară. Fiindcă eu cred că în cazul ăsta regula nu se mai aplică.

— Nu e o jigodie.

Nu-mi vine să cred că îi iau apărarea lui Whiny, dar asta fac.

— Măcar nu e o ființă oribilă. E deșteaptă și îl face să rîdă și se duc la schi împreună...

— A, bine, la *schi*, zice Hannah ironică. Fixie, oricine poate schia cu cineva! Tu și Seb aveți ceva extraordinar. Și nu poți renunța la tot ce a fost între voi.

— Nu știu ce să zic.

Încerc să-mi imaginez cum îl sun pe Seb încercînd să abordez subiectul... și m-apucă tremuratul. Dacă mă înșel? Dacă există un milion de alte motive pentru care nu vrea să fie cu mine?

— Trebuie să mă întorc la muncă, schimb eu subiectul. Nu e corect față de ceilalți. Vinerea după-masă e mereu nebunie în magazin.

— OK, zice Hannah, ridicîndu-se. Dar *trebuie* să faci ceva.

— Poate, mușcîndu-mi buza. Nu știu. Trebuie să mă gîndesc. Foarte serios.

— Bine, diseară du-te acasă, spune Hannah apăsat. Fă o baie lungă și relaxantă. Și gîndește-te serios la subiect.

Face o pauză.

— Și pe urmă sună-l.

Îmi las ceașca jos și mă ridic. În timp ce fac asta, îmi bipăie telefonul și îmi stă inima în loc, plină de speranță.

— El e? sare Nicole imediat.

— Uită-te! spune Hannah. Pun pariu *pe orice* că e el.

— Așa am simțit și eu, că o să-ți scrie un SMS chiar acum, încuviințează Nicole. Am avut sentimentul ăsta foarte clar.

— Sînt *sigură* că nu e el, zic scoţîndu-mi telefonul din buzunar cu degete tremurătoare. Sînt *sigură* că nu e el... Uite, poftim... e de la mama.

Deschid mesajul şi rămîn încremenită. Preţ de o clipă, am uitat complet de Seb. Mă holbez siderată la ce scrie. Nu cred că pot face faţă la toate astea.

— Ce e? întreabă Nicole. Ce zice?

Le întind în tăcere telefonul, ca să poată citi toată lumea:

Pînă la urmă, vin acasă de Crăciun! Abia aştept să vă văd! Ajung duminică dimineaţă, chiar la timp pentru masa de prînz! Cu drag, mama xxx

— Casa, şopteşte Nicole îngrozită.

— Bucătăria, zic cu un nod în gît.

— Magazinul.

Şi acum, cînd pricepem cu adevărat grozăvia situaţiei, căscăm toate trei ochii mari.

— *Crăciunul.*

Douăzeci și șapte

Pînă duminică la 10 dimineaţa, n-am apucat să dorm decît vreo două ore jumate şi sînt agitată în ultimul hal, dar am totul sub control. *Sută la sută.*

Vineri seară ne-am întors acasă şi ne-am apucat de curăţenie împreună – eu, Nicole, Jake şi Leila, care a insistat să-şi aducă şi aspiratorul de mînă. Jake s-a ocupat de băi şi – jos pălăria – s-a oferit singur. Eu – de bucătărie. Nicole a şters praful, a dat cu aspiratorul şi *nu* a zis „Eu nu înţeleg cum funcţionează ăsta". (A dat să spună ceva cînd am rugat-o: „Poţi să cureţi şi scările cu duza îngustă?". Dar pe urmă a închis gura la loc şi am văzut-o căutînd „duză îngustă aspirator" pe Google.)

Sîmbătă a fost o zi extrem de plină la magazin, cu două evenimente şi clienţi non-stop. N-am închis pînă la 10 seara, după care am insistat să rămînem şi să inspectăm cu atenţie tot magazinul, asigurîndu-ne că nu există rafturi goale, marfă expusă aiurea sau panouri cu explicaţii care să nu fie perfecte.

Va trebui să revenim azi după-masă, dar va deschide Morag cît timp noi pregătim masa de prînz. Eu am stabilit meniul şi Nicole a trecut ieri rapid pe la cîteva magazine şi acum taie

broccoli în timp ce Jake fărîmiţează biscuiţi pentru prăjitura cu brînză şi Leila aşază masa. Avem cu toţii şorţuri verzi Farr's Food – ideea lui Jake. Arătăm ca o echipă. Şi *ne simţim* ca o echipă.

— OK.

Bag tocăniţa de miel înapoi în cuptor.

— Hai că stăm bine. Masa arată *splendid*, Leila, strig către living prin nişa de servire.

— Cava e la rece, zice Jake uitîndu-se în frigider şi-i arunc o privire drăgăstoasă, chiar dacă e cu spatele la mine, fiindcă pînă nu demult n-ar fi pus gura nici mort pe Cava.

E ciudat – mă înţeleg tot mai bine cu Jake. Pînă acum nu l-am *cunoscut* de fapt cu adevărat, dar semănăm destul de mult. Cînd vine vorba de magazin, sărim imediat la bătaie. Avem acelaşi gen de idei. Gîndim lucrurile în perspectivă.

Ceea ce bănuiesc că s-a întîmplat mereu, însă înainte Jake gîndea lucrurile în perspectivă doar cînd era vorba de sine.

— Deci, unde am ajuns? zic consultîndu-mi lista cu ce avem de făcut. (Nu sînt degeaba prietena lui Hannah.) Gustări, bifat. Miel, bifat. Broccoliul e aproape gata, cartofii i-am băgat...

Îmi verific telefonul.

— Mama zice că ajunge în patruzeci de minute. OK, ce-a mai rămas?

— Fixie.

Leila vine în bucătărie şi mă priveşte îngrijorată.

— Nu vrei să stai jos cîteva clipe?

— N-am nevoie să stau jos!

— Cum te *simţi*? adaugă cu delicateţe.

Nicole i-a pus şi pe ceilalţi membri ai familiei la curent în legătură cu Seb. Ceea ce înseamnă că la fiecare cinci minute cineva mă întreabă dacă sînt OK sau ce am de gînd să fac şi dacă vreau

cumva „să vorbim". Pînă şi Jake m-a întrebat aseară dacă vreau „să vorbesc". Cînd i-am răspuns că nu, mersi, a început să-mi spună ce nemernic e Ryan, timp de vreo oră. Iar asta nu m-a ajutat prea mult. Deşi poate că l-a ajutat pe el.

Aşa că nu, nu vreau să „vorbesc" şi nu *ştiu* ce-am să fac acum. Să-i despart pe Seb şi Briony? Să-l pun într-o situaţie jenantă şi pe urmă să văd dacă mă vrea şi el? Să fac tot soiul de ipoteze despre el, care ar putea să fie greşite?

Mă apucă durerea de cap, simt junghiuri în inimă şi în tot corpul doar gîndindu-mă la toate astea. Aşa că n-am de gînd să fac asta, cel puţin nu azi. Am de gînd să organizez petrecerea de bun-venit a mamei absolut perfect, asta am de gînd să fac.

— Singura problemă e cafeaua, zice Nicole ridicînd ochii de la espressor. Nu mai avem boabe.

— Nu? mă holbez la ea. Cum e posibil să nu mai avem? Ieri era pe jumătate plin.

— Habar n-am.

Nicole ridică din umeri în stilul caracteristic.

— Dar aşa scrie: „Umpleţi recipientul pentru boabe de cafea".

Pentru numele lui Dumnezeu.

Mă duc la espressor şi mă uit enervată. Ieri avea suficientă cafea, *ştiu precis*.

— Are şi el hachiţele lui, zice Nicole urmărindu-mi privirea. Înţelegi? Are nevoie de atenţie. Nu contează, la Café Allegro e deschis. Poate să se ducă repede cineva să cumpere boabe.

— Eu am treabă, zice Jake ridicînd ochii din prăjitura cu brînză. O să se ducă Leila.

— Jakey, ştii că m-am lovit la degetul mare de la picior, zice Leila tînguindu-se. Ştii că mi s-a umflat ca naiba.

— Nicole, du-te tu, îi poruncesc, dar ea pare jignită.

— Nu mă pot duce eu! zice. Din clipă-n clipă o să mă sune Drew. E stabilit. Dumnezeule, Fixie, să ştii că ai putea să te duci şi tu. Sînt doar zece minute de mers pe jos.

— Parcă era vorba că te-ai *schimbat*, o fixez furioasă. Bine, mă duc eu.

— Poţi să bei şi o cafea cît eşti acolo! strigă Nicole calmă. Nu e grabă!

Ies din casă cu geanta legănîndu-mi-se pe umăr, indignată de ambii fraţi. De ce trebuia să mă duc neapărat eu? E *atît* de tipic pentru ei.

Dar în timp ce merg, încep să mă calmez şi să mă bucur de aerul curat. Sînt recunoscătoare că pot să fac o pauză. Au fost cîteva zile extrem de intense şi de dimineaţă m-am trezit cu inima bubuindu-mi în piept. Nu sînt chiar *stresată* că se întoarce mama, dar...

Mă rog. Poate că sînt puţin stresată. Îmi doresc atît de tare să n-o dezamăgim.

Dau colţul spre Café Allegro şi inima începe iar să-mi bubuie în piept, dar nu din cauza mamei. Am mai fost aici să beau o cafea de cîteva ori de cînd m-am despărţit de Seb şi de fiecare dată mi-a fost destul de greu. Acum simt că încep să-mi pierd răbdarea. Aşa o să mă simt *de fiecare dată* cînd mă duc la Café Allegro? O să retrăiesc mereu în minte fiecare clipă a întîlnirii noastre? Laptopul... tavanul prăbuşindu-se... banderola pentru cafea...

E ridicol, îmi spun apăsat în vreme ce deschid larg uşa. Am venit să iau cafea boabe. Nici măcar n-o să *mă gîndesc* la el. La mese sînt cîţiva oameni, dar nu e coadă şi mă duc direct spre tejghea. Comand cafeaua boabe şi un cappuccino la pahar, după care mă întorc să plec.

Şi simt că mi se taie picioarele.

Oare...?

Chiar *se întîmplă* asta?

El stă la fereastră, pe acelaşi scaun. Lucrează la laptop. În faţa lui e un loc liber. Ridică ochii, de parcă m-ar fi simţit, şi văd în privirea lui tot ce mi-aş dori să văd.

Nu ştiu prin ce magie se află aici acum. Creierul meu nu mai funcţionează cum trebuie. Nu pricep nimic. Dar e aici. Şi ochii lui îmi spun că mă iubeşte.

Abia respirînd, îmi croiesc drum către masa lui şi mă aşez. Seb nu ridică privirea din laptop, ci scrie mai departe şi eu mă uit pe fereastră de parcă nu l-aş cunoaşte.

Nu te poţi întoarce în timp, să-ţi trăieşti altfel viaţa.

Ei bine, poate că e totuşi posibil.

Telefonul lui Seb vibrează şi îl privesc răspunzînd, încordată ca o pisică. Sînt atît de tensionată, am nervii atît de întinşi, că-mi vine să urlu. Trebuie neapărat să îndrept lucrurile. Trebuie să le *îndreptăm* împreună.

— A, bună, Fred. Da, eu sînt.

Seb ascultă cîteva clipe glasul de la celălalt capăt, apoi se ridică.

— Scuză-mă, îmi spune politicos, cu voce de om pe care nu-l cunoşti. Ies puţin să răspund la telefon. Ai putea avea grijă de laptopul meu?

— Sigur, bîigui cu glas pierit.

Îl privesc cum se strecoară printre mese, vorbind la telefon:

— Mersi, amice. Da.

Rămîne afară, exact aşa cum a făcut mai demult şi iau o gură de cappuccino, dar nu-i simt gustul. Toate simţurile mele sînt în alertă. Acum

ar trebui să se prăbuşească tavanul, dar tavanul a fost reparat – i-am văzut pe muncitori făcînd asta luna trecută. Totul e altfel, cu totul altfel.

Iar acum Seb intră înapoi în cafenea şi eu nu-i înşfac laptopul în timp ce apa mi se prelinge în cap – laptopul e acolo, în siguranţă, pe masă. Dar el tot se opreşte înainte de a ajunge la masă şi mă priveşte în ochi de parcă ar fi avut loc un cataclism.

Sau poate că se întîmplă cu adevărat.

— Bună. Eu sînt Sebastian.

— Eu sînt Fixie.

— Mulţumesc c-ai avut grijă de laptopul meu.

Acum ar trebui să spună „îţi rămîn dator" şi ar trebui să o luăm iar pe calea inevitabilă către strigăte şi lacrimi şi despărţire – dar de data asta nu rosteşte nici un cuvînt. Se mulţumeşte să mă învăluie în privirea lui plină de căldură. Iubitoare şi vag interogativă.

— Pentru puţin, zic.

El încuviinţează şi respirăm amîndoi uşuraţi.

Am reuşit. Am luat-o de la zero.

— Pot să-ţi fac cinste cu o cafea? zice pe acelaşi ton ultrapoliticos. Sau cu un ceai? Un suc?

— Sinceră să fiu, ar cam trebui să fug, zic amintindu-mi scenariul prestabilit. Trebuie să mă întorc la o petrecere de familie.

Seb se posomorăşte, văd că în suflet i se strecoară o urmă de îndoială şi îl las să sufere, doar *o clipă*... înainte de-a adăuga, schiţînd un surîs:

— Ai vrea să vii şi tu?

Mama arată incredibil. Pur şi simplu *incredibil*. Nu e doar bronzată, în mare formă şi puloverul roşu cel nou şi cerceii cu pandantiv din perle îi stau de milioane, ci are cu totul alt tonus. E

plină de energie. Cînd îi înconjurăm taxiul, strigă încîntată şi ne strînge în braţe pe toţi, unul cîte unul, după care îi ducem bagajul în casă în timp ce ea ne povesteşte despre Crăciunul din Spania şi cum tanti Karen avea de gînd să servească homar.

— Eram gata să accept şi asta, zice. Chiar eram. Dar pe urmă, ce credeţi? Într-o seară m-am uitat la *Crăciun alb*. Şi m-a emoţionat teribil! Mi-au dat lacrimile, m-am uitat la mătuşa Karen şi ea a zis: „Pleci acasă, nu-i aşa?". Şi eu i-am zis „Of, Karen". Am rezervat a doua zi un bilet. Nu puteam să-mi petrec Crăciunul departe de casă, pur şi simplu nu puteam să fac asta. *Trebuia* să fiu aici cu voi toţi – Jake, Nicole şi Fixie şi Leila, evident, şi...

Privirea i se opreşte nedumerită asupra lui Seb, de parcă atunci l-ar vedea pentru prima oară. Ei bine, de fapt chiar acum îl vede pentru prima oară, îmi dau seama.

— A, da, zic repede. Ăă... el e Seb.

— Seb! strigă mama, de parcă ar fi ştiut-o tot timpul, doar că îi uitase numele o clipă. Vai, ce bine e să fiu iar acasă. Cu toţii arătaţi atît de bine, casa arată minunat...

În timp ce ne strîngem cu toţii în bucătărie, îmi dau seama că s-a contaminat un pic de pofta de viaţă a lui tanti Karen, şi ăsta nu e un lucru rău.

— Ţi-e foame? o întreb.

— Ai vrea nişte cafea? se bagă şi Nicole. Îţi pot face un macchiato, un latte, un flat white...

— Deschid sticla de Cava, zice Jake apăsat. E o zi mare.

— O zi mare, repetă Seb, trăgîndu-mă cîţiva paşi după el pe hol.

Buzele lui se lipesc o fracțiune de secundă de ale mele, îmi șoptește în ureche „Te vreau *atît* de mult" și mă străbate imediat un fior de dorință.

— Mai tîrziu, îi șoptesc zîmbind.

Cîteva clipe, ne uităm pur și simplu unul la altul. Simt că ochii lui de culoarea pădurii mă învăluie și nu pot suporta să mă desprind din îmbrățișarea lor – pînă cînd un zăngănit brusc dinspre bucătărie ne face pe amîndoi să tresărim.

— Hai, îi zic răgușită. Să mergem la ceilalți.

Cînd intrăm în bucătărie, o văd pe Leila înghiontind-o entuziasmată pe Nicole – și dorința de-a fi singură cu Seb e imediat înlocuită de speranța că n-o să mă facă *să intru în pămînt de jenă* în timpul mesei. Leila m-a pus deja într-o situație penibilă cînd a strigat: „Ei sînt! Sînt împreună! Ura!", în timp ce ne apropiam de casă.

Apoi, cînd am intrat, misterul a fost lămurit. Nu un miracol l-a adus pe Seb la Café Allegro, ci Nicole și Hannah. Ele l-au contactat fără să-mi spună, vineri noaptea, și l-au pus la curent cu cele cîteva aspecte esențiale. Se pare că Hannah a făcut o conferință în trei la telefon pe subiectul ăsta, ceea ce e *exact* în stilul ei. Se pare că tot ea l-a întrebat direct: *„De ce* te-ai împăcat cu Briony?", el a răspuns „Măcar știu exact ce-i poate pielea", la care Hannah a zis „Nu! Greșit!", de parcă ar fi fost un junior din echipa ei.

Adică, sinceră să fiu, mi-ar fi plăcut să asist și eu la conferința lor.

Hannah a venit cu ideea ca întîlnirea noastră să aibă loc azi și Nicole s-a gîndit să golească recipientul de boabe al espressorului. Pe bune acum. De cînd a devenit ea atît de *pragmatică*?

— Vreau să știu: pot să vă ajut cu ceva? întreb un pic prea abrupt. Noi tocmai...

— Ştim, zice Leila începînd să rîdă cu poftă, apoi expresia i se schimbă. Fixie, lasă-mă să...

Îmi aranjează repede părul, netezindu-l ici şi colo, după care îmi zîmbeşte cu drag, ca o scumpă ce e.

— Aşa! Acum e *mult mai bine*!

— Drew ce face? întreabă mama în timp ce Jake împarte tuturor Cava, iar Nicole se îmbujorează.

— De fapt, mamă, trebuie să-ţi spun ceva. N-o să fiu aici de Crăciun. Plec la Abu Dhabi să-l văd pe Drew. Mîine am zborul.

Privirea incisivă a mamei o cîntăreşte atentă pe Nicole pentru a-şi da seama dacă există vreun motiv de îngrijorare, dar apoi chipul i se destinde.

— E o idee foarte bună. Foarte bună, draga mea.

— În cinstea ta, mamă, zice Jake ridicînd paharul. Bine te-ai întors!

Luăm fiecare cîte o înghiţitură, apoi mama zice:

— În cinstea *voastră*, a tuturor, dragii mei. A tuturor. V-aţi descurcat nemaipomenit, casa e imaculată şi totul merge ca pe roate. Magazinul arată de milioane! Jake, mi-a trimis Morag o poză cu tine îmbrăcat în om de turtă dulce, îi zîmbeşte ea. Şi evenimentele dedicate copiilor sînt o idee extraordinară...

— Nici vînzările nu merg rău, zice Jake imediat. Au mers mai bine decît cele de anul trecut din perioada asta.

L-am rugat pe Bob ieri să-mi facă o analiză comparativă şi, cînd mi-a întins foile, a zîmbit. Chiar a zîmbit.

— Mamă, adaug puţin agitată, fiindcă vreau să-mi iau o piatră de pe inimă. Şi eu am ceva să-ţi spun. Am făcut-o pe Morag directoare.

Mi-am tot adunat curajul să îi spun, dar ba era ea bolnavă, ba m-am luat cu altele şi am uitat, după care mi-am zis: „E mai bine faţă în faţă". Deşi acum mă gîndesc: „Ba nu, faţă în faţă e *mai greu*, trebuia să-i fi trimis un e-mail în toiul nopţii".

— Ştiu, draga mea.

Mama mă bate pe mînă cu blîndeţe.

— A fost o decizie foarte bună. Trebuia s-o fac mai demult. Ai adus un suflu proaspăt afacerii noastre. Cu toţii aţi făcut asta, adaugă, privind în jur. Ar fi trebuit să plec cu ani în urmă! Şi nenea Ned v-a fost de ajutor? adaugă inocentă şi se lasă o tăcere atît de încordată, că mai am un pic şi explodez.

Abia aştept să-i spun mamei tot. Vreau să ştie adevărul despre nenea Ned... şi despre Bob... despre toate. De fapt, vreau ca ea să devină Mama Ninja şi să-l trimită pe nenea Ned la plimbare pentru totdeauna.

Dar nu acum. În altă zi.

— Pentru Farrs! strigă Jake ridicînd paharul şi ignorînd întrebarea.

Bem iar şi Seb adaugă convins:

— Cel mai bun magazin din Europa!

— Şi în cinstea ta, Jake, zice mama întorcîndu-se către el. Te-ai descurcat foarte bine în postura de cap al familiei în locul meu. Ai ţinut familia unită, ai pus umărul cînd magazinul a avut nevoie...

Tace cînd Jake îi pune o mînă pe braţ.

— Mi-ar plăcea să-mi pot asuma toate aceste merite, zice cu vocea lui tărăgănată. Dar am acest nou obicei enervant de-a fi onest. Şi adevărul e că... Fixie a făcut toate astea.

Se lasă tăcerea şi mă uit lung la el, bulversată.

— Fixie?

Mama pare luată prin surprindere.

— Fixie a fost capul familiei cît ai fost plecată, zice Jake. S-au întîmplat o mulţime de lucruri şi... ei bine... Fixie s-a ocupat de toate.

— Ne-a rezolvat toate problemele. Ea a fost şefa, încuviinţează Nicole.

— Şi a cam făcut pe şefa, o corectează Jake cu un zîmbet strîmb, iar Leila pufneşte într-un rîs nervos, înăbuşit rapid.

— Înţeleg.

Mama ne priveşte iar pe toţi trei, de parcă ar reevalua situaţia.

— Păi... în cinstea lui Fixie, atunci.

— În cinstea lui Fixie.

Jake ridică paharul.

— Pentru tot.

Mă priveşte serios în ochi şi eu dau din cap, incapabilă să vorbesc, cu sîngele năvălindu-mi în obraji.

— Pentru Fixie, aprobă Nicole şi ridică la rîndul ei paharul. Bravo!

— Ştiţi cum sînt eu, zic regăsindu-mi în fine glasul. Trebuie să îndrept mereu lucrurile. Ăsta a fost mereu cusurul meu...

Tac cînd îl văd pe Seb clătinînd din cap, cu privirea caldă şi iubitoare.

— Asta e puterea ta. Să nu încetezi niciodată să îndrepţi lucrurile.

— *Avem nevoie* de tine să ai grijă ca lucrurile să funcţioneze perfect! e de acord Nicole. În afară de espressor, adaugă. De ăsta mă ocup eu.

— În cinstea lui Fixie, spune şi Leila fericită, iar Seb ridică paharul, ţinîndu-mă strîns de mînă.

— În cinstea lui Fixie, zice. În cinstea lui Fixie Farr.

— Păi, zic încă fîstîcită. Vă mulţumesc foarte mult şi... şi... haideţi să mîncăm.

Mama se duce să se aranjeze puţin în timp ce noi redevenim o echipă de catering şi în cîteva minute sîntem gata să aducem la masă tocăniţa de miel cu cartofi copţi şi broccoli, alături de pîinea preferată a mamei, cu coajă crocantă.

— Staţi, zic cînd ea se aşază şi Jake începe să toarne vin. Staţi. N-avem suficiente scaune. Nu înţeleg...

Mă uit în jurul mesei nedumerită, după care îmi dau seama – e fiindcă se află cu noi şi Seb. E o persoană în plus.

— Scaunul ăla nu e bun? propune Seb arătînd înspre scaunul cu braţe al tatei, acum gol, şi încremenesc.

— Nu, pe-ăla nu-l folosim niciodată. A fost al tatei. Dar nu-i nimic, putem să aducem unul de la bucătărie...

— Stai tu acolo, Fixie, zice Nicole brusc şi rămîn cu gura căscată, uluită că a putut măcar să sugereze aşa ceva. De ce nu? N-ai nimic împotrivă, nu-i aşa, mamă?

Ne uităm cu toţii la scaunul tatei, apoi din nou la mama şi văd că reflectează intens, privindu-ne iar, în timp ce noii cercei i se leagănă la urechi. Aproape că-i citesc gîndurile: „Totul s-a schimbat".

— Da, zice încet. Cred că e vremea să începem să-l folosim din nou. Fixie, scumpa mea, stai tu pe el.

— Dar..., spun cu greu. Scaunul tatei? Scaunul din capul mesei. Eu?

— Hai, zice Jake dînd din cap. Aşază-te sau mă aşez eu. Pe bune acum, tu îl meriţi, adaugă cu un glas ceva mai blînd.

— Mai pun imediat un tacîm, zice Leila repede. Doar o clipă.

În timp ce Nicole servește broccoliul și Seb toarnă vinul, mă aventurez spre scaunul impozant și masiv. Cînd îl trag, mi-l amintesc pe tata stînd pe el. Autoritatea lui. Preț de o clipă, mă gîndesc: „Nu pot să stau aici, nu merit", însă apoi ridic ochii și surprind privirea lui Seb. Dă aproape insesizabil din cap și îmi amintesc vorbele pe care mi le-a aruncat la mînie: „Trebuie să începi să te gîndești mai puțin la ce le datorezi altora și mai mult la ce îți datorezi ție".

Poate că era furios atunci, însă avea dreptate.

Îmi datorez asta. Sincer. Îmi datorez să fac asta.

Mă așez la locul meu, trag scaunul spre masă ceva mai sigură pe mine, scutur șervetul pe care Leila l-a pus pe masă în fața mea și îi mulțumesc cu un surîs. În timp ce privesc pe rînd chipurile celor pe care îi iubesc atît de mult, simt un soi de mulțumire. Ce-i drept, nu sîntem extravaganți. Nu sîntem plini de bani. Nu deținem toate răspunsurile și nici nu știm exact încotro ne îndreptăm. Cu toate astea, familia noastră o să fie bine. O să fim bine.

Mulțumiri

Le sînt îndatorată foarte, foarte multor oameni.

Francescăi de la Transworld. Karei și lui Susan de la Penguin Random House, NYC, și tuturor editorilor mei extraordinari din întreaga lume.

Juliei și lui Becky, lui Jess, Debbie și Sharon, și întregii și incredibilei Echipe Kinsella, cu o mulțumire specială pentru Richard Ogle.

Neobosiților mei agenți Araminta, Marina, Kim, Nicki și Sam, și tuturor celor de la LAW și ILA.

Prietenilor mei scriitori, pentru cocktailuri și sfaturi înțelepte – în primul rînd lui Jojo, lui Jenny, Lisei, lui Kirsty, Lindei, Joannei, lui Tom și Comitetului.

Extrem de săritorilor proprietari și angajați ai magazinului Harts of Stur, o mică prăvălie de familie fabuloasă, unde îmi fac cumpărăturile în mod regulat și care m-a inspirat să-mi creez propriul magazin de familie: Farrs.

Familiei mele – vă sînt datoare cam de unsprezece miliarde de ori.

Și, în cele din urmă: americanului fără nume care m-a rugat odată la Starbucks să am grijă de laptopul său, iar asta mi-a stîrnit imediat imaginația...

Îți rămîn categoric datoare!

În colecția „CHIC“
au mai apărut:

Candace Bushnell – *Vara în New York*
Alexandra Ares – *Viața mea pe net*
Sophie Kinsella – *Am numărul tău*
Sophie Kinsella – *Noaptea nunții*
Lauren Weisberger – *Răzbunarea se îmbracă de la Prada*
Kevin Kwan – *Asiatici bogați și țicniți*
Helen Fielding – *Bridget Jones, topită după el*
Holly Peterson – *Ideea de iubit*
Sophie Kinsella – *La cumpărături pentru vedete*
Marian Keyes – *Femeia care mi-a furat viața*
Sophie Kinsella – *La cumpărături în Las Vegas*
Helen Fielding – *Bridget Jones însărcinată*
Sophie Kinsella – *Viața mea nu chiar perfectă*
Allison Pearson – *Cît de greu poate fi?*
Sophie Kinsella – *Surprinde-mă*
Lauren Weisberger – *Tenis cu diavolul*
Sophie Kinsella – *La cumpărături de Crăciun*
Sophie Kinsella – *Rămîn datoare!*

www.polirom.ro

Redactor: Cristina Ștefan
Coperta: Radu Răileanu
Tehnoredactor: Luminița Păun

Bun de tipar: decembrie 2020. Apărut: 2021
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. BOX 266
700506, Iași, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,
sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Tiparul executat la S.C. LUMINA TIPO s.r.l.
Str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, București
Tel./Fax: 211.32.60, 212.29.27, E-mail: office@luminatipo.com

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA